
LANETLİ
LÜTUF
BU HEDİYE,
ÖLÜM DE GETİREBİLİR HAYAT DA.
EMILY
THIEDE

Üç nikâh.

Alessa Paladino'ya bahşedilen lanetli lütuf,
dokunduğu her talibi öldürür.

Ve üç cenaze.

Aç bir iblis sürüsünün Alessa'nın yaşadığı adayı yok etmesine yalnızca haftalar kalmıştır. Genç kız bir ortak bulmak ve ülkesini bu istiladan korumak zorundadır. Adanın en güçlü rahiplerinden biri, halkı tek kurtuluş umudunun Alessa'yı feda etmek olduğuna ikna eder. Kendi askerleri ona suikast düzenlemeye çalışır, artık Alessa'nın can güvenliği kalmamıştır.

Çaresiz kalan Alessa, kişisel koruması olması için katil olarak mimlenmiş, alaycı serseri Dante'yi işe alır. İsyan, kapıların dışında patlarken, Dante'nin karanlık sırları en büyük ihanet olmaya adaydır. Alessa'nın hem hayatının hem de kalbinin anahtarına sahip olan Dante, genç kızın yeteneğine hâkim olmasına yardım edebilecek midir?

Emily Thiede'in heyecan verici ilk fantastik romanı *Lanetli Lütuf*, okurlara hem sürükleyici bir macera hem de büyüleyici bir aşk hikâyesi vadediyor.

"Okurlar, Alessa'nın görev, aşk ve ihanetle boğuşurken aynı zamanda nazik ve bağımsız kalmayı başaran ruhuna hayran kalacak."–*Booklist*

"*Lanetli Lütuf* sürükleyici, tutkulu ve büyük tehlikelerle dolu."
–Tamora Pierce, #1 *New York Times* çoksatan y

₺ 248.0

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755178

LANETLİ LÜTUF

zm

Kitap Kurdu

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 770

Lanetli Lütuf Emily Thiede

Kitabın Özgün Adı: This Vicious Grace
Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Nazlıcan Kabataş
Kapak Tasarımı: Sezen Özyıldız Aşkın
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2024 © Emily Thiede, 2022

Bu kitap, Rights People, London ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-17-8
Baskı: Şubat 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:47939

Emily Thiede

Çocukluğunu hayal kurarak ve ağaçlara çıkıp kitap okuyarak geçirdi. Eskiden öğretmenlik yapan Emily, Pitch Wars mentorluk programı aracılığıyla gelecek vaat eden yazarlara danışmanlık yapıyor. Emily, kurtarılan yavru kedileri beslemekten ve ailesiyle birlikte yaşadığı Virginia'nın merkezindeki ormanlarda kaybolmaktan hoşlanıyor. *Lanetli Lütuf* yazarın ilk romanıdır.

Belgin Selen Haktanır

1970'te Brüksel, Belçika'da dünyaya gelmiştir. Lise eğitimini New York'ta, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde ve lisansüstü eğitimini Atılım Üniversitesi İngiliz Edebiyatı alanında tamamlamıştır. Diplomatik bir kuruluşta araştırma asistanlığı, üniversite seviyesinde İngilizce öğretmenliği ve müzik stüdyosu işletmeciliği gibi iş alanlarından sonra, senelerdir yarızamanlı olarak bir parçası olduğu çeviri alanında tamzamanlı çalışmaya başlamıştır. Amatör olarak müzikle ilgilenmektedir ve çeviri çalışmalarına Ankara'da devam etmektedir.

"Fazla" konuşan ve "çok yoğun" hisseden
küçük kızlara. Asla değişmeyin.

Ayrıca, çok özel bir kızın anısına sevgiyle.
Seni özlüyoruz.

Lanetli Lütuf'ta ölüm, şiddet ve çocuk tacizine göndermelerin yanı sıra savaş temaları bulunmaktadır. Potansiyel olarak hassas içeriklerle ilgili ayrıntılı bilgi için, lütfen yazarın internet sitesini ziyaret ediniz.

Benedizioni Della Dea

(Orijinal metin)

Alla fine del principio,
la Dea creò isole santuario per i fedeli,
benedicendoli con tre doni:
Alcuni nacquero con la magia.
Un salvatore, per migliorare.
E quando venne il momento della battaglia,
i guerrieri sarebbero stati forti,
perché Lei diede loro una fonte di guarigione.

Dea'nın Duası

(Çeviri)

Başlangıcın sonunda,
Tanrıça inançlılar için sığınak adaları yarattı.
Onlara üç armağan bahşetti:
Bazıları sihirle dünyaya geldi.
Bir kurtarıcı da bu sihirleri geliştirecekti.
Ve savaş zamanı geldiğinde
Savaşçılar güçlü olacaktı,
Çünkü onlara şifa veren bir çeşme verdi.

242 YILINDA TERCÜME EDİLMİŞTİR, KÂTİP BİLİNMEMEKTEDİR.

Bir

Attraverso la Finestra Divina, la luce riduce i demoni in cenere.
–Kutsal pencereden giren ışık, iblisleri küle dönüştürür.–

Üç nikâh.

Üç cenaze töreni.

Alessa, daha iyi bir insan olsaydı, perişan halde olurdu ama kuru gözlerini gizlemek için başını önüne eğdi, sunağın üstündeki değerli taşlarla kaplı tabutun başında diz çöktü. *Cittadella*'nın* altındaki tapınak küf ve ölüm kokuyordu ve toz zerrecikleri boğucu havada ateşböceklerinin hayaletleri gibi süzülüyordu.

Ağlayacaktı. Ama sonra. Her zaman ağlardı. Ne de olsa, on sekiz yaşında dul kalmak trajik bir olaydı ve partnerlerinin hiçbiri ölmeyi hak etmemişti. Yine de üçüncü kez dökecek gözyaşı bulmak kolay değildi.

Üçüncü *Fonte*'si** ve karşısındaki talihsiz ceset olan Hugo, eli elini tutarken titreyince sadece gergin olduğunu iddia etmişti.

---

* (İt.) Kale *(e.n.)*

** (İt.) Çeşme *(e.n.)*

Öyle olmadığını bilmesi gerekirdi. Daha önce bilmişti. Ama tanrılar onu seçmişti ve o da Hugo'yu seçmişti. Dokunuşunun onun için son olabileceğini bildiği halde, ona ikinci kere dokunmuştu.

Alessa Paladino, tanrıların kutsal silahı.

Son gelinliği kaldırılmış, yerine bir yas elbisesi, diz boyu çizmeler ve saçlarına örtmesi için siyah bir şal koyulmuştu. Elbette, eldivenler de vardı. Her zaman eldivenler olurdu. Buna rağmen, nemli soğuk kemiklerine işlemişti. Güneşin kavurduğu bir adada bile güneş asla değmediği şeyi ısıtamazdı.

Dua ediyormuş gibi ellerini kavuşturan Alessa, avuçlarının arasında ufak bir cereyan oluşturdu. Hugo'nun armağanının cılız yankısı bir anda silindi ama bunu ona yine de geri verdi. Geride kalan boş alan bir ceza gibiydi.

Dizleri acıyordu ama sona kalanlar da yerlerine oturana kadar ayağa kalkmadı. Kolay değildi. Yas tutarak geçirdiği her dakika, bir sonraki *Fonte*'sini ya da *Fonte*'lerini seçmediği bir dakikaydı ve boşa harcayacak vakti yoktu.

Sıranın bir tarafında, *Consiglio** ailesinin on iki üyesi onu pür dikkat izliyordu. Hep izlerlerdi. Hep beklerlerdi. Başta, onun bir partner seçecek yaşa gelmesini beklemişlerdi. Sonra, bir başka partner seçmesini beklemişlerdi. Ondan sonra bir tane daha. Yakında bir sonraki kurbanını çağıracaklardı.

Partner. Bir sonraki *partnerini* çağıracaklardı.

Bu sefer, her şeyi doğru yapmalıydı. Gerekirse *Consiglio* bir sonraki seçimini kılıç tehdidiyle *Cittadella*'ya götürürdü ama Alessa buna *razı olan* birisini istiyordu.

Yerine geçerken, beş sene önce güçlenmeye başladığı anda güç kaybeden ve daha öncesinde *Finestra*** olan Renata Ortiz'in önünde duraksayıp reverans yaptı. Renata soğuk ve mesafeli bir tavırla başını sallarken, *Fonte*'si Tomohiro Miyamoto anlayışlı bir gülümsemeyle Alessa'ya baktı. İyi bir eşleşmeydi. Muhteşem bir eşleşme. *Finestra* ve *Fonte*'nin öyle olması gerekirdi.

---

* (İt.) Konsey *(e.n.)*

** (İt.) Pencere *(e.n.)*

İkisi el ele tutuşurken, tanıdık bir kıskançlık hissine kapılır gibi oldu.

Elini tutabileceği birisi olması için her şeyini verebilirdi. Ya da sarılacak birisi olması için.

Birisine sarılabilmek için *cinayet* işleyebilirdi.

Gerçekten.

Alessa yerine oturdu, içine aniden çektiği nefes bir kıkırdamaya ya da daha da kötüsü bir hıçkırığa dönüşmeden önce yumruk haline getirdiği elini ısırdı. Düzenli nefes alıp vermeye çalışırken, kalın siyah renkli kumaş göğsünü sıkıyordu. Bu tür bir elbiseye ne kadar sık ihtiyacı olacağını bilseydi, ilk seferden sonra yeni bir yas elbisesi isterdi.

Adrick sessizce yanına oturdu ve yakasını çekiştirerek üzgün görünmek için elinden geleni yaptı. "İyi yürekli Hugo için ağlamıyor musun, küçük kardeşim?" diye mırıldandı, dudaklarını belli belirsiz kıpırdatarak. "Neyse ki yanında boş bir yer vardı."

"Yanımda *her zaman* boş bir yer vardır." Alessa parmaklarını ısıtmak için boşu boşuna eldivenli ellerini kavuşturdu.

Renata sıranın diğer tarafından onu uyarır gibi bir bakış fırlattı.

Adrick'in kurallara saygı göstermemesi *onun* suçu değildi ki. Ona sarılmak bile isteyebilirdi ama Alessa bunu ondan asla istemezdi. Bir *Finestra*'nın *Divorando*'dan* sonrasına kadar seçilmiş *Fonte*'si dışında kimseye dokunamazdı. Göze alınamayacak kadar tehlikeli bir şeydi. İkiz erkek kardeşinin sunakta yattığını düşünmek midesini bulandırdı.

Adrick'in başka bir yere oturması gerekirdi. *Finestra*'nın daha önceki hayatındaki tüm bağları koparması beklenirdi. Herkesten daha yukarı mevkide ve onlardan ayrı olması gerekirdi. Her zaman. Alessa'nın artık onu ikiz kardeşi olarak bile düşünmemesi ve kesinlikle konuşmaması gerekirdi.

---

* (İt) Yiyip bitiren *(e.n.)*

"Bir sonrakini seçtin mi?" dedi Adrick işaret diliyle, koro yerine geçerken. İşaret dilini kullanmış sayılırdı. *Nonno*'ları* sağır olduğu için işaret dilini akıcı bir şekilde kullanabiliyorlardı ama "fısıldama" niyetine kimseye çaktırmadan kucağında yaptığı ancak Alessa'nın anlayabileceği uydurmasyon bir dildi. Babaları görse dehşete düşerdi. Ama babaları orada değildi. Dahası, artık onun babası değildi.

"Hâlâ düşünüyorum," dedi Alessa işaretlerle.

"Acele etsen iyi olur," dedi Adrick bu sefer boğuk bir fısıltıyla. "Son bir ayda on iki kişi *Saverio*'dan** kaçtı."

Alessa korkudan midesinin düğümlendiğini hissetti. Adada kaç *Fonte* adayının kaldığını bilmiyordu ama daha fazlasını korkutup kaçırmayı göze alamazdı. Arkasına dönüp kimlerin kaldığına bakmamak için kendisini zor tuttu.

Tüm *Fonte*'ler doğuştan savunma büyüsüne sahipti –ateş, rüzgâr, su, toprak, elektrik gibi– ve bu yüzden onlara saygı duyulur, itibar edilir, hizmet etmeleri için seçilseler de seçilmeseler de değerli bir kaynak olarak kabul edilirlerdi. Her *Fonte* bir senelik cömert bir ödeme alır, askerlik görevinden muaf tutulur ve dış tehlikelere karşı korunurdu.

Ta ki bu görev sona erene dek.

"Güle güle gitsinler," diye fısıldadı Alessa öfkeyle. Kızgınlık panikten daha güvenliydi ve Alessa görevini biliyordu: Birisinin görme ihtimali varken dağılmaması gerekiyordu. "Halkını terk eden birisi, *Fonte*'m olmaya değmez."

Güçleri emmesi ve etkisini arttırması için bir *Finestra*'sı olmayan bir *Fonte*'nin becerisi oldukça silikti ama en azından faydalı güçleri *vardı*. Güç alabileceği bir partner olmadan aslında değersiz sayılan kendi gücü gibi değildi.

Dolayısıyla, Adrick'in, "Hiç *Fonte* olmamasındansa, değersiz bir *Fonte* olması daha iyi," yanıtına karşı çıkması mümkün değildi.

---

* (İt.) Büyükbaba *(e.n.)*

** (İt.) Kurtarıcı *(e.n.)*

Ona çabucak kızgın bir bakış fırlatmayı göze aldı. Gözleri dışında –iyi bir günde yeşil, çoğu zaman ela– erkek kardeşi ona hiç benzemiyordu. İnce uzun, bronz tenli ve altın rengi bukleleri olan Adrick hayatı zorlanmadan yaşarken, kendisi annesinin koyu renkli dalgalı saçlarını, kolaylıkla yanan krem rengi tenini almıştı ve zarif ve hoş tavırları senelerdir izlemesi gereken kurallar ve soyutlanma yüzünden sönüp gitmişti.

"Bana daha çok cesaret verebilirsin," diye fısıldadı.

Adrick bu olasılığı biraz düşünüyormuş gibi durdu. "Birisinin bu olanları komik bulması gerek."

"Komik değil."

"Elbette değil." Adrick'in sesi biraz titriyordu. "Ama bunu çok ciddiye alırsam, yataktan asla kalkamam."

Alessa yutkundu. İlk *Fonte*'si Emer öldüğünde, Adrick *Cittadella*'nın duvarlarının dışında durmuş, kız kardeşinin hıçkırıkları kahkahalara dönüşene dek en iyi korsan sesiyle saatlerce müstehcen denizci şarkıları söylemişti. Durum ne kadar ciddi olursa olsun, Adrick asla ciddi davranmazdı ama senelerce onun içinde bulunduğu durumu ciddiye almasını istedikten sonra, Adrick bunu gerçekten yaptığı takdirde bununla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Bir solo şarkıcı, ortak dilde *Canto Della Dea*'yı[4] söylemeye başladı. Çok geçmeden bir başka eski dilde ona katıldı ve diğerlerinin teker teker katılımıyla birlikte bir düzine kadar farklı dil toplumları kadar karmaşık bir armoni oluşturdu.

Birlikte güçlüyüz. Bölünürsek dağılırız.

Son nota da dinerken, yaşlı ve bilge Rahip Calabrese merdivenlerden çıktı ve kimse konuşmadığı halde defalarca hafifçe öksürdü.

"Tanrılar acımasız ama merhametlidir," dedi.

Söylemesi kolay.

---

[4] (İt.) Tanrıça'nın şarkısı *(e.n.)*

"Başlangıçta, *Dea* insanlığı yarattı fakat *Crollo** yaşayamayacak kadar kusurlu ve bencil olduğumuzu söyledi. *Crollo* ateşi yolladığında, *Dea* bunu söndürmek için suyu yarattı. *Crollo* fırtınalar çıkardı, *Dea* sığınak verdi. *Crollo* dünyayı dümdüz edip baştan başlamaya yemin ettiğinde, *Dea* ona karşı çıktı çünkü bize güveniyordu. 'Bir insan tek başına kolaylıkla koparılabilecek bir ilmektir. Ama iç içe geçtiğimizde, bizler hayatta kalabilecek kadar güçlüyüz,' dedi."

Alessa sert sıranın üstünde kıpırdandı. Onda bu şans varken, belden aşağısının uyuşması ve gitmek için kalktığında yere devrilmesi işten bile değildi. *Dea* gerçekten de o yüce ve ölümcül gücü bahşederken, biraz huzursuzluk toleransı da ekleyerek hoş bir denge sağlamış olmalıydı.

Rahibin bakışlarını başka yöne çevirdiğini hisseden Alessa daha dik oturdu.

"Böylece, *Dea* ve *Crollo* bir anlaşma yaptı: *Crollo* korkunç yaratıklarını yollayabilecekti ama *Dea* denizde uyum içinde yaşamaya, bu hayata layık olduklarını kanıtlamaya ve *Crollo*'nun şüpheciliğine karşı gelmeye çalışacak olan inançlı kişilerin sığınabileceği adalar oluşturacaktı. Bizi sevdiği için, çocuklarına armağanlar verdi..."

Alessa ona fırlatılan kaçamak bakışları fark edince, elinden geldiğince bir armağan gibi görünmeye çalıştı.

Tüm bunlar *doğru* olmasına, *Dea*'ya borçlu olmalarına rağmen, tanrıça daha basit bir çözüm *bulabilirdi*. Belki delinmez bir kalkan. Ya da görünmez adalar. Belki *Crollo*'yu gezegende sadece bir afet olmasına ikna edebilirdi ve bu saçmalıkla işleri yarım yüzyıl önce bitmiş olurdu. Ama hayır, tabii ki öyle olmamıştı; *Dea* sonsuz bilgeliğiyle tek başına kurtaramayan kurtarıcılar yaratarak çocuklarına toplum ve partnerlik konularını öğretmeye karar vermişti.

---

* (İt) Yıkım *(e.n.)*

İlahi eşleşme, paylaşılan gücün kurtuluşa giden yol olduğunu her daim hatırlatan bir unsur olarak vardı. Böylece, bir *Finestra* başka birisinin becerisini sadece güçlendirebilirdi.

Bir opera şarkıcısıyla el ele veren bir *Finestra*, en sert müzik eleştirmenine diz çökertebilirdi. Bir okçuya dokunduktan birkaç dakika sonra, bir *Finestra* tüm hedefleri vurabilirdi. Bir *Fonte*'yle eşleştiğinde, bir *Finestra* Kaos Tanrısı tarafından yollanan bir iblis ordusunu yenebilirdi.

En azından, gücünün böyle işe yaraması *gerekiyordu.*

Alessa, *Consiglio*'nun karşısına ilk çıktığında, yan yana dizilmiş bilge büyükler her şeyin kulağa çok basit gelmesini sağlamışlardı.

1. Bir *Fonte* seçin.
2. Onu *öldürmeyin.*
3. *Saverio*'daki herkesi ve her şeyi kurtarmak için onun büyüsünü çoğaltın ya da ölen ilk kişi olun.

Alessa'nın bakışları parıltılı tabuta kaydı.

Eh, ölen *ilk* kişi olmayacaktı.

O sırada bile, bazıları ölümlerin iyiye işaret olduğunda ısrarcıydı. Elbette, bunlar çok üzücü olaylardı ama güven telkin ediyorlardı. İlk *Fonte*'sini kazara öldürecek kadar güçlü olan bir *Finestra* mı? Kuşatmada iyi korunurlardı. Ya ikincisi? Eh, kazalar olurdu. Hem daha gençti ve bu tür şeyler zaman alırdı. Bir sonrakine karşı kesinlikle daha dikkatli olacaktı. Ama üç cenaze sonra, Alessa'nın gücü bir zafer vaadi gibi gelmemeye başlamıştı ve zaman daralıyordu.

Ayin, "Per nozze e lutto, si lascia tutto, però chi vive sperando, muore cantando," sözleriyle sona erdi. *Düğünlerde ve yasta, insan kendisini bırakır ama umutla yaşayan kişi şarkı söyleyerek ölür.* Hayatında duyduğu en acıklı sözler olabilirdi. Hugo dünyayı kesinlikle şarkı söylerken terk etmemişti.

Tabutu taşıyanlar sıraların arasından geçerlerken, konuklar ellerini uzatıp tabutun parlak yüzeyini okşadılar.

Alessa öyle yapmadı. İster ruh ister hayalet olsun, Hugo'dan geriye kalan şey her neyse Alessa'nın uzak durmasını tercih ederdi.

Tabut üstünde tanrı oymaları olan taş bir kemerin altından geçerken, "Kahramanların yanında uyu," diye mırıldandı kalabalık ve tabut gözden kayboldu.

Belki *kahraman* sözcüğü biraz abartı olabilirdi –ölmekten başka bir şey yapmamıştı– ama konuşmaya hakkı yoktu.

İnsanlar ayağa kalkıp ceketlerini ve eteklerini yavaşça düzelttiler, giysilerinden görünmez tozları silkelediler.

Alessa, Adrick ona dirsek atınca belli belirsiz bir fiziksel temas karşısında kalbi güm güm atmaya başladı.

Ha. Herkes oyalanıyordu ama Alessa bunun ne anlama geldiğini biraz geç anladı.

Arkasından ikiz kardeşine kaba bir hareket yaptı, sonra kalkıp *Dea*'nın tapınağının ön tarafındaki mabedine gitti. Dua ediyormuş gibi yaparken, herkes kaçabilirdi.

Ne kadar da sorumluluk sahibi bir *Finestra*. *Ne* kadar inançlı. *Ne* kadar itaatkâr.

Alessa bölmenin içinde meraklı gözlerden uzaklaşınca sunağın üstündeki taş *Dea*'nın yanına oturdu ve yanağını soğuk mermer omuzlarından birine yasladı. Göğsü sızlıyor, sahip olmadığı her şey yüzünden çökmüş gibi hissediyordu.

Ailesi onu terk etmişti.

Arkadaşları gitmişti.

Adanın dip kayasına oyulmuş olan kale bile onun için değildi. *Divorando* geldiğinde, diğer insanlar –aileleri ve arkadaşları *olan* insanlar– karanlıkta birbirlerine sokulacaklar, Alessa olmadıkları için tanrılara şükredeceklerdi.

Nef ona boğucu gelince, tek başına geniş basamaklardan yukarıdaki balkona çıktı ve vücudunu sıkı saran elbisesinin içinden

nefes almaya çalıştı. Attığı her adımla birlikte ısı da artıyor, elbisesi terden ıslanmış olan tenine yapışıyordu. Yaz Gün Dönümü Galası'nda bir kalp krizi geçirmesine ramak kalınca, *Consiglio* en azından özel günlerde peçesini çıkarmasına izin vermişti ve o sırada moda olan pelerin etekler –arkası kabarık ve uzun, ön tarafı parçaların diz seviyesine kadar çaprazlamasına üst üste bindiği bir tarzdı– Bin Basamak Şehri'nde her gün yere kapaklanmasını engelliyordu.

Alessa dışarı adım atıp ışığa karşı gözlerini kırpıştırdı ve Tomo ile Renata'nın yanındaki yerini aldı. *Cittadella*'nın geniş basamaklarına dizilmiş kırmızı yüzlü, üniformalarının içinde ter içinde kalmış muhafızlar selam verince beklemekte olan kalabalık sessizleşip eğildi ve reverans yaptı.

Her zamanki tepedeki noktadan –*Cittadella*'nın dördüncü katındaki bir balkondan– *Saverio*'nun şık genç hanımları, değerli taşların renklerini yansıtan eteklerle şehirde salına salına dolaşan tavus kuşu sürülerine benzerlerdi. Şimdi ise siyah ve gri giysileriyle, meydanın kenarlarında gruplar halinde duran pis güvercinleri andırıyorlardı.

Sanki çıplak gözle bakılamayacak kadar korkunçmuş gibi kimse doğrudan ona bakmıyordu ama yine de dört bir yandan gelen bakışların ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu.

Haydi. Arkadaşlarını ve aileni öldürmeye devam eden kutsal kurtarıcının önünde eğil.

Renata'nın imalı bakışı karşısında, Alessa aklından geçen o saygısız sözleri yüksek sesle söylemiş gibi yanaklarının kızardığını hissetti. Aralarındaki yirmi yaş farkına rağmen, Renata kehribar rengi teni, altın rengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle Alessa'nın kız kardeşi olabilecek kadar genç gözüküyordu ama Renata için Alessa aile, hatta bir arkadaş değil, bir görevdi. O gibi anlarda öyle olduğu gayet açıktı.

Tomo'nun yüzündeki ifade ona cesaret veriyordu. "Unutma, korkan insanlar kesinlik için yanıp tutuşurlar."

"Kendine *güveniyorsun*," diye fısıldadı Renata. "Her şey *kontrolün* altında."

Alessa kendine "güvendiğini" gösteren bir gülümsemeyle dişlerini sergileyince, muhafızlardan biri irkildi. Alessa abarttığını anlayıp toparlandı.

Cidden. Kendisini tarif etmek için mümkün olan *her* ifadeyi sıralaması gerekseydi, "öz güvenli ve kontrol altında," ifadeleri listeye girmezdi.

O meydanda halka ilk tanıtıldığımda, herkes gözlerinde umut dolu bir parıltıyla, vaat dolu gülümsemelerle ona yaklaşmıştı.

Sıradan bir kızken, sonraki gün *Dea*'nın seçilmiş kurtarıcısı olmuştu. Sevilen, önemli ve ilk başlarda nereye bakacağını bilemeyeceği kadar popülerdi.

Artık öyle değildi. Artık kimse onun *Fonte*'si olmak için yarışmıyordu. Kimse becerisini onunla paylaşmak istemiyordu. Ama *aslında* bu tam olarak paylaşmak değildi, öyle değil mi? Paylaşmak, karşılığında bir şey alınacağını ima ediyordu. Değiş tokuşun sonunda her ikisinin de sağ olacağını anlatıyordu. Bu, veremeyeceği bir sözdü.

Ama deneyecekti. Her zaman denerdi.

O kadar hareketli bir kalabalığın arasında bile, kasvetli bir havaya bürünmüş olan *Fonte*'leri görmek kolaydı. Onlarla defalarca karşılaşmıştı ama onun için hâlâ tanıdık isimleri olan yabancılardan ibaretlerdi:

Daimî bir can sıkıntısı ifadesiyle koyu bakır rengi saçlarını düzeltirken gözlerini biraz fazla hızlı kaçıran Kaleb Toporovsky.

Kendisine göz kırpmaması gerektiğini hatırlattığını neredeyse duyabileceği kadar dik bakan, siyahlar içindeki, Josef Benheim. Ablasına o kadar benziyordu ki Alessa ağlamamak için kendisini zor tuttu. Ailelerde nadiren birden fazla *Fonte* olurdu ama olduğunda, bu bir güç işareti, tanrıların bir lütfu olarak kabul edilirdi. Josef'in Alessa'nın en üst sıralardaki aday-

larından biri olması gerekirdi ama ailesinin elinden bir çocuk almıştı bile.

Diğer *Fonte*'ler dikkatli bakışlarına tereddütle karşılık verdiler: Nina Faughn, Saida Farid, Kamaria ve Shomari Achebe.

Birçoğu kalabalığa karışmaya çalışıyordu. Haksız değillerdi. Alessa öldürdüğü kişileri çok az tanıyor olsa da hep birlikte büyümüşlerdi.

Şimdi, gücü kendi güçleri olmadan hiçbir işe yaramayan bir kız tarafından seçilmeyi çok istiyorlarmış gibi davranmaları bekleniyordu.

Dea, bana bir işaret ver.

Aslında, ihtiyacı olan şey biraz cesaretti. Saatlerce şehrin tepesinden onları izlemiş, insanların arasında olmayı arzulamıştı ama altın kafesinden her kaçtığında kanatları uçmayı unutmuş oluyordu.

Ancak üç basamak inmişti ki kalabalıktaki ani bir hareketlenme onu durdurdu.

Bir kadın insanların oluşturduğu sıkı duvarı yarıp açıklığa fırladı.

Bembeyaz elbisesiyle, karanlık bir gecede gökte beliren bir yıldız gibiydi. Nasıl bir insan bir cenazede başkalarını itip öne geçmeye çalışabilirdi?

Kadın Alessa'ya baktı ve gözleri parıldadı.

Tuhaftı ama Alessa bir an için utandığını hissetti. Birisinin onu gördüğünde dini bir tutku hissedeli aradan birkaç sene geçmişti ve mest olma sırası değildi.

Kadının yüzü ekşidi, gözlerindeki parıltı karanlık bir ifadeye dönüştü ve birden koşmaya başladı.

Alessa'nın kalbi, taş zeminde yankılanan ayak sesleriyle bir atıyordu. Elbiseli kadın yavaşlamadan, gözlerini dahi kırpmadan koşmaya devam ederken, dört bir yandan muhafızlar fırladı. Kadın duraksamadan kolunu havaya kaldırdı.

Sonra da bir şey fırlattı.

Kadının fırlattığı şey, o kadar tiz bir ses çıkararak Alessa'nın başının yanından geçti ki Alessa'nın canı yandı.

Muhafızlar kadını yakaladı ve bedenleriyle yere yatırdıkları kadının bağırarak söylemeye çalıştığı sözcüklerin boğuk duyulmasına neden oldu.

Alessa elini boynuna götürdüğünde, eldiveninin parmak uçlarına bulaşan kanın sıcaklığını ve ıslaklığını hissetti.

"*Dea,*" diye fısıldadı. *Böyle* bir işaret istememişti.

İki

Chi cerca trova.
–Ararsan, bulursun.–

Alessa boynundan akan ılık kanı silerken, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Eldiveninde kan lekesi, yüzünde korku ifadesi olamazdı. Olamazdı.

Gözleri taş zemindeki koyu kırmızı damlaları izlerken, günışığını yansıtan bir hançerin parıltısını gördü. Bir adım daha solda olsaydı, kulağını sıyıran hançer kafatasına saplanmış olurdu.

Muhafız başı emirler yağdırdı ve askerleri Alessa'nın etrafında koruyucu bir duvar oluşturdu. Alessa hayatında ilk kez *Cittadella*'nın yüksek duvarlarının arasında güvende olmayı diledi.

"Durun," dedi Renata. "Yaralı olup olmadığını görmeleri gerek."

Alessa yumruklarını sıktı. Kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. Onun için yoktu. *Asla.* Görevini yerine getirmeliydi. Birkaç damla kanın bir önemi yoktu.

"Başını dik tut, *Finestra*," diye mırıldandı Renata. "Onlara *korkmadığını* göster."

Alessa gözlerini yakan yaşları kimse görmesin diye başını fazla dik tuttuğunda, o korkunç kahkahalarla gülme dürtüsüne direndi. Herkesi sakinleştirmek için elini salladığında, kalabalığın arasına bir rahatlama dalgası yayıldı –en azından, Alessa bunun rahatlama olduğunu umdu– ve Renata nihayet geri çekilmelerini işaret etti.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Renata kapılar büyük bir gümbürtüyle arkalarından kapanır kapanmaz.

"Daha kötü olabilirdi." Alessa yüzünü buruşturarak yarayı yokladı. "Neden birisi böyle bir şey yapmak istesin?"

Hiç mantıklı değildi. *Divorando*'dan önce bir *Finestra*'nın ölmesi mümkün değildi. Daha doğrusu, Alessa bunun imkânsız olduğunu sanıyordu. Savaşta yaralananlar olmuştu ama hepsi *Finestra* Zirvesine tırmanacak kadar uzun yaşamıştı. Bir *Finestra* ve *Fonte* olmadan, Saverio iblislere karşı tamamıyla savunmasız olurdu.

"Dengesiz bir insanın seçimlerini kim açıklayabilir ki?" dedi Tomo kolunu Renata'ya uzatarak. Aralarında gergin bir bakışma geçti.

"Bir şey biliyorsanız anlatın." Alessa onların peşinden kemerli koridordan geçip iç avluya çıktı. Uzun boylu ve sağlık sorunlarına rağmen hâlâ atletik yapılı olan Tomo'ya kıyasla Renata bile ufak tefek kalıyordu.

"Onu sonsuza dek koruyamazsın, Tomo."

"Renata," diye yalvardı Tomo. Yüzü bir anda biraz sarardı. "Adamın bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Adam mı? Hançeri fırlatan kişi bir kadındı.

"Kim?" dedi Alessa. Yanıt vermediler. Bu gibi anlarda, Alessa adeta görünmez oluyordu.

"Sana demiştim, onun tutuklanmasını sağlamalıyız." Renata'nın sesi öfkeden çatlak çıkıyordu. "Onu zirveye bağlamalı ve ölüme terk etmeliyiz."

Tomo daha önce defalarca bu tartışmayı yapmış gibi iç çekti. "Köşe başlarında konuştuğu için mi?"

"Şiddeti teşvik ettiği için!"

"Kim?" dedi Alessa daha yüksek sesle. Alessa bir anda orada belirmiş gibi dönüp ona baktılar. "*Kimin* ilgisi yok? *Kimin* ölüme terk edilmesi gerekiyor? Söyleyin. Ben *Finestra*'yım, korkak bir çocuk değil." Bunu yeteri kadar inanarak söylerse, kendisi bile inanabilirdi.

Tomo bir sineği kovuyormuş gibi elini salladı. "Kendisini Rahip Ivini diye tanıtan aptal bir sokak vaizi. Ceplerin doldurmak için etrafa korku salıyor."

"Ne gibi korkular bunlar?" Alessa birden üşüdüğünü hissederek kollarını etrafına sardı. Kendisi neden korktuğunu biliyordu; gökyüzünden inen iblis böcek sürülerinden ve onları durdurması için herkesin *ona* güveniyor olmasından korkuyordu. Ama başkaları korkmak zorunda kalmasın diye göğüs germek, *Finestra*'nın kaderiydi.

"Saçmalıyor. Sağduyulu herkes onu duymazdan geliyor." Tomo destek bekler gibi Renata'ya baktı ama Renata omzunu silkti.

Alessa kulağını işaret etti. "*Herkes* mi?"

"Belirsiz bir dünyada kesinlik arayan birkaç acınası ruh dışında herkes. Bunu bu kadar konuştuğumuz yeter." Tomo'nun gülümsemesi nazik ama sertti. "İlgilenmemiz gereken daha önemli konular var."

Hayatından daha önemli konular mı? Alessa kaşlarını çattı. Onlardan bir yanıt almayı başarmış olabilirdi ama tek bir yanıt doğru soruları sorduğu anlamına gelmiyordu.

Renata iç çekti. "Bir daha olmayacak. Bu olayı çıkar aklından."

Elbette. Alessa'nın hatırlaması *gereken* çok sayıdaki konu, nedense parmaklarının arasından akan kumlar gibi silinip gidiyordu ama başına doğru hızla yaklaşan bir hançeri unutması biraz zordu.

Renata şakaklarını ovuşturdu. "Ne kadar kısa sürede bir *Fonte* seçerse, o kadar iyi olur."

"Daha kimseyle konuşamadım," dedi Alessa. "Ne yaptığımı bilerek bir karar vermem gerek. Bu sefer işe yaraması *gerek*. Lütfen."

Lütfen, yine öldürmeme izin vermeyin. Bunu yüksek sesle de söylemiş olabilirdi. Ne demek istediğini biliyorlardı.

Tomo Alessa'nın kolunu tutacakmış gibi bir hareket yaptı ama son anda kıyafetinin kolunu silkeledi. "Bir performansa ne dersin? Her uygun aday *Fonte*'lerin becerilerini sergileyebilecekleri bir gala düzenleriz, sen de her biriyle konuşma şansına erişirsin."

Alessa içine bir heyecan dalgası yayıldığını hissetti. Birkaç günü tek başına *Dea*'ya dua ederek geçireceğini, sonra kendisini eşleştireceği kişiyi seçeceğini düşünmüştü ama bir kez olsun, doğru *Fonte*'yi seçebilmesi için tam da bir gösteriye ihtiyaç duyuyor olabilirdi.

"Yarın." Renata başını salladı. "Üstün görünmesi gerek. Ne kadar değerli taş takarsan, o kadar iyi. Her yerinden *Dea*'nın onu seçtiğini kanıtlarının sarkmasını istiyorum."

Alessa gizlice gözlerini devirdi. Bir zamanlar zenginliği ve değerli taşları bir kişinin değeriyle bir tutmuş olabilirdi ama artık gerçeği biliyordu: Tanrılar kendi anlaşılmaz nedenleri yüzünden verir ve alırlardı ve sadece aptallar bunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışırdı.

Kendisiydi. Aptal *kendisiydi*. Çünkü hâlâ anlamak istiyordu.

"Mükemmel," dedi Tomo. "Konuklarımız buradan son ve *gerçek* partnerini seçmeye hazır olan kutsanmış kurtarıcımızdan söz ederek gidecekler. Bu, her zaman karşıt fikirlere sahip olanları susturur."

Alessa hâlâ tam olarak neyin susturulması gerektiğini bilmiyordu ama görünmezliğe geri döndü ve onları planlarıyla baş başa bırakıp istemese de merdivenlerden çıktı.

Adrick, Ivini denen o adamın neden söz ettiğini bilirdi –çocukların güzel taşları topladığı gibi Adrick de dedikodu toplardı– ama onu bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyordu.

Dışarıdan bakıldığında, *Cittadella* kocaman bir taş parçasına benziyordu ama kasvetli dış cephesinin diğer tarafında, ortasında zarif bir orta avlusu ve arka tarafından şık bahçelerin olduğu askeri bir kale ve zevkli bir malikane karışımı bir binaydı. İlk iki zemini, yemekhanesiyle, kışlalarıyla, cephaneliğiyle ve eğitim alanlarıyla sadece orduya ayrılmıştı ve ikinci kat askeri komuta merkezi olarak kullanılıyordu.

Ama yukarı katlar kutsal çift, yani *Duo Davino* için ayrılmış olan özel odalardan oluşuyordu. *Çiftler* demek daha doğru olurdu çünkü *Dea*'nın seçtiği yeni bir *Finestra* ortaya çıktığında ve beş sene görev yapması beklenildiğinden, haleflerini eğitmek için daha önceki *Finestra* ve *Fonte*'nin *Cittadella*'ya geri dönmesi beklenirdi.

Fakat *Dea*, *Crollo*'yla imzaladığı anlaşmada dipnotları görmezden gelmiş olmalıydı çünkü *Crollo Divorando*'yu yeni *Finestra*'nın ortaya çıkışının beşinci *yıldönümünde* yollamak yerine, beşinci senede rasgele bir ay seçmişti ve kimse İlk Uyarı gelene kadar ne zaman saldıracağını bilmiyordu.

Beşinci ve son senesinin yedinci ayına gelmiş olan Alessa, savaş partnerini bulmaya *Consiglio*'nun onu teyit ettiği günden daha fazla yaklaşmamıştı.

Üçüncü kattaki resmi ziyafet salonu boş ve karanlıktı, Tomo ve Renata henüz süitlerine dönmemişlerdi. Bu yüzden, Alessa'ya sadece kendisine ait olan ve geri kalanını doldurması için birisini bulana dek öyle kalacak olan dördüncü kata varana kadar kimseyi görmedi. Saverio'nun en büyük kütüphanesi, özel bir şapel ve yalnız bir kız için iki süit.

Merdivenlerin başına vardığında, odalarını korumakla görevlendirilmiş olan Lorenzo isimli genç askerin buğday teni bir anda soldu. Alessa'ya kapıyı açması ve o içeri girmeden önce odayı iyice kontrol etmesi gerekiyordu ama ondan önceki sayısız muhafız gibi, Lorenzo da ona ait olan hiçbir şeye dokunmak istemiyordu.

Artık Alessa odalarının kapılarını kendisi açıyordu.

Bunu hiç yüksek sesle söylememişti ama birisi ondan irkilerek her uzaklaştığında çıplak tenine buz gibi su değmişcesine canı yanıyordu. Özellikle de askerler. Bir iblis sürüsüyle savaşmaya yemin etmişlerdi ama Alessa onlardan da kötü bir şeymiş gibi davranıyorlardı.

Lorenzo etrafı inceliyormuş gibi yapıp homurdanarak nöbet yerine geri döndü ve Alessa *ghiotte* sözcüğünü duyar gibi oldu.

Açgözlü.

Alessa tekmeleyerek kapıyı kapattı.

Kendisine verilenden daha fazla şeker istediğinde, annesi ile babası hep, "Açgözlü olma," derlerdi. Bunu yumuşak bir ses tonuyla söyledikleri için, kulağa adeta bir sevgi sözcüğü gibi gelirdi ama Alessa'nın gözünün önünde *Crollo*'nun hırsızları canlanırdı. Hâlâ rüyalarında sık sık sivri tırnaklarının ve boynuzlarının çıktığını görüyordu.

Saverio'daki tüm çocuklar *ghiotte*'yle ilgili öyküleri dinleyerek büyürdü. Öyküler *Crollo*'nun nasıl ilk *Divorando*'dan önce *Dea*'nın üçüncü armağanını bulmaları için insan kılığına girmiş iblisler yolladığından söz ederdi. *Ghiotte*, *La Fonte di Guarigione*'yi bulduğunda –askerler için yaratılmış olan şifa veren çeşme– gücünü çalarlar, öldürülmeleri neredeyse imkânsız hale gelirdi ve geride birlikler için hiçbir şey bırakmazlardı. Günahları için yakalanıp lanetlenirler, peşlerine düşülür ya da denize sürülürlerdi ve geride bıraktıkları tek miras açgözlülüğün ve bencilliğin sonuçlarıyla ilgili bir uyarı olurdu.

Bazı şüpheci kişiler öykünün bir metafor, insanları hizada tutmak için ahlaki bir öykü olduğuna inanırdı ama kilise büyükleri kutsal *Verità*'da geçen her sözcüğün *Dea* tarafından aktarılmış tarih olduğu konusunda ısrar ederlerdi.

Finestra, *Dea*'nın ilk lütfuydu.

Ghiotte üçüncüyü çalmıştı.

Alessa da sürekli olarak ikinciyi öldürüyordu.

Eldivenlerini çıkarıp yatağının kenarında birikmiş olan yığının üstüne attı.

Balkondan gelen ılık, portakalımsı bir koku taşıyan esinti, koyu renkli buklelerini gözlerine savururken Alessa yalın ayak balkona çıkıp ekmek, peynir ve meyve dolu ufak bir masaya gitti. Yağlı peynir azalan günışığının altında parlıyordu ama ekmek bayattı. Bir *Finestra*'ya layık bir ziyafet değildi ama kimseyi düşük bir performans sergiledi diye suçlayacak hali yoktu.

Günbatımı aşağıdaki okyanusa vuruyor, şehri gül ve altın rengi tonlarına boyuyor ve güneşten solmuş pastel renkli bir sürü binayla kaplı tepeden aşağı uzanıyordu. Şehir duvarları adeta Alessa ve seçeceği partnerinin Saverio ordusunun başına geçecekleri kara kumlu kumsala tepeden bakan *Finestra* Zirvesi'yle çarpışmasın diye her şeyi içinde tutuyormuş gibiydi.

En azından, hapishanesinin manzarası harikaydı.

Yıkanmalı, kanı ve endişeden her yerini kaplamış olan teri temizlemeliydi ama bir sandalyeye çöktü ve ince bir battaniye alıp çenesine kadar çekti. Hava oldukça sıcaktı ama çıplak kollarına ve boynuna değen battaniye, hareketsiz geçen uzun bir günün arkasından sinirlerini tetiklemişti. Bir insan dokunuşu değildi ama en azından bir dokunuştu. Her şey tepeden tırnağa örtülü olmanın yarattığı statik, uyuşmuş histen daha iyiydi.

Unutulmuş ödevlerle, yanık ekmek dilimleriyle ve boşaltmayı asla hatırlayamadığı çöp kutularıyla geçen bir çocukluktan sonra, Alessa nihayet *Finestra* olduğu ve ona "Anne" demeyi kesmesi gereken gün annesinin onunla gurur duymasını sağlamıştı. Ama tanrılar tarafından seçilmiş olsa bile herkesi hayal kırıklığına uğratıyordu. Evet, kararlıydı, her zaman herkesi memnun etmeye çalışıyordu. İşlerini tamamlamak, alışveriş listesini hatırlamak ya da ekmeği kontrol etmek istemişti ama şimdi tanrıça tarafından bahşedilmiş olan gücünü kontrol etmesi

gerekiyordu. Başarısızlıkları artık pazara fazladan gitmesi anlamına değil, ölü *Fonte*'ler ve derisinde kurumuş çatlak kan lekeleri anlamına geliyordu.

Babası hep her sorunun günışığımda daha iyi göründüğünü söylerdi ama onun sorununu iyi göstermek için çok parlak bir gündoğumu gerekiyordu.

Gözlerini yumdu ve battaniyenin yan tarafını çekiştirip düğümler attı, parmak uçlarını ilmeklerin üstünde gezdirdi.

Yalnız değilsin. Hayattasın. Seçilmiş kişisin.

Yalnızsın. Öleceksin. Belki de Dea yanlış kişiyi seçmiştir.

Umutsuz bir durumdu. Asla sona ermeyen bir endişe girdabına saplanıp kalamazdı ve bunu çözmenin tek yolu yanıtlar aramaktı.

Alessa battaniyenin yere düşmesine aldırış etmeden kalktı.

Cittadella'da kimse neler olduğunu ona anlatmayacaksa, anlatacak birisini bulacaktı.

Üç

Dio mi guardi da chi studia un libro solo.
–Tek bir kitap okuyan adama asla güvenmeyin.–

Evden ayrıldığından beri isyan edecek çok fırsatı olmamıştı ama Alessa kaybettiği zamanı telafi ediyordu. O sırada, kolunun altına ince bir pelerin sıkıştırmış, bir eline çizmelerini, diğer eline terden yumuşamaya başlamış olan tünellerin kaba bir çizimini almış, Lorenzo'nun ona yüz vermeyen mutfak hizmetçileriyle flört etmeye çalıştığı mutfakların önünden sessizce geçti.

Ziyafet salonunun önünde durdu ve içeride bir yükselip bir alçalan konuşma seslerini dinledi. *Cittadella*'da dilediği yere gidebildiği için *yarı* mahkûm sayılırdı fakat Renata yüzündeki suçlu ifadeyi görürse, ne yaptığı anlaşılırdı. Gümüş çatal bıçakların porselen tabaklarda çıkardığı sesi duyunca, nefesini tuttu ve parmak uçlarında hızla kapının önünden geçti.

"Yarın" –Alessa, Renata'nın konuştuğunu duyunca gerildi– "nereden başlayacağız?"

Alessa titreyen dizleri düzelene kadar sırtını duvara yaslayıp bekledi, sonra parmak uçlarında yürümeye devam etti. Avluya açılan kemerli bir kapıdan çıktıktan sonra, helezoni bir merdiven yukarıdaki *Cittadella*'yı aşağıdaki *Fortezza*'yla* birleştiriyordu. Dar ve karanlık eski taş basamaklar, yüzyıllar boyunca sayısız ayağın altında aşındığı için ortalarda çukurlaşıyordu.

Cittadella sağlam bir yapıydı ama alttaki korunaklı kaleye kıyasla bir hiç sayılırdı. Labirent gibi tüneller ve adaya kazılarak açılmış mağaralar, bütün adayı bir kaleye dönüştürmek için doğal volkanik tünelleri genişletip uzatan ilk yerleşimcilerin zamanından kalmıştı.

Bir *Finestra* doğası gereği keşfe çıkmazdı. Normal şartlar altında, Alessa *Fortezza*'ya sadece Tomo ve Renata'yla birlikte tapınağa gitmek için girerdi ama o güne dek hiç kullanmadığı esas anahtar kilide kolaylıkla girdi.

Soğuktan ziyade sinirleri gerildiği için titreyen Alessa, pelerinini üstüne geçirdi ve yukarıdaki *Cittadella*'nın sınır çizgisinin ilerisindeki ilk kapıdan çıktı.

Dışarıda ılık, durgun hava *Cittadella*'nın güllerinin tatlı kokusunu taşıyordu ama Alessa evinin mütevazı kokularını takip etmek üzere yüksek duvarlara arkasını döndü. Güneş sessiz caddelerin ve akşam kapalı olan mağazaların üstünde batıyordu.

Her terasta öylesine belirgin sesler ve kokular vardı ki gözleri kapalı şehirde yolunu bulabilirdi. Biber ve kimyon kokan bir bölgede, usta parmaklar gitarda bir melodi çalarken, topuklu ayakkabılar tempo tutuyordu. Bir sonraki bölgede, sarımsaklı ve yeşil soğanlı börekler kızgın yağda kızartılırken, ancak bir anneye ait olabilecek kadar şefkatli bir ses bir çatıya vuran ilkbahar yağmuru kadar narin bir ninni söylüyordu.

Hemen hemen her evin bahçesinde bir limon ağacı vardı ve bunlar genellikle taşların arasındaki ufak toprak alanlardaki

* (İt) Kale *(e.n.)*

tek ağaçlardı; eşiklerin üstüne sarkan kuru dallar, tertemiz olan pencere pervazlarını yapış yapış kuru reçine damlalarıyla lekeliyordu. Bunun *Crollo*'nun iblislerini uzak tuttuğu söylenirdi – boynuzlu kınkanatlı böceklere benzedikleri için bu reçine damlalarına "*scarabeo*" ismi verilmişti– ama gerçekten işe yarıyor olsaydı, *Saverio*'nun bir *Finestra*'ya ihtiyacı olmazdı.

Kendisini yürümeye ve bir yabancının eviymiş gibi davranmaya zorlayarak, mavi panjurlu bir evin önünde durdu.

Ufak mutfakta, annesi ocaktaki tencereyi karıştırıyordu. Tuzluğa uzandı, elini üstüne koydu ama ne yapacağını unutmuş gibi donakaldı. Mutfağın ortasındaki ufak masaya iki kişilik tabak çanak koyulmuştu. Belki de Adrick artık onlarla yemek yemek istemiyordu. Belki de ailece yedikleri yemekler onsuz doğru gelmiyordu.

Kendi hüsnükuruntusuydu. Büyük ihtimalle, Adrick geç saatlere kadar çalışıyordu. Akşam yemeği kuzu eti ve kırmızı şarapla saatlerce pişirilmiş bir şey gibi çok lezzetli kokuyordu. Anıları zihnine akın etti. Kalabalık bir masa, anlamını yitirip şiire dönüşecek kadar çok anlatılmış öyküler ve kucaklarda uyuyakalan çocuklar...

Alessa gözlerini silip yola devam etti.

Bir daha akşam yemeği için bahçeden biberiye kesen normal bir kız olmayabilirdi ama hayatta kalmaları gerekiyordu.

Aşağı doğru indikçe ara sokaklar daraldı ve en sonunda binaların birbirine yapışık olduğu bir bölgeye vardı. Ada, kaldırım taşlarındaki çatlaklardan fırlamış yabani çiçeklerle ve duvarları sarmış olan sarmaşıklarla varlığını belli ediyordu.

Alessa şehir kapılarında nöbet tutan muhafızların yanından geçerken kapüşonunu geçirdi ama adamlar ona bakmadılar bile. İnsanların geç saatlere kadar kalıp başlarını derde soktukları iskelelere doğru koşan kızları değil, dışarıdan gelen tehditleri izlemek için oradaydılar.

Saverio'da suçlulara işledikleri suçlara göre dövme yapılırdı ve affı mümkün olmayan suçların cezası anakaraya sürgüne yollanmaktı: Suçlular orada *Duo Divino* ve ordularının koruması olmadan bir sonraki *Divorando*'da yok olurlardı. Geriye kalanlarsa utançlarını dövme olarak üstlerinde taşımaya zorlanırlardı ama *Saverio*'lular kendilerini *Fortezza*'ya kapattıklarında, işaretliler kendi başlarının çaresine bakmak üzere dışarıda bırakılmışlardı. Sokağa çıkma yasağından sonra, *Cittadella*'dan resmi izin belgesi olmayan dövmeli hiç kimseye şehir duvarlarının içine giriş onayı verilmezdi.

İskelelere giden toprak yolda başka kimse yoktu ama geceye has sesler boşluğu dolduruyor, otların arasında koşturan ufak hayvanlar ve görünmez kanatlarını çırpan böceklerin sesleri duyuluyordu.

Yol genişlemeye, insanlar ve satıcıların çadırları belirmeye başladığında, böceklerin vızıltıları gemilerin gıcırtılarına karıştı. Şehir duyular için dört çeşit yemekten oluşan bir ana öğünse, iskeleler kıvamlı bir güveçti. Çeşitli dillere ait konuşmalar büyüleyiciydi ve muazzam kalabalık, pelerinli bir kızı resmen görünmez kılıyordu.

Dört esas kutsal adadan en büyüğü olan *Saverio*, ilk *Divorando*'dan önce yakınlardaki bölgelerden çeşit çeşit insanı çekmişti ve şimdi, yani *Crollo*'nun ilk kuşatmasının kıtalarda kemik ve topraktan başka bir şey bırakmamasından bir sene sonra, *Saverio*'lular tüm dünyanın minyatür hali olmakla övünüyorlardı. Elbette, abartılı bir ifadeydi ama bu iddiayı yalanlayacak kimse kalmamıştı.

Alessa beyaz cüppeleri karanlık ve pis arka plana karşı bir tezat oluşturan bir düzine cüppeli, şarkı söyleyen adamdan oluşan grubun seslerini duyunca yavaşladı. Cüppelerinin sırtına kan kırmızısı harflerle işlenmiş olan yazıları okuyabilmek için gözlerini kıstı. *Fratellanza della Verità.*

Yoldan geçenler bu manzaranın etkisine kapılıp oraya toplanmıştı. Nedenini anlamak zor değildi. Grubun güçlükle duyulan mırıltıları Alessa'nın kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu ve yüzlerini karanlıkta bırakan kapüşonları onlara bu dünyaya ait olmayan bir hava veriyordu.

Bir kişi gruptan ayrılınca ve kapüşonunu geriye atıp çarpıcı yüzü ve vaktinden önce ağarmış gümüş rengi saçları ortaya çıkınca, Alessa korkudan kafa derisinin uyuştuğunu hissetti. Adam şefkatli bir ifadeyle gülümsedi ve hiçbir şey demediği halde, birkaç kişi onu alkışladı.

Adam stratejik açıdan özellikle seçmiş gibi bir sokak lambasının parlak ışığının altında durdu ve elindeki büyük kitabı havaya kaldırdı. Kutsal *Verità*'nın resmi bir kopyası değildi – herkesten çok Alessa gerçek ve sahte bir kitap arasındaki farkı görebilirdi– ama kapağına kazınmış olan şekiller, çoğu insanı kandıracak kadar esas şekillere benziyordu.

Kalabalığın önündeki kadınlar öne atıldılar, ona saf bir adanmışlık ifadesiyle baktılar ve Alessa nihayet insanların fısıldadığı ismi duyabildi. Ivini.

"Tanrılarımız bize inançlı olmamızı söylerler," dedi adam alçak, hipnotize edici bir ses tonuyla. "Bizlere kutsal kurtarıcılarla bahşedildiğini söylerler."

Bugün öldürmene ramak kalan bir kurtarıcı.

"Ama bizler uysallaştık. Onlara güveniyoruz. Safız." Yüz hatları ustalıkla büründüğü hüzünlü bir ifadeyle yumuşadı ama keskin gözleri kalabalığın tepkisini ölçtü. "Sizlere soruyorum, *saygıdeğer Finestra*'mızın bizi kurtaracağından emin misiniz yoksa siz de tanrıların bizi sınavdan geçirip geçirmediğini merak ediyor musunuz?"

Elbisesi lekeli bir çocuk büyümekte olan kalabalığın arasından geçti. Elindeki dilenci şapkasını öne uzattı ama çoğu kişi onu görmezden gelip çantalarını sıkı sıkı tuttu ve onunla göz teması kurmaktan kaçındı.

Ivini sesini alçaltıp karanlık bir ses tonuyla konuşmaya başlayınca, kalabalık sessizleşti. "Kayıp metinler, sahte bir *Finestra*'nın yükseleceği günle ilgili olarak bizi uyarır. İnançlı olanların onu görür görmez tanıyacaklarından söz eder."

Adam kalabalığı süzdü ama bilmiş bakışları Alessa'nın yüzünde diğer insanlarınkinden daha uzun süre kalmadı. Demek teorisi doğru değildi. Ama inandırıcı bir yalancıydı. Söyleyeceklerinin geri kalanı onu üzüyormuş gibi başını salladı, elini kalbinin üstüne koydu. "O, *Cittadella*'mızda oturuyor, değerli *Fonte*'lerimizi katlediyor ve zalimliğine rağmen bir dediği iki edilmiyor. *Dea* tarafından mı yollanmış? Öyle diyorlar. Ama *Dea* bizi kurtarması için bir katili yollar mıydı? Sanmıyorum. Hayır, bu seferkinin üstünde *Crollo*'nun işareti var."

Dağınık koyu renkli saçları ve bronz bir teni olan genç bir adam yanından geçtiği kalabalığa memnuniyetsizliğini belli eden bir bakış fırlatınca, Alessa'nın omuzları gevşedi. En azından, birisi bu kutsal adamın dediklerine inanmıyordu.

"Size soruyorum," dedi Ivini gözlerini kısarak, "iblisler *Saverio*'daki bütün canlıları yiyip yutmak için gökten indiklerinde, *sevgili Finestra*'mız savaşıyormuş gibi rol mü yapacak yoksa cesur askerlerimiz katledilirken gülecek mi? Yaratıklar *Fortezza*'nın kapılarını dişlemeye başladıklarında onlara mı tezahürat edecek yoksa kapıları onlara kendisi mi açacak? Kim önce ölecek? Dışarıda kilitle kalanlarınızdan başka kim en çok acı çekecek?"

Dilenci kız tökezleyince, madeni paraları etrafa saçıldı. Tiz çığlığı Ivini'nin konuşmasını bölünce, rahip bıkkınlıkla oflayarak cüppeli adamlarından birini kızın yanına yolladı.

Alessa zavallı çocuğa yardım etmek için insanların arasından geçemedi ama en azından birisi bunu yapacaktı.

Cüppeli adam eğilip kızı tuniğinden yakaladı ve ayağa kalkmaya zorladı. "Tanrılar bu sefil yaratıkları affetsinler çünkü onlar ne yaptıklarını biliyorlar. Büyüklerini dinleseydin, paraya ihtiyacın olmadığını anlardın."

Alessa kaşlarını çattı ve olinden olmadan öne doğru bir adım attı.

"Bırak onu." Genç adam yüzünde daha kasvetli, korkutucu bir ifadeyle insanların arasından geçerken, kalabalık sanki ortasından kızgın bir bıçak batırılmış bir tereyağı kalıbı gibi ikiye ayrıldı. Alessa'dan ancak birkaç yaş büyük gözüküyordu ama insanların kenara çekilmesini bekleyen otoriter bir tavırla yürüyordu.

Ivini'nin müridi kızı sımsıkı tutarak ayak parmakları kaldırım taşlarına zar zor değene kadar onu havaya kaldırdı.

"O seninle mi? Eğer öyleyse, ona biraz görgü kurallarını öğretmen gerek. Tanrılar böyle..."

"Kızı bırak, yoksa az sonra tanrılarınla tanışacaksın." Genç adam ani bir hareket yapmadı, geniş omuzları sadece öne atılacakmış gibi hafifçe yana döndü ama Ivini'nin adamı geriye kaçtı ve kızı da beraberinde sürükledi.

Çok uzağa gidemedi. Genç adam onu bileğinden yakaladı ve sert bir şekilde çevirip parmaklarını serbest bırakmasını sağladı.

Dilenci kız serbest kalınca, kurtarıcısının arkasına kaçıp onu bir kalkan gibi kullandı. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan kız, kurtarıcısının cüppeli zorbaya diz çöktürdüğünü, adamın acı içinde bağırdığını gördü.

Genç adam onu bıraktı ve tiksintiyle ellerini pantolonuna sildi.

Rahibin müridi incinen kolunu tutarak etrafına bakındı ama kimse, lideri bile yardımına gelmedi. Demek ki *Fratellanza*'nın dini coşkusu, insanların kendilerini tehlikeye atacakları kadar ileri gitmiyordu.

"Kardeşim," dedi Ivini buz gibi bir sesle ve öfkeden alev alev yanan gözlerle. "Merhamet eyleyelim. En gaddar insanlar bile ışığı görebilirler. Zamanla tabii."

Koyu renkli saçlı yabancı yere çömelip çocuğun etrafa saçılan paralarını toplamasına yardım etti, birkaç madeni para da kendisi verdi ve ayağa kalkıp yoluna devam etti. Boş mağaza vitrinlerinin önünden geçti, yolun daralıp bir ara sokak gibi kal-

dığı noktaya kadar yürüdü. Orada üstünde *Varilin Dibi* yazan eski bir tabelanın altında durdu ve kapıyı açtığı anda bağırış çağırış dışarı taştı. Gözlerini üstünde hissetmiş gibi arkasına döndü ve Alessa'nın bakışlarıyla karşılaşınca, ona sessizce meydan okur gibi kaşını kaldırdı.

Alessa yanaklarının kızardığını hissederek bakışlarını kaçırdı.

Ivini vaazına devam etti, öfkesini de kattı ve kalabalık bir anda alev alan çalı çırpı gibi tepki verdi.

Alessa alnında buz gibi terler biriktiğini hissetti. Renata ve Tomo rahipten birkaç takipçisi olan zavallı bir adam gibi söz etmişlerdi ama adam bir isyan başlatmak üzereydi.

"*Kimin* cesareti var?" diye bağırdı Ivini. "*Kim* sahte peygamberi öldürecek kadar cesur?"

"Ben yaparım," diye seslendi bir kadın. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

Alessa kimseye görünmeden sessizce gölgelerin arasına döndü.

Ölüm ona sinsice yaklaşıyordu ama onunla orada karşılaşmak gibi bir niyeti yoktu.

Dört

Chi ha fatto il male, faccia la penitenza.
–Kendi düşen ağlamaz.–

Alessa eczaneye girerken, kapının üstündeki zil çınladı. Neyse ki Adrick içerideki tek çalışandı. Yaşlı bir kadına bir kavanoz uzatırken, kıvırcık saçlarını savurarak başını kaldırdı. Alessa onunla konuşması gerektiğini işaret etti.

Adrick çaktırmadan işaretlerle yanıt verdi. "Kovulmamı mı istiyorsun?"

"Bıçak. Başım," dedi Alessa, saçlarını geriye atıp bandajı göstererek.

Adrick'in burun delikleri açıldı ve müşteriye dönüp yüksek sesle, "Bunda kurutulmuş otlar da var ama bana sorarsınız..." diye açıklama yapmadan önce ona işaretlerle kısaca "On dakika sonra, dışarıda," dedi.

Alessa imalı bir ifadeyle deponun açık duran kapısına baktı ve onu dışarıda beklemek üzere çıktı. Adrick on beş dakika sonra karanlık binadan çıktığında konuşmaması için elini havaya kaldırdı, başıyla ana yolu işaret etti ve onu izleyip izlemediğine

bakmadan yürümeye başladı. Bacakları onunkilerden çok daha uzundu ve ona ayak uydurmak için hiç çaba sarf etmedi.

"Biliyor muydun?" dedi Alessa hızına yetişmeye çalışarak. "Ivini denen adamın sahte bir *Finestra* olduğumu iddia ettiğini biliyor muydun?"

Adrick'in sessizliği yeterli bir yanıttı.

"Adrick! Neden bana söylemedin?"

"Endişeleneceğini biliyordum."

"Yabancılar bana bıçak fırlatıyorlar. Endişelenmem *gerek.*"

"O halde, neden buradasın?" dedi Adrick. "Başına fırlatılan bir bıçak bugün için yeteri kadar heyecan yaratmadı mı?"

Alessa'nın yüzü soldu. "Daha kısa bir süre önce peçemi çıkardım. Neredeyse kimse neye benzediğimi bilmiyor."

"*Signor** Arguelles biliyor."

"Ama beni görmedi."

Çocukken, Adrick onun çırağı olmadan önce komşuları için saatlerce otları ezmişlerdi ve Alessa iyi yürekli yaşlı adamın ona ihanet ettiğini hayal bile edememesine rağmen, son zamanlarda yaşadığı en şok edici olay bu olmazdı.

"Bana duyduklarını anlat," dedi Alessa aniden durup kardeşini döndürmeye çalışarak.

"Bak." Adrick nefes alıp verdi. "Uzun bir gün oldu. Eczane, işaretlerini çıkarabilecek çözeltiler arayan insanlarla–elbette, bu mümkün değil– ve işaretlerini yakmaya ya da kesmeye çalışmış olan kişileri iyileştirmek için malzemelere ihtiyaç duyan doktorlarla dolup taştı. İnsanlar paniğe kapılmışlar, onları..."

"Onları koruyamayacağımı düşünüyorlar." Geceleri gözüne uyku girmeyen kişinin sadece kendisi olduğunu sanmış, herkesi hayal kırıklığına uğratacağından korkmuştu. Ama en derin korkuları her sokak başından yükseliyordu.

Adrick kulağını çekiştirdi. "Koruyabilir misin?"

---

* (İt). Bay *(e.n.)*

"*Lütfen* bana inanır mısın?"

"İnanıyorum. Sadece..." Adrick temkinli bir tavırla biraz ileride cüppeli bir kadının etrafına toplanmaya başlamış olan bir gruba baktı. "İnsanlar *Crollo*'nun seni lanetlediği ya da yeni bir *ghiotte* türünün *Fonte*'lerin büyüsünü çalmak için yollandığı gibi türlü türlü şeyler söylüyorlar. Bazıları senin *Dea*'nın bizi unuttuğunun ve *Crollo*'nun bu sefer her şeyi yok edeceğinin kanıtı olduğunu söylüyor. Hatta hepimizin ölmeyi hak ettiğini, *Dea*'nın en başta ona asla karşı gelmemesi gerektiğini düşünen bir grup insan bile var."

Saverio'lular yüzyıllardır her türlü tersliğe rağmen hayatta kalmışlar, acımasız kanatlar gökten indiğinde kurtarıcılarının onları kurtaracağına inanmışlardı. Ama insanlar pes etmeye başlamışlardı. Onun yüzünden.

Nadiren gelen ticari gemilerin diğer adalardan onun gibi olanlarla –ya da onlara ne deniyorsa– ilgili haberler getirip getirmediğini hiç sormadığı için, bu batan gemide tek başına olmama ihtimali de vardı. Belki de karşı kıyıda bir yerde, başka birisi de görevlerini yapamadığı için kendi beceriksizliğine yakınıyordu. Ama bu durum, Alessa başarısız olduğu takdirde *Saverio*'daki bütün canlı varlıkların ölümünden sorumlu olacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Diğer adalar daha iyi durumda olursa, hayatta kalanlar günün birinde *Saverio*'ya gelip ıssız kıyılarla ve boş harabelerle karşılaşırlardı ve geriye kayıtlar kalırsa, Alessa tarihlerine eğitici bir öykü olarak geçerdi:

Alessa, son *Finestra.*

Dea'nın en büyük hatası.

Boğazının sıkıştığını hissederek yutkundu. "Peki, *sen*... benim yeni bir *ghiotte* türü olduğuma inanıyor musun?"

Adrick sırıttı. "Seni kramplar içinde yatağa mahkûm olmuş bir halde gördüm. *Ghiotte* daha dayanıklı olurdu."

Alessa öfkeyle ona baktı. "Adrianus Crescente Paladino, *sana* kramp girseydi bebek gibi ağlardın."

Adrick tam ismini duyunca öğürür gibi yaptı. "Biliyorum, biliyorum. Sen ilahi savaşçısın ve ben geride bıraktığın değersiz erkek kardeşim. Ne düşündüğümü neden umursuyorsun? *Dea*'yla doğrudan bağı olan sensin. *Ona* sor." Adrick gücenmiş gibi dudaklarını büktü.

"O iş dediğin gibi olmuyor." Alessa kararmakta olan göğe şöyle bir baktı.

"Sen!" diye bağırdı cüppeli bir kadın.

Alessa irkildi ama kadın onun arkasına bakıyordu.

Adrick koşmaya başladı. "Başını eğ ve kaç."

"Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki tanımıyorum. Hepsi öyle saldırgan."

Alessa kaşlarını çattı. Kadın tanıdığı birisiyle konuşuyormuş gibiydi. Alessa arkasına baktı. Kadın peşlerinden gelmiyordu. Onları kovalayan öfkeli bir kalabalık da yoktu. Henüz.

"Adrick, ne yapacağım?"

"Haksız olduklarını kanıtla. Bir *Fonte* bul ve bir kez olsun onu hayatta tut."

"Deniyorum."

"Biliyorum." Adrick ona yandan bir bakış attı. "Her zaman deniyorsun."

Sessizce yürürlerken, şehrin parıldayan ışıkları daha da yaklaştı.

Alessa başını önüne eğdi ve işaretsiz bileklerini açıp şehri duvarlarında nöbet tutmakta olan askerlere gösterdi. Adrick onlara içtenlikle iyi geceler dileyince, askerler erkeksi bir tavırla elini sıktılar.

Alessa etrafta kimsenin olmadığını kontrol ettikten sonra, geçtikleri ilk tünel girişinin kilidini açıp içeri girdi. "Hâlâ bana Ivini'den söz etmediğine inanmıyorum."

"Özür *diledim* ya?" Adrick'in ay ışığının altındaki silueti parmaklıklarla bölünmüştü. "Kilitle."

Alessa kilidi çevirince bir klik sesi çıktı. "Rahatladın mı?"

"Asla. Anahtarlarını almam gerek."

"*Fortezza*'nın anahtarlarını çalmak, sürgüne yollanmayı gerektiren bir suçtur."

"Yok, *sürgün* cezası alacak bir şey yapmıyorum. Seninle arkadaşlık ederek kilisenin kurallarına karşı gelmek gibi *sürgün* cezası verilebilecek *hiçbir* şey yapmam."

"Seni sürgüne *yollamazlar*. Birkaç günlüğüne hapse atarlar."

"Çok daha iyi. Artık özgürlüğümü tehlikeye attığıma göre, kimi seçeceğini söyle de birkaç bahis oynayayım."

"Henüz karar vermedim ve verseydim bile sana söylemezdim. Hatta umarım *Saverio*'da bu *çok önemli bilgiyi* öğrenen son kişi sen olursun."

Adrick alaycı bir ses çıkararak güldü. "Tamam. Bunu hak ettim. Ama herkes bana soruyor."

"Neden senin bileceğini düşünüyorlar ki? Artık kız kardeşin değilim, unuttun mu?" Alessa kızgınlığını gizleyemedi. "Beni tanrılara teslim ettiniz."

"Sakin ol, sakin ol," dedi Adrick göğe bakarak. "*Verità*'da *ebeveynlerin* seçilen bir çocuğu topluma bağışlaması gerektiği söyleniyor. Özellikle kardeşlerle ilgili bir şey demiyor."

"Ah, demek bu yüzden hâlâ benimle konuşuyorsun, öyle mi? Kardeşlerle ilgili bir boşluk olduğu için mi?"

"Ben sadece *Dea*'nın gözlerinde yanlış bir şey *yapmadığımı* söylüyorum."

Kutsal kuralları çiğneyen Alessa'nın aksine. Adrick'in ilahi bir teknik ayrıntıdan faydalanıp ona suçluluk hissettirmesi tam ona göre bir davranıştı. Başını güzelce beladan kurtarmakta üstüne yoktu. "Boşluk olsun ya da olmasın, annem benimle konuşarak kutsal fedakarlığını lekelediğini öğrenirse, seni popon kızarana dek pataklar."

"Of Lessa, haksızlık bu. Annem seni seviyor ama *Dea*'yı da seviyor ve görevlerinin farkında. Sen *Saverio*'yu kurtardıktan ve

onlar seni altın kafesinden azat ettikten sonra, sana sarılmak için koşan ilk kişi o olacak." Adrick kız kardeşinden başka her yere baktı. "Şey, belki *sarılmak* için değil."

"Öyle diyorsan öyledir." Alessa'nın sesi fazla tiz, fazla umursamazdı.

"Ağlamasan iyi olur. Tanrıçalar insanların arasında ağlamazlar."

"Ben bir tanrıça değilim. Ayrıca, ağlamıyorum."

"Güzel. Şimdi, derhal sarayına koş ve şekerlemeler yerken ya da bütün gün ne yapıyorsan onu yaparken birkaç iri yarı genç muhafızından seni yelpazelemelerini iste."

Alessa güldü. "Tabii, sürekli olarak lüks içindeyim. Benim yerime geçmek istiyorsan hemen geçebilirsin."

Adrick acıklı bir şekilde güldü. "Geçebilseydim geçerdim. Belki de *Dea*'nın seçim gününde hedefi şaşmıştır, ne dersin?"

"İşte, bu düşünmeye değer doğrusu. Galadan sonra bana annemin badem ezmeli kurabiyelerinden bir kutu getirirsen, *belki* sana kimi seçeceğimi söylerim. Kazancının yarısını da isterim."

"Yarısını mı?" Adrick yine sırıtmaya başladı. "Hayatta olmaz. Geçen hafta iki düzine getirdim. Sıradan bir ölümlü o kadar badem ezmeli kurabiyeyi nasıl bu kadar çabuk bitirebilir?" Alaycı bir tavırla devam etti. "Doğru ya, sen sıradan bir ölümlü *değilsin*."

"Çok kötüsün."

"Ve beni seviyorsun. Umarım *Dea* doğru ikizi seçmiştir."

Alessa küçümseyici bir kahkaha attı. "Her şey bu kadar yolunda giderken bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

"Hey!" Bir adam onlara seslendi. "Sen, uzaklaş oradan."

"Görüşmek üzere, küçük kardeşim..." Adrick koşarken konuşmasını yarıda kesti. "O zamana kadar kimseyi öldürmemeye çalış."

Beş

Chi sta alle scolte, sente le sue colpe.
–Başkalarının konuşmalarını gizlice dinleyenler,
kendileri hakkında asla iyi şeyler duymazlar.–

Ertesi gece, Alessa incecik kağıtları açtığında hayatında gördüğü en güzel elbiseyle karşılaştı.

Arka tarafındaki minik düğmelerin başka birisi tarafından iliklenmesi gerekiyordu ama elbiseyi yarısına kadar ön tarafa çevirerek düğmeleri ilikledi ve tekrar çevirerek kollarını yaka kısmından içine sokmayı başardı.

Aynaya baktığında nefesi kesildi ve bunun tek nedeni elbisenin kaburgalarını çok sıkıyor olması değildi.

Bir elmas denizi gibi parıldıyordu. Sert büstiyer kısmı üstünde değerli taşlar olan krem rengi ipekli kumaştan yapılmıştı ve omuzlarını açıkta bırakan ve ortası dökümlü açık bir yakası vardı. Alt kısmındaysa, her hareketiyle gümüş ve altın rengi parıltılar saçan farklı boylarda kat kat eteği vardı. Halkın önüne bu kadar açık bir elbiseyle çıkalı... Aslında, böyle bir elbiseyle hiç çıkmamıştı.

Cittadella'ya ilk girdiğinde, her gün partiler verileceğini ve bunun gibi elbiselerle dolu bir gardırobu olacağını düşünmüştü. Sonra, günlerinin ders çalışarak, silah talimi yaparak ve savaş stratejilerini inceleyerek geçeceğini öğrenmişti ve giysilerinin büyük bir kısmının önemli bir işlevi yerine getireceğini fark etmişti: ölümcül derisinin mümkün olan her kısmını örtmek.

Ama bu elbise farklıydı. *Bu* elbise bir masal prensesine layıktı. Bir *Finestra* için dikilmemiş, şehrin en tanınmış terzilerinden birinin elinden alınmıştı ve şehirde bir yerde çok varlıklı bir kadın haklı olarak öfkeden kuduruyor olmalıydı.

Alessa hüzünle iç çekerek, kollarını tamamen örtecek olan en uzun ipekli eldivenlerini ve kat kat eteğinin üst üste binmiş katmanlarının altına uygun olabilecek kalın çoraplarını buldu. Uzun bir süre incinin mi yoksa ağır elmas bir kolyenin mi mavi topaz küpelerle daha çok yakışacağına karar veremedi. Annesi zevkli görünmenin sırrının, dışarı çıkmadan önce takılarından birini çıkarmak olduğunu söylerdi ama Renata'nın Alessa'nın gayet zevksiz görünmesini istediği için omzunu silkip ikisini de taktı.

Başını hafifçe yana eğerek, makyaj malzemelerini inceledi. Göz korkutucu mu görünmek istiyordu? Zararsız mı? Güzel mi? *Hoş geldiniz, adaylar Lütfen, benimle evlenme hakkını kazanmak için performans sergileyin de sizi öldürmemeye çalışayım,* diyen bir tarz bulmak kolay değildi.

Göz kalemiyle ince bir çizgi çekti, dudaklarına pembe ruj ve göz kapaklarına da bronz göz farı sürdü. Işıl ışıl ama göz korkutucu olmayan bir görünümdü.

Buklelerini kontrol altına alabilmek için çok fazla taşlı toka kullanmak zorunda kaldı ama darmadağınık değil de "özellikle dağınık" olduğunu umduğu sonuçla gurur duydu. Bir avuç daha tokayla ve serbest bıraktığı bir bukleyle yaralı kulağını gizledi. Üst kısmının şekli her zaman komik olacaktı ama kan lekeleri temizlendikten sonra artık çok korkunç gözükmüyordu.

Herkesin gözü önünde bir suikasttan kurtulmak için verilen bir ödül varsa, *en azından* şeref ödülü almalıydı.

Gardırobunun en arkasından çıkardığı ince topuklu ayakkabılarla her an bileklerini burkabilirdi ve ayak parmaklarını ezme tehlikesi altındaydı ama şık bir şekilde acı çekmiş olurdu. Ayrıca dans etmesi gerekmiyordu.

Divorando'dan sonra bir gün, gücünü koruyamadığı ya da *Dea*'nın gücü bir sonraki zavallı *Finestra*'ya verdiği anda, kocaman bir orkestranın, elmas kadehlerin ve bir *prosecco* çeşmesinin olduğu daha büyük, daha iyi bir parti verecekti. Şafağa kadar uyanık kalacak, *Fonte*'siyle gülecek ve bütün gece şık *ve* rahat ayakkabılarla dans edecekti. Bu, bir fanteziydi; istediği kadar abartabilirdi.

Daha bir saati olduğu için mutluydu; bir sonraki *Fonte*'sine kur yapmadan önce Tomo ve Renata'nın planladığı moral konuşması için fazlasıyla vakit vardı. Topuklu ayakkabılarının üstünde sallanırken ve elbisesinin onu boğmaya çalıştığını hissederken bir ipekli ve payetli kumaş yumağı olarak salona büyük giriş yapmamak için ağır ağır, tırabzanlara tutunarak indi.

Ön kapılar açıktı ve teslimatçılar, askerler ve hizmetçiler akın akın içeri girip çıkıyor, sandalyeleri ve çarşaf yığınlarını meydana taşıyorlardı. Üstü başı dökülen iki adam yuvarlanan varillerden birini yerine koyarken, onlara yardım etmeyen askerlere kaba bir hareket yaptılar. Alessa aşağıya varmak üzereyken, insanlar korkuyla karışık hayranlık dolu bir ifadeyle dönüp dikkatle ona baktılar. Yanaklarının kızardığını hissetti. Belli ki Ölüm Meleği bir kez olsun ölümcül değil de bir melek gibi gözüküyordu.

Büyülenmiş gibi ona bakmakta olan iki genç hizmetçi birbiriyle çarpıştı, tepsileri düşürüp porselen tabak çanakların büyük bir gümbürtüyle etrafa saçılmasına neden olunca komutanın öfkeli sesi gürültüyü bastırdı. "*Dea* aşkına, neler oluyor?"

"Benim hatamdı, Komutan Papatonis," diye seslendi Alessa. "Tüm bu mücevherler gözlerini kamaştırmış olmalı."

Komutan Papatonis kaşlarını çattı ama onu azarlayamadı. Işıl ışıl görünmediğini de söyleyemedi.

Alessa avlunun gürültülü ortamından uzaklaşıp bir labirenti andıran sessiz ve loş koridorlara dalarken, yürüyüş yaparken ayakkabılarını çıkarmasının uygunsuz bir davranış olmamasını diledi.

Yürürken ve içinden ayaklarının su toplayacağına işaret eden her sızıya lanetler okurken, kışlalara giden uzun bir koridorun sonunda gözüne bir hareket çarptı.

Orada bir adam duruyordu. Ve üniformasızdı.

"Affedersiniz," diye seslendi Alessa. "Buraya konuklar giremez."

Adam ışığa adım atınca, gölgesi yerini koyu renkli kıvırcık saçları, köşeli bir çenesi, gözkapakları düşük ve yüzünde tanıdık küstah bir ifade olan birisine bıraktı.

"Siz," dedi Alessa suçlayıcı bir ses tonuyla. "Konuklardan biri değilsiniz." İskelenin orada tarikatçılarla dövüşen genç adamlar, *Cittadella*'da ışıl ışıl bir galaya davet edilen kişiler değillerdi.

"Doğru." Genç adam sert bakışlarla saçlarındaki elmas taşlı tokalardan altın renkli ayakkabılarına kadar onu süzdü. "Varil'den içkileri getirmem için yolladılar."

Alessa genç adamın küstah bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Yine de burada ne işiniz olduğunu açıklamıyor."

Genç adam bol bol vakti varmış gibi salına salma ona yaklaştı. "Kayboldum."

Derken, koridorun sonunda kışlalardan kahkahalar atarak, birbirlerinin omzuna vurarak, kollarının altında miğferleri olan bir grup asker çıktı. Alessa'yı ve yabancıyı görünce birden sus pus kesildiler ama Alessa anlayamadığı bir nedenden dolayı onlara içeri izinsiz girmiş olan yabancıyı dışarı atmalarını emretmedi.

Askerler birbirlerine bakarak yollarına devam ederken, bir nehrin ortasındaki kocaman bir kayalığın etrafında dolanırmış gibi genç adamın yanından geçtiler.

Alessa geçebilmeleri için sırtını duvara yasladı.

Genç adam kaşlarını çatarak onu süzdü.

"Ne var?" dedi Alessa aksi bir tavırla.

"Duvara mı girmeye çalışıyorsunuz?"

Alessa'nın yanakları alev alev yandı. Tamam, cesur değildi, güçlü değildi ve bir kurtarıcı olmayı başaramamıştı ama bu yabancı ona bunları biliyormuş gibi bakamazdı. "Onlara yol veriyordum."

Genç adam kaşlarını çattı. "Neden?"

"*Kibar* bir davranış olduğu için. Sizin bilmediğiniz bir kavram. Nasıl zarar verebileceğimi gördüler." Sesi kırgın çıkmıştı. "Benden uzak durmak istedikleri için kimseyi suçlayamam."

Genç adam ona dik dik baktı. "Bırakın etrafınızdan dolansınlar."

Alessa ona hangi yöne gitmesi gerektiğini bile söylememişti ama onu sinir eden yabancı hızla uzaklaşmaya başlamış, Alessa'yı koridorda yalnız bırakmıştı. Alessa loş koridorda kalakaldı.

Bırakın etrafınızdan dolansınlar.

Sanki bunu yapmak çok kolaydı.

"Ah, *Finestra.*" Alessa askeri kayıtlar odasına girerken, Tomo ayağa kalkıp zümrüt yeşili ceketini düzeltti. "Sevgili koruyucumuz."

Alessa zoraki bir gülümsemeyle ona baktı. Yine lanet olasıca koruyucu lafını duymuştu. Bir zamanlar bir kişiydi. Artık bir tüneldi. Bir çanaktı. Bir mercekti. Rolünü anlamasına yardımcı olmak için Tomo'nun bulduğu diğer metaforlardı. Ama sorun *anlaması* değildi. Mesele bunu nasıl *yapacağını* bilmiyor olmasıydı.

Tomo ve Renata savaşlarına başlamadan senelerce birlikte talim yapmışlardı ama Alessa birkaç ay için bile sağ kolunu verebilirdi. Eh, belki kollarından birini vermezdi. Hem *Fonte*'sini

hem de silahını tutabilmek için iki eline de ihtiyacı vardı. Belki ayaklarından birini verebilirdi. Ya da kulaklarından birini. O öğleden sonra, az kalsın birini kaybediyordu ama doğru saç modeliyle kimse bunu fark etmezdi.

Renata başını kitaplarla dolu olan masadan kaldırdı. "Ona bin kere anlattık, canım. Bir başka metaforun bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Tomo'nun keyfi kaçtı. "Anlayışa giden köprü sözcüklerden inşa edilir."

"Denediğin için teşekkür ederim, Tomo," dedi Alessa bir sandalyeye oturarak. "Sözcükleri çok güzel kullanıyorsun."

Tomo kalemini masaya vurdu. "Aklıma gelen tek yardımcı olabilecek görsel bir prizma. Bir prizma ışığı kırarken, bir *Finestra* tam tersini yapar, renkleri birleştirir..." Tomo açıklama yapmaya devam ederek dalga boyları konusuna geçti.

Alessa'nın önündeki kitap tarihin en büyük sırlarını taşıyor olabilirdi ama eski dilde yazılmış olduğu için bu sırları asla öğrenemeyecekti. Kitap küt diye kapatamayacağı kadar ağırdı. Sayfalar aksi yöne doğru kayınca, bu abartılı hareketi bir güreş maçına dönüştü.

Renata önündeki eski ciltli kitabı kapatınca ufak bir toz bulutu oluştu. "Ağdalı sözlerle dolu bir sürü sayfa var ama gerçek bir tavsiye yok. Bir sürü şair özentisi. Yemin ederim ki eski zamanların *Finestra*'larıyla karşılaşabilsem, akıllarının başlarına gelmesi için birer tokat atardım."

"Ah, lütfen bunu ben yapayım," dedi Alessa gülümseyerek. "Canlarını daha çok yakardım."

Renata hızlı adımlarla odanın ortasına doğru yürürken, koyu lacivert rengi etekleri açıldı ve altındaki kalın yeşil çorapları göründü. İlsi'nin ölümünden sonra, insanlar Alessa'nın ince dantel eldivenlerine ve sandaletleri zehirli yılanlarmış gibi bakmaya başladıkları için, her yerini örtmeye başlamıştı. Renata da kısa

bir süre sonra kendi eteğinin altında kalın çoraplar giymeye başlamış, tek bir renkte karar kılamayacağı kadar renkli giyinmeyi sevdiğinde ısrar etmişti.

"Bir daha anlatın," dedi Alessa neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Nasıl bir şey hissetmeliyim?"

Renata aralarına bir sandalye koydu ve çenesini ellerine dayarken koyu renkli kaşlarını çattı. "Bir notayı uzatabilmek için, bir şarkıcı içine doğru miktarda nefes çeker, sonra da dikkatle ses yüksekliğini ayarlar."

"İyi de ne kadar yüksek olması gerektiğini nasıl bileceğim? Şarkıcılar sessiz kalarak şarkı söylemeyi öğrenmezler ki."

Tomo masaya bir prizma koydu. "Renata, bir de ben deneyeyim. Onun *birisiyle* pratik yapması gerek. Ben de aylardır bir serüven yaşamadım."

Renata yüzünü astı. "Kesinlikle hayır."

Alessa parmağıyla masaya daireler çizdi. Bazen aşkları öylesine parlak oluyordu ki onlara bakmak insanın gözlerini acıtıyordu.

"Bir *Fonte* hizmet etmek için vardır." Tomo, Renata'nın omuzlarını ovdu.

"*Finestra*'sına hizmet etmek için. Sen görevini yerine getirdin." Renata gözlerini yumdu. "Bunu tamamen ortadan kaldırmayacağız ama lütfen Tomo, henüz olmaz."

Renata haklıydı – Tomo daha Alessa dünyaya gelmeden önce görevini yerine getirmişti ve yıllarca süren eğitim ve ardından gelen uzun soluklu savaşlar kalbine zarar vermiş, onu günlerce yatağa mahkûm etmeye başlamıştı. Onun artık emekliye ayrılıp dinlenmesi gerekiyordu, dokunduğu herkesin yaşam enerjisini emmesiyle tanınan yeni bir *Finestra*'yı eğitmek için yeni bir mücadeleye girmesi değil.

"Hayır," dedi Alessa kararlılıkla. "İkinize de sağ ihtiyacım var. Sizler olmadan bunu yapamam."

"Tamam, tamam," dedi Tomo. "*Finestra*, neden konuklar gelmeden biraz temiz hava almıyorsun?"

Renata gözlerini hâlâ açmamıştı.

Alessa sessizce dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve durup içerideki konuşmayı dinledi. Renata'nın sözlerinin altında garip bir ima sezdi.

Uzunca bir sessizlikten sonra Renata konuştu. "Ya bir sonraki de olmazsa?"

"Olacak."

"Vaktimiz daralıyor. Haklılarsa ve o gerçekten de..."

"Biraz inançlı ol, Renata. Tanrılar bizi terk etmeyecek." Hararetli tartışmalardan hoşlanan birisi olmasına rağmen, Tomo öfkeli sayılabilecek bir ses tonuyla konuşmuştu. "Bir daha böyle bir şey söyleme."

Renata iç çekti. "Bir *imada* bulunmuyorum ama seçeneklerimizi tartışmamız gerek."

"Beş yüz senelik geleneği bir kenara atamayız."

"Ha, demek sağlığını tehlikeye atarak örnek olmayı istemende sorun yok ama..."

"Kuralları biraz esnetmek ayrı konu," dedi Tomo, "bir *Finestra*'yı *öldürmek* ayrı konu."

Altı

Dai nemici mi guardo io, dagli amici mi guardi Iddio.
–Bir insanın en büyük düşmanları kendi evindeki kişilerdir.–

On dördüncü yaş gününden günler önce, Alessa bir yarışı kazanmış, *Finestra* olmuştu. İki olay alakalı değildi ama sık sık bir kitap okuyarak tüm bunlardan uzak durmuş olabilir miydi diye düşünürdü.

Yaşına göre uzun boylu ve buzağı gibi yapılı bir sınıf arkadaşı, onların peşinden koşmak yerine kızları okulun bahçesinde onu kovalamaları için ikna ettiğinde, bir grup kız öğrenci askeri stratejistlere dönüşmüştü. Bazıları bir öpücük çalmayı planlarken, çoğu sadece eğlenmek için bu yarışa katılmıştı.

Alessa ne en hızlıları ne de en azimlileriydi ama doğru zamanda doğru köşeden dönmüştü. Ya da yanlış zamanda yanlış köşeden dönmüştü.

Gafil avlanan hedefinin hiç şansı yoktu. Saniyeler sonra, Alessa yanakları heyecandan kızarmış bir halde oğlanın göğsü-

nün üstünde oturuyordu ve o anda onunla ne yapması gerektiğine dair en ufak fikri olmadığını fark etmişti.

O yüzden, oğlanın alnına dokunmuş ve "Kaybettin," demişti.

Sonra da oğlan ölmüştü.

Daha doğrusu, Alessa onun öldüğünü sanmıştı. Altında yatan oğlanın tendonları yay gibi gerilmiş, sıktığı dişlerinin arasından kanlı tükürükler saçılmış ve kasılmıştı. Dilini ısırarak koparmasına ramak kalmıştı ama buna rağmen konuşmaya çalışmıştı. Elbette, *onunla* değil. *Cittadella* muhafızları o gün daha sonra Alessa'yı onun evinin önünden geçirirlerken, oğlan o kadar canhıraş bir çığlık atmıştı ki muhafızların durup gencin annesi ile babasına nutuk çekmeleri gerekmişti. O zamanlar, muhafızlar hâlâ *Finestra*'ya saygısızlık edilmesi gibi davranışlardan rahatsız oluyorlardı.

Adrick kalabalığın arasına dalmış, "paha biçilmez birkaç aile yadigarı" taşıması gerektiğini söylemişti. Alessa'ya yeni evine kadar eşlik ederken her anı yeniden canlandırmış, Alessa'nın valizini bir elinden diğerine geçirerek yürümüştü.

Adrick taklidini bitirirken, Tomo ve Renata ön basamaklarda onu bekliyorlardı. Alessa büyük bir huzursuzluk hissettiği halde kendisini gülmeye zorlamıştı. Belki de dokunuşunun son kez acı vermeyeceğini ya da *Dea*'nın armağanının bir lanete dönüşeceğini hissetmişti.

Alessa'nın kızgın kalabilmesi, kendini toparlayabilmesi için öfkeye ihtiyacı vardı ama avluya açılan kemerli kapının orada beklerken, geride içini sızlatan bir his bırakmıştı.

Tomo ve Renata gururlu yüzlerinde zerre kadar şüphe ya da korku olmadan çoktan masanın başına oturmuşlardı.

Alessa başından beri ona değil, adaya sadık olduklarını biliyordu ama ölümü bir tartışma konusu değilse bile –ki *bunu* bir kenara atmak zordu– yerine getirmek için yemin ettikleri görev bir sonraki *Finestra*'yı öldürmek değil, onu eğitmekti.

Alessa belki onu biraz olsun önemsiyorlardır diye düşündü. Birazcık.

Ülkesinin lime lime olmuş parçalarını soğuğa karşı etrafına bir pelerin gibi dolarken, borazanlar geldiğini haber verdi. Bir davul ya da akortsuz bir keman daha uygun olurdu.

Özenle hazırlanmış konuk listesindeki nüfuzlu vatandaşlar sürüyle mumun altında gıcırdayan masaların etrafında ayağa kalkarlarken, hâlâ kimsenin bir tarafının tutuşmamış olması bir mucizeydi.

Havada hançerler uçuşmadı. Kimse Ivini'ye bağlılık yeminleri etmedi. Kimse ona olan inancını yitirmiş gibi davranmadı.

Alessa itaatkâr bir gösteri midillisi gibi çiçekli sarmaşıklarla donatılmış sütunların yanından, herkesi ve her şeyi tatlı, romantik bir ışıkla aydınlatan, üstlerine minik ışıklar asılmış olan iplerin altından geçti. Herkesin en az sevdiği buz prensesi için gerçek bir masal diyarı gibiydi.

Alessa masanın başına geçip ikisinin arasına otururken, Renata gururlu gözüküyordu, Tomo da gülümsüyordu. Alessa gülümsemedi. Belki bir gün, bir sonraki *Fonte*'siyle evlendikten ve savaş sona erdikten sonra, akıl hocaları onu öldürmeyi düşündüklerini tamamen unutabilirlerdi. Ama kendisi unutmayacaktı.

Cesaretini toplamaya çalışırken, içine çektiği her titrek nefes düşük yakalı büstiyerinin biraz daha aşağı inmesine neden oluyordu. Elbisesinin bir azizliğe uğraması bazı adayların dikkatini çekebilirdi ama bir şey daha ters giderse gözyaşlarına boğulaçaktı.

"Ekmek?" dedi Tom, üstünden buharlar tüten bir sepet ekmeği ona uzatarak.

Ne kadar nazikti. Ne kadar düşünceliydi. Belki de akıl hocalarının el kitabında, *Finestra'nın dengeli beslendiğinden emin olun* maddesi, *Hayat partnerinizin onu öldürmesini engelleyin* maddesinin hemen altındaydı.

Öykülere göre, Renata kendi kınkanatlı böcek sürüsüyle hiç zorlanmadan başa çıkmıştı ama Alessa'nın devasa başarısızlıkları onu o kadar sarsmıştı ki geleneklerden sapmayı ve cinayet işlemeyi düşünüyordu. Aslında, bu durum neredeyse etkileyiciydi.

Belki de onları suçlaması haksızlıktı. *Dea* sadece yüksek sesle söylediği takdirde iyi bir etki yaratmayacak *düşünceleri* olduğunu biliyordu. Neyse ki konuşacak kimsesi yoktu.

Hayatı buna bağlı olsaydı bile –belki de bağlıydı– masalar toplanırken Alessa yemek menüsünü ezbere söyleyemezdi ama midesi boş değildi. Bir şeyler yemiş olmalıydı.

Şimdi de bir şeyler *söylemesi* gerekiyordu. Keşke zihnini ikiye ayırabilse ve biri içinde bulunduğu zor durumu düşünürken diğeri başka şeyler düşünmeye devam edebilseydi.

Üniformalı garsonlar içinde acı likör olan ufak kristal kadehlerle dolu tepsilerle etrafta dolanmaya başladılar. Likör boğazını yaktı ama midesini yatıştırmaya yetmedi.

Tüm *Finestra/Fonte* çiftleri romantik değildi; dolayısıyla, onun için *kusursuz* olan birisini bulması gerekmiyordu. Birçoğu *Divorando*'dan sonra sevgili ya da hayat partneri buluyorlardı ve bu durum ilahi bağlarının etkisini azaltmıyordu. Ne de olsa, birden fazla şekilde sevmek için yaratılmıştı. Hayallerinde kelimenin *tam* anlamıyla ayrı bir Fonte olabilirdi ama gerçek hayatta bir arkadaşla yetinirdi.

Aslında, bu noktada herkesi kabul edebilirdi.

Ayağa kalktığında herkes ona döndü ve peçetesinin hâlâ elinde olduğunu, parmaklarının arasında çevirdiğini fark etti. Elleri masa seviyesinin altında kalacak kadar hafifçe dizlerini büküp peçeteyi yere attı. Onu bir masa örtüsü kurtarmıştı.

"Şey. Merhaba," dedi Alessa. Mükemmel konuşmacı. "Muhteşem *Cittadella*'mıza, *Saverio*'nun kalesinin zirvesine ve en önemli silahlarımızı muhafaza ettiğimiz cephaneliğimizin

yuvasına hoş geldiniz." Lanet olsun, en önemli silahın *kendisi* olması gerekiyordu. "Yani, *Saverio halkından* sonra en büyük silahımız. Benim gibi." Beceremiyordu. "Ve *Fonte*'lerimiz! *Dea* tarafından hizmet etmeleri ve korumaları için kutsanan mucizevi *Fonte*'lerimiz. Ve bizleri koruyarak hizmet eden *Fonte*'lerimiz."

Neden konuşmasına izin vermişlerdi ki? "Lafı fazla uzatmadan..." –ve daha fazla konuşmadan– "asil *Fonte*'lerimizin gösterilerini izleyeceğiz." Başını salladı, gülümsedi, başım tekrar salladı ve küt diye yerine oturdu.

Sağolsun Tomo durumu kurtararak onu alkışlamaya başladı ve diğerlerinin isteksizce onu alkışlamaya başlaması için aradan sadece bin sene geçti.

Fonte'ler masalarından kalktılar ve akıntıya karşı kürekleri çekilen tereddütlü kayıklar gibi ona yaklaştılar.

Oyunlar başlasın.

Yedi

A conti vecchi contese nuove.
–Eski hesaplar, yeni anlaşmazlıklar.–

"Bu geceki ilk gösteri Josef Benheim tarafından sergilenecek," dedi Tomo davetlilerin yine alkışlamasını sağlayarak.

Sırık gibi, uzun kollu ve bacaklı, çok koyu kahverengi tenli ve ciddi ifadeli Josef her zaman ağırbaşlı biri olmuştu. Öğretmenleri tarafından "küçük adam" lakabı koyulan Josef'in nadiren görülen gülümsemeleri, kız kardeşini kaybettiğinden beri daha da azalmıştı. Daha doğrusu, Alessa kız kardeşini ondan aldığından beri.

Josef'in kalabalığın önüne çıkışı, Nina Faughn'un eline yapışmasıyla engellendi. Yaş olarak Alessa'ya en yakın o ikisi olduğundan, onları diğer *Fonte*'lerden daha iyi tanıyordu. Uzun arkadaşlıkları son aylarda farklı bir yöne sapmış gibi gözüküyordu.

Elini Nina'nın elinden kurtaran Josef, performans alanının ortasına yürüdü. Eğilip selam verirken, koyu lacivert renkli tuni-

ğinin gümüş şeritleri ışığın altında parıldadı; kıyafeti Alessa'nın onu seçtiği gün aynı renkte bir kıyafet giymiş olan İlsi'ye ince bir atıftı. Josef kindar bir genç değildi. Dolayısıyla, bunu onu incitmek için yapmadığını biliyordu ama yine de kalbinin sıkıştığını hissetti.

Tomo gibi Josef'in gücü de soğuk yaratmak ya da Tomo'nun ona hep hatırlattığı gibi sıcağı yok etmekti. *Soğuk sadece sıcaklık olmaması anlamına geldiğinden, bir kişi sıcaklığı yok edebilir ama soğuğu yaratamaz.* Gülümsemeyen Josef orada duran birkaç kadehin içindeki içeceği dondurdu. Ailesinin bütün sene açık olan dondurmacısını işletmenin yanı sıra, Joseph'in becerisi ailesinin *Saverio*'nun bir numaralı buz makinesi tedarikçileri olmasını sağlıyordu ve adadaki en güzel ev onlara aitti. Ailesi oğullarının becerisini sadece kendileri için para kazanmak amacıyla kullanmamıştı –öyle yapsalardı çok utanç verici olurdu– ama yoksullara buz dağıtarak evlerini lüks bir yere çevirmedikleri için, genellikle bu yönlerinden pek söz edilmezdi. Tüm *Fonte* güçleri arasında, Josef'inki oldukça anlaşılırdı –nişan al, dondur, böceklerin yere düşüşünü ve parçalanışını izle– ama menzili dardı ve gitgide uzayan bir savaş yaşanmasına neden olabilirdi.

Josef'ten sonra, Nina beyaz renkli sade bir elbiseyle öne çıktı. Soluk teni çillerden oluşan bir yıldız takımı altında neredeyse şeffaf gözüküyordu ama birkaç kişi onu nazikçe alkışladığında, yanakları pembeleşti. Yanında malzemelerini getirmişti –kaşıklar ve taşlar gibi ufak nesnelerden oluşan bir koleksiyon– ve bunları maddelerini nasıl bükebildiğini, katı maddeleri şekil verilebilir hale getirdiğini ve şekillerini değiştirdiğini göstermek için kullandı. Davetliler gösteriyi beğendiler ama insanlar onu alkışladıkça, soluk yüzü sarı-kızıl saçlarıyla aynı renk olana dek kızardı.

Bir sonraki aday sırasını kaçırdı.

Tomo notlarını kontrol edip sırada kimde diye kalabalığı süzerken, Alessa bakışlarını ışıltılı partiden yukarıdaki karanlık yürüyüş yollarına çevirdi.

Bir kıpırtı görünce, gözlerini kıstı. Askerler mavi, hizmetçiler siyah kıyafetler giyerlerdi. Bu yüzden, özellikle de gecenin o vaktinde üçüncü katta beyaz kıyafetli birisinin olmaması gerekiyordu.

"Kaleb Toporovsky?" diye seslendi Tomo daha yüksek sesle. Alessa dikkatini yeniden performanslara verdi.

Gözle görülür bir şekilde sinirlenen Kaleb, en yakınındaki yakışıklı bir çocukla konuşmayı kesip onlara baktı.

Alessa burnunu buruşturdu.

Kestane rengi saçlara, masmavi gözlere, kusursuz bronz tene sahip olan Kaleb saçma denecek kadar yakışıklıydı –kendini beğenmiş gerzekleri beğeniyorsanız– ama ilk tanıştıklarında, Alessa on üç, Kaleb on beş yaşındaydı fakat on sekiz ve yirmi o kadar büyük bir yaş farkı gibi görünmese de Alessa Kaleb'ın onu zorla etkileşim kurması gereken sinir bozucu bir çocuk gibi gördüğü hissini üstünden bir türlü atamıyordu. Gerçi Kaleb çoğu kişiye öyle baktığı için, şahsi bir hoşnutsuzluk olmayabilirdi.

Kaleb ağır ağır sahnenin ortasına yürüdü. "*Finestra*, *Fonte*... Yeni *Finestra*," dedi sözcükleri uzatarak. "Büyük bir şeref."

Onun için mi? Yoksa gösteriye çıktığı için diğerleri için mi büyük bir şerefti? Alessa onu tarafsızca izlemeye çalıştı ama beceremedi.

Kaleb güçlerini monoton bir ses tonuyla açıklarken, avcunun üstünde şimşekler dans etmeye başladı. Güçlerinin onu o kasabada tembellik etmekten başka bir şey için uygun kıldığına sinir olmuş gibiydi. Ama üstündeki şık giysilere bakılacak olursa, tanrı tarafından seçilmiş olmanın iyi yanlarını da geri çevirmiyordu.

Daha sonra, yüzlerinde hırslı ve kararlı ifadeler olan, bakır tenli Kamaria ve Shomari isimli ikizler sahneye çıktılar. Göz göze geldiklerinde, Shomari'nin bakışları donuktu ama

Kamaria'nın gözleri Alessa'nın tam olarak yorumlayamadığı bir ifadeyle parıldıyordu. Hayatında tanıdığı diğer erkek/kız ikizler olmalarına rağmen, onlar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kendisi *Finestra* olmadan önce aynı okulda okumuşlardı. Shomari ve Kamaria ondan bir yaş büyüktü, popülerlerdi ve onlar *Fonte*'lerken, Alessa o zamanlar önemli birisi değildi. Onları uzaktan hayranlıkla izlemişti ama asla konuşmaya çalışmamıştı. Şimdi onlar onunla konuşmak *zorundaydı* ama bu sayılmazdı.

Shomari bir kadehteki suyu kaldırdı ve su damlalarını havada karmaşık hareketlerle döndürdü. Elinde bir mum olan Kamaria, ateş üstündeki kontrol gücünü damlaları buhara dönüştürmek için kullanırken, arada sırada kalabalığa göz kırptı. Alessa kadehiyle gülümsemesini gizledi. Kamaria ve Adrick gibi bazı insanlar içlerinde tutamayacakları kadar çekiciydiler ve hangi şartlarda olurlarsa olsunlar, cazibeleri mutlaka ortaya çıkıyordu.

Onlardan sonra sahneye gür buklelerinin yüzüne düşmesini engelleyen altın rengi saç bandını kontrol edip ana masadaki tüm peçetelerin kıvrılmasını sağlayan bir hortum oluşturan Saida çıktı. O da Alessa'dan bir yaş büyüktü ama alkışlar karşısında gülümsediğinde tombul yanaklarında gamzeler belirdi ve böyle daha küçük göründü.

Hugo sayesinde, Alessa'nın rüzgâr gücü konusunda biraz deneyimi vardı ama Saida'yı otomatik bir şekilde ilk sıraya yerleştirmeye yetecek kadar büyük bir deneyim değildi. Diğer iki aday büyük bir ihtimalle şehir dışından gelmiş olan iki yabancıydı. Kızlardan biri Kamaria gibi ateşi kontrol edebiliyordu, diğeri de Nina gibi maddeyi manipüle edebiliyordu ama çok başarılı değillerdi. Sıra bir sonraki adaya geldiğinde, uzun bir ara oldu. Grubun geri kalanından biraz uzakta duran parlak siyah saçlı sıska bir çocuk öne çıktı. Kollarını biraz gergin bir şekilde iki yanında tutuyordu ve yüzünde kararlı, cesaret dolu bir ifade vardı.

Alessa midesinin bulandığını hissetti.

"Jun Cheong mu?" diye fısıldadı Renata'ya. "Ciddi mi?"

"Annesi ve babası pek heyecanlanmadılar ama yaşı uygun."

"Gerçekten de uygun mu?"

Jun on üç yaşından daha büyük olamazdı ve bir *Finestra* ile *Fonte*'nin kurduğu bağ *normal* bir evlilik olmadığı halde, Alessa bir *çocuk damat* istemiyordu.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Eskiden ona bakıcılık yapardım."

Renata Alessa'nın tahmin ettiği gibi itiraz etti ama *Tomo* da tahmin ettiği gibi durumu kabul etti. Çok geçmeden, listelerindeki adaylardan biri daha eksildi. Alessa, Jun'un annesi ile babasına güven telkin eden bir gülümseme fırlatmaya çalıştı ama Alessa'nın oğullarının elenmesi için tartıştığını bilmediklerinden gergin gözüküyorlardı.

Son performans da sona erdikten sonra, Renata *Fonte*'leri hiç övmediği kadar övünce, Alessa oturduğu yerde sıkıntıyla kıvrandı. Renata daha sonra Alessa'ya imalı bir bakış fırlattı ve konukları gecenin geri kalanının keyfini çıkarmaya davet etti.

Alessa platformdan inmeden önce cesaret almak için son bir yudum su içti ve *Fonte*'lere göz atarak başlangıç için umut vaat eden birisini aradı. Bir gülümseme fazla büyük bir beklenti olabilirdi ama belki birisi irkilmeden ona bakmayı başarabilirdi.

Kaleb ve yakışıklı arkadaşı tatlılarla dolu bir masayı inceliyorlardı ve elinde çörekler olan bir *Fonte* elinde çörek olmayan bir *Fonte*'ye kıyasla daha çekici olduğu için Alessa ilk olarak onlara doğru yürümeye başladı. Kaleb alnına düşen saçlarını geriye attığı anda bakışları buluşunca, Alessa'nın kalbi duracak gibi oldu. Elektrik gücü, özellikle de istekli olursa ve zorlanmazsa onu güçlü bir *Fonte* yapabilirdi. Kaleb onun dokunuşuna tahammül edebilecek kadar güçlüyse, Alessa zayıf bir karaktere sahip olmakla başa çıkabilirdi. Kim bilir, belki de öfkeli *görünen* ama tanıdıkça sevebileceği insanlardan biri olabilirdi.

Alessa yaklaşırken, Kaleb dudaklarını büktü ve başını hafifçe diğer gence yaklaştırıp bir şey söyleyince, ikisi alaycı bir tavırla sırıttılar.

Yüzü alev alev yanan Alessa ayakkabısındaki hayali bir sorunu çözmek için yere eğildi.

Tamam. Demek Kaleb'la konuşmayacaktı.

Başka bir hedef buldu. Onlara yaklaştığında birbirlerine biraz daha sokuldular ama Kamaria, Shomari, Nina ve Josef renk vermemeye çalıştılar. Alessa tereddütle merhaba dediğinde, Kamaria ve Shomari gayet anlamlı bir ifadeyle bakıştılar. Kamaria kollarını göğsünde kavuşturdu, Shomari kavuşturmadı.

Zoraki merhabalardan sonra herkes sessizleşti. Diğerleri içeceklerini içtiler ama Alessa bir şey tutmadığı için ellerini eteğinin geniş ceplerine soktu ve bir iplikle oynamaya koyuldu. *Saverio*'nun morali havadan sudan konuşma becerisine bağlıysa, gelecek pek de iç açıcı görünmüyordu.

Nina uzun kızıl saç örgüsünü çekiştirdi. "*Cittadella*'daki kitapta *Divorando*'nun tam olarak ne zaman geleceğini söylüyor mu?"

"Hayır," dedi Alessa. "İlk Uyarı'ya kadar bu tarihi bilemeyeceğiz."

Tanrılar, insanlar çok daha kötü bir şeyin yaklaştığını unutmasınlar diye son istilanın işaretleri arasında bir ay sürecek olan afetlere, sellere, fırtınalara ve çekirge sürülerine karar vermişlerdi.

Nina bu yanıttan tatmin olmadı. "Ama bu yıl içinde *bir zamanda* olacak. Endişeli değil misin?"

"Tabii ki değil," dedi Josef. "*Dea* hazırlıklara başlamamız için İlk Uyarı'yı yollayacak ve daha uyarı gelmedi. O yüzden, hazırlanmak için hâlâ yeteri kadar vaktimiz var."

"Doğru," dedi Alessa. "Hazırlıksız yakalanmamıza izin vermez."

"Evet," dedi Nina. "Peki, şu böcekler tam olarak ne kadar büyük?"

Belli ki Nina sıkıntı yaratan konuları açma huyundan vazgeçmemişti. Kamaria iç çekti. "Nina, birçok kişi bir tane bile böcek görmedi. Sen dahil. Öyle değil mi, *Finestra*?"

"*Fortezza*'nın içinde görmediler," dedi Alessa. "*Scarabeo*'ları bana bırakın. Elbette, bir de *Fonte*'me."

Alessa'nın söz etmek istediği son şey böceklerdi.

Josef hafifçe öksürdü. "Seçim yaptın mı?"

Tamam. Böcekler konuşmak istemediği sondan *ikinci* konuydu.

"Henüz yapmadım." Alessa'nın gülümsemesi, kopmak üzere olan bir keman teli kadar gergindi.

Sessizlik, rahatsız edici olmaktan çıkıp resmen acı vermeye başlayınca, Alessa yanından geçmekte olan bir garsonla göz göze geldi ve adam Alessa'nın bir tatlı alabilmesi için kollarını mümkün olduğunca öne uzatarak tepsiyi ona tuttu.

"Mutlaka denemelisiniz," dedi Alessa diğerlerine, biraz abartılı bir gülümsemeyle. "Tadı ölümcül derecede güzel."

Herkes irkilince, sözcükler boğazına dizildi. *Paramparça* olmak istediğinizde neden bir böcek bulamıyordunuz?

Alessa özür dilermiş gibi onlara baktı. *Dea, öyle demek istememiştim. Lütfen, bana mümkün olduğunca zaman ver.*

Kaldırım taşları istediği gibi açılıp onu yutmayınca, gülümseyerek gruptan müsaadede istedi.

Saida Farid tek başına oturmuş, ufak bir deftere bir tarife benzer bir şey yazıyordu.

Alessa kızı korkutmamak için öksürdü. "Ne yazıyorsun?"

Saida'nın yanakları kızardı ve defteri kucağına koydu. "Sadece sevdiğim bir aktivite. Yiyecekleri incelemeyi, yemekleri yeniden yaratabilmek için malzemelerini anlamaya çalışırım. Hedefim *Saverio* mutfağının tarihçesiyle ilgili bir kitap yazmak, atalarımızın kültürlerini yiyecekler aracılığıyla anmak."

"Ciddi bir proje gibi."

"Aslında, bir ödev olarak başladı ama sonra çoğu ailenin hiçbir yerde yazılı tarifi olmayan, nesiller boyu yapılmış özel yemekleri olduğunu düşündüm. Her ihtimale karşın, bunların kayıtlı olmasını istedim..." Saida sustu. "Şeyin nasıl oldu?" Alessa'nın kulağını işaret etti.

Alessa elinde olmadan saçlarının hâlâ kulağını örtüp örtmediğini kontrol edip boş sandalyelerden birine oturdu. "İyi. Gerçekten. Ufak bir sıyrık."

"Olsun. Korkmuş olmalısın."

Saida'nın gösterdiği yakınlık, Alessa'nın gözlerinin dolmasına neden oldu. Gözyaşlarını tutabilmek için daha çok gülümsedi. "Bıçaklar en küçük sorunum, öyle değil mi?"

Saida'nın kızıl-kahverengi teni bir anda soldu. "Ama, şey, bu sorunu çözmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Lanet olsun. *Fonte* öldürme sorunundan değil, *scarabeo*'lardan söz ediyordu.

"Kesinlikle." Alessa hızla ayağa kalktı. "Kendime *güveniyorum* ve her şey *kontrol altında*."

Tüh. Son kısım yanlışlıkla ağzından çıkmıştı. Ama Saida ikna olmuş gibiydi ve bir kez olsun bir şeyi ağzından kaçırması her şeyi belirgin derecede berbat etmemişti.

Alessa nispeten daha huzurlu olan odalarına geri döndüğünde, vakit gece yarısını geçmişti. Uyku, vücudunda dolaşan o asabi enerjinin uğultusundan tek kaçıştı ama yatağı davetkar değil tehditkar gözüküyordu. O dört direkli devasa yatağın ortasına yattığında ve iki tarafında buz gibi kocaman birer boşluk hissettiğinde, uykusuzluk ona hiç olmadığı kadar kaçınılmaz geldi.

Yatağa yatmak yerine koltuğa geçti.

Hâlâ kimi seçeceğini bilemiyordu. En güçlü olanı mı? Becerisi en pratik olanı mı? Seçtiği *Fonte* savaşacak kadar hayatta kalmazsa, ne fark ederdi? *Hayatta* kalacak bir *Fonte*'ye ihtiyacı vardı.

İlk *Fonte*'si olan Emer'ı seçmesi hiç de zor olmamıştı. Cenaze töreni çok üzücüydü.

İlk başlarda, insanlar onun *fazla* narin olduğu konusunda ısrar ettiklerinde onlara çok kızmıştı ama sonra bu düşünce bir can

simidine dönüşmüştü. Onu seçmesi yine de Alessa'nın suçuydu ama belki ölmesi tamamen onun suçu değildi.

Saf, benecil kalbi, tatlı bir gülümsemesi olan o altın çocuğu seçmek istemişti ve tanrılar bunu onaylamamıştı. Mesajı almıştı.

Bir dahaki sefere daha akıllıca bir seçim yapmaya karar vermişti.

Joset'in ablası Ilsi öylesine özgüvenli, güzel ve güçlüydü ki *Cittadella*'nın mozaiklerinden fırlamış gibiydi. Ondan yaşça büyük olan kıza hayranlık duyan Alessa dahil herkes onun Alessa'nın gücüne dayanabilecek kadar güçlü *olacağını* biliyordu ve Ilsi sadece bir günlüğüne karizmatik tavırları ve ince espri anlayışıyla *Cittadella*'yı aydınlatmıştı. Alessa İlsi'yi mi *istediğini*, yoksa Ilsi mi *olmak* istediğini anlayamadan, Ilsi de ölmüştü.

Bir kere kalbini dinlemişti. Emer ölmüştü.

Sonra, beynini dinlemişti. Bu sefer, Ilsi ölmüştü.

Böylece, kuralları bir kenara atıp tamamen farklı birini seçmişti.

Zavallı Hugo.

Denemeye değer bir adaydı.

Alessa hepsinin ismini bir kovaya koyabilir, *Dea*'dan elini yönlendirmesini isteyebilirdi. Ya da var olmayan ipuçlarını bulmak için yine onlarca tarihi metin okuyabilirdi. Belki isimlerindeki harflerin yerini değiştirerek eğlenceli sözcükler oluşturmayı deneyebilirdi.

Keşke düşüncelerini de bir mumun alevini üfleyerek söndürebildiği gibi söndürebilseydi. Eskiden, ailesi "fazla işleyen bir beyni" olduğunu söyleyerek ona takılırdı ama düşünceleri sessizleşip dinlenmesine izin vermediğinde bunun komik bir yanı kalmıyordu.

İnsanların bacaklarının karıncalanması yüzünden uyuyamadıklarını duymuştu ama onu geceleri rahatsız eden o huzursuzluk hissi kaslarından daha derinlere uzanıyordu. Daimi bir ihtiyaç gibi, sanki teni yıkanıp çekmiş ve üstüne tam olmuyordu.

Gündüzleri bunu göz ardı edecek kadar kendisini meşgul edebiliyordu fakat geceleri her yer sessizleşip sakinleşince, içine yine bir huzursuzluk çöküyordu.

Tek çaresi hareket etmekti. Bu yüzden, çoğu geceyi volta atarak geçiriyordu. Çok kaygılı olmadığında bile –nadiren karşılaştığı bir durumdu ama yine olabiliyordu– odasında saatlerce ileri geri yürüyordu. Ama zaten bütün geceyi sosyalleşerek geçirmişti: Tabii, saatlerce zoraki bir şekilde havadan sudan söz etmeye sosyalleşmek denebilirse. Bu yüzden, gözlerini yumdu ve kumlarla kaplı bir kumsalı düşündü. Ayak parmaklarının arasında kızgın kumları, özel birinin akşam yemeğinden pişirmek için yeni yakaladığı balıklarla kıyıya doğru kürek çekmesini beklediğini hayal etti. Ufak kayığın arkasında göz kamaştıracak kadar parlak olan güneş, kürek çeken kişinin yüzünü görmesini engelliyordu ama hayali Alessa onun kim olduğunu biliyor, onu heyecanla bekliyordu...

Hava kararda ama tam uykuya dalmadan önce irkilerek uyandı.

Nefes almıyordu.

Hızla gözlerini açtı.

Göremiyordu.

Bir şey –birisi– onu yatağa bastırmıştı ve soluk borusunu eziyordu. Debelenerek kurtulmaya çalıştı. Parmakları deri bir şeyi tırmıkladı. Kalın deri eldivenli eller boğazını sıkıyordu.

Yeteri kadar güçlü değildi.

Alessa parmaklarını saldırgana ellemeye zorladı ve kaba bir kumaş, sert bir göğüs ve kalın kollar hissetti – yakası ve kafasına geçirdiği maskenin arasındaki ufak boşlukta tenini hissetti.

Adamın elleri gevşedi. Alessa çaresizlik içinde bir nefes aldı ve adam savunmasız çıplak tenini ondan uzak tutmak için kollarını gerdi.

"Sakin ol, tamam mı?" dedi adam boğuk bir fısıltıyla. Elleri Alessa'nın boğazını yine sıkı sıkı kavradı. "Saygılı davranmaya çalışıyorum. Kendini serbest bırakırsan, uzun sürmeyecek."

Alessa'nın gözlerinin önünde benekler uçuşmaya, karanlıkta yaklaşan ölümünü kutlayan havai fişekleri andıran renkli patlamalar belirmeye başladı.

Sekiz

Di buone intenzioni è lastricato l'inferno.
–Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşelidir.–

Hayır. Bu şekilde ölmeyi reddediyordu.

Sırtını gerdi ve adamın yakasını kavrayıp sertçe aşağı çekene dek kendisini zorladı.

Onu etkisiz hale getirmesi gerekmiyordu. Tek bir dokunuş yeterdi.

Parmağını adamın çıplak tenine bastırdığı anda, adam çığlık attı. Onu boğan ağırlık üstünden kalktı ve adamın kendi hırıltılı nefeslerini bastıran acı dolu sesini duydu. Tam güçlükle doğrulduğu anda kapı ardına kadar açıldı.

"Ben... içeride birisi var," dedi çatlak bir sesle, titreyen eliyle adamı işaret ederek. "Bana saldırdı." Gözleri karanlığa alışınca, ona, adama ve tekrar ona bakan Lorenzo'nun gözlerinin irileştiğini gördü. Dünyanın en cesur muhafızı değildi ama en azından oradaydı.

Alessa öksürdü, daha keskin bir acı hissedince yüzünü buruşturdu.

Lorenzo saldırgana dikkatle baktı, yüzünde Alessa'nın anlam veremediği ifadeler belirdi ama bir tanesini anlamıştı: Adamı tanıyordu.

Lorenzo buz gibi bir ifadeyle, tam bir asker gibi adamı ayağa kaldırınca, Alessa onun çok kötü bir muhafız olduğu zamanların hepsini affetti.

Ta ki adamın kolunu omzuna atıp, "Buradan çıkana dek inlemeyi kes," diyene kadar.

"Ne dediğimi duymadın mı?" Alessa sendeleyerek koltuktan kalktı. "Beni öldürmeye çalıştı."

Lorenzo yere tükürdü. "Ona izin vermeliydin."

Alessa özel muhafızı az kalsın suikastçısı olacak olan adamı yarı sürükleyerek yarı taşıyarak dışarı çıkarırken ve birbirinin tıpatıp aynısı olan iki çift bot köşede gözden kaybolurken, arkalarından bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Duvarlar onu ezecekmiş gibi üstüne üstüne geldi ve Alessa var olmayan güvenli bir yere sığınmaya çalışarak kendisini koridora attı. Mantıklı yanı yardım istemek için çığlık atmayı, danışmanlarını çağırmayı ve Komutan Papatonis'in kapısına bir muhafız birliği yığmasını emretmeyi istiyordu. Ama muhafızlar onu korumak için koşup gelmeyebilirdi. Belki de onu öldürmeleri emredilmişti. Neler olduğunu duyunca şok mu geçireceklerdi... yoksa onu sağ gördüklerinde hayal kırıklığı mı hissedeceklerdi?

İhanetleri ne kadar derindi?

Kaçmayı, saklanmayı, kimsenin onu bulamayacağı kadar küçülmeyi arzuladı. Ama kaçamazdı ve saklanabileceği tek yer *Finestra*'nın günlük dualarını etmesi için ayrılmış olan koridorun sonundaki ufak şapeldi. İçeri girince kapıyı hemen kilitledi ve yere çöküp alev alev yanan yanağını soğuk zemine dayadı.

Gözlerini sımsıkı kapatırsa, muhteşem zaferler elde etmiş olan daha önceki *Finestra*'ların duvar resimlerine bakması gerekmeyecekti.

Ona yardım etmek için kimse gelmedi.

Alessa gözlerini hafifçe aralayınca, idealleştirilmiş bir *Finestra*'nın insan boyutlarındaki bir mozaiğiyle karşı karşıya geldi. Melek gibiydi. Kusursuzdu. Sakindi. En iyi günlerinde bile onu çileden çıkarıyordu.

İçerisi *Finestra*'nın kutsal başının etrafındaki bir haleyi andıran süslü el yazısını okumak için fazla loştu ama Alessa o sözcükleri ezbere biliyordu.

Benedetti siano coloro per cui la Finestra sul divino divino è uno specchio.

İlahi olana açılan pencerenin bir aynaya sahip olanlar kutsanmıştır.

Kutsanmış. Ah, evet, dünyanın en şanslı kızıydı. Kemiklerini çiğnemeyi bekleyen bir iblis sürüsüyle savaşabilecek kadar uzun yaşama hakkına sahip olmak için her gün katillere karşı kendisini savunuyordu.

Ufak şapelin duvarları, zemini ve tavanı cam karolarla ve değerli taşlarla süslüydü ama karanlıkta hepsi arduaz gibi gözüküyordu. Çok uzun zaman önce, zavallı bir mozaik ustası *Saverio* tarihini anlatan, tek bir kişi için fazlasıyla büyük bir çaba sarf ederek bu mozaikleri yapmıştı. İçerisi o sırada o kadar karanlıktı ki bunların sadece hatlarını görebiliyordu.

Su değirmeninden şehre uzanan teller fareler tarafından kemirildiği için, yüzyıllar içinde *Saverio*'nun güç sistemi giderek güvenilmez hale gelmişti ve *Saverio*'lular atalarının ürettiği materyalleri üretemedikleri için odanın çevresindeki ampuller teker teker patladığında bunu kimseye söylemeye gerek duymamıştı. Ampullerin onun idaresi altında patlamasına da şaşırmamıştı.

Oniks *scarabeo*'ların yakut gözleri, iskelet ağaçların arasında cirit atan devasa *ghiotte*'lerin siluetleriyle birlikte şapelin üst köşelerinden ona bakıyordu. Bunları yapan ressam ya bir kişiyi motive eden sanat türüyle ilgili garip fikirlere sahipti ya da sadist bir mizah anlayışı vardı.

Güçlükle doğrulup yere oturdu ve dirseği sunağın üstündeki yaprakları kurumuş bir buketi ezdi. *Bu* adağın ona hiçbir faydası olmamıştı.

"Farklı bir çiçek tercih ediyorsan, ipucu vermenin daha kolay yolları var." Kurumuş sapından solmuş bir tomurcuğu koparıp yapraklarını parmaklarının arasında ufaladı. Çiçek bu cezayı hak etmiyordu ama *hak etmek* ne zaman birisini korumaya yaramıştı?

Ölmüş olsaydı, bir başka *Finestra* ortaya çıkıp yerini alabilirdi. Ya öyle olurdu ya da *Saverio*'lular uyandıklarında kendilerini tamamıyla savunmasız halde bulurlardı. Ailesi bir anda hem kızlarını *hem* de hayatta kalmaya dair son umutlarını yitirirdi.

Çıplak ayaklarının altında geriye kalan üç sığınak adanın tasvirleri vardı.

Dördüncüsü tasvir edilmemişti. Kayıp ada haritalardan silinmiş, ilk *Divorando* sırasında yenildiğinde silinip gitmiş ve unutulmuştu.

Saverio'nun bir sonrakinden kurtulması Alessa'ya bağlıydı.

Ayağa kalktı, acı içinde yüzünü buruşturdu ve heykelin etrafından dolanıp duvardaki gömme cam panele gitti. Düşmanlarıyla yüz yüze gelmesi gerekiyordu ve giderek uzayan düşman listesindekiler arasında en azından bu ölüydü.

Aradan geçen yüzyıllar içinde, havasız mezarında ufalmış ve tozlanmış olan bir *scarabeo* kabuğu, görmeyen gözleriyle ona bakıyordu. Bir Atlas kınkanatlısının devasa, çarpık ve kâbus gibi bir versiyonu üç kıvrık boynuzu ve ilk bakışta kapkara gözüken ama aslında koyu renkli sulara dökülmüş petrol lekesini andı-

ran, gökkuşağının tüm renklerini taşıyan, benekleri olan parlak bir kabuğu vardı. İncelenmesi için kesilmiş olan bu örnek, *Saverio*'nun hayatta kalışının bir kanıtı olan ilk *Divorando*'dan kalan hatıra onunla alay ediyor gibiydi.

Kız ve canavar yüz yüze durdu. Kız, bir katil. Canavar, ölü. Ya da belki de kız yakında ölecek olan bir canavardı.

Parmaklarını cama karşı kıvırdı ve tırnakları camın yüzeyini tırmaladı.

Bu... *şeylerden* binlercesi gelecekti. Onun için. *Saverio* için.

Şimdi bir de başına fırlatılan bıçaklarla ve onu gırtlaklamak için kaşınan ellerle başa çıkmak zorundaydı.

Korkan insanlar kesinliğe ihtiyaç duyarlar.

Gerçekten de korkuyordu ama daha da kötüsü, korkunun, hüznün ve öfkenin altında bir parça da rahatlama hissi olmasıydı. Senelerdir ebeveynlerinin inancına bağlı kalmıştı. Sonra, kutsanmış *Finestra* olmuştu ve ilk başlarda başaracağma inanması kolay olmuştu. Ama herkesin ona olan inancı silinmeye başlayınca, kendisinin hiçbir inancı kalmadığını fark etmişti.

Ivini haklıysa, hayatının son senelerini boşa harcamış demekti. Buna tahammül edemezdi.

Haklı değilse, ölümü hepsini lanetleyecekti. Bunu riske atamazdı.

Babası ona hep korkuya güvenmemesini söylemişti ama korku elindeki tek şeydi.

Korku. İnatçılık. Bir de o bıçak kulağını sıyırdığından beri içinde tutmaya çalıştığı, giderek artan öfke.

Her yutkunduğunda gözleri yaşarıyordu ama boğazındaki yanma hissi göğsüne yayılıp onu ele geçirecek, bir öbek küle dönüşene dek onu içten yakacak olan bir ateşe dönüşmek üzereydi.

Buna izin verecekti.

Yine başarısız olursa yanıtı öğrenmiş, beklediği işareti görmüş olurdu. Elleri birisinin daha ölümüne neden olursa, kendisini halkın iyiliği için feda etmiş olurdu.

Ama önce, son bir deneme yapacaktı.

Odasına dönen Alessa, titreyen bacaklarına rağmen aynanın önünde durdu. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar boynundaki çürüklerin rengiyle aynıydı ama gözleri kararlılıkla parıldıyordu.

Hızla giyinerek üstüne bol bir elbise geçirdi ve çürükleri gizlemek için omuzlarına bir şal alıp ön tarafını gevşekçe bağladı. Birileri onu gördüğünde tepki verirse, yaralanmalarından dolayı değil, hayatta olmasına şok geçirdiklerini bilmesi gerekiyordu.

Mutfağındaki en keskin bıçaklardan ikisini aldı ve bunları dikkatle uzun çizmelerinin içine gizledi.

Zemin kata ulaştığında, önünden bir alay geçti. Botlar. Bir sürü botlar gördü. Her biri *onun* botlarının aynısıydı. Alessa donakaldı, dehşet içinde kasıldı. Saldırganının yüzünü görmemişti. Bu askerlerden biri olabilirdi, elini kolunu sallaya sallaya *Cittadella*'da dolaşıyor olabilirdi.

Askerlerden biri ona şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. Alessa kadının tepkisinin acıma mı, hoşnutsuzluk mu olduğunu anlayamadı ama bu bakış onu kendisine getirmeye yetti.

Alessa kapıyı açmadan önce planını gözden geçirdi. Tomo ve Renata içeri girdiğinde şok içinde ya da hayal kırıklığıyla tepki verirlerse, bu işin arkasında olduklarını anlardı.

İçeri girdi, kapının arkasından kapanmasını bekledi.

Renata ona hafifçe el sallayıp espressosunu yudumlamadan önce esnedi. "Günaydın, *Finestra*." Tomo sandalyesini geri itip eğildi. "Bugün erkencisin."

"Kaybedecek vaktimiz yok." Alessa'nın zoraki bir şekilde kayıtsız konuşmaya çalışması, sesine garip bir sükûnet katmıştı.

Fark etmemişlerdi. Renata sakin sakin kahvesini bitirdi. Tomo da haber kağıdına geri döndü.

Alessa rahat bir nefes almamak için kendisini tuttu. Onlara güvenmemek için de öyle. Unutamazdı. Önceki geceki suikast

emrini onlar vermediyse bile, bir sonrakinin emrini verebilirlerdi. Kalesi her zaman bir kafes olmuştu ama artık ona kapanmak üzere olan bir tuzak gibi geliyordu. *Cittadella*'da herhangi birisine güvenmesi aptallık olurdu.

Birisinin onu kollaması gerekiyordu. Zayıfları koruyan ve Ivini'nin teorisine inanmayan birisi. Sadece onun verebileceği bir şeyi çok isteyen birisi. Kimseden, özellikle de *Cittadella*'nın askerlerinden korkmayacak –ya da onlara yol vermeyecek– birisi.

İçindeki umut, birden alev almış gibi parladı.

Varilin Dibi'ne gitmesi gerekiyordu.

Dokuz

Chi ha più bisogno, e più s'arrenda.
–Dilencinin seçme hakkı yoktur.–

Öyle gözüküyordu ki Varilin Dibi pek de iyi bir isim değildi.

Saverio'nun o bölgesi –Alessa bu hoş bölgeye girerken çaktırmadan burnunu örttü– tekinsiz karakterlerin cirit attığı bir yerdi. Onlara genellikle "yem" denirdi. *Scarabeo* için yem anlamında bu isim takılmıştı. Alessa leş gibi korku ve ter kokusunu hissetmemeye çalışsa bile –ama bunu beceremedi– pespaye meyhanede eğlence için müzik kulağı olmayan bir müzisyen bile yoktu. Bir müzisyen yerine, on, on iki adamın sığabileceği büyüklükte bir kafesin etrafına bir kalabalık toplanmıştı.

Kafesin içinde tek bir kişi vardı.

İnsanlar yüzlerini parmaklıklara dayamış, içeride yalnız kişiyi yuhalıyorlardı ama adam onların farkında değilmiş gibiydi. Bronz tenli, yalın ayak ve belinden yukarısı çıplak olan adamın sırtı ona dönüktü ve parmaklıkları gevşekçe tutuyordu. Terden

ıslanmış olan koyu renkli saçları ensesinde kıvrılmış ve kasları kanla kaplanmıştı.

Ölümüne dövüşler yasa dışıydı ama dövüşlere bahis oynamak, rıhtımdaki yaygın eğlencelerden biriydi. Adrick'in anlattığına göre, dövüş sona erdiğinde iki dövüşçü de hayattaysa cinayet sayılmıyordu. Ciddi yaralanmalar *sonradan* birinin ölümüne neden olursa... sadece talihsizlik olarak kabul ediliyordu.

Kalabalık hareketlendi ve Alessa pelerinini birbirini itip duran insanlara karşı bir kalkan olarak kullanarak kenarda durmaya çalıştı. Bu insanlar onu tanımıyor, dokunuşundan korkmuyorlardı. Onu hem rahatlatan hem de dehşete düşüren bir durumdu.

Kalabalığı incelemeye o kadar dalmıştı ki arkasında ince uzun, kır saçlı bir adam yanında iri yarı başka bir adamla kalabalığı iteleyerek yol açarken sendeledi. Adamlar gözlerini kafese dikmişlerdi.

Kafesin içindeki adam başını çevirince ve Alessa onu yan profilden görünce, elinde olmadan ağzından bir *Finestra*'ya hiç yakışmayan bir küfür çıktı. Aradığı kişiyi bulmuştu ama kalabalığın kana susamış haykırışlarına bakılacak olursa, adam ölesiye dövülmek üzereydi.

Loş ışığın altında, yüz hatları açıkça görülüyordu. Çıkık elmacık kemikleri, güçlü bir çenesi ve daha cesur birinin sarkık olarak tarif edebileceği dudakları vardı. Ama dudaklarını sarkıtacak bir tipe benzemiyordu. Ya da böyle bir iltifatı beğenecek bir tipe benzemiyordu. Gayet kayıtsız gözüküyordu ama gözleri parıldıyordu. Adamlardan daha yaşlı olanı kafese girdi, ona bağırarak azarlıyormuş gibi bir şeyler söyledi. Karşısındaki adamsa bunu komik bulmuş gibi kaşlarından birini kaldırmakla yetindi.

Alessa nefes bile alamıyordu.

Adamın biçimli, bronz kasları çok hoştu ama rakibinin yara ve yanık izleriyle kaplı ağaç kütüklerini andıran kolları ve devasa elleri Alessa'nın kafatasını çatlatacak kadar güçlüydü. Daha

doğrusu, *Alessa'nın* değilse bile karşısına çıkan herkesin kafasını kırabilirdi.

Bu dev gibi, savaş yaralarıyla kaplı adama karşı, pürüzsüz bir teni olan ve zarif hareket eden kimsenin şansı yoktu.

Bir katliam olacaktı.

Sunucu bağırıp duran iri yarı adama geride durması için abartılı bir şekilde emir verdi ve kalabalığa döndü. "Meydan okuyan bir rakip çıktı! Kurt'un dördüncü karşılaşması son dövüşü mü olacak, yoksa Ayı'yı yenebilecek mi? Kim dövüşü kazanacak ve kim dışarı taşınarak çıkarılacak?"

Kalabalık ellerinde bahis kağıtlarıyla öne akın etti. Aniden oluşan bu dalgadan kaçmak mümkün olmadığı için, Alessa hiç çabalamadı bile. Yakışıklı bir adamın kanlı bir kemik yığınına dönüşmesini izlemek istemiyordu ama bakışlarını kafesten ayıramıyordu.

Zil sesini duyunca irkildi. Parmak uçlarında kalkarak kafesi görmesini biraz engelleyen omuzların üstünden dövüşü görmeye çalıştı.

Dev adam öne atılıp geriye sıçrayarak, sonra tekrar öne atılarak genç adamı şaşırtmaya çalıştı. Genç adamı Kurt olarak anons etmişlerdi. Neredeyse kusursuz bir lakaptı. Hareketsiz durduğu halde saldırmaya hazırdı ve adanın diğer ucundaki ormanlarda yaşayan o tekinsiz yaratıklara benziyordu. Dudaklarını gerince, sivri köpek dişleri göründü. Bir ayı tarafından köşeye sıkıştırılmış, daha güçlü ve ölümcül bir rakibe karşı zayıf görünmek istemeyen bir kurttu.

Ayı ona kafa atmak için başını eğdi.

Kurt ellerine bakıp tırnaklarını inceledi.

Alessa bağırmamak için dilini dişlerinin arasına bastırdı.

Son anda, Kurt kenara çekildi ve diğer adam parmaklıklara çarpmaktan son anda kurtuldu.

İkisinin dansı, Ayı'nın ilk yumruğu hedefi bulana, Kurt'un çenesine inene kadar devam etti.

Kurt elini çenesinde gezdirip sallayınca zemine kanlar sıçradı ve dev adamın böğrüne bir yumruk attı ama aldığı bir sonraki darbede kaburgaları kırılmış gibi bir ses çıktı. Alessa bağırmamak için yumruk yaptığı ellerini ısırdı.

Kurt dev adamın yanağına bir yumruk attı ve tam bir yumruk daha atmaya hazırlanırken, birisi parmaklıklara bir bardak fırlattı ve Kurt'un üstüne cam parçaları savruldu. Kurt irkilip arkasına döndü ve elini gözüne götürdü. Kalabalık onu yuhalamaya başladı ve sunucu bir ara verdi.

Ayı bu anonsa aldırış etmedi. Rakibinin sırtı ona dönük olmasına rağmen, Kurt'un sırtının alt kısmına yumruğunu indirdi.

Kurt yere yıkıldı.

Nefesini tutan tek kişi Alessa olmadı. Ayı, Kurt'un yanına gidip onu ayağıyla dürterken, kalabalık adeta hep birlikte nefesini tutup beklemeye başladı.

Alessa gözlerini sımsıkı yumdu. Orada kalmaması gerekirdi. Aklından silinmeyecek bir başka ölüm görmeye ihtiyacı yoktu.

Kalabalık tezahüratlar etmeye başlayınca, gözlerini açtı ve Kurt'un kendisini gelebilmek için başını salladığını ve ayağa kalkmaya çalıştığını gördü.

Ayı galibiyetinin yarım kalmasına öfkelendi. "Vur bana, kurt yavrusu!"

"Vur ona," diye fısıldadı Alessa. Bir anda tuttukları taraf değişti ve yeni bahisler oynayan kalabalık da ona vurması için bağırmaya başladı.

Kurt neden orada olduğunu unutmuş gibi başını yana eğdi. Ayı tekrar öne atıldı ama başını geriye savuran bir aparkatla karşılaştı. Dengesini kaybedip sendeleyen Ayı silkelendi ama Kurt'un bir sonraki yumruğu çok hızlı geldi. Bir yumruk daha geldi. Bir tane daha geldi. Dev adam kendi etrafında döndü, yere yıkılmadı ama iki büklüm olunca arka tarafı savunmasız kaldı.

"Vur ona!" diye bağırdı kalabalık. Herkes Kurt'un intikamını alacağı, onu yere deviren türden bir yumruk atacağı anı heyecanla beklemeye başladı. Ama Kurt geriye adım attı, kollarını yanına indirdi.

Ayı sendeleyerek birkaç adım attı ve dizlerinin üstüne çöktü. Kurt başını kaldırdı.

Ayı başını önüne eğdi.

Alessa o anda nefes almayı hatırladı.

Kalabalıktan yarı sevinç çığlıkları yarı hayal kırıklığı sesleri yükseldi ama Kurt ne gösteriş yaptı ne de zaferinin keyfini çıkardı. Uzatılan havluyu alıp yüzünü sildiğinde, pis havluya kan bulaştı.

Kapı açıldı ve Kurt kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Alessa'nın odanın diğer tarafına varması çok uzun sürdü. Tam pes etmeyi düşündüğü anda Kurt'u gördü.

"... on iki değil, on beş." Kurt kanlı elini bara indirdi. "Dört maç ve yenilmediğim için de bir bonus."

Meyhaneci dik dik ona baktı, ahşap bardan da kirli bir paçavrayla barın çizik yüzeyini silerken durdu. "Önceki gece kaldığın oda ve yemek için eksi üç."

"Kilerde yerde uyumak için mi? Ciddi olamazsın."

"Ayrıca..."

Kurt bir küfür savurdu. "En azından, ceplerimdekileri de almadan önce bir bardak viski ver."

"Tabii, ara sokakta uyumak istiyorsan vereyim." Meyhaneci bir tabureye oturan Alessa'ya baktı. "Ne vereyim?"

"Viski, lütfen."

"İyi mi, orta karar mı, ucuz mu olsun?" Adam aç gözlü bir ifadeyle sırıtınca, bir mezarlığı andıran gri dişleri göründü.

"İyi olsun, lütfen."

Alessa paraları sayarken, adamın bakışları eldivenlerine takıldı ve Alessa içinden yüzünü buruşturdu.

Şehirde kol bileklerinizi örtmek saklayacak bir şeyiniz olduğuna işaret ederdi. Ama çoğunluğun sürgün izleri taşıdığı rıhtım bölgesinde, bazıları işledikleri suçların ayrıntılarını gizlemeyi tercih ederdi.

Eldivenleri ilk kez otomatik olarak onun farklı olduğuna işaret etmiyor, sadece geçmişinden utanan bir yabancı olduğunu gösteriyordu. Ama saten kadar ince ve pürüzsüz siyah deri eldivenler böyle bir yere ait değildi.

Adam kehribar rengi içkiyi dikkatle bir parmak kadar ölçüp bir bardağa koydu ve sol bileğindeki madeni para dövmelerini gizlemeye gerek görmeden bardağı ona doğru itti. *Hırsız.*

Alessa bardağı çevirdi, viskinin, bardağın kenarlarını yalayışını izledi ve bir yudum almadan tatlı sıcak kokusunu içine çekti. Tattığı en iyi viski değildi ama en kötüsü de değildi. Kurt yanındaki tabureye otururken, Alessa kapüşonun altından ona kaçamak bir bakış fırlattı. Üstüne bir gömlek geçirmişti ama düğmelerini iliklememişti ve ondan başka herkese servis yapan meyhaneciye kaşlarını çatarak bakarken, eskisinden daha az göz korkutucu görünmüyordu. Taze ter kokuyordu ve iğrenç olmalıydı ama değildi.

"Onun içkisini ben ısmarlıyorum." Alessa cebinden iki parlak para çıkardı. "En iyisi olsun, lütfen."

Kurt kahverengi gözlerini ona çevirdi. Bardağı aldı, içkisini başına dikti ve Alessa'nın teşekkür olduğunu tahmin ettiği bir şey homurdanarak boş bardağı sert bir şekilde bara indirdi. O da üstündeki işareti gizlemeye çalışmıyordu.

Daire biçimindeki *Saverio* mührünün ortasında çapraz duran iki bıçak. *Katil.*

Alessa ürperdiğini hissetti.

"Burada olmamalısın," dedi genç adam ona bakmadan.

"Neden?"

"*Ben* kim olduğunu anladıysam, başka birisi de anlar. Buradaki çoğu kişi öldüğün takdirde neler olduğunu görmek ister."

"Ya sen?" Alessa nefesini tuttu. "*Sen* ne istiyorsun?"

Genç adam ayağa kalktı. "Ne olduğu umurumda değil." Omzuna incecik bir kumaş çanta atıp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Alessa gözlerini kapattı.

Ondan korkan ya da ona karşı planlar yapan insanlarla dolu bir şehirde umabileceği en iyi şey tanınmamak olabilirdi.

Kurt kendisini savunmayı biliyorsa, onu da savunabilirdi. Belki bunu sadakatten ya da bağlılıktan yapmayacaktı ama herkesin bir bedeli vardı.

Alessa bara birkaç para daha atıp neredeyse hiç dokunmadığı bardağını da orada bıraktı. Meyhaneci büyük bir ihtimalle o gider gitmez içkisini şişeye geri koyacaktı ama bu onun sorunu değildi. Dışarı çıktığında, Kurt başparmaklarını kemerine geçirmiş, sokağın neredeyse yarısına varmıştı bile.

Kapı arkasından kapanınca, ara sokak sessizliğe gömüldü. Kurt arkasına bakmadan ellerini kemerinden çekti. Gevşekçe tuttuğu bıçaklara vuran ay ışığı, peşinden gidebilecek kişilere bir uyarı yapıyordu.

"Sana bir iş vermek istiyorum," diye seslendi Alessa, güvenli bir mesafede durarak.

Kurt bıçaklarını kılıflarına soktu. "Hayır."

"Ama yardımına ihtiyacım var."

"Üzgünüm." Alessa yoluna devam eden Kurt'un alçak sesle verdiği yanıtı güçlükle duymuştu.

"Hiç de üzgün gibi değilsin." Ona yetişmeye çalıştı.

"Tamam. Üzgün değilim. Ama ilgilenmiyorum."

"*Saverio*'yu kurtarmaya çalışıyorum."

"*Saverio* denize düşse bile umurumda değil."

Alessa hayal kırıklığına uğradı. Sırf bir sokak vaizine kötü davrandı diye onun tarafında olduğunu sanmıştı. Küçük bir kızı savunduğu için, onun yaşayıp yaşamamasını umursayacağını sanmıştı. Çok saftı.

Hayal kırıklığını üstünden attı. "Bir sonraki --son– *Fonte*'me kadar korumaya ihtiyacım var." Onu durdurmak için bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. "Para öderim. Kalacak yer ve yemek veririm."

Kurt adımlarını yavaşlatmadı bile. "Böyle iyiyim."

Alessa şaşkınlıkla ona baktı. "İyi mi? *İyiyim* mi dedin? Yemek, kalacak bir yer, para ve emniyet yerine yemek artıkları için dövüşerek ve sulu viski içerek mi iyisin?"

"Emniyet istemiyorum."

Alessa dikkatli davranamayacak kadar kızdığı için arkasından koştu. "Herkes emniyette olmak ister."

"Ben istemiyorum."

"İnsanlar yanılıyorsa ve ben ölürsem, herkes ölür."

"O halde, buralarda dolaşmayı kes." Kurt dedikleriyle zerre kadar ilgilenmiyormuş gibiydi.

Alessa yavaşladı ve Kurt ara sokağın sonuna yaklaşırken ve son umut kırıntısını da beraberinde götürürken aralarındaki mesafe açılmaya başladı.

"Lütfen," dedi Alessa çatlak bir sesle.

Kurt durdu, kendisine sinir olmuş gibi başını salladı.

Alessa kapüşonunu geriye itti, yakasını aşağı çekip çenesini kaldırdı. Çürükleri feci bir yeşil-mor tona bürünmüştü. "Yardımına ihtiyacım var."

Kurt arkasına döndü ve bakışları onun boğazında takılı kaldı.

"Bir ordun var. Sen..." Sessiz sokaklara baktı, hızlı adımlarla yanına geldi ve sesini alçaltıp sert bir tavırla devam etti. "Bir dokunuşla öldürebilirsin. Bana ihtiyacın yok."

"Hayır, var." Korkunun ve çaresizliğin boğazına sıralanmasına, sesinin dökülmemiş gözyaşlarıyla boğuklaşmasına izin vermek kolaydı. "Dün gece bir adam beni öldürmeye çalıştı ve muhafızım onun kaçmasına izin verdi."

Battı balık yan gider.

Ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve sıcak gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Gözyaşları *Cittadella*'da sahip olmadığı bir lükstü ama kurtların başı dertte olan genç hanımlara zaafı varsa, bu rolü kesinlikle oynayacaktı.

Rol yapmasına gerek olmasa bile.

"Kime güvenebileceğimi ya da kimin kime çalıştığını bilmiyorum. *Bana* çalışacak birisine ihtiyacım var. Arkamı kollayacak. Geçici olarak. Sadece bir sonraki *Fonte*'mi seçene kadar. Bunu yapabileceğimi biliyorum," diye yalan söyledi, "ama ölürsem başaramam."

Kurt ensesini ovuştururken, ay ışığı saçlarında mavi parıltılar oluşturdu. "Geçici olarak mı?"

"Birkaç haftaya hepimiz ölmüş olabiliriz. Her şey geçici."

Kurt kaşını havaya kaldırdı.

"Özür dilerim. Elimde kara mizahtan başka bir şey kalmadı. Bana yardım edersen, *Fortezza*'ya girmeni sağlarım."

Kurt burnunu sıktı.

"Lütfen?"

Kurt çaresizlikle göğe baktığında, Alessa onu ikna ettiğini anladı.

On

Bella in vista, dentro è trista.
–Güzel yüz, zalim kalp.–

Alessa'nın heyecanı bir anda söndü.

Kurt işaretliydi. Alessa muhafızlara kim olduğunu –ve izinsiz gezisini– ele vermeden onu şehre sokamazdı. Bir plan yapması gerekiyordu ve şehir duvarlarının dışındaki tünellerin tek bir girişi vardı.

Önlerine kollarında kundaklı bir bebek olan bir kadın çıktı. "Lütfen, hanımefendi. Bebeğimin *Divorando* sırasında güvende olması için her yardım makbule geçer."

Alessa paranın bununla ne ilgisi olduğunu anlayamadı ama cüzdanından birkaç para çıkarıp kadının eline koydu.

Arkasına döndüğünde, yeni muhafızı kaşlarını çatmıştı. "Hepsine yardım edecek misin, yoksa sadece ona mı yardım ettin?"

Alessa dönüp fikrini değiştireceğinden korkuyormuş gibi hızla uzaklaşmaya başlamış olan kadına baktı. "Ne demek istiyorsun? Çocukları her zaman *Fortezza*'ya alırlar."

"Peki, ebeveynleri ölürse onları içeri alıp kim bakar?" Sesi buz gibiydi, gözlerindeki bakış daha da dondurucuydu.

"Bi-bilmiyorum."

"Kadın o yüzden dileniyor. Savaştan önce birinin çocuğunu alması için paraya ihtiyacı var. Çocuğunu alan kişi hayat boyu ona bakmak zorunda kalabileceğini kabul eder." Sesi o kadar keskindi ki bir bıçak olsa bir yara açabilirdi. "Gerçek dünyaya hoş geldin, *Finestra*."

"Bu, *benim* suçum değil. Kimsenin *Fortezza*'nın dışında tutulmasını istemiyorum. Kuralları *ben* koymuyorum. Sadece kuralları izlemem gerekiyor."

"Eh, artık bu konuda bir şey yapamayacağın kadar geç kaldın."

Sanki *kendisi* yoksul kişilerin asil bir savunucusuydu.

"Hani *Saverio* denize düşse bile umurunda değildi?"

Kurt acı bir ifadeyle gülümsedi. "Sadece ya bütün adanın yok olmasına izin ver ya da herkese aynı şansı ver demek istiyorum."

Alessa onu rıhtımın yakınlarındaki yıkı dökük evlerin önünden geçirdi ve fırtınalarda filonun korunması için kullanılan rutubetli ve karanlık devasa mağaraya uzanan dar bir patikaya çıkardı.

Bir sürtünme sesi duyuldu ve Kurt'un yüzü çaktığı kibritin aleviyle aydınlandı. "Daha hızlı yürü."

Alessa adımlarını hızlandırırken, karanlıkta metal bir kapının parıltısını görmeye çalıştı.

Devasa mağarada sadece bir tane tekne vardı ama yakında yolcularla ve kıtaya yerleşmiş olanların yolladığı paketlerle dolmuş bir halde diğerleri de gelecekti. Alt mağaralar şarap varilleriyle, tohumlarla, kumaşlarla, yiyecek malzemeleriyle ve çiftlik hayvanlarıyla dolup taşacaktı. Bunlar kaybedilecekleri yeniden inşa etmek için ihtiyaç duyacakları şeylerdi. İstilalar arasında kıtaya yerleşmeyi seçmiş olan yürekli kişiler, herkesin *Fortezza*'ya sığınma vakti gelene dek *Saverio*'nun misafir odalarındaki sıcak yataklarda ağırlanacaktı.

Alessa kıtaya hiç gitmemişti ama resimler çorak ovalarıyla ve tırtıklı dağlarıyla zorlayıcı ve garip bir yer olduğu izlenimini veriyordu. Saldırılar arasında yeni yaşamın gelişmesini izlemek inanılmaz olmalıydı. Alessa bazı hayvanların sürülerin gelişi sırasında nasıl gizlendiğiyle ilgili bir kitap okumuştu ama sağ kalamayan hayvanlara üzülerek bir türlü ağlamayı kesemeyince annesi kitabı elinden almıştı.

"Eğitmenlerine bu akşam bir koruma bulmak için ufak bir gezintiye çıktığını mı söyleyeceksin?" dedi Kurt sözcükleri uzatarak.

"Hayır," dedi Alessa, bu konu onu hiç ilgilendirmediği halde. "Bir muhafız tutmak için izin almam gerekmiyor."

"Sahi mi?"

"Evet, sahi. Teknik olarak. Yani..." Alessa duraksadı. "Birinin bir sorunu olursa, bununla ben ilgilenirim."

Kurt buna pek inanmamış gibi bir ses çıkardı.

Alessa kapüşonunu indirdi. Tünellerde askerlere rastlarlarsa, yüzü hızlı ve ölümcül bir cezaya karşı tek korumalarıydı.

"Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Alessa.

Kurt sinir olmuş gibi ona baktı. "Hayır."

Tartışılırdı. Ama insanlar ve kurtlar yaralanmalarını olduğundan önemsiz göstermeyi tercih ediyorlarsa, ikisiyle de tartışmak boşa vakit harcamak anlamına gelirdi.

Kurt o kadar sessiz yürüyordu ki onu avlamak için peşinden geliyormuş gibiydi. Alessa'nın içinden korkmuş bir tavşan gibi kaçmak geliyordu.

Babası eskiden korkunun bilinmeyenle başladığını söylerdi. Belki de arkasında yürümekte olan adamla ilgili bir şeyler öğrenmek, tenini karıncalandıran korkuyu da dindirirdi.

"İsmin ne?" diye sordu.

"Bana Kurt derler."

"Bana da *Finestra* diyorlar ama ismim bu değil."

"*Finestra*'nın bir ismi olmadığını sanıyordum."

"Doğru, *Divorando*'dan sonrasına kadar yok ama en azından bana nasıl hitap edeceğini biliyorsun. O halde, sana Kurt mu diyeyim, Bay Kurt mu? Yoksa sadece Kurt mu"

Alessa arkasına baktığında, Kurt'un gözlerinde belirip anında kaybolan muzip bir parıltı gördü.

"Dante."

"Bir soy ismin de var mı?" Alessa bir duvara toslamamak için önüne dönmek zorunda kaldı.

"Artık yok."

"Peki, tanıştığımıza memnun oldum, Dante."

"Gerçekten mi?"

Ya sohbet becerileri kullanmaya kullanmaya paslanmıştı ya da onunla konuşmak çok zordu. Ya da her ikisi de doğruydu. Ama Alessa bazı kişilik özelliklerine sahip olmasa da ısrar bunlardan biri değildi. "Nerelisin?"

"Bilmiyorum."

"Anlatmak istemiyorsan söyleyebilirsin."

"Yalan söylemiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Çok fazla dövüşmek hafızanı mı etkiledi?" Alessa tehlikeli sularda yüzüyordu ama zaten gecenin teması tehlike gibiydi.

"Sen *doğduğun* zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlamıyorum ama annem ve babam anlatmışlardı."

"Benimkiler öldü," dedi Dante duygusuz bir ses tonuyla.

Lanet olsun. Alessa içinden yüzünü buruşturdu.

"*Sen* nerelisin?" Dante bunu daha fazla soru sormasını engellemek için meydan okur gibi sormuştu ama Alessa gerçekten bilmek istiyormuş gibi yanıt verdi.

"Burada, şehirde. Ama *Cittadella*'ya yakın bir yerde değil, daha alt teraslardan birinde."

Açılan her kapı öncekinden daha fazla ses çıkarıyor ve daha uzun süre gıcırdıyormuş gibiydi. *Cittadella*'ya varmadan önceki son kapı tapınağın ölülerini diriltecek kadar yüksek bir ses çı-

kardı. Alessa irkildi. Pek çok kişinin onun ölmesini doğru bulduğu bir zamanda bir adamı *Fortezza*'ya sokmak –*Finestra* dışında herkes için cezası ölümdü– fırlatılacak son taşı da ellerine vermekten farksızdı ama koridorda mucizevi bir şekilde hayaletler ve muhafızlar yoktu.

Cittadella'nın altındaki merdivenlere açılan girişe vardıklarında, Dante'nin son kibriti de söndü.

Bazen dünya yeteri kadar sessiz olduğunda, parmaklarının uçlarında İlsi'nin şimşeği ya da Hugo'nun cenazesinde hissettiği rüzgâr gibi çalıntı güçlerin yankılarına erişebiliyordu. Belki de *yankı* doğru sözcük değildi. Buna daha ziyade bir *izlenim* denebilirdi. Saatler önce gitmiş olan birinin bir şiltede bıraktığı hafif göçük gibi. Avcunu yukarı çevirdi ve üstüne ufak mavi bir alev üfledi. Alev sadece birkaç saniye yandı ama anahtar deliğini bulmasına yetti.

Dante ona bakakaldı. "*O* da neydi öyle?"

Alessa'nın yanakları kızardı. "Bir yankı. Korkacak bir şey yok."

"Bir ne?"

"Bir... kalıntı. *Fonte*'lerimden emdiğim gücü kullanacak fırsatım hiç olmadı. O yüzden, sadece birazı kaldı."

"Bir daha yapabilir misin?"

Alessa zihninin derinliklerine uzandı ama bir şey bulamadı. "Hayır. O kadar kalmış."

Emer'ın son kalıntısı. Buna üzüldü. Onun alevini yakmıştı ve önemli bir şey için bile kullanmamıştı.

"O halde, neden bir *Fonte*'ye ihtiyacın var? Onlara şimdi dokun ve güçlerini savaşa sakla."

Alessa başını salladı. "Bir *Finestra* bir gücü sadece bir *Fonte*'yle temas halindeyken çoğaltabilir. En iyi ihtimalde, istilayı birkaç saniye geciktirecek kadar gücüm var. Belki o kadar bile değil. Normalde, bir *Finestra* bir başkasının gücünü sadece bir dakika kadar kullanabilir."

"Sen bir dakikadan fazla kullandın."

Alessa iç çekip gözlerini yumdu. "Çünkü onu öldürdüm. Bunu son bir nefes olarak düşün. Onun verdiği son sihirli nefesi çaldım."

"Ama..."

"İnan ki denedik. Güç kullanma meselesi öyle işlemiyor."

Alessa onu helezoni merdivenlerden çıkarırken, göğsünü sıkan o his dindi, ufak bir zafer heyecanına yer açtı. Başarmıştı. *Cittadella*'dan kaçmış, suçlularla ve dışlanmış kişilerle dolu bir meyhaneye gitmeye cesaret etmiş ve vahşi bir kurdun onunla eve kadar gelmesini sağlamıştı.

Avludaki ay ışığıyla aydınlanan taşların etrafında, bir sonraki seviyeye uzanan her merdiven farklı bir köşedeydi. Üst seviyelere çıkmak isteyen birinin bütün yapının etrafından dolaşması gerekiyordu; bu yüzden, dördüncü seviyeye çıkarken çok sessiz olmaları gerekecekti.

Alessa tam bunu düşünürken, karanlık bir kapının oradan biri öne atıldı.

On Bir

L'uomo solitario è bestia o angelo.
–Yalnız bir adam ya bir canavardır ya da bir melek.–

"Dikkatli olun, *Finestra*." Komutan Papatonis, Dante'yi duvara itti. "Silahlı."

Dante'nin gömleği yukarı sıyrılınca, karnının bir kısmı ve belinin iki yanındaki yara kabukları göründü. Yanağı duvara bastırılmış haldeyken bile sıkkın ve asabi gözüküyordu. Papatonis daha avantajlı olabilirdi ama bunun tek nedeni Dante'nin direnmemesiydi ve bu sert muameleye daha fazla izin vermeyi düşünmediği belliydi.

"Rahat olun, Komutan," dedi Alessa sırtını dikleştirerek. "O, benimle." Alessa teknik olarak ordunun *başıydı* ve komutan haddini bilse iyi olurdu. "Özel güvenlik şefimi seçme hakkım var ve onu seçtim."

Hiç kimsenin Komutan Papatonis'in o anda alındığı kadar alındığını görmemişti. Belki tek bir hain yüzünden hiçbir muhafıza güvenmemek adil değildi ama artık bunun için çok geçti.

Komutan, Dante'yi bırakıp kenara çekilmeden önce yüzünde öfke dolu bir itiraz ifadesi belirdi.

Dante, Alessa'ya dik dik bakarak giysilerini sert bir şekilde çekiştirdi ve üstünü başını düzeltmeye çalıştı.

"Saygısızlık etmek istemem, *Finestra* ama," dedi kır saçlı komutan Alessa'nın unvanını imalı bir ses tonuyla söyleyerek, "*Signora*[4] Renata ve *Signor* Miyamoto'nun bundan haberleri var mı?"

"Elbette."

Komutan Papatonis göğsünü şişirdi. "Ortalıkta böyle dolaşamaz."

"O zaman, birisiyle daha uygun bir giysi yollayın, komutan."

Adamın esmer teni sakalının altında kızardı ve hışımla çekip gitmeden önce asabi bir selam çaktı.

Alessa'nın tereddütlü gülümsemesi, Dante'nin kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

Süitine vardıklarında, Alessa anahtarını düşürdü, telaşla yerden aldı ama sonra kilitten çıkaramadı.

"Yardım gerekiyor mu?" dedi Dante asabi bir sesle.

"Hayır." Alessa anahtarı çekti ve anahtar bir anda kilitten çıkınca, arkaya doğru sendeleyip kaslardan oluşan bir duvara çarptı. Hemen öne sıçradı, kapı kolunu tuttu ve sert bir şekilde çevirdi.

"Gerekiyormuş gibiydi."

Buna ne yanıt vermesi gerekiyordu? Onu gerdiğini mi? Hâlâ komutanla karşılaşmalarından dolayı titrediğini mi? Bir günde son beş senede çiğnemediği kadar kuralı çiğneyip söylemediği kadar yalan söylediğini ve buna dehşet içinde mi kalması yoksa çok mutlu olması mı gerektiğinden emin olmadığını mı?

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Dante kapıyı kilitledi ve iki yanındaki metal köşebentlere baktı. "Bunlar kapıyı sürgülemek için kullanılır. Demir çubuk nerede?"

"Bilmiyorum."

---

[4] (İt) Bayan (e.n.)

Dante sinir içinde şemsiyelikten dantel bir güneş şemsiyesi alıp köşebentlerin arasına yerleştirdi. "Daha iyi bir şey bulurum."

Dante süitin çevresinin kafese tıkılmış bir hayvan gibi gezerken, Alessa ona bakakaldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi en sonunda.

"Güvenlik değerlendirmesi."

Alessa "kapının dışında dur ve aksi görün" gibi şeylerden başka muhafızlık görevlerini bilmiyordu. Dante bu işi kusursuzca yapabilecekmiş gibi göründüğünden, sahip olduğu her şeyi incelerken ona karışmadı.

Süitin hoş bir oturma alanı ve bir bistro masası ve cam kapaklı dolapları olan ufak bir mutfağı bulunan esas kısmını incelemesi onu *fazla* rahatsız etmedi ama kapılardan geçip gardırobuna ve banyosuna girdiğinde ya da uyuma alanını örten paravanın arkasına baktığında durduğu yerde kıvranmadan edemedi.

Dante balkon kapılarını açıp dışarı çıktı ve eğilip aşağı baktı. Alessa hayranlıkla onun poposuna bakarken, güzelim manzarayı katletmek üzere olduğunu çok geç fark etti. Dante üstünde turuncu ve beyaz sarmaşık gülleri olmasına aldırış etmeden, metal kafesin tepesini kavradı, ileri geri sallayarak gevşetti ve çivileri duvardan ufak parçalar düşürerek çıkana dek durmadı.

"Hey," dedi Alessa telaşla balkona fırlayarak. "O güller ilk *Finestra* tarafından dikilmiş."

"O zaman," dedi Dante dudağını ısırarak, "yere düştükten sonra da," –çardağı son bir kez çekti– "hayatta kalacak kadar sağlamlardır." Kafes, büyük bir gıcırtıyla duvardan ayrıldı ve tangır tungur aşağıdaki parkı taşlarının üstüne düştü.

İki muhafız binanın yan tarafına koştu, yerdeki kırık kafese, sonra da yukarı baktı.

"Her şey yolunda mı, *Finestra*?"

Alessa onlara hafifçe el salladı. "Ani bir rüzgâr çıktı!"

Dante odada dolanırken, Alessa çizmelerini çıkarmak için yatağının ucuna oturdu ve alçak sesle eldivenli ellerinin arasından kayan bağcıkları söylendi. Dante'nin yaklaştığını duymadığı için Dante yanında hafifçe öksürünce az kalsın yataktan düşecekti.

"Bir sorun mu var?"

Alessa sakin nefes alıp vermeye çalıştı. "Eldivenlerle her şey daha zor."

"O halde, eldivenlerini çıkar."

Dante yatağa tutunup altını kontrol ederken uzun parmakları yumuşak yatak örtüsüne gömüldü.

Alessa bir yeri yanmış gibi ayağa fırladı.

Dante yatağın altında kimse olmadığından emin olduktan sonra, köşedeki ufak kapıyı açıp karanlığa baktı. "Orada ne var?"

"Tuz banyolarına giden merdivenler."

Dante ona kuşkuyla baktı.

"*Halka* açık olanlar değil. *Cittadella*'da özel odalar var ve oraya burası dışında sadece *Fonte* süitinden giriliyor. Orası boş. Tabii ki boş."

Dante kaşlarını çatıp hakarete uğramış gibi banyoların kapısına baktı ve odaya son bir kez göz attı. Masanın yanından geçerken, büyük, üstü desenli bir zarfı almak için duraksadı.

"Senin için." Dante zarfı ona uzattı ama Alessa'nın almayacağını anlayınca masaya geri fırlattı.

Alessa o zarfın geleceğini biliyordu ama yine de onu görünce nefesi kesilir gibi oldu.

Mektubu okurken, Dante'nin keskin bakışlarıyla onu izlemesini istemiyordu ama mektup kulaklarındaki ısrarcı bir sinek vızıltısı gibi göz ardı edilmeyi reddediyordu. Alessa zarfı aldı, birkaç kere evirip çevirdikten sonra mührü kırdı ve içindeki süslü bir el yazısıyla yazılmış olan mektubu okudu. Tamamını okuduktan sonra kâğıdı buruşturdu, sivri kenarları ince eldivenlerine rağmen avcuna batana kadar sıktı.

Dante, Alessa'nın avcundaki buruşuk kağıda baktı. "Aşk mektubu mu?"

"Bir toplantı daveti." Alessa tortop ettiği kâğıdı çöp tenekesine attı. "*Consiglio* yarın toplanıyor."

Dante kaşlarını kaldırdı. "Hiç vakit kaybetmiyorlar."

"Hem de hiç." Alessa güçlükle yutkundu. "Birkaç günüm daha olur diye düşünüyordum ama bir sonraki zavallıyı bağlayıp yarın akşama kadar getirecekler sanırım."

Dante kitaplığa döndü ve kitaplar çok değerli ya da tehlikeli olabilecek şeylermiş gibi elini deri sırtlarında gezdirdi.

"Muhafızlarım genellikle geceleyin kapının dışında nöbet tutarlar," dedi Alessa paravana doğru giderek. "Ama daha rahat olacaksan bir sandalye alabilirsin."

Bir kitabın solmuş sırtını inceleyen Dante koltuğu işaret etti. "Burada uyurum."

Alessa esnerken donakaldı. "Hayır, uyuyamazsın."

"Bir şatoya bir sandalyenin üstüne uyumak için gelmedim."

"O zaman, minderleri koridora çıkar. İçeride uyuyamazsın."

"Neden?"

"Çünkü bunlar *benim* odalarım." Orası katmanlarını döktüğü ve her hareketinin başkalarını dehşet içinde bırakmasına endişelenmesinin gerek olmadığı sığınağıydı. Ama bunu ona söyleyemedi. Üzüntüsünü kaba bir yabancıya anlatmak istemedi.

Dante kollarını göğsünde kavuşturduğunda, kol kasları gömleğinin keten kumaşını gerdi. "Seni öldürmeye çalışan adam nasıl içeri girdi?"

Alessa gözlerini kırpıştırdı. "Kapıdan?"

"Ya da balkondan."

"Dört katlı bir binaya tırmandığını mı düşünüyorsun?"

"Kafes vardı."

"Nadide işçiliğin sayesinde artık yok. Odalarımda bir *erkek* kalamaz. Kurallar var."

"Sen *Finestra*'sın. Sen kuralları değiştiremezsen, kim değiştirebilir?"

"Pozisyonumun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun."

"Sen de korumaların nasıl çalıştıklarını bilmiyorsun. Bak, *ben*," dedi kendisini işaret ederek, "*senin*," dedi onu işaret edip havada kıvrımlar çizerek, "*vücudunu* koruyorum."

Alessa neredeyse paravanın arkasına kaçacaktı. "*Sen benim* için çalışıyorsun. Emirleri ben veririm."

"Hiçbir işi yarım yamalak yapmam. Seni koruyacaksam, bu işi böyle yaparım."

Onu koridora çıkarabilmek için balkon kapılarını kapamak zorunda kalırsa, geceyi sıcak, boğucu bir yatakta, boğazını sıkan deri eldivenleri hayal ederek geçirecekti. "Tamam. Ama bugün üç insan öldürdüm bile. Ben uyurken gizlice yanıma gelirsen, dördüncü sen olursun."

Dante ayakkabılarını çıkardı. "Aynen."

Alessa gözlerini kısarak ona baktı. Üç kişiyi öldürdüğünü mü söylüyordu yani? Gizlice yanına giderse onu mu öldüreceğini söylüyordu? İkisini de mi kastetmişti?

Alessa'nın aklından geçenleri okumuş gibi gözlerini ona diken Dante, gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu. Alessa paniğe kapıldı, daha da rezil olmadan önce derhal kaçtı.

Kendisi ile yarı giyinik bir yabancı arasında sadece şeffaf paneller varken nasıl rahatlayabilirdi?

"*Dea,*" diye fısıldadı. Dante üstündeki *her şeyi* çıkarıyor olamazdı. Hâlâ onun ne demek istediğini anlayamamış olan Alessa, düşüncelerini kararlılıkla Dante'nin hafızasına kazınmış olan çıplak vücudundan uzaklaştırdı ve en bol geceliğini giydi.

Dante bir suçluydu. O sırada değerli eşyalarını toparlıyor ya da onun kafasını kırmak için uyumasını bekliyor olabilirdi. Onun sandığı gibi bir kahraman olmadığını anladığı anda, o ara sokakta çenesini kapatmış olmalıydı.

Bu durum çok saçmaydı.

Tam paravanın diğer tarafına geçip sert bir sesle, "Çık dışarı." diyecekken, Dante'nin orada olmadığını fark etti.

Ana kapı kapalıydı. Banyo karanlıktı. Fiskos masasında duran güzelce katlanmış gömlek, onun orada olduğunun tek işaretiydi.

Her köşeye, sonra Dante uçmuş olabilirmiş gibi tavana baktı. Ensesinde ılık bir şey hissedince, hızla arkasına döndü ama orada kimse yoktu.

Rüzgârın yönü değişti ve *Saverio*'nun kokularını odanın daha da içine taşıdı.

Balkon.

Dante balkon kapılarının hemen dışında duruyordu; pantolonu dar kalçalarına düşmüştü ve iki yanındaki bıçakları hâlâ kılıflarının içindeydi. Başparmaklarını bıçaklarının kabzalarına götürdü, sonra kaybolup kaybolmadıklarını kontrol eder gibi tekrar tekrar elledi. Dövüş ringinde altın rengi ve canlı gözüken geniş omuzları ve kaslı sırtı, ay ışığının altında gümüş rengi mermer gibi gözüküyordu.

Bir heykeltıraşın baş yapıtı olabilirdi: *Balkondaki Adam.*

Dante uzaktan gelen bir sesi duyunca gerildi: *Kaçmaya Hazırlanan Balkondaki Adam.*

Yavaş yavaş omuzları gevşedi, yumruklarını açtı ve kendisine rahatlamayı emretmiş gibi göğsü ağır ağır inip kalkmaya başladı. Öne adım attı ama sanki karşısındaki açık göğe güvenmiyormuş ya da özgürlüğün bir tuzak olmasından korkuyormuş gibi hafifçe başını salladı. Ensesini ovarak arkasına dönerken, başını çevirip tekrar şehre baktı.

Alessa, Dante, *Seni Ona Bakarken Yakalayan Balkondaki Adam* olmadan kaçtı.

Dante meyhanelerin depolarında yerde uyumuştu. Alessa onun bir gece düzgün bir yerde uyumasına izin verebilirdi. Belli ki onun da öldürmek istediği iblisler vardı ve kendisi onlardan biri değildi.

Hem sadece bir gece için izin verecekti.

On İki

Anche in paradiso non è bello essere soli.
–Cennette yalnız olmaktan daha büyük işkence yoktur.–

Alessa bir tabutun içindeydi.

Ölü değildi. Henüz.

Damarlarına akın eden keskin ve ekşi adrenalini hisse-derken, ciğerlerindeki hava durgunlaştı.

İrkilerek uyandı ve çılgınlar gibi elini kolunu salladı. Yumruklarını sıktı, ılık ve sert bir şeye vurdu.

Bir nefes sesi duydu. Şafak öncesinin soluk ışığında, Dante kolunu tutmuştu.

"Ne yapıyorsun?" Alessa çarşafı çenesine kadar çekti. "Sana bana yaklaşmamanı söylemiştim!"

Dante yüzünü buruşturdu, canı yanmış gibi elini salladı. "Bir kâbus görüyordun. Kendine zarar vereceğini sandım."

"O zaman bıraksaydın da *verseydim.*" Lorenzo'nun sözlerine çok benzeyen bu yanıtı yüzüne bir tokat gibi indi. "*Sakın* bunu bir daha yapma."

Dante ona keyifsiz bir bakış fırlattı. "İnan bana, bir daha yapmayacağım."

Kapı sert bir şekilde çalınınca, ona geride durmasını işaret etti ve paravanın diğer tarafına geçti. İlk başlarda çok tereddüt etmiş olmasına rağmen işini ciddiye alıyordu. *Fazla* ciddiye alıyordu.

Alessa üstüne bir sabahlık geçirip peşinden gitti.

Dante kollarında giysilerle öfkeyle on bakıyordu. "Kaçıp gitti. Hizmetçi kız ya da her kimse."

"Onu suçlayabilir misin?" diye sordu Alessa masum masum. "Biraz göz korkutucu bir halin var. Daha fazla gülümsemelisin."

Dante ona *dik dik* baktı.

"Kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, benden de kaçıyorlar." Banyoyu işaret etti. "Orada duş alabilirsin."

Dante suratını asıp gitmeden önce yine ters bir bakış fırlattı.

Alessa onun *genel* olarak pis olduğunu ima etmemişti ama bunu açıklamaya çalışmak durumu daha da garip bir hale getireceği için kendisini tuttu. Dante onun her söylediğine alınacaksa, bu onun sorunuydu. Alessa yüzünü bir yastıkla örttü ama çığlık atmamayı başardı.

O günle yüzleşecek enerjiyi toplarken, şafağın yansımaları yerde sürünmeye başladı. Büyük bir ihtimalle, *Consiglio* aşağı katta toplanmış, bir sonraki *Fonte*'sini çağırabilmek için kararını duymayı bekliyordu ama hâlâ kimi seçeceğini bilemiyordu. Onlara elediği kişilerin bir listesini verip kararı onlara bırakmıştı. Ödlek gibi davranmıştı ama en azından yine yanlış seçimi yapmaktan sorumlu olmayan bir ödlek olacaktı.

Dante birkaç dakika sonra tertemiz beyaz bir gömlek ve bir asker pantolonu giymiş bir halde banyodan çıktı. Giysiler üstüne biraz dar gelmişti ama komutan yine de bedenini doğru tahmin etmişti ve Alessa giysilerin üstüne tam oturmuş olmasından şikayetçi değildi. Ama Komutan Papatonis'in Dante'nin görünüşünden memnun kalıp kalmayacağını söylemek zordu.

Gömleğini dirseklerine kadar sıyırmış, en üst düğmesini iliklememişti ve deri eldivenleri cebine sokmuş bir halde gerçekten de çok çekici gözüküyordu ama *Cittadella* standartlarına göre pek saygın gözükmüyordu.

Alessa ona hafifçe gülümsedi. "Çok daha iyi."

Dante yine bir hakaret duymuş gibi kaşlarını çattı.

İçeri girdiğinde, banyo nemliydi ve tüm kancalardan ve raylardan çamaşırlar sarkıyordu. Elle yıkadıktan sonra kuruması için astığı iç çamaşırlarıydı. Üstelik ipekli şık şeyler değil, pratik, günlük çamaşırlardı.

Aferin, Alessa.

En sıkıcı iç çamaşırlarının arasında banyo yaptıktan sonra ukala *Finestra*'cılığından etkilenmemiş olması mümkün değildi. Alessa her şeyi hızla toplayıp bir çekmeceye tıktı.

Yorgunluk onu her zamankinden daha soluk gösteriyordu, gözleri aşırı iriydi ve saçlarının nemli günlerde olduğu gibi kabarık dalgalı ve kıvırcık değil, cansız dokunaçlar gibi görünüyordu. Kesinlikle cesur bir kurtarıcı gibi görünmüyordu. Öyle görünmemesi kulağa doğru gelmesine rağmen, kabul edilir bir durum değildi.

İşe yıkanarak başlayabilirdi ama Dante kilidi olmayan bir kapının diğer tarafındaydı ve herhangi bir nedenden dolayı kapıyı açacak olursa, Alessa ona çırılçıplak yakalanırdı. Dante ona izni olsa da olmasa da dokunamazdı ama *yine de. Onu görürdü.*

Alessa yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu. Dante'nin ona dokunmak gibi bir niyeti olduğunu sanmıyordu.

Duş aldıktan sonra, makyaj malzemelerini karıştırdı. O gün daha da özenli makyaj yapması gerekiyordu. Bu yüzden, dudaklarına şeffaf dudak parlatıcısı sürdükten sonra, kömür karası bir göz farı sürdü ve intikamcı bir meleğe benzeyene dek göz kapaklarına yaydı. Bu kadar buğulu bir makyajın altında kimse onun zayıf yönlerini görmeyecekti. Bu tarzı başkalarını değil, kendisini etkilemek için seçmişti. Cesaret almak için.

Yüzünden sonra, boynundaki çürükleri kapatmaya başladı ama krem ve renkli pudra sürerken parmaklarının her dokunuşu canını acıtıyordu.

En azından, *Consiglio*'nun huzuruna çıkarken giymesi gereken geleneksel beyaz elbise bol ve dökümlüydü. Altındaki antrenman giysilerini gizlerdi ve günlük antrenmanından önce üstünü değişmek için yukarı kata çıkmasına gerek kalmazdı.

Renata için savaş talimi bir stres atma yöntemiydi. Alessa içinse devletin şart koştuğu bir işkenceydi. Giyinirken canının acıması onu sersemletti, bir kılıç kaldırmak onu yere yıkabilirdi.

Ayağa kalkıp ensesindeki son saten düğmeyi kasıtlı olarak fazla dar yapılmış ilikten geçirmeye çalışırken dökümlü yaka omzundan aşağı kayınca acı dolu çatlak bir ses çıkardı.

"İyi misin?" dedi Dante.

Bir ara sokakta bir yabancının karşısında ağlamak ayrı şeydi. O sırada, *Cittadella*'daydılar ve kendisi *Finestra*'ydı. En azından, olmaya çalışıyordu.

"İyiyim," dedi çatlak bir sesle. Hain.

"Sesin iyi gelmiyor."

"Sen muhafızımsın, dadım değil."

Uzun bir sessizlikten sonra, ayak sesleri ve yere sürtünen sandalye gıcırtılarını duydu. Bir kurdele alırken, bu ufacık hareket bile köprücük kemiğine keskin bir ağrının saplanmasına neden olunca yüzünü buruşturdu. Neyi vardı? İyiliği kabul etmeyi mi unutmuştu?

Yalnızlığın her çeşidini tattığını düşünmüştü ama bu yepyeni bir yalnızlıktı. Kendisini daha fazla değil, daha *az* yalnız hissetmesi gerekirdi ama yalnızlığı karanlıkta daha parlak gözüken bir alev gibi, genellikle boş kalan yerleri dolduran bir yabancıyla onu daha da derinden üzüyordu.

Alessa çenesini sıkıp saçlarını beline kadar ördü ama ucunu bağlayamadan örgü açılıverdi. Geleneklere lanet olsun, *Consiglio* onu saçları açık da kabul edebilir diye düşündü.

Dışarı çıktı, poz veriyormuş gibi görümesin diye dikkatle pozisyon aldı.

Dante boş bir ifadeyle masada oturmuş, bir bıçağı tekrar tekrar havaya fırlatıyordu ama bunu o kadar hızlı yapıyordu ki bıçağın keskin kısmı bulanık gümüş rengi bir şey gibi gözüküyordu.

Alessa'nın geçirdiği dönüşüm karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Özür dilerim," dedi Alessa. "Seni terslemek istememiştim. Bazı şeyleri yapmak hâlâ canımı acıtıyor."

Dante bıçağı yakaladı ve diklemesine eline koydu. Elini havaya kaldırdığında, bıçak da kusursuz bir dengeyle dik kaldı. "Yardım edebilirim."

"Hayır. Edemezsin." Ona yardım edebilecek birisi olup olmadığını bir tek tanrılar biliyordu ama bu kişi o değildi.

Alessa eldivenlerini taktı, kıvrılan parmaklarından birini düzeltmek için duraksadı. "Kol bandını hiçbir zaman çıkarma, özellikle de yanımda olmadığında çıkarma."

"Neden yanında olmayayım?"

"Akıl hocalarımla birlikteyken korumaya ihtiyacım olmayacak."

Dante kol bandının bir ucunu ısırıp koluna bağlarken, ağzını açmadan konuşmaya çalıştı. "Onlara güveniyor musun?"

Güveniyor muydu? Şehre kaçtığında ve bir yabancıya onu koruması için yalvardığında güvenmiyordu.

"Elbette, "dedi ama yanıt vermek için fazla beklediğinin farkındaydı.

Dante meyve kasesinden bir elma alıp gömleğine silerken, yüz ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. "Yiyecek başka bir şey var mı?"

Alessa dudağını ısırdı. Pek kahvaltı etmez, sabahları genellikle mutfağa uğrayıp bir *espresso* ve *biscotto* alırdı. "Ekmek ve peynir var. İstersen daha doyurucu bir şeyler..."

"Hayır. Bu iyi." Alessa sanki onu doyurmayı değil de ona yumruk atmayı teklif etmiş gibi dik dik ona baktı. *Huysuz adam.*

Dante senelerdir orada yaşıyormuş gibi mutfakta orayı burayı karıştırdı, dolapları açıp kapattı. Bir yabancı, bir davetsiz misafir ve dövmeli bir adam olmasına rağmen, kendisini ortaya koymaktan ve varlığını belli etmekten çekinmiyordu. Alessa bunu biraz düşününce, çoğu erkeğin öyle davranmadığını fark etti. Bazı insanlar kenara çekilirdi, bazıları da var olmak için her hakları varmış gibi diretirlerdi.

Belki kendisi de unvanı yüzünden, hatta hak etmiş olmasından dolayı olmasa da ufak bir yer üstünde hak iddia etmeyi hak ediyordu. Bir nedeni olmaksızın.

Bunun bir farkındalık gibi olmaması gerekiyordu.

Dante bir dilim peynir yerken bıçağı tabağa çarptı ve arkasından ekmeğin çıtırtısı duyuldu. Bunlar insanı sakinleştiren seslerdi ama sessizce yenen sayısız yemekten sonra Alessa'yı serseme çevirmişti.

"Ee?" dedi Dante, diş çeken birisinin havasıyla. "Birisine cinayet işlemeden dokunalı ne kadar zaman oldu?"

"Buna *cinayet* denemez. Bilmiyorum."

Dante buna inanmamış gibiydi.

Alessa bir bardak su aldı ve uzun uzun iç çekerek karşısındaki sandalyeye oturdu. "Dört sene, on ay ve birkaç hafta."

"Kim sayar, değil mi?" Dante tabağını masanın ortasına itti. "Bu seferki planın ne?"

Alessa bir kâğıt kadar ince bir dilim parmezan peyniri aldı ve dilinde muhteşem bir tuz ve yağ akımı şeklinde eridiğini hissetti. "Dua etmek."

"Bu, bir plan değil."

Dahası, doğru da değildi. Alessa senelerdir dua etmemişti. Tanrılar ona ilk sırtlarını dönüp Emer'ın ölmesine izin verdiklerinden beri. Evet, sözcükleri söylüyor, tapınakta dizlerinin üstüne çöküyor ve gözlerini göğe çeviriyordu. Hatta bazen onlarla konuşuyordu. Ama *dua* etmiyordu. Dua, ruhunuzu açık bir el

gibi ortaya sermek, görünmez birinin onu tutacağına güvenmek demekti. Ama Alessa elini her ortaya serdiğinde, avcunun içine ölüm koyuluyordu.

Hayır, dua etmiyordu.

"*Saverio*'yu kurtarmak, matematik problemlerini çözmek için yeni bir yöntem bulmak gibi bir şey değil," dedi.

"Farklı yöntemler mi var?"

"İster inan ister inanma, evet. Öğretmenlerim tüm soruları doğru bilmemden hiç etkilenmediler ama her seferinde *nasıl* doğru yanıtları verdiğimi açıklayamadılar. Ama bu bir uzun bölme işlemi değil ve *planım* benden önceki her *Finestra*'nın planıyla aynı." Bardağını kaldırdı.

Dante hafifçe gülümsedi. "Peki, senin işine yarıyor mu?"

Alessa uygunsuz bir kahkaha atınca, bardaktaki sular taştı. "Belli ki çok işime yaramıyor. Aksi takdirde burada sen değil, *Fonte*'m otururdu." Parmaklarını dökülen suda gezdirdi ve yerine yenisini koyamadan kuruyan sığ nehirler oluşturdu.

"O halde, belki başka bir şey denemelisin."

"*Harika* tavsiye. Teşekkür ederim."

"Sence bu sefer işe yarayacak mı?"

"Yaraması gerek."

"Yarayacağı anlamına gelmez." Dante, Alessa bir hayat memat kararı almadan önce *Saverio*'nun yok olma ihtimalinden söz etmiyormuş gibi gayet sakin gözüküyordu.

"Bana bu kadar güvendiğin için teşekkür ederim." Alessa dudaklarını birbirine bastırıp burnundan bir nefes aldı. "Ben inançlıyım."

"Neye inanıyorsun?"

"Şey... Tanrılara?" Tanrılar tarafından seçilmiş savaşçıların şüpheye kapılması yasaktı.

"Tanrıların seni kurtarmasını bekliyorsan mahvolmuşsun demektir."

"Böyle konuşarak günah işliyorsun," dedi Alessa ama kendisi de buna inanıyormuş gibi değildi.

"Öldür beni o zaman. Ölürsem beni kimse özlemez."

Alessa ona uzun uzun baktı. "Öldürmemeyi yeğlerim. O halıyı seviyorum ve kan lekelerini çıkarmak çok zahmetli olur."

Dante'nin yüz ifadesi belli belirsiz bir gülümsemeyle yumuşadı. "Garip bir kızsın."

"Ben bir kız değilim. Bir *Finestra*'yım."

Alessa merdivenlerin son köşesini de dönerken, tapınağın dışındaki giriş salonundan Tomo ve Renata'nın seslerini duyunca kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Onlara asla karşı gelmemişti. Zaten kimseye karşı gelmemişti. İnsanlar talimatlar verir o da bu talimatları yerine getirirdi. İstisnasız. Kazanmak bir yana, onlarla nasıl tartışabileceğini bile bilmiyordu.

Tomo ve Renata'nın o zamana kadar geri planda kalmış, arada sırada ona ve *Fonte*'sine tavsiye veriyor olması gerekirdi. Ama Alessa hâlâ yalnız olduğundan ve ordu ona saygı duymaktan çok korktuğundan, normalden daha fazla sorumluluk üstlenmişlerdi ve Alessa'nın suçluluk hissi onlara daha fazla sorun çıkarmasını engellemişti.

Artık öyle olmayacaktı.

"*Finestra*?" diye seslendi Tomo.

"Hemen geliyorum." Alessa kapıyı büyük bir hızla açtı. Dante'ye biraz para verebilir, onu en yakındaki çıkışa yollayabilirdi. Tomo ve Renata'nın bunu bilmesi bile gerekmezdi ve her şey eskisi gibi olurdu.

Bir kadının başına bir hançer fırlattığı zamanlardaki gibi.

Tomo ve Renata'nın sıradan bir şeymiş gibi onu öldürmekten söz ettikleri zamanlardaki gibi.

Bir adamın üstüne çullanıp boynunu sıktığı zamanlardaki gibi. O adam o sırada *Cittadella* koridorlarında elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor olabilirdi.

Dante'yi yollayabilir ve kaderini kabul edebilirdi... ya da vakit kazanabilirdi.

"Kapıyı arkamdan kilitle ve git," diye fısıldadı ona anahtarı fırlatarak.

Dante anahtarı tek eliyle yakaladı. "Nereye gideyim?"

"Herhangi bir yere. Kol bandını sakın çıkarma." Alessa elleriyle onu kışkışladı ama Dante şaşkın bir köpek gibi başını yana eğdi. Alessa kurt lakabının bir iltifat olduğunu düşünmüştü ama belki de değildi. "İşim bitince seninle yukarıda buluşuruz."

"O zamana kadar ne yapacağım?"

"Bilmiyorum. Ne istersen." Alessa muhafızların ne yaptığını ya da yapmadığını bilmiyordu. Askerler ondan ürktüklerinde onlara kızmıştı ama onları nadiren düşünürdü. Her gün alt seviyelerde dolanan onlarca insan düşüncelerini nadiren meşgul ederdi. Görünmez olma hissinden nefret eden birisi için çok rahatsız edici bir farkındalıktı bu.

"Diğer muhafızlarla arkadaş olmayı dene."

Dante tiksintiyle dudaklarını büktü. "Biraz araştırma yapıp kimin tehlikeli olduğunu anlamaya çalışayım."

"İyi fikir." Alessa o kalın botları ve boynuna dolanan elleri hatırlayınca, midesi düğümlendi.

"*Consiglio* bekliyor, *Finestra*," diye seslendi Renata. "Umarım kararını vermişsindir."

Kuralları sen değiştiremezsen, kim değiştirebilir?

"Verdim," dedi Alessa. Sonra, biraz daha yüksek sesle, "Kararımı *verdim*," dedi. Sesinin titrediğini duymadıklarını umdu.

Dante ona o kadar dikkatli baktı ki Alessa onun düşüncelerini okuyabileceğinden korktu.

On Üç

L'occasione fa l'uomo ladro.
–Fırsat verilirse herkes çalar.–

"Bugün burada kutsal ortaklığı kurmak, kutsal daireyi tamamlamak..." Bıraksalar Rahip Calabrese bütün gün konuşabilirdi.

Tapınak Hugo'nun cenaze töreninin düzenlendiği zamanki kadar kasvetli ve kalabalık değildi ama Alessa yine sunağın önünde diz çökmüştü. Diğer konsey üyeleriyse onun bir kurtarıcı değil, sıradan biri gibi eğildiği yere tepeden bakıyorlardı.

Alessa daha önceden bu kişilerin yüzlerindeki o kibirli ifadeye kızmamıştı ama artık saygılı davranmaktan, önemsiz, hatalı ve incinmiş hissetmekten usanmıştı. Sonraki haftalarda ne olursa olsun, bunu başkalarından korkarak yenemezdi.

"Müsaadenizle konuşmak istiyorum," dedi Alessa. Kalp atışları normalden iki kat fazla hızlı atmaya başladı.

Rahibin arkasındaki Renata ve Tomo birbirlerine baktılar.

Alessa derin bir nefes çekti. "*Tüm Fonte* adaylarıyla eğitim almak istiyorum."

Rahip Calabrese başını salladı. "Geleneklerimize göre, bir *Finestra* herhangi bir kişiye dokunmadan önce bir nikâh kıyılması gerekiyor."

"Saygısızlık etmek istemem ama gelenekler Emer Goderick'le öldü." Onun ismini söyleyince hissettiği acı nefesini kesti. "Ama o zamandan beri uyum sağladık ve bunu yine yapabiliriz. Ne de olsa o eşleşmenin bir hayat boyu sürmesi gerekiyordu ama belli ki tanrıların başka planları vardı. İlk Uyarı her an gelebilir. Ayinler ve kurallar için vaktimiz kalmadı."

Tomo oturduğu yerde kıpırdanırken, yüz ifadesi sessizliğinin destek mi yoksa hoşnutsuzluk anlamına mı geldiğini belli etmiyordu.

"Belki," dedi Renata, "hepsiyle eğitim alırsa, bir seçim yapmadan *önce* kimin onun becerisine dayanabileceğini anlar ve bir başka trajediden kaçınılmış olur."

"Hayır, hayır, hayır." Calabrese bu fikri beğenmemiş gibi ellerini salladı. "Halk zaten sabırsızlanmaya başladı. En kutsal geleneklerde aniden değişiklik yapılmasıyla başa çıkamazlar."

"Gelenekler bizi *scarabeo*'lardan kurtaramaz," dedi Alessa.

"Halk gerçekten de sabırsızlanmaya başladı, rahip," dedi Renata. "Bir ölü *Fonte* daha, söndürülmeyen bir yangını başlatan kibrit olabilir."

"Ama geleneklerimizi bir anda bir kenara..."

"Hiçbir şeyi *bir kenara* atmayacağız," dedi Alessa. Ellerini dua edecekmiş gibi kavuşturdu. "Belki sadece sıralamayı biraz değiştireceğiz."

"Halkın bunu bilmesi gerekmiyor," dedi Renata. "Herkese onun *Fonte*'sini seçtiğini ama geçmiş *Fonte*'lere saygı göstermek için özel bir tören yapacağımızı, büyük açıklamanın daha sonra yapılacağını söyleyebiliriz."

"Peki *Fonte*'lerin hiçbirinin evlerinden çıkmadığını nasıl açıklamayı düşünüyorsunuz?"

"Hepsini buraya getirin," dedi Alessa, ne kadar mutlu olduğunu belli etmemeye çalışarak. "Daha güvenli bir yere götürüldüklerini ya da seçilmiş *Fonte*'ye destek vermek için burada kaldıklarını söyleyebiliriz."

Saverio'nun dini liderleri ve seçilmiş yetkilileri asık suratlarla kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya başladılar. Kilise büyükleri ikna olmamış gibiydi ama birkaç politikacı düşünceli ifadelerle başlarını sallayarak onay verdiler.

Alessa ayağa kalktı. "Desteğinize minnettarım." İzin vermenize değil. "Bildiğiniz gibi, böyle tehlikeli zamanlarda birlik içinde hareket etmemiz hayati önem taşlıyor."

"Katılıyorum," dedi Renata ama gözlerinde isyankar öğrencisini açıkça uyaran bir ifade vardı.

Tomo da başını salladı. "Tekrar tekrar aynı yolu izleyip sonra aynı noktaya vardığımız için üzülmenin bir anlamı yok."

"Rahip Calabrese, değerli konsey üyeleri," dedi Renata. "Her zamanki gibi rehberliğinize ve desteğinize minnettarız."

Tomo, Renata'nın elini öpüp ayağa kalktı. "Derhal hazırlıklara başlayacağım ve adaylar eşyalarını toparlayıp hazır olana dek muhafızlara kapılarında beklemelerini söyleyeceğim. Öğleden sonra herkesi buraya getirmiş oluruz."

"Harika, canım." Renata ona gülümsedi. "*Finestra*, gidelim mi?"

Rahip Calabrese durumun aleyhine çevrildiğini biraz geç fark etti. "Bir dakika. Nihai kararını ne zaman verecek?"

Renata omzunu silkti. "*Carnevale*.* Asil kurtarıcılarımız yan yana *Finestra*'nın balkonundan kutlamaları başlatırlar."

Carnevale kusursuzdu. Her *Divorando* için yapılan hazırlıklar tohum, bitki filizleri ve hayvanları toplamayı kapsardı. Birisi, *herhangi* birisi sonradan kapıları açmak için hayatta kaldığı sürece, *Saverio*'nun yeniden inşa etmek ve büyütmek için bir şansı olacaktı. Bu elzem şeyler *Fortezza*'nın en alt seviyelerinde ağır

* (İt) Karnaval (e.n.)

kilitli kapıların arkasında güven altına alındıktan sonra, insanların yanlarına alamadıkları güzel giysilerini giyerek sokaklarda dolaşmak, *Fortezza*'da çabuk bozulabilecek lezzetlerle tıka basa doyacakları ve şarap ve diğer içkileri içip zil zurna sarhoş olmak için bir geceleri olurdu. *Carnevale*, her şeyi öldürüp dünyayı mahvedebilecek ama şaraplarını ya da çikolatalarını *alamayacak* olan *scarabeo*'lara karşı kolektif bir meydan okumaydı.

"Muhteşem, canım," dedi Tomo. "Ne de olsa, *Carnevale* hayatın geçici mutluluklarının bir kutlamasıdır. Kurtarıcılarımızın kutlayacak daha çok mutlu zamanların olmasını sağlayacağını bilmek kadar güzel bir şey olabilir mi? Ertesi gün, yani bir ayin düzenlenmeyeceği ve yeni *Duo*'nun ilk kez halkın karşısına çıkacağı gün sessiz bir tören yapmak, ertesi gün Birliklerin Zaferi olabilir. Kusursuz."

Rahip Calabrese gözlerini kırpıştırdı ama yanıt veremedi.

Alessa hafifçe reverans yaparken, açık saçları yüzüne yayılan zafer gülümsemesini gizliyordu. Kazanmıştı.

Tapınağın kapıları kapandığı anda, Renata hışımla ona döndü. "Bir daha başkaldıracağın zaman lütfen bize önceden haber vermeyi unutma, *Finestra*."

Alessa tarihin en kısa zaferi için bir madalyayı hak ediyordu.

Arkadaki koridorda bir gölge görür gibi oldu ve otomatik bir şekilde özür dilememeyi başardı. "Bir lider olmamı istediğini sanıyordum. Liderlik kararlar vermeyi de gerektirmiyor mu?"

"*Bizden* bir şeyler gizlemen anlamına gelmiyor."

"Öyle mi?" dedi Alessa sesini alçaltarak. *Consiglio* henüz onu öldürmenin avantajlarını tartışmıyorsa, onlara bunu yapmaları için bir neden vermeyecekti.

Tomo kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Bana inanmıyor musun, Renata?" Alessa onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama Renata sürekli olarak gözlerini yere çeviriyordu.

"Elbette inanıyorum," dedi Renata. "Sen *Finestra*'sın."

"Öyle miyim? Yoksa beni öldürüp daha iyi birisinin ortaya çıkıp çıkmayacağına bakmalı mıyız?" Renata'nın buz gibi ifadesi neredeyse hiç değişmedi ama aklından geçen düşünceler gözlerinin etrafındaki çizgileri biraz belirginleştirmişti. "Sana o saçma sapan adamı dikkate almamanı söylemiştim."

"Ama *sen* bunu hâlâ yapmadın."

Tomo iç çekti. "Renata. Konuşmamızı duymuş." Bu, bir soru değildi.

"Evet. Konuşmanızı duydum." Alessa doğrudan Renata'yla konuşuyordu. "Teorileri de duydum ve bunları tartıştığınız için sizi suçlamıyorum. Sizin göreviniz olacaklara hazırlanmak ve bu, ne kadar tatsız olsa da her türlü olasılığı düşünmek anlamına geliyor. Ama bir dahaki sefere, benim de o konuşmanın bir parçası olmam gerekiyor."

"Bunu *ciddi* bir olasılık olarak düşünmüyordum," dedi Renata. Ağzından çıkan her sözcük bir yara açacak kadar keskindi. "Ama Tomo ve benim *Saverio*'da bir sorumluluğumuz var."

"Benim de bu adada bir sorumluluğum var. Ödememiz gereken bedelin benim ölümüm olduğuna karar verirseniz –bunun gerçekten de en iyi şansımız olduğunu düşünürseniz– kararınızı kabul edeceğim ve bunu kendim yapacağım. Ama uyarı verilmeden saldırıya uğrarsam, elim kolum bağlı bir halde oturmayacağım." Alessa titreyen ellerini gizlediği için elbisesinin ceplerine hiç o kadar minnettar olmamıştı. Daha önce bir kere bile akıl hocalarına karşı çıkmamıştı ama artık bunun vakti gelmişti. Artık öldürmeyi ya da öldürülmeyi beklemeyecekti.

Renata, Tomo'nun koluna girdi ve gitmek üzere arkalarını döndüler ama kapıda birisi bekliyordu. Alessa az kalsın yüksek sesle oflayacaktı.

"Kimsin sen?" dedi Renata, Dante'ye.

"Talimatları yerine getirmekte çok *başarısız* olan birisi," diye mırıldandı Alessa. Güç toplamak için bir nefes aldı. "O, benim yeni muhafızım."

Renata, Dante'ye tıpkı yiyebileceği kadar taze mi diye ölü bir kuşu dürten bir kedi gibi bakıyordu. "*Bu* neden üniformasız?"

"*Bu*, üniformaları *sevmiyor*," dedi Dante sözcükleri uzatarak.

"Tam olarak kimsin?" diye sordu Renata yine.

Dante ona soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Onu duydunuz. Yeni muhafızıyım."

"Daha önceki muhafızına ne oldu, *Finestra*?" dedi Renata. Unvanını bir uyarı gibi söylemişti.

Alessa konuşmaya çalıştı ama sözcükler bir kasaya kilitlenmiş gibiydi. "O... görevini bıraktı."

"*Ne* yaptı *dedin*?" Renata'nın gözlerinde çakan şimşek, Alessa'yı Renata'nın o güne kadar söylediği her şeyden çok rahatlattı.

Olanlardan söz etmek, her şeyi fazla gerçek kılacaktı. Daha yaşadığı dehşeti yeni yeni unutmaya başlamıştı ve bunun bir daha ortaya çıkmasına dayanamazdı. Ama bu endişesi yüzüne yansımış olmalıydı ki Renata derin bir nefes aldı. "Lorenzo'nun rütbesinin derhal alınmasını isteyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Peki, pencereden bir mektup fırlatıp onu yerden alan ilk kişiyi işe mi aldın?"

"Onu nasıl bulduğumun bir önemi yok."

"*Finestra*'nın yanında *Cittadella*'da görülen bir yabancı söz konusu ama hiç soru sormamamızı mı istiyorsun?" diye onu nazikçe azarladı Tomo.

"Kurallara göre *Finestra* akrabası olmadığı sürece özel muhafızını seçme hakkına sahip." Akrabalara izin *veriliyor* olsaydı, daha ilk gün Adrick'e yalvarırdı. Ama bu kural bu yüzden vardı. Kişinin önceki hayatıyla bağını koparmasına ikiz kardeşini yeni hayatına sürüklemesi dahil değildi.

Tomo şakaklarını ovuşturdu. "*Divorando* vaktinde, birlikler tek savunman olacak, *Finestra*. Onların sadakatinden emin değilsen, harekete geçmemiz gerek."

Kimsenin sadakatinden emin değildi. Niyetini anladığı tek kişi karşısında duruyordu. Dante'nin onsuz *Divorando*'dan kurtulma şansı çok düşüktü. Dolayısıyla, Alessa'nın hayatı onun için değerliydi.

"Savaş zamanı geldiğinde, birliklerimize inancım tam olacak," dedi Alessa önce Renata'ya, sonra da Tomo'ya bakarak. "Ama o zamana kadar arkamı kollayan güvenilir birisi olduğunu bilerek görevlerime daha iyi odaklanabileceğim."

Alessa senelerce ona en iyi ihtimalde bir çocuk, en kötü ihtimalde bir düşman olarak davranmış olan bir ordunun göstermelik başıydı ama artık emri altında birisi vardı. Eski *Finestra* ve *Fonte* de dahil olmak üzere kimseye boyun değmeyen güçlü genç bir adamdı ve *Alessa'nın* otoritesi de gözünü korkutmamasına rağmen, onun emirlerini yerine getiriyordu. Bazılarını. En azından, *ona* çalışıyordu.

Renata içine bir nefes çekerken, Alessa sırtını dikleştirdi. "Kendisi deneyimli bir savaşçı ve bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum."

Renata'nın dilinin tutulduğunu ilk kez görüyordu.

İsyan, bağımlılık yarayabilir.

On Dört

Senza tentazioni, senza onore.

–Mücadele etmeden zafer kazanmak mümkün değildir.–

Tomo ve Renata giderken, Alessa Dante'ye dik dik baktı. Dante kemerli kapıya yaslanıp Alessa'nın başlatmış olduğu bakışma savaşını hiçe sayarak ağzına parlak yeşil renkli bir elma götürdü.

"Sana yukarıda beklemeni söylemiştim."

Dante omzunu silkti. "Öyle yapacaktım ama görünüşe göre buranın yarısı senin ölmeni istiyor, bu yüzden yanında bir koruma olsa iyi olur diye düşündüm."

Etrafta duyulan tek ses, Alessa'nın irade gücüyle yüzünde delikler açma gayretinin farkında olmadan elmasını yiyen Dante'nin çıkardığı ısırık sesleriydi.

"*O* konuşma da neydi öyle?" diye sordu Dante.

Alessa akıl hocalarının uzaklaştığından emin olmak için başını yana eğip etrafı dinledikten sonra, koyu renkli uzun buklelerini omuzlarından geriye attı. "Renata beni öldürüp öldürmemeye karar vermeye çalışıyor."

Dante dişleri elmasının beyaz kısmına geçmiş bir halde donakaldı. Lokmasını çiğneyip yuttu. "Ve?"

"*Ve* mi? Bir tek bunu mu söyleyebiliyorsun?"

"Ona dokunursam, beni asarlar."

"Eh, o halde güvendesin çünkü ona ölmem bir mecburiyet haline gelirse bunu kendim yapacağımı söyledim."

Dante bakışlarını uzaklara dikti. "Hah. O zaman paramı kim ödeyecek?"

"Sana bunun için *para* ödeyeceğime inanamıyorum."

Dante elmadan bir ısırık daha alıp yutmadan konuşmaya devam etti. "*Peki, hanımefendi. Hayır, hanımefendi* tarzı bir muhafiz istiyorsan, bol bol seçeneğin var."

"Kesinlikle *o* tarz bir muhafiz istemiyorum." Alessa gözlerini devirdi. "Ama biraz anlayış göstersen ölmezsin doğrusu."

"Beni öldürebilecek pek bir şey yok," dedi Dante acımasız bir gülümsemeyle. "Hem görev tanımında anlayış diye bir şey yoktu."

"Bana cevap vermen de yoktu."

"Görev sınırlarımı aşıyorum." Dante omzunu silkti. "Bir sonraki kurbanını seçtin mi?"

"Hayır." Alessa ona ters bir bakış fırlattı ama kendisi de yüz kere bunu düşünmüştü. "Önerdiğin gibi, yeni bir taktik deniyorum. Biraz daha çalışmaya razı mısın?"

"*Ne* kadar daha?" dedi Dante gözlerini kısarak.

"*Carnevale*'ye kadar onlara bir karar vereceğime söz verdim."

Dante iç çekerek başını geriye attı. "Bu *Fortezza* iznini altınla yazarsan çok iyi olur."

"Kanımla imzalarım. Haydi, gel. Renata keyfi yokken bana hep daha çok yüklenir. Bir de geç kalmak istemiyorum."

Alessa antrenman odasının dışında ayakkabılarını çıkardı ve tapınak elbisesini çıkarırken, Dante açık kapılardan içeri baktı. Odanın yüzeylerinin büyük bir kısmı yumuşak desteklerle kaplanmıştı ve en uç duvardaki kancalardan ve kılıflardan gerçek ve

sahte olmak üzere çeşitli silahlar sarkıyordu. Dante tören hançerleri koleksiyonunu görünce, bunları beğendiğini belli eden hafif bir ses çıkardı.

Alessa'nın tapınak elbisesi rahatlıkla beline kadar indi ama kalçalarından aşağı çekmek için biraz uğraştı. Elbise ayaklarının dibinde toplanırken, Dante arkasına döndü, gözleri beğeniyle parıldadı –*ona* değil, *hançerlere* bakıyordu– ve Alessa dizlerinin titrediğini hissetti.

Dante başını kaldırıp Alessa'nın tepesindeki duvara baktı. "Ne tür bir eğitim bu?"

Alessa'nın yanaklarının kızarmaması gerekirdi ama kızardı. İnce, üstüne tam oturan antrenman giysileri hatlarını gizlemek için değil, hareket özgürlüğü sağlamak üzere tasarlanmıştı ama örtmesi gereken her yerini örtüyordu. "Umarım eskrimdir. Bir yayım ve kılıcım da var ama onlar çok daha ağır."

Bunu duyan Dante ona merak dolu hafif bir gülümsemeyle baktı. "Bir kılıç kullanmasını biliyor musun?"

Kusursuz bir dünyada, Alessa kınından bir pala çıkarıp onun boğazına dayar, küçümseyici bir tavırla, *Elbette biliyorum, sen bilmiyor musun?* derdi ama yakınlarda bir kılıç olsaydı bile kolları zorlanırdı. Yanıt olarak ellerini beline dayadı. "Bir kılıç ustası sayılmam ama bir kılıç sallamayı biraz biliyorum."

Renata odada hafifçe öksürdü. Dante, Alessa'nın peşinden içeri girip dikileceği bir köşe bulunca, Renata kaşlarını kaldırdı. Alessa onun girişte bekleyeceğini düşünmüştü ama ona öyle yapmasını söylememişti. Dante de onun peşinden içeri girebileceğini düşünmüştü ama şaşırdığını Renata'ya kesinlikle belli etmeyecekti.

Renata eline bir talim yayı alınca, Alessa hayal kırıklığına uğradı. Yayın boyu ondan daha uzundu, parmaklarının etrafına dolayamayacağı kadar kalın sayılırdı ve mantar kaplamasının altında demir bir gövdesi vardı. Talim silahları ciddi bir zarar veremezdi ama dövüşecekleri anlamına geliyordu.

Renata kasıtlı olarak gıcıklık yapmıyordu. Alessa'nın boğazındaki çürüklerden haberi yoktu ama Alessa'nın aldığı darbeler bu yüzden canını daha az yakmayacaktı. Yapacak bir şey yoktu. *Scarabeo* da ona acımayacağı için, Renata'dan da acımasını istemenin bir anlamı yoktu.

Alessa yayı kaldırırken Dante'nin onu izlediğinin fazlasıyla farkındaydı. Dante'ye ağlamaklı bir kızdan daha fazlası olduğunu göstermek için eline bir fırsat geçmişti. Aslında, o kadar iyi değildi ama onun gözüne girmekten başka çaresi yoktu. Gerçi bunu umursadığı da söylenemezdi.

Ders ısınma hareketleriyle başladı ve iki kadın kollarını havaya savurmaya ve sallamaya başladılar. Yaptığı her hareket canını acıtıyordu ama hareketler gerilmiş kaslarının ısınmasını ve gevşemesini sağladığı için o kadar da kötü değildi.

Renata dönüp Alessa'nın bacağının arkasına bir tekme savurdu.

Alessa'nın dizi boşa gitti ve *cıyaklayarak* minderi boyladı.

Çok erken konuşmuştu. Yine de bunu atlatabilirdi. Atlatacaktı. Buna mecburdu.

Çenesini sıkan Alessa, Renata onu böğrüne bir yumruk atarak yine yere yıkmadan önce ona bir, iki kez vurmayı başardı. Neyse ki bu darbe sadece ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Tekrar tekrar, giderek hızlanarak yumruk savurdu, darbeleri savuşturdu, bloke etti ve en sonunda her darbeden sonra hissettiği ağrılar birleşip hiç kesilmeyen şiddetli bir sızı oluşturdu. Alessa vücudundan ayrıymış gibi davranmaya çalıştı. Acı içinde bağırmadı.

"Mola." Renata nefes nefese Dante'nin yanından geçerken, ona dönüp bakmadı bile.

Alessa destek almak için silahına tutunup yüzünü acıyla buruşturarak tek dizinin üstüne çöktü. Yüzünü diğer tarafa çevirdi, terli saçlarının yüzünü örttüğünü ve Dante'nin o halini görmediğini umdu.

Tam önünde botlar durdu. "Yaralı olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Dahası, bunu öğrenmeyecek."

"Yaralısın ve bu talimin faydası olmuyor." Dante kaşlarını çattı. "Bunu konuşmanın da faydası olmuyor."

Renata geri gelmeden önce ayağa kalktı. Birkaç dakika sonra, Renata'nın yayı omzuna indiğinde, Alessa hızla arkasına döndü ve ağzı acı dolu sessiz bir çığlıkla açık kaldı.

Dante hışımla odadan çıktı.

Eh, onu etkileme hayalleri gerçekleşmemişti.

Renata nihayet talim malzemelerini kaldırırken ve hizmetkarların silahları parlatmayı bilmediklerinden şikâyet ederken, Alessa topallayarak talim odasından çıktı.

Dante koridorda duvara yaslanmış onu bekliyordu. Uyuyordu. Ayakta. Gözleri kapalıydı, dolgun dudakları aralık duruyordu ve gür kirpikleri sanki arkasındaki duvar kaz tüyü dolu bir şilteymiş gibi elmacık kemiklerinin üstüne yayılmıştı.

Alessa onun uyanık ve sadık bir muhafız olduğuna dair akıl hocalarını daha yeni ikna etmişti ve Dante görev başında şekerleme yapıyordu.

Alessa oflayarak onun botlarının ucunu tekmeledi.

Dante'nin gözleri birden açıldı ve parlayan bıçaklarını öne savurdu.

On Beş

L'uomo propone, Dio dispone.
–Murat insandan, takdir tanrıdan.–

Kapı kolu yan tarafına çarpınca, Alessa cıyaklayarak geriye doğru sendeledi.

Dante ellerini hemen geri çekti ve yüzündeki haşin ifade silindi. Alessa'yla göz göze gelmeden bıçaklarını kılıflarına soktu.

"Özür dilerim." İlk kez bunu samimiyetle söylüyormuş gibiydi.

"Beni koruman gerekiyor, saldırman değil," dedi Alessa.

"Sana sessizce bana yaklaşmamanı söylemiştim."

"Ama *uyuyordun*! Hem de bir *koridorda*! Yanından geçen herkesi bıçaklayamazsın." Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken, Alessa göğsünü ovdu. "Bıçaklarını hep üstünde mi taşıyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

Dante'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Birisi sessizce bana yaklaşırsa diye."

Alessa gözlerini devirdi ama bu bile canını yaktı.

Daha önceden de muhafızı onu neredeyse öldürmeden kırık parçalarını kaybetmeye başlamıştı ama şimdi çürük yerleri sızlıyordu ve içine çektiği her nefes canını yakıyordu. Dördüncü kata vardıklarında, Alessa'nın durup duvara tutunması, görüş alanının etrafında beliren karanlığın kaybolması için sessizce içinden dua etmesi gerekti.

"İyi misin?" diye sordu Dante.

Alessa başını salladı ve Dante'nin botlarına kusmamak için dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes aldı. "Tuz banyolarına gitmem gerek."

"Bunu boğulmadan yapabilecek misin?"

"Bu riski göze almaya razıyım."

Dante sen bilirsin anlamına gelen bir ses çıkardı.

Dante onun peşinden süitinin dışındaki dar merdivenlerden indi. Aşağı inerlerken, hava giderek ısındı ve tuz yüzünden boğucu hale geldi. Pembe kristal fenerler beyaz taşların üstünde pembe bir parıltı oluşturuyordu. Alessa zaten terden ıslak olan saçlarının uçlarında su damlalarının biriktiğini ve uçlarının kıvrılmaya başladığını hissetti.

"Gördün mü? Gayet güvenli." Havuzun dalgalanan yüzeyini işaret etti. Daimî bir akıntı, kaplıcanın temiz suyunu içeri, durgun suyunu dışarı taşıyordu.

Dante basamaklara oturdu. "Sana bakmam."

Alessa boynunun kızardığını hissetti ama onunla tartışacak enerjisi kalmamıştı. Doğruyu söylediğine güvenmek zorundaydı.

Ilık havuz onu çağırıyor, onu rahatlatacağını vaat ediyordu. *Fonte*'ler gelmeden önce, kendisini toparlaması gerekiyordu. Yüksek tuz miktarı onu suyun yüzeyine ittiği için suya *batabileceğini* sanmıyordu ama Dante'nin onu çırılçıplak havuzdan

çıkarması ile boğrulmak arasında bir seçim yapması gerekirse, gıkını dahi çıkarmazdı.

Hem ölürse utanç hissini de yaşaması gerekmezdi ve ek olarak birkaç saate kadar gelecek olan dehşet içinde donakalmış *Fonte*'yi karşılaması da gerekmezdi.

Arkasına kaçamak bakışlar fırlatarak, giysilerini çıkardı ve suya adım attı. Yüzyıllar önce havuzu inşa etmiş olan taş ustaları, insan vücudunun dik açılardan oluşmadığını biliyordu. Dolayısıyla, suyun altında kalan yüzeyler hoş bir rampa ve kavis karışımından oluşuyordu. Alessa bacaklarını önüne uzatan Dante'nin botlarını görmemiş olsaydı, bir inleme sayılabilecek bir sesle kıvrımlı bir oyuğa yerleşti. Dante orada rahat olamazdı ama şikâyet de etmiyordu.

Alessa havuzun kenarındaki kapaklı bir seramik kavanozdan limon suyu ve işlenmemiş deniz tuzu karışımının üstünde birikmiş olan aromatik yağdan bir avuç aldı ve nazikçe ensesinin ve omuzlarının arasına masaj yaptı.

"*Nedir* o?"

Alessa irkilip kollarını göğsünde kavuşturarak çıplaklığını gizlemeye çalıştı ama Dante onu görebileceği bir yerde değildi.

"Burası lanet bir meyve bahçesi gibi kokuyor."

"Limonları neden sevmiyorsun?" dedi Alessa.

Dante yanıt olarak duvarın diğer tarafından sadece huysuz bir his yaydı.

Alessa yine kavanozu açtı ve sert bir şekilde onun olduğu yöne doğru uzattı. "Bazıları bu sularda şifa gücünün kaldığına inanıyor." Onu konuşturmaya devam ederse, hareket ettiği takdirde sesi erken bir uyarı görevi görebilirdi.

Büyük bir ihtimalle, Dante omuz silkmeyi tercih ederdi ama Alessa'nın görüş alanında olmadığı için "Hmm," demekle yetindi.

"Anneannem bunun dizlerindeki romatizmayı iyileştirdiğini söylüyor."

"Mucizevi." Dante'nin ses tonu o kadar monotondu ki Alessa gülümsemeden edemedi.

"Her halükârda, insana çok iyi geliyor." Ufak dalgalar yaratmak için ellerini suda gezdirdi. *"La Fonte di guarigione."*

"La *Fonte* della *gua*rigione," dedi Dante. Onun vurgulamadığı her heceyi vurgulamış, vurguladığı her heceyi düz söylemişti. "Bu arada, aksanın berbat."

"Affedersin," dedi Alessa alınmış bir tavırla. "*Cittadella*'ya gelene kadar eski dili öğrenmeye başlamamıştım ve telaffuz önceliğim değildi. Sen akıcı konuşabiliyor musun?"

"Evet."

"Kim öğretti?"

Sessizlik oldu.

İşte, iyi davranmanın sonucu buydu.

Bir girdap oluşturmak için elini suda döndürdü. "Eski öykülere inanır mısın?"

"Bazılarına."

"Ya *ghiotte*'yle ilgili olanlara? Bazıları onların hâlâ var olduğuna inanıyor."

Kısa bir sessizlik oldu. "Hiç onlardan biriyle karşılaştın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Ama ormanlarda cirit attıklarına, *Saverio*'nun iyi halkına saldırmak için beklediklerine inanıyorsun."

"Hayır," dedi Alessa bu sözcüğü uzatarak. "Onlar kıtadan kovuldukları için ya ilk *Divorando*'da öldüler ya da sonradan öldüler. Kimse bir toplum olmadan o kadar uzun süre hayatta kalamaz."

"Belki de kendi toplumları vardı. Belki hâlâ vardır."

"Bir fikir sahibi olmayan birisine göre çok huysuzsun. Onlara inanmadığını sanıyordum."

Bu sefer, Alessa onun omzunu silktiğini tahmin etti.

---

* (İt.) Şifanın kaynağı (e.n.)

"Büyük bir ihtimalle haklısın," dedi Alessa. "Doğru olsaydı, *Dea* o gücü geri alırdı. Neden birisinin çalıntı bir beceriye sahip olmasına izin versin ki?"

"Tanrıların neyi neden yaptığını kim bilebilir?"

"Pek çok şeyi biliyoruz. *Finestra* ile *Fonte*'yi adayı koruması için yarattılar. Elbette."

"*Kendilerinin* yolladığı bir saldırıdan korumak için. Neden *Dea*, *Crollo*'ya haddini bildirmiyor?"

"Bizi daha iyi hale getirmeye çalışıyor. Bize toplum, iyi yüreklilik ve bağ kurmak gibi kavramları hatırlatmak için. Partner olarak birleşen iki ruh, kutsal olana bir pencere açıyor ve tüm ölümlülerin dünyanın dokusunda bir ilmek olabileceğini ve olması gerektiğine dair fiziksel bir hatırlatıcı oluyor."

"Sana bu sözleri ezberlettiler mi?"

"Hayır."

Evet.

Alessa suya vurup öfkeli dalgalar oluşturdu. "Askerlerimiz çeşmeden içebilseydi, her *Divorando*'da binlerce kişi daha hayatta kalabilirdi. Bir insanın bu kadar bencil olabilmesi dehşet verici."

"*İnsanlar* bencildir," dedi Dante. "Herkes başkalarını umursuyormuş gibi rol yaparken, bencil olduğunun anlaşılmamasını umut eder."

"Ne kadar küçümseyici bir bakış açısı. *Ghiotte*'nin bir uyarı öyküsü olarak var olması için iyi bir neden."

Dante ofladı. "Neye karşı? Şifaya mı?"

"Bencilliğe. Her zaman *Finestra*'nın doğal olarak fedakâr olduğunu düşünürdüm. Ama ben öyle değilim." Sesinin titremesine engel olamadı. "Sanırım, bu yüzden aynı olay tekrarlanıyor. Cezalandırılıyorum."

Dante sohbet etme kapasitesini tüketmiş gibiydi.

Alessa suya baktı, keşke itirafını geri alıp onun hafızasından silebilse diye düşündü. İnsan neden göremediği birisiyle konuşurken gereğinden fazla itirafta bulunurdu?

Tam konuşmalarının bittiğini ve geride kaldığını düşündüğü anda Dante devam etti. "Denesen bile, çoğu kişiden daha iyisin."

Alessa minnetle gülümsedi. "Dante, yoksa bana güzel bir şey mi söyledin?"

"İsteyerek olmadı." Uzun bir sessizlik oldu. "Bütün gün orada mı kalacaksın?"

"Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

Alessa sırf onu sinir etmek için biraz daha havuzda kalmak istedi ama bir dakika daha kalırsa, Dante'nin gelip onu çıkarması gerekebilirdi. Hem *Fonte*'lerin gelmesine az kalmıştı. Akşam saatlerinde, ilk kez yalnız kalacaklardı. Daha doğrusu, onlar *onunla* ilk kez yalnız kalacaklardı. Haftada bir buluşup ondan ne kadar nefret ettiklerini bile konuşuyor olabilirlerdi.

Alessa ayağa kalktı, yumuşacık bir bornoz almadan önce suların bacaklarından aşağı süzülüşünü izledi. Bornoza sarınıp her yerinin örtülü olduğundan emin olmak için birkaç kere üstünü başını yokladıktan sonra Dante'nin ellerini başının arkasına koyarak uzandığı basamaklara doğru gitti.

Dante gür kirpiklerinin arasından ona baktı. "Boğulmamışsın."

"Belki bir dahaki sefere."

On Altı

Tristo è quel barbiere che ha un sol pettine.
–Tek bir şeye bel bağlama.–

Bir saat sonra, Alessa bahçenin en uç köşesinde en sevdiği bankın karşısında volta atıyordu. Bir limon ağacının birbirine geçmiş dallarının arkasından *Cittadella*'yı değil, sadece yaprakları ve çiçekleri görebiliyordu. Bazen orada, o yemyeşil, bitkilerle dolu dünyaya gizlendiğinde, arıların ve kuşların serenatlarını dinlediğinde, esaretini unutmaya yaklaşıyordu. Ama o gün unutması mümkün değildi.

Alessa iki yanında salladığı elleriyle uçmayı öğrenen bir tavuk gibi gözüküyor olmalıydı ama umurunda değildi. Üç *Fonte*'yi öldürmüştü –*üç*– ve birini daha öldürmekten kaçınmaya dair muhteşem planı, *hepsinin Cittadella*'ya gelmesi miydi? "Tek bir şeye bel bağlama" deyimi, o gün için yeteri kadar uğursuz bir ifade değildi.

"Bir şey mi arıyorsun, *Finestra*?" dedi Dante yakınlardaki bir ağaca yaslandığı yerden.

Cesaret. İnanç.

Fonte'lerle teker teker buluşmuş olmalı, şişenin tamamındaki zehri tek seferde yutmak yerine, her birini diline ayrı bir zehir damlası olarak damlatmalıydı.

Dante ağaçtan uzaklaştı ve ona bakarak bıçaklarından birini çekti.

Bıçağını fırlattığında ona nişan almadığı halde, Alessa kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Bıçak ağacın pürüzsüz kabuğuna saplanıp titredi.

"Sana '*Finestra*' diye hitap etmek bana çok saçma geliyor. Pencere."

"Bilmiyor musun? Ben *ilahı* olana açılan bir *pencereyim.*" Alessa acı acı güldü. "İnsanlığa kusursuzluktan ufacık bir an gösteriyorum ve her şeyin kutsal ışıkla aydınlanmasını sağlıyorum. Hepiniz bana yakın olmanın avantajını görmeli ve bunun keyfini çıkarmalısınız."

Dante gülmemeye çalışınca, gözlerinin etrafında ince çizgiler belirdi. "*Bu* yüzden mi bu kadar parlak?"

"Elbette. Gerçi bu pencerenin üstünde birkaç çatlak olabileceğini düşünmeye başladım."

Dante alaycı bir sesle güldü. "O kutsal ışığı içeri almak çok daha iyi, *luce mia.*"

Alessa hasretle duvarın üstündeki açık mavi göğe baktı.

"Kaçışını planlıyorsan, orası en kolay yol değil," dedi Dante.

Alessa hafifçe duvara vurdu. "Duvara tırmanıp diğer tarafa geçersem, bunu görmemiş gibi davranabilir misin?"

"O kadar kötü geçmeyeceğinden eminim."

"Ben *berbat* geçeceğinden eminim. Benden nefret ediyorlar."

"Seni tanıyorlar mı ki?"

"Tanımalarına gerek yok. Arkadaşlarını öldürdüm." Alessa ona el salladı. "Çabuk. Bana bir merdiven bul."

Dante kapının açıldığını duyunca o yöne döndü. "Çok geç."

Renata ve Tomo avlunun iç tarafında bekliyorlardı. Avlunun diğer tarafındaki tünelin içinde, ufak bir grup bir ağa yakalanmış balıklar gibi, mutsuz bir halde omuzlarını sarkıtmış duruyordu.

Kaleb yaşça daha büyük bir adama sarılıp sevgiyle sırtına vururken, yanlarındaki orta yaşlı bir kadın ağlıyordu. Josef ve Nina el ele tutuştular. Saida yüzlerinde ciddi birer ifade olan annesinin ve babasının yanında duruyordu.

Bir canavarın ağzına girmek üzere olan kahramanlar gibi vedalaştılar. Oradaydılar ama isteyerek değil. Görevlerini yerine getireceklerdi ama ona inanmıyorlardı.

Kamaria diğerlerinden ayrı durmuş, dik dik onlara ve etrafına bakıyordu.

"Diğer ikiz dün gece kaçmış," dedi Renata. Bunu onaylamıyormuş gibi *cık cık* sesi çıkardı.

Consiglio bundan hiç hoşlanmayacaktı. Kızın erkek kardeşinin ona ihanet etmesine kin beslemek adil olmayabilirdi ama Alessa öyle yapacaklarından emindi. Kamaria ciddi bir seçenek haline gelirse onu reddetmeleri için yeterli bir neden olup olmayacağını söylemek zordu ama Alessa bunu o köprüyü aştıktan sonra düşünecekti.

Ayakları resmen kaçmak için kaşınıyordu ama bol leylak rengi eteğinin ceplerinden birindeki bir iplikle oynayarak kendisini meşgul etti. "Diğerlerini beklesek mi?"

"Başka kimse yok."

Alessa büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Kendisi *Finestra* seçildiğinde, adada iki düzine *Fonte* vardı ve sağlık nedenleri, yaş, hamilelik gibi nedenler yüzünden aday olamayanları sayarak bile bu sayı aralarından birini seçmesi için fazlasıyla yeterliydi. Üçünü öldürmüştü. Geri kalanıysa sonsuza dek evlerini terk etmeyi seçmişlerdi. Alessa onların hâlâ birilerinin yaşadığı iki sığınak adadan en yakın olan Altari'ye gittiklerini tahmin ediyordu.

Son senelerde başkaları da kaçmıştı ama kuşatmadan sonra onların geri dönmesine *izin* verilecekti... Tabii, adaya geri dönmeye değerse. Ancak tanrıların dokunduğu kişiler için, inançsızlık ihanetti ve ihanet sürgün anlamına gelirdi.

Geriye kalan beş aday karşısında duruyordu. Eh. Beş kişi kimse olmamasından –biraz– daha iyiydi.

Renata öne çıktı. "Merhaba ve hoş geldiniz. Bize şeref verdiniz. Lütfen, *Finestra*'nın sizin için hoş bir karşılama hazırladığı avluya buyurun."

Alessa şaşkınlığını gizledi. Böyle bir hazırlık mı yapmıştı?

Renata içeri girmelerini işaret etti ve ellerinde tepsilerle ilk hizmetçiler mutfaktan çıkana kadar bekledi, sonra valizleri yukarı kata taşıyan hizmetçilerin peşinden gittiğini ve *Fonte*'lerin eşyalarına göz kulak olacağını belli etti.

Tomo o geceki ziyafet için hazırlıkları kontrol edeceğini söyleyerek tüydü ve Alessa'yı *Fonte*'lerle yalnız bıraktı. Dört katlı avlunun her karışına gergin bir sessizlik çöktü.

Herkes Alessa'nın rica ettiği gibi rahat giysilerle gelmişti ama kimse rahat gözükmüyordu.

Renata ve Tomo gittikten sonra, savunmacı tavrını bir kenara bırakan Kamaria başparmaklarını geyik derisi pantolonunun ceplerine sokarak ve hiçbir derdi yokmuş gibi gülümseyerek kayıtsız görünmek için elinden geleni yaptı. Bol bluzu, yıpranmış deri çizmeleri ve bakır rengi yanaklarındaki hafif renk, enerjik bir gezintiden sonra atından yeni inmiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Yine de ani hareketlerde irkiliyordu.

Sade pamuklu bir elbise giymiş olan Nina bir eliyle eteğini tutarken Josef'in koluna girmişti.

Kaleb hizmetçiyi korkutarak bir ordövr tabağına saldırmış, öfkeli bir sessizlikle tıkınıyordu.

Alessa hafifçe öksürdü. "Bu gizlilik için özür dilerim ama kimseyi huzursuz etmek istemedik." *Başka* kimseyi. *Onların*

huzursuz olduğu belliydi. "*Consiglio* yeni bir strateji denememe izin verdi. Eğitime başlamadan önce becerilerinizi ve güçlü yönlerinizi daha iyi anlamak isterim..."

Bir sıra hizmetçi ellerinde soğuk limonata ve *limoncello* dolu tepsilerle yaklaşırken, Alessa kenara çekildi.

Josef bir bardak limonata aldı ama yanlışlıkla dondurunca bir yudum almaya çalıştığında bardaktan hiçbir şey akmadı.

"Affedersin," dedi Saida. "Sen bize dokunamazken, sana becerilerimizi nasıl öğretebiliriz?"

"Şey, birkaç kuralı esnetmemiz gerekebilir."

Saida ve Kamaria birbirine baktı.

Nina'nın bardağı parmaklarının üstüne ve altına taştı. "Pardon. Bazen gergin olduğumda istemeden oluyor." Parmaklarını gevşetince, bardak eski haline döndü.

"Bir dakika." Kaleb'in sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. "Bir *Fonte* seçmeden *önce* mi becerilerimizi kullanacaksın?"

"Ben..."

"Bugün bu konuda endişelenmeyelim." Renata tam vaktinde merdivenlerden inerek onu kurtardı. "Size birbirinizi tanımanız için vakit vereceğiz, sonra *Fonte* Tomohiro Miyamoto..." Renata susup kaşlarını çattı. Tünelde bir dizi bot sesi yankılandı.

Avluya yüzü kireç gibi kesilmiş olan Komutan Papatonis liderliğinde bir müfreze girdi. "*Finestra*, Nöbetçiler sizi görmek istiyorlar."

Alessa ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Askerler üstündeki iri bir şeyi gizleyen lekeli bir örtüyle örtülmüş bir sedyeyle içeri girdiler. Sedyeyi Alessa'nın önüne bırakırlarken, örtünün altından bir şey sarktı.

Çarpık ve az gelişmiş bir pençeydi.

Seğiriyordu.

Yakında duran askerlerden biri tüfeğinin süngüsünü kaldırıp örtüye sapladı. Seğirme kesildi ve yere lacivert bir şey aktı.

Komutan Papatonis öksürdü. "Saygın Beşinci Müfreze size İlk Uyarı'yı sunar."

Josef'in bardağı elinden düştü ve altın rengi parçalar etrafa saçıldı.

İyi ya da kötü, Alessa nihayet ne kadar zamanı kaldığını biliyordu.

Bir ay.

Fonte'sini seçmek için bir ayı vardı.

O... böcek sürüsü gelmeden önce bir ay.

Bir ay sonra, her şey bitecekti.

On Yedi

La morte e la sorte stanno dietro la porta.
–Ölüm ve kader kapının arkasında bekliyor.–

DİVORANDO'YA 28 GÜN KALA

Renata hafifçe öksürünce, Alessa bakışlarını yaratıktan ayırdı ve kendisini konuşmaya zorladı.

"Hizmetleriniz ve nöbetleriniz için teşekkür ederim."

Renata haklıydı – pratik *gerçekten* de mükemmelleştiriyordu. Bu geleneksel yamtı o kadar rahat söylemişti ki devasa, şeytani bir böceğin buruşmuş ölüsü yerine bir buket çiçeği kabul etmiş gibiydi.

Askerler selam verdi, avlunun şok içindeki sessizliğinde zırhları çınladı ve asalarını yere vurarak herkesin irkilmesine neden oldular.

Komutan Papatonis gözle görülür bir şekilde cesaretini toplayarak örtünün köşesini tutup çekti ve altındaki pürüzsüz, kapkara böcek kabuğu ve pörtlek, parlak kırmızı gözler ortaya çıktı. Öylesine bozulmamış, o korkunç haliyle öylesine kusursuz gözüküyordu ki *scarabeo* uyuyor bile olabilirdi.

"İnceledikten sonra depoya koyacağım," dedi komutan. Hızlı adımlarla uzaklaşırken, hazırlıklarla ilgili bir şey mırıldandı.

Miğferlerinin altında sert ifadeli gözüken askerler eğilip selam verdiler ve ölü *scarabeo*'yu daha birkaç dakika önce bir kokteyl düzenlenmiş olan avlunun ortasına bırakıp gittiler.

Alessa *limoncello*'sundan bir yudum aldı.

Böceği onun mu kaldırmasını bekliyorlardı? Bir bebek dönencesi gibi yatağının üstüne mi asacaktı? Korkudan donmuş bir halde uyanık yattığı uzun gecelerde bakabileceği bir şey mi olacaktı?

"Birisi gelip sonradan alır," dedi Renata alçak sesle. "Şimdi, liderlik etme zamanı."

"Çirkinler, öyle değil mi?" diyerek Tomo sessizliği böldü.

Fonte'ler aynı dehşet ve tiksinti ifadesine bürünmüşlerdi. Tomo ve Renata giderek kendi kanlı irin birikintisinin içinde yatan, cehennemden fırlamış gibi gözüken yaratığı sakin sakin incelediler.

"Ufakmış ama," dedi Renata yaratığın etrafında dolanıp onu her açıdan inceleyerek.

"İlk gelenler hep öyledir."

"Olsun. Yine de zayıf bir senenin bir işareti olabilir."

Alessa'nın zaten bildiği şeyleri tekrarlıyorlar, o yetişkin bir insandan daha büyük bir canavara yaklaşacak cesareti toplamaya çalışırken onlar boş boş konuşuyorlardı. Yaratığın alt çene kemikleri çıkık değil içe kıvrıktı ama yine de bir insanı ikiye ayırabilecek kadar geniş ve keskin olduğunu görebiliyordu.

"Biraz... yumuşak gözüküyor," dedi Alessa karşısındaki yaratıktan etkilenmemiş gibi konuşmaya çalışarak.

Saida bir öksürük ve hıçkırık arasına bir ses çıkardı.

Kamaria ve Kaleb gözlerini kapatmışlardı ve Josef'in mi Nina'ya destek olduğu yoksa Nina'nın mı onu desteklediği belli değildi çünkü ikisi de her an yere devrilecekmiş gibi gözüküyordu.

Alessa boğazına kadar yükselen histerik kahkahaları içinde tuttu. Ya senelerce o günlere hazırlanmış olması nihayet işe

yanıyordu ve soğuk depoda saatlerce eski *Divorando*'dan kalan mumyalanmış *scarabeo*'ları incelediği için cesaretlenmişti... ya da en sonunda aklını yitirmişti.

Ordövrler ve ölü bir *scarabeo*. Ölüm *Cittadella*'sında güzel bir karşılama olmuştu.

Dea, komik zamanlaman kusursuz doğrusu.

"Şey, kıskaçları son böceklerinkinden daha kıvrık, öyle değil mi? 431'deki *Divorando*'daki böceklere daha çok benziyor?"

Alessa iyi bir noktaya değindiği için Renata evet anlamında başını salladı. 431'de bir *Divorando yaşanmadığı* için özellikle iyi bir noktaydı. 43... 5 miydi? 437 mi? Kesinlikle tek sayılı bir seneydi.

Bunun bir önemi yoktu. *Fonte*'ler pek bir şey duymamış gibiydiler.

Alessa birkaç alaycı yorum daha yaptıktan sonra, Renata ellerini çırptı ve neşeli bir tavırla onlara odalarını göstereceğini anons etti.

Fonte'ler bir sıra mutsuz ördek yavrusu gibi Renata'nın peşinden merdivenlerden çıkarken, oraya yerleşecekleri düşüncesi, yaratığın yanında kalmak kadar hayal kırıklığına uğramışlardı.

"Evet, haklıydın," dedi Dante yanına gelip. "İyi geçmedi."

"Öyle mi diyorsun?" Alessa çizmesinin ucuyla *scarabeo*'nun pençesini dürttü. "İblisin cesedinin havayı biraz yumuşattığını düşünmüştüm."

"Hâlâ ölü mü?" Dante yaratığa bir tekme attı ve çat diye bir ses çıkınca başını salladı. "Hâlâ ölüymüş."

"Büyük bir ihtimalle, *Fonte*'ler kaçmaya çalışmasınlar diye Renata'ya pencereleri kilitlemesini söylemeliyim."

Alessa parlak siyah çizmelerinin ucunda bir kol boyu kadar uzakta olan pençeye baktı. Birbirinin aynı olan parlak ve pürüzsüz, siyah ve ölümcül iki kıvrım.

Birbirleriyle eşleşiyorlardı.

Pencereleri kontrol etmedi ama ruhsuz bir ev sahibesi gülümsemesiyle yeni adayların çarşaflardan halat yapmadığından emin olmak için *Fonte* süitine göz attı.

Kapıda onu gördüklerinde, bavullarını boşaltmayı bıraktılar ve kimse bir şey söylemeyince, Alessa yakınlarda olacağıyla ilgili bir şey mırıldandı, onu suratsız bir gölge gibi izleyen Dante'yle kütüphaneye gitti.

Tavanı bir kubbe şeklinde olan odaya girince deri, eski kâğıt, sandal ağacı ve daha önceden fark etmediği ama garip bir şekilde çekici bir kokuyu derin derin içine çekti.

Cittadella'daki en sevdiği oda olan kütüphane, aynı zamanda kitaplarla ve her türden haritalarla bir sığınağa benzeyen de tek yerdi. Bildiği kadarıyla, orada *Saverio*'da basılmış olan tüm kitapların bir kopyası ve *Dea*'nın sığınak adaları yaratmasından önceki zamanlardan da pek çok kitap yer alıyordu. Daha da iyisi, sıra sıra dizilmiş raflarda gösterişsiz bir sürü kitap da vardı ve Alessa annesinin kesinlikle onaylamayacağı yüzlerce öyküyü çoktan okumuştu.

Dante olduğu yerde donup kalmıştı. Gözlerini kırpmıyordu, afallamış bir haldeydi ve ağzı açık kalmıştı.

Görkemli odayı ilk gördüğünde, kendisi de benzer bir tepki vermişti. Kitapların sayısı ve paha biçilmez sanat eserleri herkesin dilinin tutulmasına neden olabilirdi ve günün o saatinde, her şey yüksek, mozaik camlı pencerelerden içeri sızan gün ışığında gökkuşağı renklerine bürünmüşken, gerçekten de büyülü gözüküyordu.

Alessa ona biraz kendisine gelmesi için vakit tanıyıp en yakındaki duvardaki devasa *Saverio* haritasını inceliyormuş gibi yaptı. Adadaki tüm kasabaların yanı sıra, karmaşık yeraltı tünelleri sistemi de işaretlenmişti ve harita o kadar büyüktü ki bunu çizen haritacı şehirdeki tüm sokakları da eklemişti. Alessa elini kaldırdı ve parmağıyla kıyı şeridinin en ucundaki sayısız kumsa-

lın üstünden gitti. Sonra, ismi olmayan ufacık bir koyun üstünde durdu. Bir zamanlar bir ismi vardı ama sözcükler o kadar silikti ki arka planda kayboluyordu. Bir gün, hepsini ziyaret edecekti.

Dante kendisine geldikten sonra, hemen işe koyuldu. Odadaki bütün rafların arkasına baktı. Gölgelerin arasından bir öcü fırlamadı ve yalnız olduklarından emin olunca, raflardaki kitapların isimlerine bakmaya, bazılarını incelemeye koyuldu. Birkaç dakika içinde, kitaplardan bir kule oluşturmuştu.

"Ne oldu?" Alessa'nın ona meraklı baktığını hissetmiş gibi ona döndü. "Okuyamadığımı mı sandın?"

Alessa hissettiği kadar şaşkın gözüküyor olmalıydı.

"Hayır," dedi. "Sadece okumayı *seven* birisi olduğunu düşünmemiştim. Ne tür kitapları seversin?" Konuşmaya alerjisi varmış gibi davranan birisi için bile gayet sıradan bir sohbet konusuydu.

Dante omzunu silkip kitaplara döndü.

"Bir tercihin yoksa, kitapları neye göre seçiyorsun?"

"Çok soru soruyorsun."

"Sen de yetersiz yanıtlar veriyorsun." Alessa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam. Hakkında hiçbir şey bilmem gerekmiyor."

"Doğru, bilmen gerekmiyor."

Kitapları bir sehpaya taşıya Dante, deri bir sandalyeye yerleşti. Pozu güneşlenen bir kedi kadar rahattı ama heyecanla peş peşe kitapları karıştırmaya, bir şey arıyormuş gibi birini masaya koyup diğerini almaya başladı.

"Hepsini okuyabileceğin kadar uzun kalmayacağız," dedi Alessa. Kendi asabi sesi onu sinir etti.

"İzle de gör."

İzliyordu. Hem de fazla yakından.

Çevrilen sayfaların yumuşak sesleri arasında, kulaklarında sessizliğin ritmini duydu. Sessizliğin ağırlığı garip bir şekilde

başka bir şeyi duymayı zorlaştıran bir nabzı olduğunu daha önceden fark etmemişti.

Zaman zaman duvarların diğer tarafından *Fonte*'lerin sesini duyuyor ve irkiliyordu.

Kapıya doğru gidip kulak kesildi.

"*Come la cosa indugia...*" diye mırıldandı Dante.

Alessa cümleyi tamamladı. "... *piglia vizio. Biliyorum.* Ama onları gizlice dinlemiyordum, sadece bensiz kaçmayacaklarından emin olmak istiyorum."

"Hı-hı. Eminim."

Alessa en yakındaki sandalyenin koluna oturup ayakkabılarını deri sandalyeye vurmaya başladı. Yumuşak deri ayakkabıları pek ses çıkarmıyordu. Ayaklarını daha hızlı sallamaya başlayınca, sandalyeden hafif, tok bir ses çıkmaya başladı.

Dante başını kaldırıp ona bakmadı.

Alessa'nın tartışmak istediği tek zamanda Dante bundan *kaçınıyordu*. Alessa sehpanın üstündeki ufak bir küreyi aldı ve parmağıyla çevirdi. Kıtalar, yok olduklarını anlatmak için griye boyanmıştı, adalarsa canlı renklerdeydi.

Altari'nin içine kapanık nüfusu, karlı adalarında kendi hallerinde yaşamaktan, az şey alıp az şey satmaktan memnundu. Alessa onların kısa bir süre önce oraya akın eden *Fonte* sığınmacılara ne tepki verdiklerini bilemiyordu. Bir gemiye atlayıp kaçabilse, dünyanın diğer ucundaki tropikal bir cennet olan Tanp'e kadar uzun ve zorlu yolculuğu göze alırdı. Oradan geri dönen tayfalar suyun cam gibi berrak olduğundan ve inanılmaz lezzetli meyvelerden söz ederlerdi ama birçok kaptan fidelerle geri gelmesine rağmen, bunlar *Saverio*'da ekildiklerinde büyümemişlerdi.

"Hiç buradan gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Alessa.

"*Saverio*'dan mı?" dedi Dante başını kaldırmadan. "Hem de her gün."

"Hâlâ vakit var. Eminim ki *Divorando*'yu bir başka *Finestra*'nın koruması altında aşmak isteyen kaptanlar vardır. Tanp'in çok güzel olduğunu duydum. İklimi buradan daha iyiymiş. Büyük bir ihtimalle, daha iyi bir kurtarıcısı da vardır."

Dante kaşlarını çattı. "Kıtaya gidip başımın çaresine bakmayı tercih ederim."

"*Korkunç* bir fikir bu. *Scarabeo*'lar orayı her *Divorando*'da silip süpürür."

"Doğru değil bu. Genellikle, her şeyi yemeden önce bize doğru gelirler. Kıyının karşı tarafında bir ada dolusu leziz insan varken otlanarak zaman harcamanın bir anlamı yok."

"Sence *Saverio*'nun koruması olmadan hayatta kalabilir misin?"

"Henüz benim için pek bir şey yapmadı."

"Ne bekliyorsun o zaman?"

"Param yok. Hem *Saverio*'yu kurtarabilmen için hayatta kalmanı sağlayacağımı söyledim."

Alessa ofladı. "Doğru. *Saverio*'yu kurtarmak."

Sinirleri kemiklerini paramparça edebilecek kadar sert titreşmesine rağmen, gözlerinin önünden Dante'nin elindeki kitabı kapmak ve sırf duvara vurduğunu duyabilmek için fırlatmak geçti. Sessizliği bölmek için herhangi bir şey yapmayı istedi.

Onun delici bakışlarının farkında olmayan Dante sandalyesine daha da gömüldü.

"Yalnız kalmak istersen gidebilirim," dedi Alessa.

"Kitap okuyorum, banyo yapmıyorum."

Alessa bacaklarını sandalyenin koluna atabileceği kadar kaykıldı ve arkasından bir kırlent alıp göğsüne dayadı. "Eğleniyor musun?"

"Sandalye rahat, yanımdaki kişi de fena değil."

Alessa çenesini kırlente dayadı. "Senelerdir birisinin bana söylediği en hoş şey olabilir bu."

Midesi sesli bir şekilde guruldayınca, hafifçe karnına vurdu.

Dante kitabı indirdi. "Yemek istemek için ufak bir zil falan çalamaz mısın? Siz şatafat içinde yaşayan kişiler öyle yapmaz mısınız?"

Alessa dik dik ona baktı. "Evet, biz şatafat içinde yaşayanlar zillere bayılırız. Ama bu gece *Fonte*'ler içinde resmi bir ziyafete ev sahipliği yapacağım ve iştahımın kapanmasını istemiyorum. Sosyal kıyımı görmek istemezsen, yemek odasında askerlerle birlikte yiyebilirsin."

Dante burnunu çekti. "Sonra paslı bir kaşıkla gözlerimi mi oyayım?"

"*Bu*, tamamıyla sana kalmış." Aslında, onlardan kötü söz etmesine izin vermemeliydi ama Dante bu sefer başkasını yargılamak istiyorsa, buna itiraz etmeyecekti. "Paslı bir kaşıkla gözlerini oymak istemene neden olacak kadar ne yaptılar?"

"Şikâyet ediyorlar. Sürekli."

Ha. Demek hâlâ onun suçuydu. "Eh, muhteşem *Finestra* ile *Fonte*'lerine hizmet edebilmek için saygın pozisyonlar bekliyorlardı ama şimdi *Saverio* tarihinin en büyük başarısızlığıyla baş başa kalakaldılar. Umdukları şey bu değildi."

"Ama buradalar. Görevleri bu."

Alessa iç çekti. "Şehre son gittiğimde, çocuklar onları yuhalayıp kaçıyorlar, beni görünce çığlıklar atıyorlardı."

"Onlar sana saygılı davranmazlarsa, başkalarının da saygılı davranmasını bekleyemezler."

Alessa boğazının yandığını hissetti. "Tam olarak insanların saygısını kazandığımı söyleyemem."

"Onu bilemem. Şu akıl hocan, kadın olan..."

"*Signora Renata*. Önceki *Finestra*. İsmini *biliyorsun*."

"Her neyse. Daha önceden ona bağırdığında senden etkilenmiş gibiydi. Tıpkı bir buldoğa bağıran yavru bir köpek gibiydin."

"Hah, *tam* da ihtiyacım olan özgüven veren sözler bunlar."

"*Finestra*?" Kamaria kapıda durmuş garip bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Alessa kirlenti yere atıp apar topar ayağa kalktı ve böyle uygunsuz bir pozisyonda yakalandığı için içinden kendisine lanetler okudu. "Evet? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Aşağı kata iniyoruz."

"Harika. Ben de geliyorum."

Kamaria gidince, Alessa bir zırh giymesi gerekiyormuş gibi hissederek omuzlarını esnetti.

"*È meglio cader dalla Finestra che dal tetto,*" dedi Dante alçak sesle. *Çatıdansa pencereden düşmek daha iyidir.* Annesinin ne sevdiği sözlerden biriydi.

"Çok akıllıca. Benim içimden mi düşüyorlar yoksa beni mi bir pencereden aşağı itiyorlar?"

Dante kalkıp arka cebine deri kaplı ufak bir kitabı sokuşturdu. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

On Sekiz

Chi vive tra lupi, impara ad ululare.
–Kurtlarla yaşarsan, ulumayı öğrenirsin.–

DİVORANDO'YA 28 GÜN KALA

Alessa masanın başındaki şeref sandalyesine oturduğu için, *Fonte*'ler yerlerine otururken tek bir mutsuz bakışı ya da ürkek hareketi kaçırmamıştı.

Alessa'nın sağında, Nina başını eğmiş fısıldayarak bir dua ediyordu.

Alessa çatalını alınca, Nina irkildi ve su bardağını kucağına devirdi.

Masanın karşısında, Saida yüzünü buruşturdu. Kaleb inledi.

Bir hizmetçi bir deste peçete getirirken, Nina'nın dudağı titredi.

Alessa bir sohbet konusu bulabilmek için anılarını yokladı. "Kamaria, hâlâ gitar çalıyor musun?"

Kamaria dalgın dalgın çatalıyla oynuyordu. "Evet. Neden?"

"Sadece merak etmiştim. Nina, bu günlerde tapınak korosu nasıl gidiyor? Geçen haftaki ayindeki solon çok güzeldi."

Nina, "Çok naziksin," diye mırıldandı.

Josef yumuşak ve tatlı bir sesle araya girdi. "Ona sesinin bir meleğin sesine benzediğini söylüyorum ama bana inanmıyor."

Alessa yine bir deneme yaptı. "Saida, projen nasıl gidiyor?"

"Olabildiğince iyi sanırım. Şimdilik tatlılara odaklanıyorum."

Alessa *melone e prosciutto*'dan oluşan başlangıç yemeği boyunca, büyük bir gayretle sohbeti devam ettirmeye çalıştı ama aldığı kısa yanıtlar, Dante'yi geveze birisi gibi gösteriyordu.

Mutfak personeli, büyük bir ihtimalle *Fonte*'lerin son bir enfes yemeği hak ettiğini düşünerek ilahi kurtarıcılara layık bir ziyafet hazırlamışlardı ama bir tek Alessa tabağındaki yemekleri didiklemeden iştahla yiyordu. Mutfak kapılarının yanında bir sandalyeye oturmuş, hız kesmeden üçüncü tabağını silip süpürmekte olan Dante hariç.

Tatlının gelmesini beklerlerken, Dante bacaklarını önüne uzatıp ellerini başının arkasına dayadı. Bu rahat hareketi, tapınakta birisi gülme krizine girmiş gibi içerideki gerilimi bir anda yok etti.

Ona yan bir bakış fırlatan tek kişi Alessa değildi. Kaleb parmaklarını Dante'ye şaklattı. "Bir işe yara da bize bir şişe daha getir."

Alessa yüzünü buruşturdu. "Lütfen?"

Dante yandaki dolaptan bir şişe kaptı ve sert bir şekilde masaya koyup tabak çanaklarını tangırdattıktan sonra tekrar köşesine geri döndü.

"Hiçbir yerde doğru dürüst hizmetçi bulamıyorsun," diye söylenen Kaleb, çatalını üstünden sarımsaklı tereyağı damlayan taze *gnocchi*'ye sapladı.

"O, bir muhafız, hizmetçi değil," dedi Alessa.

"Peki, şimdi bu iş nasıl olacak?" dedi Kaleb. "Geriye tek bir kişi kalana dek bize işkence edeceksin, geriye kalan da *kazanan* mı olacak?"

Nina ağladı ağlayacak haldeydi ve güçlerinin elindeki kaşığın eğilmesine neden olduğunun farkında değildi. "Öyle deme."

"Neden?" dedi Kaleb. "Burada olduğumuza seviniyormuş gibi mi davranmam gerekiyor? Bir sonraki kurbanlık koyun olmaktan dolayı çok mutluymuşum gibi mi davranayım?"

"Yeter, Kaleb." Josef'in yanakları daha da kızardı. "Bir günahkâr gibi konuşuyorsun."

"Her zamankinden de daha gerzek davranıyor," dedi Kamaria. Tereyağı bıçağını ona saplıyormuş gibi yaptı.

"Tamam," dedi Saida iç çekerek. "Olumlu düşünmenin gücüyle ilgili bir kitap okudum ve herkese tavsiye ederim."

Kaleb lafını kesti. "Olumlu düşünmek, Emer, Ilsi ya da Hugo'yu kurtaramadı. Seni de ölmekten kurtaramayacak."

"*Kimseyi* öldürmek gibi bir niyetim yok," dedi Alessa. "Daha önceki *Fonte*'lerim tek bir kısa dokunuşla ölmediler. Biz... ısrarcı davrandık çünkü onlar rollerini kabullenmişlerdi ve görevimize sadıktık. Sizden bunu istemiyorum. Bence –aslında, bundan *eminim*– zaman ve pratikle gücümü kontrol altına alabilirim."

"Gördünüz mü?" dedi Saida büyük bir hevesle. "Bunun üstünde çalışıyormuş. Olumlu düşünme ve pratik. Her şey yolunda gidecek."

"O kült daha önceden kafamızı kesmek için gelirse ne olacak?" dedi Kaleb.

Alessa zoraki gülümsemesini bir kenara bıraktı. "Sizin peşinizden gelmeyecekler, benim için gelecekler. Bunun *Saverio*'yu kurtaracağını bilsem, gelmelerine izin verirdim." Alessa bu sözlerini idrak etmeleri için biraz bekledi. "Ama teorilerinin bir kanıtı yok."

Nina bir ona bir diğerlerine baktı. "Neden söz ediyorsunuz?"

Kamaria elini şakaklarına bastırdı. "Seni bir kulede hapis mi tutuyorlar, Nina? Birkaç zır deli onun gerçek *Finestra* olmadığını ve gerçek olanı bulmanın tek yolunun... Anlarsın ya?" Özür dilermiş gibi yüzünü buruşturup Alessa'ya baktı.

"Rahip Ivini'den mi söz ediyorsunuz?" Nina kaşlarını çattı. "Geçen hafta, gençlik grubumu ziyaret etti ve bana hiç de zır deli gibi gelmedi. Her birey *Dea*'yla kendisine göre iletişim kurar ve biz onaylamasak bile rahip de kendi yorumunu yapabilir."

"Yorumu *Dea*'nın seçilmiş kurtarıcısına suikast düzenlemekse yapamaz," dedi Kamaria.

"Kimseye böyle bir şey *söylemediğinden* eminim."

Alessa oflamamak için kendisini zor tuttu. Nedense hayal ettiği en kötü senaryolarda, *Fonte*'lerle ilk yemeğinin ölümüyle ilgili sıradan bir sohbetle başlayacağını düşünmemişti.

"Evet, neyse," dedi. "Bir *Finestra*'nın ölümünün diğerinin ortaya çıkmasına neden olacağıyla ilgili bir kanıt olmadığı için, mecburen burada benimle kaldınız."

Kaleb gözlerini kıstı. "Öyle olmayacağmın da bir kanıtı yok."

Kamaria kadehini Kaleb'a kaldırdı. "Tahammül edilmez birisi gibi davranarak elenmeye çalışıyorsan, gerçekten çok başarılısın."

"Amacım memnun etmek," dedi Kaleb. Başparmağı ile işaretparmağı arasında oluşturduğu kıvılcıma hayranlıkla baktı. "Erkek kardeşin nasıl, Kamaria? Ha, bir dakika. Kaçtı, değil mi? İştahın bu yüzden yok demek. İhanetin leş kokusu yüzünden olmalı."

Kamaria onu öldürecekmiş gibi baktı.

"*Ben* tanrılara inanıyorum." Saida gülümsemeye çalıştı. "*Finestra*'mıza da güveniyorum."

En azından, *birisi* rol yapmaya razıydı.

"*Dea* hata yapmaz," dedi Nina alçak sesle ama bu kesin bir ifadeden çok bir soru gibiydi.

Her şey berbat gidiyordu.

"Keşke sizi bu işe karıştırmamanın bir yolu olsaydı," dedi Alessa. "Ama *Saverio*'nun bana ihtiyacı var, benim de bir *Fonte*'ye. Nihai kararı vermem için vakit geldiğinde, birinizin gönüllü olması için kendimi kanıtlamak istiyorum."

"Ya kimse gönüllü olmazsa?" dedi Nina.

"O zaman, *Consiglio* seçecek. Ama ben bir seçim yapmak zorunda kalmayacağım. İstemediğiniz bir role itilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu bir daha kimseye yapmam."

"O zaman, şerefe kadeh kaldıralım." Kaleb kadehini tepeleme doldurup kaldırdı. "Şerefe. İlk ölecek olan kişiye."

On Dokuz

Non è prudente aprire vecchie ferite.
–Eski yaraları deşmek akıllıca değildir.–

DİVORANDO'YA 28 GÜN KALA

Alessa eldivenlerini katlayıp tabağının yanına koydu ve masadaki yenmemiş yemeklerle dolu tabaklara ve boş kadehlere baktı. Bir hizmetçi *limoncello* dolu ufak buz gibi bardaklarla içeri girdiğinde, *Fonte*'ler çok yorgun olduklarını söyleyerek bunları geri çevirmişlerdi. Sandalyeleri yerde resmen çentikler bırakmıştı.

Dante en yakındaki sandalyeyi alıp ters yöne çevirdi ve oturup çenesini ellerinden birinin üstüne yasladı. "Senden *gerçekten* de korkuyorlar, değil mi?"

"Elbette korkuyorlar." Alessa yumruğunu sıktı. "Kabuslarındaki canavarım ben."

Dante'nin ifadesi yumuşadı. Başka bir gün olsa Alessa bunu fark etmezdi ama o anda fark etmişti.

Dante bir şarap şişesi aldı ve gözlerini kobalt rengi şişeye dikti.

"Şişeyi açarlarken yanlarındaydım," dedi Alessa. "Zehirli değil. Ne yazık ki değil."

Dante şişeyi başına dikip sona kalan birkaç damlayı içti ve bir şişeye daha uzandı. Bir bıçakla mantar tıpasını gevşetti ve hızla çevirip çıkardı. Şişeyi Alessa'ya uzattı ama Alessa başını salladı.

Dante kaşlarını kaldırana kadar onun bileğindeki bıçak dövmelerine baktığını fark etmedi.

"Pişman mısın?" dedi dövmesini işaret ederek.

"Her zaman."

Alessa'nın onu yargılamaya ya da geçmişini kurcalamaya hakkı yoktu. Kendisi bir katili işe almış olan bir katildi ve Dante sürgüne yollanmamış, sadece işaretlenmişti. Dolayısıyla, yaptığı şey soğukkanlı bir cinayet değildi, büyük bir olasılıkla ters giden bir sokak kavgasıydı. Ama Dante'nin konuştuğu kişiler arasında bir hayatı sona erdirmenin nasıl bir şey olduğunu bilen tek kişi olabileceğini fark etti.

"En kötü hatanın sonsuza dek derine kazınmış olması çok korkunç olmalı."

Dante dalgın dalgın başparmağını dövmesinin üstünde gezdirdi. "Unutursam, en baştan ölmüş gibi olurlar. Bunu hak etmiyorlar." Suçluluk ve hüzün, her zaman Alessa'nın üstünden atamadığı bir ağırlık gibi olmuştu ama Dante pişmanlıktan bir armağan gibi, sanki o kişilerin anısını canlı tutmak istiyormuş gibi söz ediyordu.

"Eh," dedi gülümsemeye çalışıp hiç beceremeyerek. "Dövmem olmadığına memnunum. Yoksa üstümde boş yer kalmazdı." Gülümsemesi bir anda silindi.

"Bundan söz etmek ister misin?"

Uzun sessizlikte sadece ruhu nefes aldı. Emer'ın öyküsünü kimse dinlemek istemediği için çok uzun süre içinde taşımıştı.

"İlk seferinde, çok... heyecanlıydım." Bu sözcükler bir anda, bir yaradan akan kan gibi ağzından çıkıvermişti. "Çok uzun süre

bekledikten sonra, basit bir okunuş olsa bile herhangi bir bağ kurmaya açtım."

"Aç mıydın?"

Alessa yanaklarının kızardığını hissetti. "Aklıma gelen en iyi sözcük bu."

"Onu arzuladın."

"Hayır." Başını salladı. "Bilmiyorum. Belki. Ama öyle demek istemedim. Sadece toplumun bir parçası, herkesten ayrı olmayan normal bir kız olmak istedim. Emer tatlı ve iyi yürekli birisiydi. Ben onun –ikimizin– gücünü kontrol etmeyi öğrenirken, bana karşı sabırlı olacağını biliyordum. Bir arkadaş olabileceğini, belki bir süre sonra daha fazlası olabileceğini hissetmiştim."

"Çabuk mu oldu?"

Alessa yutkundu. "Hayır. Ben durumun daha da kötüye gitmesine neden oldum. Bir şok hissedebileceğime dair beni uyarmışlardı. O yüzden, Emer elimi öptüğünde bir şey hissetmeyi bekliyordum. Onun kıpırdamadığını fark etmedim. Ta ki yere devrilene kadar. Onu bırakıp hemen yardım istemem gerekirdi ama benim hatam olduğunu anlamadım. Elbette benim hatam olduğu belliydi. Aynı şey, *Finestra* olduğum gün ebelemece oynadığım bir çocuğa da olmuştu ama *o* bir *Fonte* değildi. Sadece gücüme kavuştuğumda bana dokunmak gibi bir talihsizlik yaşamış olan bir çocuktu. Bu yüzden, Emer'ı rahatlatmaya çalıştım. Yardım istedim." Gözyaşları arasında hıçkırdı. "Orada olduğumu, yalnız olmadığını bilmesini istedim."

Parmak eklemleri kadehinin etrafında bembeyaz kesilmişti.

"Çünkü ben olsam, birisinin yardım çağırmasını isterdim. Kimsenin acı çekmemesi ya da yalnız ölmemesi gerekir. Yardım geldiğinde, neler olduğunu anladım ama o çoktan ölmüştü."

"Ne yaptın?" diye sordu Dante alçak sesle.

Alessa'nın gözlerinin önündeki tabak çanaklar bulanıklaşıp suluboyayla yapılmış natürmort bir resme dönüştü.

"Elini tuttum."

Alessa sabahleyin yorgun ve moralsiz bir halde oturma alanına girdiğinde, Dante hâlâ uyuyordu.

Dea onun hayatını asık suratla geçireceğini biliyormuş gibi, insanları ona çekecek olan bir yüzle yaratmıştı. Ya da belki de ona kusursuz bir yüz *ve* cazibe bahşetmişti ama Dante alaycılık ve asabi bir mizaçla buna isyan etmişti.

Dante gözlerini açınca, Alessa'nın kalbi duracak gibi oldu.

"Günaydın, günışığım," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Görevler bizi bekler."

Renata "bağ kurmanın" silahlarla gerçekleşmesi gerektiğini düşündüğünden, *Fonte*'lerin gündemindeki ilk madde kör kılıçlarla birbirlerini pataklamalarıydı. Alessa bunun bir yoldaşlık hissi oluşturabileceğinden pek emin değildi. Onlar bir ekip değillerdi. Birbirlerine bakmamaya çalışan mutsuz, yarı yabancı kişilerdi.

Uzun bir sıra halinde dizilip gözlerini ileri diktiler. Renata sıranın önünde aşağı yukarı dolaştı, duruşlarını düzeltti ve gözlerinin önüne bir rakip getirmelerini istedi ama Alessa her adımı ve kılış hamlesini bir dans olarak hayal etti. Aslında, o güne dek kimseyle dans *etmemişti* ama kalkanı partneri oldu, dokunuşuna tepki verdi ve havada gümüş bir iz bıraktı. Kasları tatlı bir yorgunlukla sızladı ve her şeyi unuttu.

Renata'nın sert bir biçimde el çırpışıyla Alessa buz gibi bir göle düşmüş gibi şok hissetti ve kalkanı büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

Hepsi kalkanın yerde yuvarlanışını izledi.

"Çok güven verici doğrusu," dedi Kaleb alçak sesle.

Renata istemeye istemeye Alessa'ya yetki verdi. Yokluğu odada garip ve huzursuzluk yaratan bir samimiyet oluşturdu ve Alessa kalkanını gereksiz bir hevesle parlatmaya koyuldu.

Kaleb kılıcını sert bir şekilde yere fırlattı. "Birisi bana büyüye sahip olmamıza rağmen neden dövüş becerilerimizi çalışmamız gerektiğini söyleyebilir mi?"

Kamaria ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Herkes etrafı duvarlarla çevrili bir villada yaşamıyor ve senden daha az ayrıcalıklı olan kişiler -yani *herkes*- kendilerini savunmayı öğrenmenin ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Kaleb gözlerini devirdi. "*Sen* kaç kere bir saldırganla dövüştün?"

"Ona sor." Dante'yi işaret etti. "Eminim ki *o* sana söyler."

Dikkatler birden ona çevrilince, Dante sırtını dikleştirdi. "Neyi söyleyeyim?"

"Kendini savunmayı bilmenin önemli olduğunu."

"Tabii. Buna kendini savunmak diyorsanız." Gülmemeye çalışıyormuş gibiydi.

"Komik olan ne?" dedi Kaleb. "Bir derdin varsa, yüzüme söyle."

Dante ayağa kalktı. "Bir *scarabeo* seni yemeden önce *en garde** mı diyeceğini sanıyorsun?"

Kaleb dik dik ona baktı. "Her neyse. Esas güç bizde."

"Gücünü kullanacak kadar hayatta kalmayacaksın."

Kaleb duvarı işaret etti. "Bu silahlar..."

Dante onun sözlerini önemsemiyormuş gibi burnunu çekti. "Bir silah ancak onu kullanan savaşçı kadar iyidir."

"Dante," dedi Alessa onu uyarmak istermiş gibi. Muhafızların arka plana karışması gerekiyordu, kılıç ölçme yarışlarına girmesi değil.

Kaleb yumruklarını sıktı. "*Fonte* olarak seçilen kişinin hazırlanmak için seneleri olması gerekiyordu ama *onun* yüzünden hepimiz bir anda her şeyi öğrenmeye çalışıyoruz."

"Sözlerine dikkat et," dedi Dante ama Kaleb onun sert bakışlarına aldırış etmedi.

"Üniforman yok. Bir asker bile değilsin. Ne biliyorsun ki?" Göğsünü meydan okuyan bir kaz gibi şişiren Kaleb, Dante'nin burnunun dibine girecek kadar ona yaklaştı.

---

* *Gardını al.* (e.n.)

Kaleb'ın çenesi bir anda yukarı savrulduğunda ve Dante'nin bıçağı boğazına dayandığında, Alessa'nın ancak iç çekecek kadar vakti olmuştu.

"Bir rakibin güçsüz yönünü bulmayı bilirim."

Dante onun başını daha da yukarı iterken, Kaleb'ın gözleri korkudan irileşti.

"Yeter," dedi Alessa. Kaleb'a haddinin bildirilmesini umursamıyordu ama bu işin o kadar uzamasına izin vermemiş olması gerekirdi.

Dante kıpırdamadı.

"Geri çekil." Dante yavaşça bıçağını indirdi ve Alessa kalkanını duvara astı. "Teşekkürler, Dante. Her zamanki gibi çok yardımcı oldun."

Nina saç örgüsünün ucunu kemiriyordu. "Onların... *Scarabeo*'ların zayıf yönleri *var* mı?"

Dante parmaklarını esnetti. "Her şeyin bir zayıf yönü vardır."

Alessa duvardaki *scarabeo* resimlerinden birinin önüne gitti ve kesip incelediği ölü böceklerin ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. "Bireysel zayıflıklarına hiç dikkat etmemiştim ama şimdi öğreniriz."

Alessa kütüphanenin en üst rafında, *scarabeo*'lara ayrılmış olan kısımda aradığı ince, yıpranmış kitabı buldu. Zıpladığı halde, ancak parmak uçları kitaba değdi. Arkasına bakınca, merdiven taburelerinden birini gördü ve onu kendisiyle rafların arasına sıkıştırmış olan Dante'nin sıcaklığını arkasında hissetti. Derin bir nefes alıp tekrar kitaplara uzanmaya çalıştı ve birkaçını diğer tarafa düşürdü.

Dante kitabı eline tutuşturup diğer tarafa geçti ve aralıklardan ona ters bir ifadeyle bakarak yere düşen kitapları yerlere koydu. Yabancıların onu kan revan içinde bırakana dek dövmesine izin vermişti ama tozlu eski kitaplara zarar verme tehlikesi onu çok kızdırmıştı.

Dağılan düşüncelerini toparlayan Alessa, *Fonte*'lerin yanına geri dönerken sayfaları karıştırmaya koyuldu. Kitaptaki diyagramları hızlı hızlı geçerken bulanık görüntüler ona hareket ediyormuş, incecik çizgilerle çizilmiş böcekler sayfalarda geziniyormuş gibi gelince ürperdiğini hissetti.

"Bakın. Zırh plakalarının birleştiği yerleri görüyor musunuz?" Bir masayı kendisiyle *Fonte*'ler arasında bir bariyer gibi kullanarak kitabı masaya koydu ve o sayfayı açtı. *Fonte*'ler resmi görebilmek için başlarını uzattılar ama ona yaklaşmadılar. Alessa kitabı onlara itip ellerini geri çekti. "Dante, o zayıf bölgelerine darbe indirmek için hangi hamleleri yapardın?"

Dante kitapların arasından geri geldi. "Seni hayatta tutmak için buradayım, öğretmeniniz olmak için değil."

"*Scarabeo*'lara karşı savaşmak, beni hayatta *tutar*."

Dante omzunu silkti. "O zamana kadar benim işim bitmiş olur."

Alessa'nın kitaba ihtiyacı olmasa, bunu onun kafasına fırlatabilirdi. Büyük bir ihtimalle ıskalardı ama en azından zavallı kitap zarar görecek diye dehşet içinde kalmasını görmeye değerdi.

Josef hafifçe öksürdü. "Efendim, Kaleb'ın korkunç davranışları için özür dilerim ama geri kalanımız tavsiyelerinizi duymak ister."

"Ben bir asker değilim, bir sokak savaşçısıyım."

"*Scarabeo*'lar da asker değiller," dedi Kamaria. "Savaş kurallarını izleyeceklerini sanmıyorum. Faydalı bir şeyler öğrenebiliriz. Hep şu bıçak numarasını tekrar izlemek isterim."

Alessa da isterdi ama farklı nedenlerden dolayı istediğini tahmin etti. Dante normal şartlar altında hoş birisiydi ve dövüşmeye hazır olduğunda muhteşem gözüküyordu ama bildiği kadarıyla Kamaria kızlardan hoşlanırdı.

"Hangi silahları seçebiliyorsunuz?" diye sordu Dante.

"Süngü ve uzun kılıç sanırım," dedi Kamaria.

"Aynen. Peki, neden eskrim talimi yapıyorsunuz?"

"Gelenekler yüzünden?" dedi Nina.

Dante ona dönerken, sert ifadesi yumuşadı. "*Divorando* gününde..."

"*Divorando* gününde, istilayı püskürtmek için güçlerimizi kullanmamız gerekiyor." Kaleb'ın suratı asıktı ama meydan okumuyordu. "Tanrılar bize bu güçleri savunma amacıyla verdiler. O yüzden, bunları kullanmamız gerekiyor. Üstümüzdeki silahlar sadece formalite icabı."

"Bu kadar çok *Finestre* ve *Fonti*'nin yaralanmasına şaşmamak gerek." Dante kaşlarını çattı. "Ben olsaydım, parçalanmayı beklemezdim."

"*Finestre* ve *Fonti* mi?" dedi Kaleb alaycı bir tavırla.

"*Si, stronzo**," dedi Dante. "*Fonte* eski dilde bir sözcük ve çoğulu *Fonte*'ler değil, *Fonti. Finestre, Fonti, Scarabei.* Ama senin gibi *un somaro*'nun** bunu bilmesini beklemiyorum."

"Tebrikler, Dante," dedi Alessa sırıtarak. "Az önce terfi aldın. Muhafızım olmanın yanı sıra, artık *Cittadella*'nın baş dövüş eğitmenisin."

Dante'nin bakışları bıçakları kadar ölümcül olsaydı, Alessa çoktan kanlar içinde yerde yatardı.

"*En azından* bu öğleden sonra kimseyi tehdit etmemeyi dener misin?" dedi Alessa, Dante'ye. O sırada, talim odasında diğerlerinin öğleden sonraki seansa dönmesini bekliyorlardı. "Bu iş, senden korkmasalar bile yeteri kadar zor."

"Kaleb gerzeğin teki," dedi Dante.

Alessa sert ifadesini bozmamaya çalıştı. "Herkes büyük bir stres altında. Zamanla düzeleceğinden eminim."

"Sanmam," dedi Dante. "İnsanlar değişmezler."

"Bu doğru değil."

"Gayet doğru. Kaleb bir gerzek olarak dünyaya gelmiş, aynı şekilde ölecek."

* *Evet, pislik.* (İtalyanca) (e.n.)

** *Bir aptalın.* (İtalyanca) (e.n.)

"Ama aynı zamanda o bir *Fonte*. O yüzden, ona zarar verirsen, seni kıtaya yollarlar ve *scarabeo*'lar kemiklerini kemirirken, o bir gerzek olarak yaşamaya devam eder. Bu yüzden, düzgün davran."

Dante düşünceli gözüküyordu. "Bedava seyahat. Düşünmeye değer."

Alessa köşedeki sandalyeyi işaret etti.

İlk olarak Kamaria geldi ve neredeyse boş olan odada etrafına bakınırken Dante'yi gördü. Dante bir bezle bıçaklarını parlatıyor, onlarla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu.

"*Finestra*," dedi Kamaria, Alessa'yı görünce.

"Kamaria. Seni görmek güzel."

"Evet, eminim. Dün akşam Kaleb'ın erkek kardeşimle ilgili olarak söylediği şey..." Bakışları meydan okuyormuş gibiydi. "O ... yani, bence..." İç çekti. "O, bir zorluktan kaçan bir tip değildir ve arkadaşları... Eminim ki uyandığı anda bundan pişman olmuştur."

"Eğer bundan endişe ediyorsan, kardeşinin kararını sana karşı bir koz olarak kullanmam."

"Sorun bu değil."

Renata enerjik bir şekilde içeri girince, Kamaria lafını tamamlayamadan arkasına döndü ve Tomo ile diğer *Fonte*'ler içeri girdiler.

"Ah, Kamaria, yanımıza gel," dedi Tomo, onları odanın bir köşesine götürerek. Renata bir savaşa başlamak üzere olan bir general gibi gergin bir ifadeyle Alessa'ya döndü.

Alessa odaklanmaya çalıştı ama Tomo'nun etrafında bir daire oluşturmuş olan *Fonte*'ler dikkatini dağıtıyordu.

Renata duvardaki taş bir basamağa çıktı. Üstünde yarısı tamamlanmış bir ağ örmekte olan kocaman bir örümcek hemen kaçtı ve karmaşık bir desen oluşturan parlak ağlar parıldadı. Renata ağın alt kenarını işaret etti. "Bu ilmeği çekersem ne olur?"

"Ağ kopar," dedi Alessa itaatkâr bir tavırla.

"Doğru. Buraya gel."

Alessa *Fonte*'lere kaçamak bir bakış fırlattı. Nina hemen ba kışlarını kaçırdı.

Alessa basamağa çıkınca Renata'nın talimatlarını yerine getirdi ve ağın ilmeklerinden birini hafifçe çekti.

"Çek. Hafifçe çek."

Alessa ilmeği aşağı doğru çekerken, ağın şekli değişti ama parçalanmadı.

Alessa gözünün ucuyla Dante'nin onları izlediğini ve öfkelenen örümceğin işini bırakıp köşeye kaçtığını gördü.

"Şimdi, ilmeği geri it ve hiçbir şeye zarar vermeden bırak." Bu kısım zordu çünkü Alessa'nın ilmeği koparmadan parmaklarını çekmesi gerekiyordu ama çok geçmeden ağ eski haline döndü.

"İşte, gördünüz mü?" dedi Renata gülümseyerek. "Bir *Fonte*'nin gücü ruhuyla iç içedir. Onu ayırmaya çalıştığınızda, ikisini birleştiren ilmeklere zarar verirsiniz. Kendi gücünüzü kontrol eden yanınızla buluşması için onun gücünün sadece yeteri kadarını almanız ve sonra bırakmanız gerekir. Bu, bir savaş değil, bir değiş tokuştur."

Alessa kaşlarını çattı. "Anladım sanırım." Belki.

"Gergin olduğunuzu biliyorum. Ben de sizinle aynı durumdaydım."

Tam olarak değil.

"*Finestra?*" diye seslendi Tomo. "*Fonte*'lere önce benim bir örnek göstereceğimi söylemiştim."

Renata küt diye yere atladı.

Alessa hangi *Fonte*'nin önce deneme yapacağına karar vermek için kura çekeceklerini düşünmüştü. Tomo'nun bir deneme yapacağı aklına gelmemişti. Bir oda dolusu tanık olana kadar gönüllü olmak hakkında hiçbir şey söylememişti ve şimdi Alessa ve Renata korktuklarını belli etmeden bu konuda tartışamazlardı. Onun dediğini yapmaktan başka çareleri yoktu.

Renata gergin bir tavırla tamam anlamında başını sallayıp Alessa'ya döndü. "Strateji?"

Renata daha önceden Alessa'yı hiçbir zaman tam olarak anlamamış olabilirdi ama *sevdiği* birisi tehdit altındaydı. Korkusu elle tutulacak kadar güçlüydü. Alessa ezberden stratejiyi söyledi. "Ellerim titremeyecek, ağır ağır nefes alacağım, hafif dokunacağım ve rahat olacağım."

"Nasıl?"

"Sadece parmak uçlarımla dokunacağım."

"Gücü hissettiğinde?"

"Kontrol edeceğim ve zapt edeceğim."

Tomo ellerini öne uzattı, avuçlarını yukarı çevirdi ve Alessa ona doğru yürümeye başladı.

Odadaki bütün gözler hareketleri izlerken, Alessa eldivenlerini çıkardı. Avuçları terden ıslanmıştı.

Bakışlarını kaldırdı ama Tomo'nun gözlerinin içine bakamadı. Bunu yapamıyordu. Tomo'nun ışığının kardığını izlediğini düşünmek...

Hayır. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Tomo bekliyordu.

Herkes bekliyordu.

Alessa derin bir nefes aldı ve parmak uçlarını onunkilere uzattı.

Yirmi

Chi semina spine, non vada scalzo.
–Dikenleri etrafa saçarsan, yalın ayak yürüme.–

DİVORANDO'YA 27 GÜN KALA

Hava kararırken, dışarıda rüzgâr uğulduyordu ama Tomo'nun odasındaki hava bir yeraltı mezarı kadar durgundu.

Arkasındaki yastıklara dayanmış olan Tomo'nun gözleri bembeyaz yüzünde derin, kapkara gölgeler gibi gözüküyordu.

Alessa sessizce içeri girerken, yatağın yanında oturan Renata ona döndü. "Dinleniyor," dedi onu uyarırmış gibi.

"Kalmayacağım. Sadece görmem..."

"İçeri gel, çocuğum." Tomo'nun yüzüne bitkin bir gülümseme yayıldı ve Renata'nın elini bıraktı. "Bana çay getirir misin, aşkım?"

Renata odadan çıkarken Alessa'ya ters bir bakış fırlattı.

"Otur, otur. Artık suçluluk hissetme. Ben güçsüz yaşlı bir adamım ve bir kriz geçirmem an meselesiydi. Biraz fazla heyecan yaşadım, o kadar." Yatağa oturmasını işaret etti ama Alessa

sırmalı kumaşlı sandalyelerden birine oturdu. Tomo ondan korkmadığını göstermek istiyor olabilirdi ama Alessa kendisinden korkuyordu.

"Sen yaşlı değilsin, Tomo."

Tomo gülümsedi. "Yaş görecelidir. Senin yaşındayken, kırk yaşındaki bir adam bana neredeyse yüz yaşındaymış gibi gelirdi."

"Ben sadece iyi olduğuna şükrediyorum. Sandım ki..." Alessa, Tomo'nun yüzünün nasıl bembeyaz kesildiğini hatırlayınca gözlerini sımsıkı yumdu. "Gönüllü olduğun için çok cesursun."

Tomo homurdandı. "Durumun daha da kötüye gitmesine neden oldum. Renata dersin geri kalanını iptal etmek zorunda kaldığını söyledi."

"Herkes senin için çok endişelendi. Sabah yeniden başlarız."

"Çok üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok. Biraz dinlen. Sensiz idare edebilirim."

Tomo'nun gözleri kapandı. "İdare edebileceğini biliyorum. İnsanları birleştirmen gerekiyor, Alessa."

Alessa kulaklarında kendi ismi yankılanarak sessizce odadan çıkarken gözlerini sildi.

"İyi olacak mı?" diye sordu Dante.

"Bilmiyorum ama *Fonte*'ler daha önce korkmadılarsa bile artık korkuyorlardır."

"Ona dokundun mu ki? Her şey o kadar hızlı oldu ki anlayamadım."

"Azıcık. Önemli değil. Bugün onlara güven vermem gerekiyordu. Ama birbirimize dokunduğumuz anda son *Fonte*'nin bir kalp krizi geçirdiğini gördüler. Yarınki talime gelirlerse şanslıyım."

Yukarı kata çıkarlarken, kütüphanede birisinin ağladığını duydular. Alessa, Dante'yi uyarmak için elini kaldırdı.

"Ben gönüllü olurum," dedi Josef içeriden. "Sen ailenin yanına dön."

Alessa geri geri gitmeye çalıştı ama Dante biçimindeki duvara tosladı.

"Peki, *senin* ailen ne olacak?" dedi Nina. "Yeteri kadar kayıp vermediler mi?"

"O, kimi seçerse seçsin, onun... iyi olacağından eminim," dedi Josef tatlı bir sesle onu yatıştırmaya çalışarak.

"İyi mi olacak? Tomo gibi ya da daha kötü mü olacak?" Nina yüksek sesle burnunu çekti. "Renata iyi bir *Finestra*'ydı ve onu yine de mahvetti. *Bu seferkinin* ne yapacağını düşünebiliyor musun?"

Bu seferki. Alessa kollarını etrafına sardı.

"Ben yaşça daha büyüğüm ve senden daha güçlüyüm. Dayanabilirim."

"Kaleb gönüllü olmalı. Onu kimse özlemez." Nina'nın ses tonundan, Kaleb'ın asla gönüllü olmayacağını bildiği belliydi. Alessa gönüllü *olanlara* teşekkür etmeyi bitiremeden toz olurdu. "*Ben* yapacağım." Nina'nın sesi titriyordu ve Alessa onun sivri, ufak çenesini kaldırdığını, gözyaşlarının bakır renkli kirpiklerinde parıldadığını hayal edebiliyordu. Bir azize gibi gözüküyor olmalıydı.

Dante anlayışlı bir tavırla iç çekti.

Alessa suçlulukla birlikte gelen kıskançlık hissine karşı koyamadı. Cesur fedakarlığı insanlarda koruma güdüsü uyandıran zavallı, narin Nina.

Ama Alessa için öyle hissetmiyorlardı. İnsanlar *ona* sadece onlara para rüşveti verdiğinde ya da tanrılar öyle yapmalarını talep ettiği için yardım ediyorlardı. Sempati, iyilik, sevgi ve arkadaşlık –dolu dolu bir hayatın temel özellikleri olan tüm o değerli insani deneyimler– onun için değil, başkaları içindi.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca uzaklaşmaya çalıştı ama ikisi kütüphaneden çıkmadan kendi süitine ulaşabileceği kadar vakit yoktu.

Josef ve Nina onları görünce duraksadılar.

"Aa, merhaba," dedi Alessa. "Kütüphanenin dolu olduğunu bilmiyordum."

Josef, Nina'nın elini tuttu. "*Finestra. Signor* Miyomoto nasıl?"

"İyi." Alessa başını salladı. "Durumu iyi. Kendisine geldi ve çok daha iyi hissediyor. Ne yazık ki sık sık kriz geçiriyor ve bugün heyecan yaşayınca..." Dudağını ısırdı. "Neyse, lütfen herkese sevgilerini yolladığını söyleyin ama sabahki talime katılamayacak. Mutfak personelinden yukarı bir şeyler yollamalarını istedim. Bu yüzden, yemek için giyinmenize gerek yok."

Nina gözlerinin içine bakmadı ama Josef ona teşekkür ettikten sonra hafifçe öksürdü. "Senin suçun olmadığını biliyoruz," dedi. "Tüm bunlar senin suçun değil. Sadece seni suçlamadığımızı bilmeni istiyorum. Ben... ben seni suçlamıyorum."

Alessa güçlükle yutkundu. "Teşekkür ederim."

Josef eğilip selam verdi ve Nina'yı *Fonte* süitine doğru götürdü.

Alessa merdivenlerden inip ön kapıdan dışarı fırlayabilse, *Saverio*'nun en uç bölgesine gidene dek durmazdı ama şimdilik kütüphaneyle idare etmesi gerekecekti.

Josef onu suçlamıyordu. Tomo için mi? Yoksa Ilsi için mi? Her halükârda, Alessa her ikisi için de kendisini yeteri kadar suçluyordu.

Alessa dalgın dalgın loş kütüphaneye girdi ve Kaleb'a toslamaktan kıl payı kurtuldu.

Kaleb irkilip geriye sıçradığında, gözlerinin beyazları daha da belirginleşmişti. "Lanet olsun, bunu dinlemek zorundaydın, değil mi?"

Kalbi gümbür gümbür atan Alessa göğsünü ovdu. "Gizlice onları mı izliyordun?"

"Hayır. İçecek bir şey arıyordum." Kaleb *credenza*'dan* yürütmüş olması gereken kristal bir sürahiyi gösterdi. "Ama talihsiz âşıklar geldiler ve sızlanmalarını dinlemek zorunda kaldım. *Sen* gizlice onları mı izliyordun?"

"Tabii ki hayır." Alessa çenesini sıktı. "Bu yüzden onlarla alay etmeni yasaklıyorum."

"Of, bize her istediğini yaptırabileceğini sanma." Kaleb'ın sesi alaycı olmasına rağmen, gözlerinde gayet sert bir ifade vardı. "Bu şişeyi bitireceğim ve olanları beynimden atacağım."

Çıkarken Dante'ye çarptı.

Alessa yumruklarını sıktı. "Sence onlarla alay edecek mi?"

"Büyük bir ihtimalle. Buraya geldiğinden beri can sıkıyor. Şimdi değişeceğini sanmam."

"Doğru ya, unutmuşum." Alessa gözlerini devirdi. "İnsanlar değişemezler."

"İnsanlar *değişmezler* demiştim."

"Aynı şey."

"Pek sayılmaz." Dante *credenza*'ya hafifçe vurdu. "Burada kaliteli şeyler olduğunu söylememiştin."

"O içkilerin birçoğu yıllanmış değil, sadece eski."

"*Chi ha bisogno s'arrenda***," dedi Dante göz kırparak.

Alessa hafifçe gülümseyerek başını salladı ve bunun ne anlama geldiğini kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Oturamayacak kadar gergin olduğu için, bir kayar merdiveni raflarla dolu bir duvara yasladı ve merdivene tırmandı.

Aşağıda bir hışırtı duyunca, tepeden Dante'ye baktı. "Eteğimin içine mi bakmaya çalışıyorsun?"

"Kendini bir şey sanma. Sadece merdiven kayarsa popo üstü yere düşme diye burada duruyorum. Seni yakalamak istemiyorum."

---

* *Mutfak dolabı.* (İtalyanca) (e.n.)

** *Kimin ihtiyacı varsa teslim olur.* (İtalyanca) (e.n.)

"Ah, Dante," dedi Alessa tatlı bir sesle. "Bir kızı nasıl heyecanlandıracağını çok iyi biliyorsun doğrusu."

Dante sırıttı. "Seni heyecanlandırmaya çalışıyor olsaydım, bunu çok iyi anlardın." Alessa onun sinir bozucu derecede güzel yüzünü nişan alarak elindeki kitabı attı ama Dante'nin kitabı yakalayacağını biliyordu.

"*Avalin Kuşatması*," diye kitabın ismini okudu Dante. Ayağıyla merdivenin kaymasını engelleyip kitabı açtı.

Alessa burnunu buruşturdu. "Gerçekten de bu gecenin havasını yansıtıyor." *Cittadella*'daki onca kitap arasından, *Saverio*'nun neredeyse kurtulmayı başaramadığı tek *Divorando*'yla ilgili olanı seçmişti.

"Paniğe kapılan *Finestra*, değil mi?"

"Evet. Şehre geri dönüp gizlenmeye çalışmış. *Fortezza*'ya girilmiş, sokakların arasından kan nehirleri akmış, *Fonte*'si onu tatlı dille zirveye geri getirene dek yüzlerce kişi ölmüş. Beni dinle de yedinci bölüme atla."

Dante sanki onun her dediğini yapıyormuş gibi hemen yedinci bölümü açtı. "'Geride Kalan Yetimler.' Kan şelaleleriyle ya da dediğin diğer şeylerle kıyaslanabilir bir şey değil. Yetim olmaları en azından hayatta kalacak kadar şanslı olduklarını anlatıyor."

"Hayatta kalmak her zaman daha mı iyi?"

"Mesaj alındı."

"En kötü bölüm değil, en üzücü bölüm bu. Bebekleri grup evlerine yerleştirmişler ve aylar içinde çoğu ağlamayı ve yemek yemeyi kesmiş." Alessa gözlerini kırpıştırarak ağlamamaya çalıştı. "Sadece bir grup hayatta kalmış."

Alessa merdivenden inip sırtını yaslamak için döndü ama Dante ona çok yakın duruyordu ve çok uzun boyluydu. Bu yüzden, merdivenin en alt basamağına çıkıp sanki Dante onun bir anda on beş santim uzadığını anlamayacakmış gibi parmaklarının üstüne kalktı.

Dante onun birden uzadığını görünce gözleri parıldadı ve geriye çekildi. "Sonra?"

Alessa yere atladı. "Sonra mı? Ha, bebekler. Evet. Onlarla ilgilenen kız kuşatmada büyük ailesini kaybettiği için onları hep kucağına almış. Onlara şarkılar söylemiş, sallamış, konuşmuş. Ama daha çok kucağında tutmuş. Sadece bu yeterli olmuş. Herkes onların yiyeceğe ve kalacak bir yere ihtiyaçları olduğunu düşünmüş ama en çok dokunuşa ihtiyaçları varmış. Kimseye temas edemeyen diğer bebekler pes etmişler."

Dante dudağını ısırdı. "Ne hissettiklerini anlıyorsun."

Alessa yanaklarının kızardığını hissetti. "Tam olarak değil ama tahmin edebiliyorum. O kadar."

Dante kitabı avcuna vurdu. "*Birisine* dokunduğunda bir şey oluyor mu?"

"Görebildiğim kadarıyla oluyor." Alessa acı bir sesle güldü. "İronik, değil mi? Birisinin elini tutabilmek için cinayet işleyebilirim ama bunu yaparsam onu öldürürüm."

"Bu şekilde soyutlanmanın sana bağ kurmanın kutsallığını falan mı anlatması gerekiyor?"

"Evet. Bir *Finestra*'nın dünyevi ilişkileri son buluyor. Böylece, dikkatimizin dağılması önleniyor, kalbimiz temiz kalıyor ve kendimizi sadece görevimize adayabiliyoruz. Hiçbir bağ kurmayarak bağ kurmayı daha çok takdir etmem gerekiyor."

"Kulağa çelişkili geliyor."

"İşe yaradı. Bir *Fonte* bulmayı gerçekten de istiyorum."

Dante kaşlarını çattı. "Boktan bir anlaşma bu, *Finestra*."

"Alessa," dedi Alessa alçak sesle. Sözcükler dudaklarında garip, uygunsuz ve yabancı bir his bıraktı. "İsmim Alessandra Diletta Paladino."

"Bir ismin olmaması gerektiğini sanıyordum."

"Aynı zamanda, *Fonte*'lerimi öldürmemem ya da süitimde bir erkek de olmaması gerekiyordu."

Dante duvarı işaret etti. "*Onlara* söyleyecek misin?"

"Belki de söylemem gerekir. En azından, hangi isme lanet okuyacaklarını bilirler. Ama hayır."

"Neden bana söyledin?"

"Bilmem." Alessa bir sandalyeye oturup bir kırlenti göğsüne dayadı. "Bir kişiden çok bir unvan olmaktan usandım sanırım. Ama ismimi söylediğinde başkalarının duymadığından emin ol."

Dante düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Alessandra. Tanrıların seçtiği kurtarıcı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çocukluğumda fazla din bilgisi verildi."

Alessa bunun *nasıl* bir şey olduğunu iyi biliyordu. "Ailen dindar mıydı?"

"Hayır." Dante'nin keyfi kaçar gibi oldu.

"Tam ismimin tercümesi aşağı yukarı, *tanrıların seçtiği, insanların sevgili, cesur koruyucusu*. Annem ve babam bana bu ismi verdikten sonra *Dea*'nın başka seçeneği kalmadığını hissetmiş olmalı."

"Ailen seni ziyaret ediyor mu?" diye sordu Dante.

"*Finestra*'yım, unuttun mu? Ailem yok."

"Evet, *Alessa*, biliyorum." İsmini onun ağzından duymak vücuduna garip bir ürperti yayılmasına neden oldu. "Ailen. Demek bir ailen vardı."

Alessa iç çekti. "Evet. Bir ailem vardı. Ne kadar dindar olduğuna bağlı olarak hâlâ var sanırım."

"*Onlar* dindar mı?"

"Annem ve babam dindar. Oradan ayrıldığımdan beri benimle konuşmadılar. İnançlı kişiler."

"Yani, boktan ebeveynler."

"Haksızlık ediyorsun."

Dante buna ikna olmamış gibiydi. "Kardeşin var mı?"

"Var –*vardı*– aman boş ver. Adrick isimli bir ikiz *erkek* kardeşim var. Bazen bana bir şeyler getirir ya da kuralları aykırı ol-

masına rağmen bahçe duvarlarının diğer tarafına oturup benimle sohbet eder."

"Demek hayatın... iyiydi? Yani, sen çok..." Dante doğru sözcükleri bulmaya çalışırken, ellerini görünmez bir sözcük hanesinin sayfalarını karıştırıyormuş gibi oynattı. "Yalnız gözüküyorsun. Aileni özlüyormuş gibisin."

"Özlüyorum. Onları o kadar çok özlüyorum ki içimden bir şeyler kazınmış gibi hissediyorum." Alessa bakışlarını yere çevirdi. "Babam eskiden küçük kedisi olduğumu söylerdi çünkü kucağı boş olduğunda oturmak için hiç fırsat kaçırmazdım." Hüzünle gülümsedi. "Bazen *fazla* sevgi gösteriyordum. Arkadaşlarının yanında elini tutmaya çalışarak Adrick'i utandırıyordum."

"Büyük bir şok geçirmiş olmalısın."

"*Finestra* olmak boğulmak gibiydi. Hayatının her gününü ciğerlerindeki havanın farkında olmadan yaşıyorsun. Sonra, birden derin sulara atlıyorsun ve hava sana verildiğinden asla haberin olmadığı, senden asla alınmayacağını düşündüğün en değerli armağan haline geliyor."

"Ben bunu fark etmezdim."

"Acıklı bir durum."

Dante omzunu silkti.

"Keşke sen *Finestra* olsaydın o zaman. Dilediğin kadar yalnız kalabiliyorsun, destansı bir savaşa katılıyorsun ve bol bol insanlardan ayrı kalıyorsun. Tanrıların kusursuz adaylarını gözden kaçırdıkları belli."

Dante keyifsizce güldü. "Tanrılar beni istemez."

Alessa buna ne diyeceğini bilemedi. "Sen benim tam ismimi biliyorsun ama ben hâlâ senin *soy* ismini bilmiyorum."

"*Soy* ismimi mi?" dedi Dante gözlerindeki bir parıltıyla. "*Luce mia**, *ilk* ismimi bile bilmiyorsun."

---

* *Işığım.* (e.n.)

"Bir dakika." Alessa ayağa kalktı. "Dante *gerçek ismin* değil mi?"

"İsmim ama ilk ismim değil." Alessa ona yaklaşırken, Dante'nin dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

"İlk ismin ne peki?"

Dante daha da çok gülümsedi. "Söylemem."

"Neden?" Alessa'nın sesi öfkeyle yükseldi. "Sırf beni sinir etmek için mi?"

"Tabii ki hayır. Ama seni sinir etmek eğlenceli."

"Eustice gibi korkunç bir isim olduğunda eminim. Belki de sen bana söyleyene dek sana böyle hitap ederim."

Dante alaycı bir tavırla güldü. "Nasıl istersen öyle hitap edebilirsin. Ama yanıt vermemi bekleme."

"Eski dilde *sersem* nasıl deniyordu?"

"Stronzo."

"Hergele?"

"Bastardo." Dante kapıya doğru gitti. "Bunları senin için bir yere yazayım mı?"

"Eminim ki işime yarayacaktır."

Dante önce onun geçmesi için ayağıyla kapıyı tuttu. Bir *bastardo*'ydu ama aynı zamanda bir centilmendi.

Yirmi Bir

Chi pecora si fa, il lupo se la mangia.
–Bir koyun gibi davranırsan, kurtlara yem olursun.–

DİVORANDO'YA 26 GÜN KALA

Kahvaltı sırasında, adada da dehşet içinde titriyormuş gibi sarsılmaya başladı. İkinci sarsıntı Alessa'nın üstünden portakal suyu damlaya damlaya, bulutlarla ya da gökkuşaklarıyla *mesajlar* yollamış olabilecek tanrılara homurdana homurdana yukarı kata dönmesine neden oldu. Ama bir geri sayım saati olarak *doğal afetleri* kullanmak zorundaydılar.

Alessa temiz giysiler giyip talim odasına gidene kadar sarsıntılar kesilmişti ama *Crollo* gökyüzünden bir okyanus boşaltmaya niyetliydi. Alessa yanında getirdiği minderleri etrafa dizerek içeriye daha güvenli bir hava vermeye –ve birileri düşerse yaralanmamaları için bir önlem almaya–çalıştı ama fırtınanın tekinsiz gök gürlemeleri için yapabileceği bir şey yoktu.

Kamaria sırtını duvara yaslayıp üstünde rahat, açık kahverengi pantolonuyla şık spor bir kıyafet tercih etmişti ama sürekli

olarak pantolonunun içine sokmadığı bluzunun bağcıklarıyla oynuyordu. Nina, Josef'in arkasında durmuş, aya yanıt veren gelgit gibi çaktırmadan onun hareketlerini taklit ediyordu. Her zaman giydiği beyaz kıyafetler yerine açık pembe renkli bir elbise giymiş olması bir değişiklikti ama büyük bir değişiklik değildi.

Kaleb'ın her zamanki küstah ifadesinin yerini kasvetli, sıkkın bir ifade almıştı ve birileri orada olmaktan dolayı ne hissettiğini anlamamış olabilir diye tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Ayaklarını sıkıca yere dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ona bakacak kadar aptal davranan herkese dik dik bakıyordu.

Saida, Alessa'nın meraklı bakışlarına yanıt veren ilk kişi oldu ve öne çıktı. Canlı renkler kötümserliğin boğucu havasını yok edebilirmiş gibi eteğinin her katmanı bir öncekinden daha canlı bir renkti ve gözlerine mavi göz farı sürmüştü. Büyük bir ihtimalle, gücünü kullandığında dağılmasın diye topladığı saçlarına taktığı fuların rengi de göz farının rengine tıpatıp uyuyordu.

"İsterseniz oturabiliriz," dedi Alessa dizdiği minderleri işaret ederek.

Saida omuzlarını geriye attı ve Alessa'nın gözlerinin içine baktı. "Teşekkürler ama hareket edecek alanım olmasını tercih ederim."

Kaçabilmek için.

Alessa kan dolaşımını sağlamak için parmaklarını oynattı ama buz gibi parmaklar herkesin endişe ettiği son konuydu.

Renata bir köşeden dikkatle onları izliyor, Alessa'nın zihninde dönüp duran nakarata uygun bir şekilde dudaklarını sessizce oynatarak, "nazik davran, acele etme, dikkatli ol," diyordu.

Alessa'nın elleri o kadar terlemişti ki bir şey tutabileceğinden emin değildi. Saida hızla tamam anlamında başını salladığında, Alessa başparmağı ve işaretparmağını Saida'nın kol bileklerinin etrafına bir bilezik gibi doladı.

Gücü aniden uyandı, uzun süredir yasak olan bir şeyi yapma açlığıyla hızla içine akın etti. Çok fazla miktarda güç büyük bir hızla harekete geçti.

Saida cıyaklayınca Alessa ellerini geri çekti. Biraz toparlanması gerekiyordu. "Teşekkürler, Saida. Sana geri döneceğim. Josef?"

Josef yanında Alessa'nın dondurabilmesi için bir bardak su getirmişti ve cam parçaları her yere saçılmasın diye bunu yere koymayı akıl etmişti.

Alessa, Josef'in yumuşak, soğuk ellerini tuttup su bardağına baktı. Hiçbir şey olmadı. Köprücük kemiğinde hissettiği soğukluk kollarına ve bacaklarına yayılmaya başladı. Josef'in becerisi de olabilirdi kendisinin giderek artan paniği de.

Josef, Saida'dan biraz daha uzun dayandı, ağzını açarsa kusacağından korkuyormuş gibi çenesini sıkarak ısrarla iyi olduğunu söyledi.

Daha ilk günleriydi. Vakitleri vardı.

Biraz.

Yeteri kadar değil.

Kamaria elinde metal bir şamdanın içinde bir mumla ağır ağır yanına geldi. "Malzemeler getirdim." Sesi sakindi ama mumun alevi titriyordu. Şamdanı yere koyup Alessa'nın ellerini tuttu.

Alessa ellerini geri çekemedi. Kamaria'nın canını acıtacak ya da daha da kötüsü...

Odaklan. Alessa içinden kendisini azarladı. Derin derin nefes alarak açlık hissi dinene dek kendisini dizginledi. Sonra –ancak ondan sonra– Kamaria'nın gücüne biraz ulaşmaya çalıştı. Gücü zihnini okşadı, bir esintide titreyen bir alev gibi titredi ama bunu yakalayamadı.

Renata ona bir şarkıcı gibi düşünmesi gerektiğini söylemişti –açıkçası, metaforları unutmaya başlamıştı– ama gücünü kullanma girişimleri, unutulmuş bir melodiyi hatırlamaya ya da di-

linin ucuna bir sözcük gelmesi gibi bir şeydi. Orada, içindeydi ve bir yanı nasıl kullanması gerektiğini *biliyordu* ama kendisini kastıkça buna ulaşması daha da zorlaşıyordu.

Kamaria onun geri çekilebileceği kadar gücünü hafifletti ve ikisi karşılıklı derin bir oh çektiler. Kamaria hafifçe titreyerek abartılı bir şekilde ve kendinden emin bir gülümsemeyle eğildi.

Mum hiçbir işe yaramamıştı.

Üç *Fonte* deneme yapmıştı ama sonuç alamamışlardı.

Alessa panikle sırtının buz kestiğini hissetti. *Fonte*'leri *öldürmekten* o kadar endişe etmişti ki onlara zarar vermediği halde güçlerini kullanamamak gibi korkunç bir ihtimal aklına dahi gelmemişti.

Kaleb asık bir suratla yanına gelirken, o kadar gergin gözüküyordu ki Alessa ani bir hareket yaparsa ikiye ayrılacakmış gibiydi. Elleri soğuk ve iriydi, saçma bir gözlemdi ama Alessa zihnini tamamen açmadan önce fark ettiği ilk şey bu olmuştu. Kollarında ani bir şok hissedince, nefessiz kalmış bir halde ellerini bıraktı.

Kaleb eğilip elini tuttu. "Lanet olsun, *canım* acıdı!"

"Özür dilerim," dedi Alessa. Parmaklarının arasında kıvılcımlar görünüp kayboldu. "İstemeden..."

"Sıra sende, Çilli," dedi Kaleb alaycı bir sesle Nina'ya. Nina, Josef'in arkasına sığınmış, fısıldayarak *Dea*'ya dua ediyordu. "Haydi, sıra sende. Acımasız canavar böcekler geliyor."

"Zorbanın tekisin, Kaleb." Nina ellerini indirdiğinde, gözleri öfkeli gözyaşlarıyla parıldıyordu. Alessa ona hafifçe dokunmayı başarana dek ağladı ve hıçkırıkları ikisini de sarstı. Bir şeyleri bükmek için Nina'nın becerisini kullanmayı bile denemedi. Adım adım gitmesi gerekiyordu. Nina faydalı bir *Fonte* olma olasılığına erişebilmesi için güven hissetmesi gerekiyordu.

Herkesin yapabileceği en iyi yorumun "kimse ölmedi" olduğu başka bir denemeden sonra, Kaleb seansın bittiğini söyledi, ona bakmaya cesaret edenlere dik bakışlar fırlatıp çıktı.

Alessa onu durdurmadı. Bir moral konuşması yapacak olursa, Kaleb *Cittadella*'nın tamamını yakabilirdi.

Diğerleri de onun peşinden gittiler ama Kamaria geride kaldı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"*Finestra* ve *Fonte*'nin ciddi bir suç işlemiş olan birisini affetme yetkisi var mı?"

Alessa ona baktı.

"Merak etme. Bir seri katil falan değilim. Erkek kardeşimden söz ediyorum. Herkesin ne düşündüğünü biliyorum ama Shomari bir kaçak değil, yemin ederim. Dediğim gibi, meydan okununca dayanamıyor ve arkadaşları bir gemiye binip kaçması için ona meydan okudular. O küçük salaklar tayfa uyanınca kaçmışlar ama eminim ki Sho başı derde girmesin diye saklanmış, sonra da gemi limandan ayrılınca paniğe kapılmıştır. Böylece, resmi olarak kaçak oldu. Yanma hiçbir şey almamış bile."

Alessa ofladı. "Bana her zaman kaçak olmanın affedilmeyecek bir suç olduğu söylendi ama bilemiyorum, belki doğru şartlar altında affedilebilir."

"Mesela kız kardeşi *Fonte* olursa mı?"

Evet demek, güçlü bir adayı kendi tarafına çekmek caziptı ama Kamaria'nın erkek kardeşini bir baskı aracı olarak kullanamazdı. Hem bu sorunun yanıtını gerçekten de bilmiyordu. "Belki. Söz veremem."

"Anlıyorum. Bu durumu senin için kolaylaştırmadığımız için üzgünüm."

Kamaria odadan çıkarken, Alessa çaktırmadan gözlerini silmeye çalıştı.

"Sakın bir şey söyleme," dedi onu pür dikkat izlemekte olan Dante'ye.

"Söylemeyecektim."

Alessa burnunu çekti. "Hepsi hayatta."

"Evet."

"Saida olumlu davrandı. Josef elinden geleni yaptı. Kamaria güçlüydü ve istekli gözüküyordu. Kaleb... Her zamanki gibiydi."

"Kıvranmasını izlemek keyifliydi."

Alessa onu azarlarmış gibi baktı. "Kibar ol."

"Kibar birisi değilim."

"Bence olabilirsin."

Dante büyük bir hakarete uğramış gibi ona baktı. Alessa onun bu halini o kadar komik buldu ki gülmeye başladı ve bir türlü duramadı. İçinde tutmaya çalıştığı gözyaşları bir anda boşalınca güldüğünü mü yoksa ağladığını mı bilemedi.

Dante giderek daha çok dehşete kapılıyormuş gibiydi ama Alessa istese de duramazdı.

"Şey, iyi misin?" dedi Dante.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi Alessa güçlükle. "İnigo?"

"Yanlış."

"Alberto?"

"Yine yanlış." Dante ona kapıyı açtı.

"Ranieri?"

"Yaklaşamadın bile."

"Julian? Amadeo?"

"Pekâlâ, *piccola**, bugünlük bu kadar yeter."

Talim seansı sırasında yağmur bir tufana dönüşmüştü. Avlunun saçaklarından sular akıyor, şiddetli rüzgârlar yağmur tabakasını yanlamasına savuruyordu. Bu yüzden, üstü kapalı yürüyüş yolu da ıslanmalarını engellemiyordu.

Alessa ve Dante etrafa sular sıçratarak avludan merdivenlere koştular ve Alessa bir grup hizmetçinin mutfaklardan en hızlı nasıl çıkabileceklerini tartıştıklarını duydu. Şehrin en tepesin-

* *Ufaklık.* (İtalyanca) (e.n.)

deki *Cittadella* bu kadar su altında kaldıysa, diğer yerlerin ne durumda olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Koşmayı deneyelim mi?" dedi Alessa. Dante göğe bakarken, saçlarının ucundan sular damlıyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar sırılsıklam olacaklardı.

"Gel." Alessa eteklerini tutup şiddetli yağmurun altına koştu. Yüzünden akan sular yüzünden etrafını güçlükle görebiliyordu ama yanından geçerken *Crollo*'nun heykeline yine de dilini çıkardı.

Gök gürledi ve birisi ona çarptı.

"Ne..."

Bir şey büyük bir gümbürtüyle arkalarında yere düşerken, Dante onu öne itti. Heykel. Suyla kaplanmış olan avlunun dört bir yanına mermer parçaları saçıldı.

Alessa sendeledi ama düşmedi. Dante kolunu sımsıkı tutmuş, onu merdivenlere doğru çekiştiriyordu.

"*Yine* düşmesi mümkün değil." Alessa kolunu kurtarmaya çalıştı ama Dante'nin eli demir bir pranga gibiydi. "*Finestra*'ya dokunamazsın, şapşal. Deprem sona erdi."

"Deprem olmadı ve bu bir kaza değildi."

Alessa arkasına dönmeye çalıştı. "Birisini gördün mü?"

"Hiçbir şey göremedim."

Merdivenlere vardıklarında Dante onu bıraktı ve alnına yapışmış olan ıslak saçlarını kenara itti.

Dante ıslak ellerini salladı ve Alessa'nın yüzünün yan tarafını işaret etti. "Yüzün kanıyor."

"Ne?" Alessa yüzünü elledi.

Dante yine onu dirseğinden tutup çekiştirdi ama Alessa'nın ıslak etekleri sürekli olarak bacaklarına dolanıyor, birbirine yapıştırıyordu.

"*Dea* aşkına, *bir dakika*." Alessa kolunu geri çekti ve kopçayı çözüp eteğini çıkardıktan sonra ıslak kumaşı eline aldı. Eteğinin altına giydiği koyu yeşil renkli tayt hemen hemen bir pantolon

kadar kalındı ve deri çizmeleri –büyük bir ihtimalle mahvolmuştu– dizlerinin üstüne ulaşıyordu.

Dante şöyle bir taytına baktı ama bakışlarını hemen kaçırdı.

"Of, lütfen," dedi Alessa. "Sanki daha önce bir kadının bacaklarını görmedin."

"Yürümeye devam et," dedi Dante aksi bir sesle.

Odalarına varınca, Alessa yarasını kontrol etmek için hemen banyoya koştu. Bir parça mermerin şakağında açtığı yarık düzdü, parmağı kadar uzundu ve çok derin değildi. Tanrılara şükürler olsun ki dikiş gerekmiyordu çünkü dikişi kendisinin atması gerekirdi ve bayılabilirdi. Önce kulağı, şimdi de yüzü. Böyle giderse, daha *Divorando* başlamadan savaştan çıkmış bir *Finestra*'ya benzeyecekti.

Dante yanına geldi. "Merhem buldum. Kıpırdama." Dante parmaklarından birini kaldırınca, Alessa sendeleyerek geri gitti, klozete çarptı ve küvete düştü.

"Aklını mı yitirdin?" dedi. "*Tenime dokunamazsın*. Dokunursan *ölürsün*."

Dante gözlerini kırpıştırdı. "Doğru. Al." Merhemi kucağına fırlattı.

Alessa'nın kaba etleri acıyordu, şakağı yarıktı ve bacakları bir küvetin yanından sarkmış, ayakları havada çok komik gözüküyor olmalıydı. Dante'yse boğulmuş bir fare gibi değil, kıvrılan saçlarıyla, şeffaflaşmış ve göğsüne yapışmış beyaz gömleğiyle çok yakışıklı gözüküyordu ve pantolonu... Hayır, onun pantolonuna *bakmayacaktı*.

Kavanozun kapağını açarken ona sert bir bakış fırlattı. "Bana gülüyor musun? Birisinin beni yine *öldürmeye* çalıştığını düşünüyorsun ve sen *gülüyor* musun?"

Dante eliyle ağzını kapattı. "Seni tanıdığım günden beri birisi seni öldürmeye çalışıyor."

Alessa kavanozu Dante'nin kafasına fırlattı.

Dante kavanozu yakaladı. "Bundan böyle sana acele etmeni söylediğimde bunu soru sormadan yapacağın konusunda anlaşabilir miyiz?"

"Tamam. Ben bunu yaptığım sürece beni çekiştiremeyeceğin konusunda anlaşabilir miyiz? *Finestra*'nın itilip kakılmaması gerekir."

"Anlaştık." Dante kavanozu ona doğru salladı. "Bununla işin bitti mi?"

Alessa dirseklerine dayanıp doğruldu ve gözlerini kısarak Dante'nin bileğinin iç kısmına baktı. Çaprazlamasına duran iki bıçağa ve bunların etrafındaki ufak harflerden oluşan ince halkaya baktı; Dante'nin bir suçlu, bir katil olduğunu söyleyen iz. İz *silik* gözüküyordu.

Dante elini hemen indirdi ama Alessa kanıtı görmüştü bile.

"Sahte," dedi. "Bunu *sen* çizmişsin."

Yirmi İki

Si dice sempre il lupo più grande che non è.
–Bir öyküde, ufak yalanlar kurdun olduğundan daha büyük görünmesini sağlar.–

DİVORANDO'YA 26 GÜN KALA

Dante'nin gülümsemesi silindi.

"Neden?" Alessa telaşla küvetten çıktı. "Neden kendini bir suçlu gibi gösteriyorsun? Dışlanmış birisi gibi."

"Neden umurunda olsun ki?" Dante kavanozu sert bir şekilde lavaboya bırakıp çıktı.

Alessa arkasında ıslak bir iz bırakarak peşinden koştu. "Seni anlamaya çalışıyorum."

"İlk hatan bu."

"Dövmen yoksa, bir *Fortezza* izin kağıdına bile ihtiyacın yok demektir. Neden benim için çalışıyorsun?"

Dante ona bakmadı. Daha doğrusu, bakamadı. "Çünkü kadınlar ağladığında, erkekler aptalca şeyler yaparlar."

"Yeteri kadar iyi bir yanıt değil. Bana yalan söyledin."

Dante öfkeli bir ifadeyle ona döndü. "*Beni* sen buldun, unuttun mu? Dövmem olsa da olmasa da dışlanmış birisiyim. Evim, ailem, arkadaşlarım yok."

"Sana bunu..." Alessa başının döndüğünü hissederek durdu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu anladığını sanıyordum ama sen kimseyi öldürmemişsin."

"Bundan kötü bir şeymiş gibi söz ediyorsun. Belki sadece yakalanmamışımdır."

"Hangisi?"

"Onları kurtarmadım. Aynı şey." Dante bakışlarını yere dikti, ayakta durmasını sağlayan tek şeymiş gibi bıçaklarının kabzalarını tuttu.

Dante o kadar üzgün gözükürken ona kızması mümkün değildi. "Ya ebeveynlerin?"

"İlk olarak onları kurtaramadım."

"Ne fark eder bilmiyorum ama bir *Finestra* olduğumdan daha iyi bir dinleyiciyim."

"Çirkin geçmişimi dinlemene gerek yok."

"Bir trajedi daha ne fark eder?" Alessa hafifçe omzunu silkince, bunun işe yaradığını ve Dante'nin yüzünde bir gülümsemeye benzer bir şey belirdiğini gördü. "Ben sana geçmişimi anlattım," dedi tatlı bir sesle.

Dante yumruklarını sıkarak ve dudaklarını birbirine bastırarak yağmurdan ıslanmış balkon kapılarına döndü. Alessa tam onu rahat bırakacakken, Dante konuşmaya başladı. "Bir çete tarafından öldürüldüler. Hayatımız boyunca tanıdığımız insanlar onlara ihanet etti, sürükleyerek dışarı çıkardılar ve öldürene dek dövdüler."

Alessa ürperdiğini hissetti. "Neden? Onlar ne yapmış..."

"Hiçbir şey," diye parladı Dante. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar."

"Doğru, tabii ki yapmadılar," dedi Alessa telaşla. "Ben öyle..."

"Kusursuz değillerdi ama kimse böyle bir şeyi hak etmez."

"Tabii ki de hak etmezler. Sadece bir neden olmadan insanların nasıl böyle korkunç bir şey yapabileceklerini anlayamıyorum."

"Ah eminim ki *nedenleri* vardı. İnsanların her zaman nedenleri vardır. Bir şeyi yeteri kadar isterlerse, her şeye bir mazeret uydururlar."

"Çok üzüldüm. Sen kaç yaşındaydın?"

"Yeterince büyüktüm." Dante'nin sesindeki öfke ona değil, kendisineydi ama Alessa yine de irkildi.

"Kaç yaşındaydın?"

"On iki. Ama yaşıma göre iriydim. Güçlüydüm. Karşı koyabilir, onlara kaçmaları için bir fırsat yaratabilirdim. Ama bunu yapmadım." Sesi o kadar boştu ki adeta odadaki havayı içine çekiyordu. "Gizlendim. Her şeyi duyduğum halde hiçbir şey yapmadım."

"Senin suçun değilmiş."

"Elbette benim suçumdu." Dante elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Küçük bir *çocukmuşsun*."

"Onlar da ailemdi. *Onlarla* ölmem gerekirdi."

Alessa buna verecek bir yanıt bulamadı. Doğru sözcükleri bulabilse bile Dante'ye ulaşmazdı çünkü yine içine kapanmıştı. Alessa yanlış bir şey söylediği takdirde, Dante'nin ona uzattığı narin can kurtaran halatını koparacağını biliyordu.

Başka bir insanın acısını paylaşmanın bu acıyı onun için hafifletmemesi ne kadar acımasızdı. Fizikte kurallar ve güçler, eşit ve karşıt tepkiler, bir denge vardı. Ama duygular kurallara uymazdı ve anlayış hissi üstüne ağır bir battaniye gibi serildiği halde, Dante'ye bir faydası yoktu. Alessa onun yükünü üstlenmeye ne kadar hazır olsa da onun yükünü hafifletemezdi. Güç, kuvvet ve hayat çalan elleri bile Dante'nin acısını yok etme becerisine sahip değildi.

Bu yüzden, Alessa bir şey demedi ama orada kaldı. Ona yakın durarak, sırf orada olarak verebileceği kadar teselli vermeye çalıştı.

Dante yağmura, aşağıdaki sular içindeki şehre baktı ama Alessa o anda onun hiçbir şey görmediğini biliyordu.

Sonraki günlerde hıçkırıklardan çok yüz buruşturma söz konusuydu ama talim yaparak geçen bir haftanın sonunda *Fonte*'ler hâlâ Alessa onlara yaklaştığında irkiliyorlardı.

Tomo genel olarak toparlanmıştı ama Alessa herkesin, hatta Nina'nın gücünü bile sırayla kullanırken onları güvenli bir mesafeden izlemişti. Ama sanki fizik kuralları doğal olmayan bir güce direniyormuş gibi maddeleri değiştirmenin aykırılığı Alessa'nın midesini alt üst etmişti.

Özellikle uzun geçen bir öğleden sonranın sonunda, *Fonte*'ler ve Alessa bir kuraklıkta solmuş çiçekler gibi resmi yemek masasının etrafına oturmuşlardı. Tomo ve Renata limon şarabı sosunda pişirilmiş beyaz balıktan oluşan sessiz akşam yemeğinde onlara katılmışlardı –*Cittadella*'nın yemekleri *Fonte*'ler geldiğinden beri kesinlikle güzelleşmişti– ve onlar bile Saida'nın aile tarifleriyle ilgili ısrarla sordukları soruları yanıtlamak dışında sohbet etmeye çalışmıyorlardı. Saida onlara projesini anlatırken, Tomo konu ilgisini çekmiş gibi biraz canlandı. Fırın yemekleri konusunda oldukça da bilgiliydi. Saida'nın seçmesi için çeşitli yemekleri anlatırken, Renata hafifçe gülümsedi ve daha sonradan bir yemek düşüneceğine söz verdi. Herkes bir süreliğine konuşacak enerjiyi toplamak zorunda olmadıkları için rahatlamış gibiydi.

Tomo ve Saida, Alessa'nın bilmediği bir tatlıda pirinç unu mu yoksa jelatin mi kullanılması gerektiğini tartışırlarken, Kamaria boş boş en yakındaki şamdana bakıyordu. Gücü sayesinde alevler nefes alıyormuş gibi aheste aheste bir büyüyüp bir küçülürken ve Kaleb'a doğru duman yayarken, Kamaria ya bunun farkında değildi ya da onun imalı oflama seslerini duymazdan geliyordu.

En sonunda, sohbet kesildi ve içerisi sessizleşti.

"Bir mola verme zamanı gelmiş olabilir," dedi Tomo. Yeni bastonunu sandalyesine vurdu.

Alessa neredeyse ağlayacaktı. Bir *mola* mı? O gün için talimi bitirmiş olmaları gerekiyordu.

"Hâlâ üstünde çalışmalarını istediğin bir şey mi vardı?" diye sordu Renata. "Herkes biraz yorgun gözüküyor."

"Tatlı istedim," dedi Saida tereddütle. "Belki şekerli bir şey bize biraz enerji verir."

"Çok düşüncelisin, canım," dedi Renata. "Ama Tomo, bence bugünlük yeteri kadar talim yaptılar."

"Affedersiniz," dedi Tomo. "Eksik söyledim. *Bugünden* söz etmiyordum. Yarın tüm gün mola verin demek istemiştim."

Renata gerildi. "Bence bu hiç akıllıca olmaz."

"Dinlenmek, talim için ne kadar gerekliyse öğrenmek için de uyku gereklidir. Bir günümüzü dinlenerek, dua ederek ve ailelerle birlikte zaman geçirmek için ayırırsak, hepimiz güç toplarız. Hem savaşçılara ne uğruna savaştıklarını hatırlatarak bir amaç vermenin daha iyi bir yolunu düşünemiyorum. Dahası, *Mastro** Pasquale sabah gelecek. O yüzden, *Finestra* resmi portresi için poz vermekle meşgul olacak."

Alessa duvara yan yana asılmış, onlara kasvetli birer ifadeyle bakan yüzyılların *Duo Divino*'larının yağlı boya tablolarına kaçamak bir bakış fırlatan tek kişi değildi. İlk bakışta, portrelerde kişilerin ortak bir özelliği yokmuş gibiydi. Yapıları, şekilleri, ten renkleri ve cinsiyetleri farklıydı. Ama hepsinin *tek* ortak noktası her *Finestra*'nın yanında eşleştiği bir *Fonte* olmasıydı.

En azından, Alessa'nm ilk *Finestra* olduğundaki senelerce resim öğretmeni olan *Mastro* Pasquel birlikte poz vermişler gibi sonradan bir *Fonte* ekleyebilecek kadar yetenekli bir ressamdı. Tur rehberlerinin ileride *Cittadella*'yı gezecek olan kişilerle

---

* *Usta.* (e.n.)

paylaşması için eğlenceli bir öykü olmaz mıydı? Elbette, Alessa bir *Fonte* bulabilirse ve *Cittadella*'nın bir ay sonra bile ayakta kalabilmesi için *Divorando*'yu birlikte atlatabilirlerse.

Renata alnını ovuşturdu. "Yarısını şimdi yapabilir sanırım. Bu durumda, geri kalanınız bir gün dinlenebilirsiniz." Bu izni vermek ona acı veriyordu. "Ama sonraki gün, herkesin bir saat erken gelmesini ve tamamen talime odaklanmasını bekliyorum. Umarım izin gününüzü akıllıca değerlendirirsiniz."

Renata portrelere düşmanca bir bakış fırlatıp bordo eteğini savurarak kalktı ve herkesin teşekkürlerini geçiştiren Tomo'nun kalkmasına yardım etti.

"Eh," dedi Saida onlar gittikten sonra, "bu izin kesinlikle bir kutlamayı hak ediyor. Ben çikolataya batırılmış *cannoli* gibi bir lezzet seçtiğime memnunum doğrusu."

Sihirli bir numara gibi Saida'nın sandalyesinin altında bir çörek kutusu belirdi ve *Fonte*'ler hevesle birer tane aldılar.

Josef, Nina ve Kamaria tatlılarını odalarında yemeye karar verdiler. Kaleb kendi tatlısını bir lokmada yuttu ve kutu masanın başına gidemeden içinden ikinci bir çörek kaptı.

"Bunlar Il Diletto'dan," dedi Saida. "Orası ailenin *pasticceria*'sı*, değil mi?"

Alessa şaşkınlıkla başparmağının altında kalan tanıdık logoya baktı.

"*Finestra*'nın bir ailesi yoktur," dedi alçak sesle.

"Do-doğru," diye kekeledi Saida. "Elbette. Bunu biliyordum. Ben sadece..."

"Bir dakika," dedi Kaleb ağzındaki lokmayı yutmadan. "Erkek kardeşin Adrick Paladino mu?"

Alessa boğazının sıkıştığını hissetti. "Dediğim gibi, *Finestra*'nın bir..."

---

* *Pastane.* (e.n.)

"Tamam, tamam." Kaleb sabırsızlıkla elini salladı. "*Finestra, Dea*'nın kutsal bacak arasından el değmemiş bir şekilde çıkar. Biliyoruz." Manikürlü tırnaklarından birine bulaşan pudra şekerini yaladı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Ona hiç benzemiyorsun. Şey, belki gözlerin biraz benziyor."

İşbirliği yapmadıkları sürece onlara kutsal yaratılış öyküsünü anlatmanın bir anlamı yoktu. "Gözlerinin rengi bir kenara, Adrick'i tanıdığını bile bilmiyordum."

Kaleb'ın yanakları hafifçe kızardı. "Nereye gitsem onu görüyorum. Ondan kaçmak mümkün değil."

Saida her an ıslık çalmaya başlayacakmış gibiydi. Kutuyu Dante'ye uzattı. "İkiniz kalanları paylaşabilirsiniz. Gel, Kaleb. Kart oyunundan önce herkes duşa girmek için akın edecek ve bu sefer sona kalmak istemiyorum."

"Hah," diye ofladı Kaleb. "Yarın talim yoksa, ben şimdi gidiyorum."

Saida onu kapıdan dışarı kovaladı. "*Chiamata*'nın ortasındayız!"

Kaleb'ın sesi koridorda yankılandı. "O halde, *Scopa*'ya* geçin. Josef ve Nina resmen yapışıklar, bir çift olarak oynayabilirler."

Dante tatlı kutusunu alıp Alessa'ya uzattı ama Alessa tereddütle ince bir zincirin ucundaki ufak gümüş kolye ucuyla oynadı. "İstiyorsan sen de gidebilirsin. Bu işi kabul ettiğinde, bu kadar süre benimle buraya hapsolmayı planlamadığını biliyorum."

Dante ona garip bir ifadeyle baktı. "Sorun değil."

Alessa sızlayan bir dişin hâlâ acıyıp acımadığını görmek istermiş gibi ona soru sormadan edemedi. "Emin misin? *Divorando*'ya bu kadar kısa süre kala partilerin çılgın bir hâl aldığına bahse girerim."

"Partilere giden bir *tipe* mi benziyorum."

"Nasıl bir tip olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, Dante'nin gerçek ismin olmadığı, bir sürü kitap okudu-

* Bir tür kart oyunu. (e.n.)

ğun, para için yabancılara yumruk attığın, eski dilde atasözleri ezberlediğin ve kanıt sunmadan korkunç birisi olduğunu iddia etmen. Dante Olmayan ve Soy İsmi Olmayan kişi, *sen* benim için bilyük bir gizemsin."

Dante oturduğu yerde öne eğildi. "Gizemli şeylere tahammül edemiyorsun, değil mi?"

"Hem de hiç."

"Peki, sana bir bilgi vereyim. Çoğu insandan hoşlanmadığım için çoğu partiden de hoşlanmam."

"Çok şaşırdım. Eskiden partilere bayılırdım. İnsanlara da. Benden korkmadıkları zamanlarda."

Alessa o anda tam da tatlı bir şeye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Alessa'nın kutuyu almak için ellerini öne uzatmasını görmezden gelen Dante, çikolatalı çörekleri düzenli bir şekilde mideye indirmeye devam etti. "Senden korkmuyorum."

Alessa zafer kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırdı. "Biri gitti. Zafer bana ait."

Dante kıs kıs gülerek ağzına bir çörek daha attı.

Yirmi Üç

Lupo non mangia lupo.
–Kurtlar kurtları yemez.–

DİVORANDO'YA 20 GÜN KALA

Süitine dönen Alessa sesli bir şekilde ertesi günkü portre seansına ne giyeceğini düşünürken, Dante konuyu tamamıyla duymazdan geldi ve bir kitap daha alıp sandalyeye geçti.

Alessa gardırobunu boşalttı, yakut rengi ipekli, gümüş rengi tafta ve mor renkli dantelli bir kucak dolusu elbiseyi çıkardı ve bir kere giydiği ya da hiç giymediği yarım düzine elbiseyi yatağıyla ana oda arasındaki paravana astı.

Yüksek sesle öksürdükten (ve hafif ama hevesli bir şekilde ayağını yere vurduktan) sonra, Dante başını şöyle bir kaldırıp homurdanarak oyunu kan kırmızısı bir elbiseden yana kullandı. Alessa takılar ya da ayakkabılar konusunda onun fikrini sormadı ama sabah telaşa kapılmasın diye kendi seçtiklerini elbisenin altına dizdi.

Oturma alanına geri döndü, Dante'nin fiskos masasında açık bıraktığı ufak, deri kaplı kitabı eline aldı ve parmağını kapağının içindeki sözcüklerin üstünde gezdirdi.

*Per luce mia.**

"Bu, benim için mi?"

Dante ona baktı ve birden oturduğu yerde doğruldu. "Hayır."

"Pardon." Alessa elini hemen geri çekti. "Burnumu sokmak istememiştim."

"Yok, sorun değil." Dante'nin yanakları kızardı. "Bakabilirsin. Ama eski dilde yazılmış."

Alessa rasgele bir sayfa açtı. *"O mangiar questa minestra o saltar della Finestra,"* diye okudu biraz takılarak. "Bakanlarla ilgili bir şey... Pencerelerden mi atlamışlar?"

"*Minestra* çorba anlamına gelir. Çorbayı iç ya da pencereden atla. *İster beğen ister beğenme* anlamında."

"Ha," dedi Alessa kitabı kapatarak. "Eski atasözlerinden oluşan bir kitabı mı ezberledin diye merak ediyordum, yanıtımı aldım."

"Aslında, birden fazla kitabı ezberledim. Annem ve babam öldükten sonra beni yanına alan *din* adamı, bana her gün *Verità*'yı okutuyordu. Diğer kitapları arkasına gizleyeceğim kadar büyük bir kitaptı."

"Ah." Alessa dudağını ısırdı. "Onunla ne kadar kaldın?"

"Çok uzun bir süre. Ancak üç sene sonra kaçabildim."

"Korkunç bir şey bu." Alessa daha fazla soru sormak, hem esareti sırasında hem de sonrasında neler yaşadığını öğrenmek istiyordu ama içgüdüleri ona gerçek bir arkadaşın konuyu değiştireceğini söylüyordu.

Arka kapaktaki çizikler parmaklarına değince, kitabı arkasına çevirip deri kapağına kazınmış olan harfleri inceledi.

E. Lucente.

"Biliyordum!" diye bağırdı. "İsmin *Eustice*!"

Dante yampiri bir gülümsemeyle başını salladı. "*E* harfi *Emma* ismine ait. Kitap annemindi."

---

* *Benim ışığım sayesinde.* (İtalyacan) (e.n.)

"Tüh," dedi Alessa yüzünü asıp. "En azından, artık soy ismini biliyorum. *Lucente. Işık. Dante* de..."

"Sonsuz."

"Sonsuz ışık," dedi Alessa. "Hoşuma gitti. Bana daha önce de *Luce mia* demiştin."

Dante hafifçe öksürerek kollarını göğsünde kavuşturdu ama sonra tekrar indirdi. "Annem bana öyle derdi."

Alessa onun küçüklüğünü düşününce kalbi sızladı. "Şu anda ne okuyorsun? İyi bir kitap mı?"

Dante yan yan ona baktı. "Sen söyle. Yatağının yanında buldum."

Alessa'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Çabuk geri ver."

Dante kitabı göğsüne dayadı. "Tamam. Sadece ödünç aldım. Adilce bir değiş tokuş."

"Bunu yapamazsın. O kitap *benim*. Yani, benim *değil*. Onu buldum. Kütüphanede olmaması gerektiği belli. O yüzden aldım. Atmak için."

"Neden atacaksın?"

"Çünkü... uygunsuz bir kitap." Kulaklarının uçlarının kızardığını hissetti.

"Birisi okumaktan keyif almış. Sayfaların yarısı kıvrık." Dante hafifçe gülümsedi.

Alessa kırlentleri düzelterek kendisini meşgul etti. "Bilemem."

"Bana sorarsan, en güzel kısımları işaretlemiş."

En güzel. En rezil kısımlardı –öyle demek istemiş olmalıydı– ama kitabı *okumamıştı* ve bu yüzden ileride bazı sahneleri okumak için sayfaların kenarını kıvırmış *olamazdı* ama onun vardığı sonucu ne kabul edebilirdi ne de aksini iddia edebilirdi ve o sersem bunu çok iyi biliyordu.

"Yazar oldukça, şey, uzun betimlemeler yapmış," dedi Dante masumane bir tavırla. "Hah, şurada güzel bir satır var. 'Naip en sadık kılıcını göstermek için arkasına döndüğünde, leydi şok içinde kaldı. Böylesine etkileyici bir silah...'" Dante yüzüne bir

kırlent isabet edince susmak zorunda kaldı. Gülerek kırlenti kenara fırlattı. "İtiraf et. Bunu kaç kere okudun?"

"Dedim ya, o kitabı..."

"On kere mi? Yüz kere mi?"

"Çok korkunç bir insan olduğunu biliyor muydun?"

"Evet." Dante fazla ciddi bir sesle yanıt verince, Alessa tereddütle özür dilese mi diye düşündü ama Dante'nin yüzünde yine masum bir ifade belirdi. "Ama cesaretli kadın kahramanımızın prensi mi yoksa serseriyi mi seçtiğini *mutlaka* öğrenmem gerek. O yüzden, sakın sonunu söyleme."

Alessa sırtını dikleştirip tam bir küstah *Finestra* pozuna büründü. "*Asla* söylemem. Sadece zalim insanlar kitapların sonunu söyler."

"Haklısın. Dahası söyleyemezsin. Doğru ya. Kitabı okumadın ki."

"Evet, kitabı okumadım."

"Biliyor musun, bunda utanacak hiçbir şey yok." Alessa'ya yan bir bakış fırlattı. "Gayet normal."

"Okumanın mı?"

"Bu tür kitaplardan keyif almanın. Kutsal bir araç falan olabilirsin ama yine de insansın."

"Sayılır."

Dante öne eğildi. "Öylesin. Unvanın olsun ya da olmasın, gücün olsun ya da olmasın, yine de insansın. Bu kutsal zırvalıkların seni etkilemesine izin verme."

"Kutsal *zırvalıklar* mı?"

Dante onun hararetle karşı çıkışına aldırış etmedi. "İstersen tanrılarını ve tanrıçalarını yüceltmeye devam et ama ayinler, kurallar ve soyutlanman mı? Bunu *onların* yapmadığını biliyoruz, öyle değil mi? Bunlar ölümlüler tarafından yazılmış. Daha çok da erkekler tarafından. Erkekler olarak bizi korkutan şeyleri kilit altına almak gibi kötü bir huyumuz var ve güç sahibi erkekleri daha çok korkutan tek şey daha fazla güce sahip olan bir kadındır."

Alessa neden birisinin onun gücünü isteyebileceğini bilmiyordu ama insanlarla ilgili anlamadığı milyon tane şey olduğu için sesini çıkarmadı. Son konuştuklarında, Adrick bile onu kıskanıyormuş gibiydi.

Dante imalı bir ifadeyle ona baktı. "Bu meselenin bazı kısımları sana uymuyorsa, bunları göz ardı et. İhtiyacın olan gelenekleri al, diğerlerini at. Cesur ol."

"Cesur, ha?" Masadan kitabı kaptı. "O halde, kitabı geri alıyorum."

Dante'nin kahkahaları onu balkondaki sandalyeye kadar izledi.

"Bu akşam bir kart oyunu oynamaktan söz ediyorlardı," dedi peşinden gelip. "Sen de gitmelisin."

"Tüm gün onlara işkence ettim." Alessa eteğini düzeltti. "Beni yanlarında istemediklerinden eminim."

"Denemeden bilemezsin. Arkadaş edinmek istiyorsan, yanlarına git."

"Kimseyi arkadaşım olmaya *zorlamak* istemiyorum."

"Hah! Beni sürekli buna *zorluyorsun*." Dante ellerini sandalyenin arkasına koyup kulağına eğildi. "*Korkmuyorsun*, değil mi?"

Alessa ona meydan okuyormuş gibi başını geriye attı ve saçlarını onun yüzüne savurdu.

Dante gülerek yanağına değen birkaç saç telini itti. "Bir meyve bahçesi gibi kokuyorsun."

"Harikulade kokuyorum, çok teşekkürler. Anneannem bana kendi yetiştirdiği limonlarla ve deniz tuzuyla sabunlar ve vücut kremleri hazırladı. İnsanın tenini güzelleştiriyor."

"Bunu aklımda tutarım. Anneanneni ve dedeni ziyaret etmene izin veriyorlar mı?"

"Hayır. Onlara yazmama bile izin vermiyorlar ama kurallar kimden alışveriş yapacağımı söylemediği için birkaç ayda bir anneannemin dükkânından bir sepet ürün sipariş ediyorum. O da ambalaj kağıtlarının arasında gizlice notlar yolluyor."

"İsyankâr tavrını kimden aldığını anlamaya başladım sanırım."

"Bana onun ismini vermişler ve sokak hayvanlarını eve alma huyunu da ondan almışım. Seninle tanışsaydı, bir sürü makarna yemeye zorlardı ve çok yakışıklı olduğun için azarlardı."

"Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alessa'nın yanakları kızardı. "Hayır. Ama *o* öyle düşünürdü. Ayrıca, sohbet etmeni de beklemezdi. O yüzden, mutlu olurdun. Kendi kendine şarkı söylemediği zaman kendi kendine konuşur ve arada bir şey söylemen imkânsızdır. Anneannem sağırdır ve hep başkalarının da sağır olmadığını unutur."

"Demekkkk," dedi Dante bu sözcüğü uzatarak, "anneannen senin yaşlı versiyonun?"

"Bunu bir iltifat olarak söylemediğinden şüpheleniyorum ama yine de kabul ediyorum."

"Özgüvenini geliştirmek için ne gerekiyorsa yaparım, *luce mia*. Gel, gidelim."

Alessa kıpırdamadı.

"Marş marş, asker."

Alessa sandalyenin kollarını kavradı, ayak bileklerini de bacaklarının etrafına doladı ama Dante sandalyeyi öne itince, ayağa kalkmaktan başka çaresi kalmadı. Aksi takdirde yere kapaklanacaktı.

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu kabul edebilirim."

Koridorda ilerlerken, sesler giderek artıyordu ve arkasından duyamadığı bir espriye güldüklerini duydu. Senelerdir istediği her şey bir kapının arkasındaydı ve yapması gereken tek şey kapıyı tıklatmaktı.

Dehşet. Umut. Bir paranın çok hızlı döndüğü için ayırt edemediği iki ayrı yüzüydü bunlar.

Alessa kolu ağrıyana dek elini havada tuttu ama kapıyı çalmadan indirdi. "Yapamam."

"Bir kapıyı çalmaktan bu kadar korkuyorsan, bir *scarabei* sürüsüyle nasıl yüzleşeceksin?"

"Davet edilmeden bir sosyal etkinliğe katılmak, ölümüne savaşmaktan daha kötü."

"Sadece merhaba de."

Yine kahkaha sesleri gelince, Alessa yüzünü buruşturdu.

"Tamam, yapacağım."

Alessa onun önüne geçti.

"Sakın yapma." Dante burnunun dibine kadar yaklaşınca, ona parmağını salladı ama bunun bir faydası olmadı.

"Ödlek," dedi Dante sırıtarak.

Kapı aniden açıldı ve Alessa arkasına dönünce, en az onun kadar şaşırmış, elini göğsüne dayamış olan Saida'yla karşılaştı.

"*Finestra*. Bir sorun mu var?"

İçeride Josef elindeki kartları yere düşürdü ve Nina telaşla ayağa kalkarken çarptığı bardaktaki içeceğin masaya dökülmesini engellemek için ani bir hareket yaptı. Bu kız *Cittadella*'nın dışında da bu kadar sakarsa, Josef'in üstüne başına bir şey dökülmemesi için sürekli olarak gücünü kullanıyor olması gerekiyordu.

"Hayır. Bir sorun yok." Alessa eteğini düzeltti. "Sadece bir şeye ihtiyacınız var mı diye sormak istedim."

Fonte'ler yuvalarını keşfeden bir kediyle karşılaşmış bir fare ailesi gibi onu izlerken, ne kadar korktukları belliydi.

Saida gözlerini kırpıştırdı. "Bir şeye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Bir şeye ihtiyacımız var mı?"

Herkes hayır anlamında başını salladı.

Alessa başını salladı. Sonra, çok uzun süre başını salladığını fark edip aniden durdu. "Harika." Başını yine hafifçe salladı. "Peki, o zaman. İyi akşamlar dilerim."

"Sana da."

"Teşekkür ederim."

Saida kapıyı kapattı ama sürgüyü çekmedi. İyiye işaretti.

Dante dudaklarını sarkıttı. "Tamam. Belki onları biraz rahatlatacak bir şey getirmen iyi olurdu."

"Nina daha on beş yaşında."

"Onun için kurabiye, diğerleri için içki."

"Bunu ben kapıda salak gibi dikilmeden *önce* de söyleyebilirdin."

Odalarına girerlerken, Dante ona kaçamak bir bakış fırlattı. "Hey, en azından denedin."

Alessa ona kızmış gibi kaşlarını çattı.

İçinde biriken enerjiyi harcayacak bir yer olmadığı için, Dante kaşlarını oynatıp bulduğu bir başka romantik romanı gösterdiğinde ona yalan söylemedi.

"Güzel bir kitap," dedi. "Ama sana şu anda bir kitaba gömülmeyi yasaklıyorum."

"Yasaklıyor musun? Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sana sürekli emir veriyorum. Sen hiçbirini yerine getirmiyorsun." Alessa ona baktı. "Dante, sen benim tek arkadaşımsın."

"Sen de benim tek arkadaşım olabilirsin." Burnunun ucunu sıktı. "*Dea*, ne kadar zavallı durumdayız, değil mi?"

"Önemli olan nitelik, nicelik değil. Şimdi, *gayet* kibarca soracağım. O yüzden, evet demen gerek."

"Neye?"

Alessa ellerini çırptı. "Benimle oyna."

Dante gözlerini kısınca, Alessa daha da gülümsedi. Dante onunla müstehcen romanlar okuduğu için alay edecekse, her konuşmaya ima katarak karşılık verecekti.

"Peki," dedi Dante gözlerini ondan ayırmadan. "Kütüphaneyi talan edeyim mi yoksa burada içecek bir şey var mı?"

"Ben *Finestra*'yım. Tanrıların seçtiği bir savaşçıyım."

"Hayır mı demek bu?"

"Sadece bunun çok uygunsuz olduğunu anlatmaya çalışıyordum..." Kendisini tezgâha çekip oturdu, en yukarıdaki dolaba uzandı ve bir somun ekşi mayalı ekmeği yana itti. "Odamda içki buldurmanın çok *uygunsuz* olacağını."

Erişebileceği en kolay şey soğutmayı unuttuğu tozlu bir şişe *limoncello*'ydu. Bunu ona gösterdiğinde, Dante kaşlarından birini kaldırdı. Alessa şişeyi geri koydu.

Dilini ısırarak parmak uçlarıyla ağır bir sürahiyi itti, diğer elini de sürahiyi yakalamak için dolabın altına tuttu.

Uzun bronz parmaklar şişeyi yüzünün önünde yakalayınca, Alessa elini hemen geri çekti. Sırtını dolaplara yaslayıp onu azarlamak için ona döndü.

Ama bir anda dili tutuldu.

Dante tezgâha o kadar yakın duruyordu ki neredeyse dizlerinin arasındaydı. Koyu renkli gözleri o kadar yakındı ki altın renkli benekleri bile sayabiliyordu.

Dante bakışlarını dudaklarına çevirdi.

"Geriye git," diye cıyakladı Alessa. "Bir ölüme daha neden olmak istemiyorum."

Dante, kendi hayatına gösterdiğinden daha büyük bir dikkatle davranarak şişeyi sıkıca tuttu, arkasma döndü ve sırtını tezgâha yasladı ama hâlâ çok yakın duruyordu. "Benim hatam olurdu, öyle değil mi?" Şişenin mantarını çıkarıp bir yudum aldı. "Of, çok iyiymiş."

"Yine de bu suçluluk hissiyle yaşamam *ve* yeni bir muhafız bulmam gerekirdi." İki viski bardağı bulup tezgâhtan aşağı atladı. İmalı bir ifadeyle ona baktı. "Bunlara içki kadehi deniyor."

"Muhteşem." Dante ona şişeyi uzattı, Alessa almayınca iç çekti ve şişeyi masaya koydu.

Alessa kendisine biraz içki koydu, sonra şişenin tıpasını kapattı ve göğsüne yasladı. Bir rehine almış gibi. "Bir oyun oynayalım."

"Ne?"

"Bir *oyun*." Sosyal başarısızlığını unutmak için.

"Ne tür bir oyun?"

"İçki oyunu." Alessa içkisinden bir yudum aldı –bir *hanımefendi* gibi– ve Dante'nin yanıt vermesini bekledi.

Dante bir sandalyeye çöktü ve dirseklerini sert bir şekilde masaya yasladı. "Seni dinliyorum."

"Doğruluk mu cesareti mi oyunu. Sıra sana geldiğinde, o raunt için sen seçim yapacaksın."

Dante şüpheli bir ifadeyle sandalyeyi geriye itti. Bir gün popo üstü düşecekti ve Alessa o anda bunu görebilmeyi çok istiyordu.

"Cesaret kısmını yerine getirmezsen ya da soruya yanıt vermezsen, içki içeceksin."

Dante'nin yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Bana uyar."

"Her şeye hayır diyeceksin, değil mi?"

"Evet." Sandalyenin ön ayakları küt diye yere değdi.

"Hayır." Alessa şişeyi daha sıkı sıkı tuttu. "Oynamazsan sana içki vermeyeceğim."

Dante oyuna başlaması için parmaklarını şaklattı. "Tamam. Ama sana ismimi söylemem."

"*O* kadar kötü olamaz."

"Olduğunu söylememiştim."

"Ne yapıp edip ismini öğreneceğim. Hayatımın amacı haline geldi. Hiçbir şey beni vazgeçiremez. Başparmak işkencesi, aslı. Hemen getiriyorum."

"Denemeni görmeyi çok isterim."

"Gıdıklanır mısın?"

"Zerre kadar gıdıklanmam."

"Eminim ki gıdıklanıyorsundur. Küçük bir kız gibi kıkırdadığından eminim." Alessa ona dikkatle baktı. "Söylersen maaşını iki katına çıkarırım."

Dante gülümseyince gözlerinin etrafında ince çizgiler belirdi. "Hiçbir ödeme seni yenmekten daha tatmin edici olamaz. İsmimi ölene dek söylemeyeceğim."

"Yapma."

Dante biraz düşündü. "Peki. Sanırım ölüm döşeğinde söyleyebilirim."

"Dört gözle bekleyecek iki şey oldu."

"Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?"

Onunla dalga geçmek eğlenceliydi ama fikrini değiştirmesini göze alamazdı. "Kolay bir soruyla başlıyorum. Gördüğün en güzel yer neresi?"

Dante dudaklarını hafifçe büzdü. "Adanın en uç tarafında ufak bir kumsal."

Alessa heyecanlandı. "Neye benziyor?"

Dante bardağını kaldırıp masaya çarptı, sonra bunu tekrarladı. "Bir kumsala."

"*Ne* tür bir kumsal?"

"Karanın denizle buluştuğu türden bir kumsal," dedi Dante sözcükleri uzata uzata ve onu daha da sinir etti.

Alessa şişeyi sallayınca, içindeki içki dalgalandı. "Anlat bana. Senelerdir bir kumsala gitmedim."

Dante bakışlarını tavana çevirdi. "İki yanında yüksek yamaçlar var. Oraya dar bir patikadan iniliyor. Bu yüzden, birçok kişi gitmeyi göze alamıyor. Ama su..." Hasret dolu bir gülümsemeyle sustu. "O rengi başka hiçbir yerde görmedim."

"Kulağa kusursuz geliyor," dedi Alessa iç çekerek. Keskin kokulu içkiden ona biraz koyarak onu ödüllendirdi. Sonra, şişeyi dünyanın en güvenli yeri olan bacaklarının arasına sıkıştırdı. "Benim sorum ne?"

"*Divorando*'dan önce bir şey yapabilseydin ne olurdu?"

"Kolay. Gücümü kontrol edip insanları öldürmeyi bırakırdım."

"Hayır, hayır. Oyunların *eğlenceli* olması gerekir. İyi bir şey seç." Dante bardağını dudaklarına götürdü.

"Bekaretimi kaybederdim."

Dante içkiyi boğazına kaçırdı. Yüzü kızarmış, gözleri sulanmış bir halde göğsüne vurdu.

Alessa gururla ona baktı. "Böyle daha iyi mi?"

"Çok daha iyi," dedi Dante çatlak bir sesle. "Cesaret."

"Hmm. Kaleb'la ilgili hoş bir şey söyle."

"Hayır." Dante içkisini başına dikti.

"Yavaş git." diye güldü Alessa. "O hızda içersen, oyun beş dakikada biter."

"Sanmam. Midem çok sağlamdır." Karnına vurdu. "Kaleb Elektrik üretmesi tam ona göre bir güç."

"Neden?"

"Hiçbir şimşeğin yakınlarında bulundun mu? Hiç eğlenceli bir şey değildir."

"*Çok* şanssızsın."

"Şimşek üstüme düşmedi. Ayrıca, burnumda dahil yedi kemiğimi kırdım, bıçaklandım ve yandım ve neredeyse parmaklarımdan birini kaybedecektim."

Alessa yüzünü buruşturdu. "Tanrılar senden gerçekten de nefret ediyor olmalı."

"Ettiklerinden eminim."

"Beni de say."

Dante ofladı. "Sen kurtarıcısın. *Divorando*'dan sonra bir daha hayat boyu çalışmana gerek kalmayacak. Seninle ilgili soneler yazacaklar."

"Ya da adadaki bütün *Fonte*'leri öldüreceğim, *Saverio*'daki herkes ölecek ve hepsi benim suçum olacak." Alessa soğuk, üstü su damlalarıyla kaplı kadehi yanağına dayadı. "İnsanları incitmekten nefret ediyorum."

"Cidden mi? Hiç fark etmemiştim."

"Tek bir görevim var. *Bir* tane. Bunu neden yapamıyorum?"

Dante onu dikkatle süzdü, alt dudağını ısırdı. "Aç hissettiğini söylemiştin."

"Ne?" Alessa bakışlarını onun dudaklarından ayırdı ama gözleri –sıcak ve üstüne şekerleme serpiştirilmiş yumuşacık çikolatalı bir kek gibi koyu renkli olan gözleri– odaklanmasını kolaylaştırmıyordu.

"İlk *Fonte*'ne dokunduğunda, *aç* hissettiğini söylemiştin. Ama *gerçekten* aç kaldın mı hiç?"

Alessa burnunu kırıştırdı. "Herkes aç kalmıştır."

"Hayır, akşam yemeği geciktiğindeki gibi değil, gerçekten aç diyorum. Karnını doyurmak için toprak yiyecek kadar aç hissetmek gibi."

"O tür bir açlık çekmedim sanırım."

"O kadar aç olduğunda ve eline yiyecek bir şeyler geçtiğinde, çok hızlı yersen midenin bulanacağını bilirsin ama kendini kontrol edemezsin."

Alessa yanıtları bulabilirmiş gibi kadehine baktı ama gördüğü tek şey kendi çarpık aksiydi. "Tamam..."

"Seni bu yüzden buraya tıkmadılar mı zaten? Bağ kurmayı ve toplum kavramlarını hatırlatmak için bunları elinden almadılar mı?" Dante, Alessa başını kaldırana dek bekledi ve gözlerinin içine baktı. "Seni aç bıraktılar, sen de ilk fırsatta tıka basa karnını doyurdun."

Alessa içine derin bir huzursuzluğun yayıldığını hissetti. "Acınacak derecede yalnız olduğum için insanları resmen tüketerek öldürdüğümü mü söylüyorsun?"

"Senin suçun olmadığını söylüyorum."

Alessa'nın boğazına bir yumru oturdu. "Kitaplar yalnızlıktan ölmeyi romantik bir şeymiş gibi gösteriyorlar ama yalnızlığınla *başka* birisini öldürmek mi? İşte, *buna* beceri derler."

Dante öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Belki biraz gevşesen, kontrollü davranabilirsin."

Alessa hafifçe gülümsedi. "Bir sevgi atıştırmalığı gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Dante parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Bir evcil hayvan almana izin verirler mi?"

"Bir *evcil hayvan* mı?"

"Ufak, tüylü bir şey. Evcilleştirilmiş bir hayvan." Havayı tırmalıyormuş gibi yaptı. "Bir kedi gibi."

Alessa viskisinden bir yudum aldı, boğazı yanınca öksürdü. "Bir kedi almamı öneriyorsun. Ruhumdaki o kocaman boşluğu doldurmam için. Bir *kedi*."

"Neden olmasın? Belki karanlıkta daha iyi görürdün."

"Ya da bir kediyi öldürürdüm."

"Öldürür müydün?" dedi Dante şaşkınlıkla. "Onların tüyleri var."

"Bilmiyorum ve öğrenmek istemiyorum. Ufacık tatlı bir kediyi öldürürsem, kendimi asla affetmem."

"Bir kedi yüzünden mi? Ama zaten şimdiye kadar..."

"Üç kişiyi mi öldürdüm? Bunu mu söyleyecektin?" Dante en azından huzursuz olmuş gibiydi. "En azından, onlar buna razı geldiler. Bir hayvan bunu yapamaz."

Dante hâlâ düşünceli gözüküyordu.

Alessa onu uyarırmış gibi parmağını ona doğrulttu. "Yarın uyandığımda odamda bir kedi bulursam, ikinizi de kapı dışan ederim."

Dante güldü ve kendi bardağı da boşaldığı için onun bardağına uzandı ama Alessa eline vurdu.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Yalnızlığı hep kabullenmesi gerektiğine inanmış, kutsallığın kaplaması gereken boş yerlerini yalnızlıkla doldurduğu için kendisini suçlamıştı ama Dante'nin sözleri onu düşündürmüştü.

Belki de başından beri akıntıya karşı kürek çekiyor, yanlış yöne doğru yüzmeye çalışıyordu.

Kendini umut bıçağıyla bu kadar çok yaraladıktan sonra, bunu yine eline almak aptallık mı olurdu?

Yirmi Dört

I frutti proibiti sono i più dolci.
–Yasak meyve, en tatlı meyvedir.–

DİVORANDO'YA 20 GÜN KALA

Gece yarısına doğru, Alessa bluzunun ön tarafını çekiştirdi. Bir şey dökmüştü. Bir noktada. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordu. Gözleri şaşı olmuş bir halde, bulanık gördüğü parmaklarından birini burnuna götürdü, hayır, yanağına. Yok, orası çenesiydi.

"Viski değil bu." Konuşması ona garip geldi.

Bir sandalyeye yayılmış, bacaklarından birini sandalyenin kolundan sarkıtmış, ağzı açık ve bir gözü kapalı olan Dante, diğer gözünü kısıp yüzüne yaklaştırdığı tahtadan oyulmuş bir bibloya bakıyordu. "Doğru, sana bir saat önce içmeni söylediğim su. Yarısını memelerinin arasından akan bir nehir gibi elbisene döktün."

Alessa ofladı. "*Dökmedim.* Döktüysem bile –ki *dökmedim*– bir hanımefendinin göğüslerinden söz edemezsin."

"Göğüslerinden mi?" Dante bibloyu –en azından iki yüz senelik paha biçilmez bir aile yadigarıydı– yanındaki kırlentin üstüne düşürdü. "*Göğüsler* sözcüğü çoğul olmaz."

Alessa ayağa kalktı, çenesini kaldırdı ve odanın düz görünmesini bekledi. "Tabii ki olur. Göğüsler hemen hemen her zaman iki tanedir."

"*Memeler* iki tane olur ama *göğüsler* –kim göğüsler *der* ki?– çoğul olamaz. İki meme, bir göğüs. İki bacağım var ama bir tane apış aram var. Onun gibi."

"Bilemem."

"Dilbilgisi mi bilmiyorsun?"

"Apış aranı. Hem bir kız göğüslerinin arasına su döktüğünde, bunu *görmemiş* gibi yapman gerekir."

"*Görmedim* zaten. Ama birden ne kadar soğuk olduğundan şikâyet etmeye başladın. Sonra, bir kadeh daha içki içtin. O yüzden, suyun pek bir faydası olacağını sanmıyorum." Dante içmek istiyormuş gibi kadehine baktı. "Sıra kimde?"

"Bende galiba."

"Bir şarkı söyle."

"Pas. Sesim çok kötüdür." Bir sonraki yudum boğazından daha kolay aktı. "*Sen* bir şarkı söyle."

Dante'nin bunu yapacağını sanmıyordu ama ballı viski kadar tatlı bir sesle söylemeye başladı:

"Güzel sevgilimi bir gemiye bindirdim."

Eyvah. Boğazını yakan alkol ve Dante'nin yumuşak sesi içinde bir şeyleri eritmeye başlamıştı.

"Ona denizi tattırmak istedim."

Tamam. Ama bu hiç de adil değildi.

"Tekrar karaya döndüğümüzde,"

Dante gözlerinde muzip bir parıltıyla derin bir nefes aldı.

"Sevgilim beni tattı."

Alessa başını geriye atıp kahkahalarla güldü. "Ah, *bravissimo**. Böylesine şeytani bir şarkı için melek gibi bir ses."

---

* *Harika.* -e.n.

"*Grazie*." Dante başını eğdi. "Sıra sende."

"Şarkı söylemem."

"En sevdiğin rengi söyle o zaman."

"Yeşil. Bu oyunda çok kötüsün. Sıra bende. Kaç kişiyi öptün?"

Dante kaşlarını çatarak düşündü. "Yedi. Yok, sekiz. Bir dakika, ikizler bir mi sayılır, iki mi?"

"İkizler ayrı insanlar, o yüzden tabii ki iki sayılır. Ayrıca, iğrenç bir şey bu. Kardeşleri öpmemelisin."

"*Benim* kardeşlerim değildi. Güzel bir kızın vereceği bir öpücüğü asla geri çevirmem."

O halde, daha çok kişiyi öpmemiş olması şaşırtıcıydı. O kadar ölümcül olmasaydı, Dante'nin kişilik kusurlarına rağmen onu öpmek için sıranın başında olurdu. Ama birkaç kadeh içtikten sonra, Dante neredeyse hoş birisine dönüşmüştü. Ya da kendisi içki yüzünden sağduyulu karar veremiyordu. Viski diğer her şeyi çarpıklaştırdığı için, büyük bir ihtimalle onu da farklı görüyordu. Kadehi bile eğik duruyordu. Belki eğik duran zemindi. Ya da kendisiydi. Bunu bilemiyordu.

Neden söz ediyorlardı?

Dağılan düşüncelerini toparladı. "Sanırım, trajediyle sonuçlanmayacağını bilsem ben de geri çevirmezdim. Tek girişimim *hiç* de iyi gitmedi."

Dante gevşek bir ifadeyle sırıttı. "Pratik yapman gerek."

"O halde, öpüşmeyi de asla iyi öğrenemeyeceğim şeyler listesine ekle."

"Boş ver." Dante bu önemli bir konu değilmiş gibi elini salladı. "Eminim ki ölüm dokunuşu için de önünde sonunda bir çözüm bulursun."

Alessa kıkırdadı ve sabah uyandığında tüm bunlardan pişman olacağını söyleyen o cılız sese aldırış etmedi. "Fa-farazi

---

* *Teşekkürler.* (e.n.)

olarak konuşmak gerekirse, şu yüksek olasılık taşıyan acı dolu bir ölüm meselesini aşabilseydin beni öpmek ister miydin?"

"Farazi olarak mı?" Dante bu sözcüğü ondan sadece biraz daha iyi telaffuz etmişti.

"Elbette."

"Acı dolu ölüm kısmını aşmak biraz zor doğrusu." Dante kadehini onunkiyle tokuşturdu.

"*Farazi* konuşuyoruz." Alessa ona tekme attı ama bacağını ancak şöyle bir sıyırdı. "Bunu gerçekten yapmana bile gerek yok. Güzel olduğumu düşünüyormuşsun gibi rol yapman bu kadar zor mu?"

"Bana bunu sormadın."

"O zaman, baştan soruyorum." Alessa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sence ben güzel miyim?"

"Evet. En sevdiğin yemek ne?"

Alessa saçlarını abartılı bir gururla kabarttı. Dante'nin inatçı dudaklarından bir iltifat kapabildiği için fazladan bir puanı hak ediyordu. "Hâlâ gerçek bir soru değil."

"Bizi daha güvenli sulara doğru yönlendirmeye çalışıyorum. En büyük korkun ne?"

"Ah, çok daha güvenliymiş gerçekten." Alessa kaşlarını çattı. "Hepimizin ölmesi."

"Sıkıcı."

"Benim suçum olmasına ne dersin? Bence bu beni herkesin ölme olasılığında daha fazla korkutuyor. Korkunç bir insan olmalıyım."

"Seni yargılamak bana düşmez." Dante parmaklarını kadehinin etrafında çevirdi. "En sevdiğin hobi?"

"Kazara insanları öldürmek dışında mı? Yok. Belki de örgü örmeyi öğrenmeliyim."

"Çok keyifsiz bir sarhoşsun doğrusu."

"Zaten sıra sende. Bir kedi almak konusunda fikrimi değiştirmem için çok mu geç?"

"Hah, demek teorimi kabul ediyorsun."

"Partnerlerimin yaşam enerjisini emecek kadar yalnız olduğum konusunda mı? Tamam, doğru olduğunu kabul edelim." Nefesini dışarı verdi. "Birden fazla kediye ihtiyacım olabilir."

Dante kadehini masaya bırakıp ayağa kalktı. "Aklıma bir fikir geldi."

Alessa geriye çekildi. "Ne yapıyorsun?"

"Dünyayı kurtarabilmen için sana sarılacağım."

Alessa telaşla kaçmaya çalışırken sandalyelerden birini yere devirdi. "Hayır. Kötü bir fikir."

"Tepeden tırnağa örtülüsün ve senden bir kafa boyu kadar daha uzunum. Bana zarar verebilmek için zıplaman ve beni incitebilmek için yüzünü benimkine çarpman gerek."

Alessa koltuğun diğer tarafına geçerek, elinden gelen en sert ifadeyle ona baktı. "Çok tehlikeli."

"Sarılmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Hem de çok istiyorum.

Yutkundu. "Eldivenler."

Dante eldivenleri arka cebinden çıkardı ve bunu komik bulmuş gibi başını salladı.

Dante'nin ilk adımında, apar topar geri geri gitti. "Yüzün."

Dante gözlerini devirdi, etrafına bakındı ve kapının yanındaki kancalardan sarkan renkli fularları gördü. Parlak mor renkli bir fular alıp bir ucunu gömleğinin içine soktu ve başının etrafına doladı. Eldivenli elleriyle fuların kıvrımlarını çekiştirip önünü görebilmek için biraz aralamaya çalıştı. "Lanet olsun, neredesin?"

Alessa dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Dante'nin koyu renkli gözlerinden biri fuların arasında belirdi ve kollarını iki yana açıp beklemeye başladı.

Cesaret, çaresizlik ya da sadece sarhoşluk aptallığı Alessa'yı onun kollarına itti.

Birbirlerine değdikleri anda, vücudundaki kaslar o kadar gerildi ki istese bile kıpırdayamazdı.

Dante'nin bedeni ılıktı.

Alessa bundan başka bir şey düşünemiyordu. İnsanların ılık olduğunu unutmuştu.

Ellerini onun sırtına koymaya çalıştı ama korkuyla geri çekti. Dante güçlü kollarını korkmadan etrafına dolayınca, Alessa tekrar denedi ve avuçlarını Dante'nin sırtının düz kısımlarına dayadı.

Yavaş yavaş kasları gevşedi, yanağını göğsüne yaslayana dek ona sokuldu.

Dante'nin düzenli kalp atışları hızlandı.

Alessa geri çekilecek gücü toplamaya çalıştı –Dante'nin incineceğinden korkmasını istemiyordu– ama Dante geri çekilmedi. Alessa hayatında *hiç* bu kadar güzel bir şey hissetmediğini fark etti. Bu sarılış resmi olarak başına gelen en güzel şeydi.

Acınası bir durum.

Umurunda değildi. Senelerce suyun altında kaldıktan sonra yeniden nefes alıyormuş gibi hissetti. Sıcaklık ve rahatlık hissiyle sakinleşti, tüm dünyayı unuttu ve bütün duyuları onu tutan güçlü kollarla, yanağının altındaki sıcaklıkla yatıştı...

İrkilerek başını kaldırdı.

Dante'nin sesi göğsünde titreşti. "Uyudun mu yoksa?"

Alessa gözlerini kırpıştırdı. "Olabilir."

"Gerçekten mi?"

"Sadece bir anlığına."

"Hah. Bir kadın kollarındayken bir erkeğin isteyeceği bir şey değil ama bu iyiye işaret herhalde, öyle değil mi?"

Alessa evet anlamında başını sallarken, Dante'nin gömleği yenine sürtündü.

"Daha iyi misin?" dedi Dante. "Tatmin oldun mu?"

Tatmin olmak mı? Tatmin olmaya yaklaşmamıştı bile.

Daha iyi miydi? Evet.

Anlamsız olması gereken bir şey mırıldandı.

"Ne dedin?" Dante tek koluyla onu sımsıkı tutarken, serbest eliyle tulan biraz düzeltmeye çalıştı.

"Bir şey demedim." Alessa ona biraz daha sokuldu. "Merak etme. Birazdan seni bırakacağım."

Dante duraksadı. "Acele etme."

Alessa geri çekildiğinde sadece biraz sendeledi. "Bana ismini söyler misin *lütfen*?"

Dante dudağını ovdu. "Bak ne diyeceğim. Sen dünyayı kurtar, ben de sana ismimi söyleyeyim. Seni motive eder mi?"

"Bir çalışanımla ilgili gayet temel bir bilgi karşılığında çıtayı fazla yükseltiyorsun."

"İster kabul et ister etme." Dante esnedi. "Gidip duşa gireceğim. Biraz daha su iç. Sonra bana teşekkür edersin."

Alessa kendisine kocaman bir bardak su doldurmak için musluğa gitti. Yere epey su döktükten sonra, yatağına gitti ve uzanma isteğine direndi.

Gecelikleri banyonun dışındaki dolaptaydı ve Dante duştayken oraya girmek istemiyordu. O yüzden, üstünde sadece külodu kalacak şekilde soyundu ve yatağa girmeden önce elbisesini ayağıyla kenara itti. Biraz uğraşmak zorunda kaldı ama tekrar bardağına uzanırken örtüyle göğsünü örtmeyi başardı.

Suyun yarısını irade gücüyle içti. Geri kalanını içmek için daha büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Ilık suya bakıp kaşlarını çattı. Buz almak için, Dante duştan çıkmadan odada koşması gerekiyordu ve bu fikir ayıkken kötü, o haldeyken feci bir fikirdi.

Ilık musluk suyuyla yetinmek zorundaydı.

Kendisini bir yudum daha içmeye hazırlarken, Dante üstünde sadece bir havluyla banyodan çıktı.

Alessa bardağı hâlâ aralık duran dudaklarından çekti.

"Affedersin. Yedek giysilerimi yanıma almayı unutmuşum." Dante başını yana eğdi. "İyi misin?"

Ah. Ona bakakalmıştı. İçinden bakışlarını başka yöne çevirmek geçmiyordu. Elini havaya kaldırdı. "Kıpırdama."

Dante bir sorun mu var diye etrafına bakındı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden burada duruyorum?"

"Bana cesur olmamı söylemiştin."

"Evet?"

"Yatak odamda yarı çıplak bir erkek var. O yüzden, *cesurca* ona bakıyorum."

Dante gülümseyerek parmaklarını saçlarının arasından gezdirdi. "Ben... bunu demek istememiştim."

"Tavsiyenle birisinin ne yapacağına karışamazsın. Diğer cesaret türleri üstünde sonra çalışırım. Şimdilik, dikkatle sana bakıyorum. Tabii, utangaçsan ayrı konu."

"*Utangaç* mı?" Dante gülümsediğini tam olarak gizlemeden dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Pek sayılmam." Ellerini havaya kaldırıp kendi etrafında ağır ağır döndü. "İşte. Bu kadar yeter mi?"

Tehlikeli bir soruydu. "Sanırım, artık giysilerini giymene izin vereceğim."

Dante alaycı bir sesle güldü. "Sanki beni engelleyebilirsin."

"Seni serçeparmağımla öldürebilirim."

"Korkudan titriyorum."

Alessa ona bir yastık fırlattı. Dante bunu havada yakaladı ve koltuktaki temiz giysilerine doğru yürürken yastığı koltuk altına sıkıştırdı. "Bunları bana fırlatmaya devam edersen, yastığın kalmayacak."

Alessa gülümseyerek yastıklarının arasına gömüldü. En azından, bir kişi ona sıradan bir insanmış gibi davranıyordu. Çok uzun zamandır umut bile edemeyeceğinden fazlasıydı bu.

Yirmi Beş

Le bestemmie sono come la processione: escono
dal portone e ritornanodallo stesso.
–Lanetler geçit törenleri gibidir: Geldikleri yere geri dönerler.–

DİVORANDO'YA 19 GÜN KALA

Ölüyordu. Ölüyor *olmalıydı.* Kafatası tam ortadan ikiye ayrılmaya kararlı gibiydi ve Alessa insanların başlarının ikiye ayrılmaması gerektiğinden emindi. Sallandı, ayakta durabilmek için tutunacak bir şey aradı ama eli boşa gitti.

Dante onu dirseğinden yakaladı. "Yavaş."

"Sana kaç kere..." Alessa kolunu çekmeye çalıştı ama beceremedi ve bu hareketi zeminin kaymasma neden olunca bir şey yapmaktan vazgeçti.

"Sakin ol. Eldivenlerimi taktım, senin üstünde de uzun kollu bir giysi *ve* ellerinde eldivenlerin var."

"Dünya tarihinde hiçbir şey bir insana *sakin* olmasını söylemek kadar etkisiz olmamıştır." Alessa kolunu çekti. "Başım zonkluyor."

"Daha çok su içmeliydin."

Alessa duvarı boldu ve alnını taşa yasladı. "Ölüyorum."

"Ölmüyorsun. Akşamdan kalmasın."

"*Sen* neden akşamdan kalma değilsin?"

"*Öyle* mi olmamı istiyorsun?"

"Evet, istiyorum. Hem de çok."

"Ben de iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Öyleler miydi? On üç yaşından beri bir arkadaşı olmamı ama belki de sarhoşlukla geçen bir gecenin sonunda yetişkinler arkadaş oluyorlardı. Başındaki zonklamadan dolayı doğrüst düşünemediği için –zonklamanın bir sesi olduğunu fa etmişti– zihnini yürümeye ayarlamıştı. Kendisini hazır hissetmese de görev onu bekliyordu.

"Bazen en iyi ilaç biraz daha zehirdir. Şişede biraz daha kalmış olabilir."

Alessa öğürdü. "Aç gözlü bir meyhanecinin tavsiyesi gibi.

"Gel, bir şeyler yemen gerek."

Alessa yerine otururken, midesi akrobasi yapmaya başla Alnında boncuk boncuk ter birikti. Aynı anda hem terlediği hem de yapış yapış olduğunu hissediyordu. Kimsenin bakmağından emin olduktan sonra, bir su bardağını yanağına bastır ve serinliği hissedince iç çekti.

Dante tabağına sade bir çörek koydu, yemesi için ona dik d baktı ve kapının yanındaki nöbet yerine geri döndü.

Alessa tabağını itip birkaç kere yutkundu.

Kaleb çoktan kaçıp gitmişti. Geriye kalan *Fonte*'lerse iz günlerine bir an önce başlamak için çöreklerini ve meyve sular nı hızla mideye indirmişlerdi.

"Dün akşam fazla mı eğlendin?" Kamaria alaycı bir ifadeyl ona sırıtırken, Nina ve Josef hangi tapınak ayinine katılacakl rını ya da her ihtimale karşın tüm ayinlere katılsalar mı diye kc nuşuyorlardı.

Alessa mutsuz mutsuz çatalına baktı.

"Öğleden sonra için planın ne, *Finestra*?" diye sordu Saida. "Portre seansından sonra izinli misin?"

Alessa bir şey yemekten vazgeçti. "Gidecek bir yerim yok."

"Anladım." Saida dudağını ısırdı. "Pardon."

Programının tek iyi yanı, o günü atlatması için sadece oturması gerektiğiydi.

Bu bile onu neredeyse öldürecekti.

Mastro Pasquale'nin pozundan tatmin olması bir saat sürdü çünkü Alessa'nın pozunu ona dokunarak ayarlayamıyordu ve Alessa talimatlara uymakta her zamankinden daha kötüydü.

Gümüş rengi saçları, biraz androjen bir görünümü ve kendi heykellerinden birini andıran çarpıcı yüz hatları olan *mastro* o kadar ince bir mizah anlayışın sahipti ki Alessa onun espri yapıp yapmadığından asla emin olamıyordu ve uzun zaman önce gülmemenin daha güvenli olduğunu öğrenmişti.

Mastro Pasquale nihayet şövalesinin arkasına geçti ama ilk taslağını yaparken, eski öğrencisini *sfumato** ve *chiaroscuro*** hakkında soru yağmuruna tuttu, başını hafifçe yana eğmesini, kaldırmasını, sonra çenesini eğmesini emretti.

Ressam o günkü seansın sona erdiğini söylemeden çok önce, Alessa en zor fiziksel görevin oturmak olduğuna karar vermişti bile. Tek tesellisi kırmızı elbiseyle dışarı çıktığında Dante'nin hafif bir şok geçirmesi ve o andan beri gözlerini ondan neredeyse hiç ayıramamış olmasıydı.

"Güzel *contrapposto****," dedi *Mastro* Pasquale güvenli bir mesafeden onları izlemiş olan Dante'ye bakarak. "*Finestra*, şuradaki pürüzsüz bacak çizgisini, gövdesinin omuzlarını ve kalçalarını vurgulayan yan duruşunu görüyor musun?"

Alessa düşünceli düşünceli başını sallarken, Dante paniğe kapılır gibi oldu.

---

* *Detaylı.*

** *Işık gölgesi.*

*** *Zıtlık.*

Mastro Pasquale parmaklarını şaklattı. "Stüdyoma gelip bir sonraki heykelim için poz vermelisin."

"Gerçekten de gitmelisin," dedi Alessa. Bunu "boynunun kavisini" mahvetmemek için ağzını açmadan söylemişti. "*Mastro* Pasquale anatomik ayrıntıları ön plana çıkarmasıyla meşhurdur."

"Doğru," dedi *mastro* malzemelerini toparlamaya başlarken. "İyi de ücret öderim ama çekingensen hiç zahmet etme."

Alessa boynunu ovdu. "Yok, Dante bana kesinlikle utangaç olmadığını söyledi."

"Harika. Kartımı vereyim. *Finestra*, benim için bir şerefti. *Fonte* hazır olduğunda geri geleceğim." Kadın Dante'ye yaldızlı bir kartvizit verdi ve bahçeye çıkıp uzaklaştı.

Dante kartviziti Alessa'ya fırlattı. "Az önce bir nü model olmam için beni mi önerdin?"

Alessa çimlere düşen kartviziti aldı. "Vaktinin yarısını burada durup surat asarak geçiriyorsun. En azından bunun için ücret alabilirsin."

"Sen zaten bunun için bana para veriyorsun. Giysilerim de üstümde kalıyor." Dördüncü kata vardıklarında Dante durdu. "Hemen bir yere gidip gelsem olur mu? Kapıyı kilitlersen güvende olursun. Geç kalmam."

Alessa'nın kalbi ve midesi, diğerleri aileleriyle ve arkadaşlarıyla vakit geçirirken, günün geri kalanını kendisini odalarına hapsetmiş bir halde geçireceği için bir hayal kırıklığı yarışına girdi. Dante'nin bile izin gününde onun yanında kalmaktan daha iyi işleri vardı. "Özel birisini mi ziyaret edeceksin?"

"Hayır. Bir şeyi kontrol edecektim."

"Bir feneri söndürmeyi mi unuttun?"

"Onun gibi bir şey."

Yalnız geçireceği sessiz sakin gün ona fazla uzun geldi ama gülümseyip girmesini söyledi.

"Önce sana bulduğum barikatı göstereyim..." Süite girdiklerinde Dante gerildi. "Bir dakika. Buraya birisi girmiş."

Alessa dört bir yana baktı ama farklı olan tek şey masadaki limonlu *verbena* kurabiyeleriyle dolu tabaktı. O keskin tadı hissedebiliyor, kurabiyelerin üstündeki şekerli kıvrık limon kabuklarını görebiliyordu.

"Sorun yok," dedi rahat bir nefes alarak. "Birisi kurabiye getirmiş."

"Hizmetçiler genellikle yiyecekleri koridorda bırakmıyorlar mı? Süitinin anahtarı kaç kişide var?"

Alessa kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bazen birisi çarşafları değiştirmek ve temizlik yapmak için geliyor. Bir de..." Dante'nin sert ifadesini görünce sustu.

"Kilitleri değiştireceğiz." Dante ondan önce tabaktaki kurabiyelerden birini alıp kokladı.

Alessa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yalayacak mısın yoksa ben de bir tane yiyebilir miyim?"

Dante ufak bir ısırık aldı ve hemen eline tükürdü. *"Defne."*

"Kim?"

"Arabistan defnesi. Tadı korkunç bir zehirdir. Büyük bir ihtimalle, seni öldürecek kadar çok kurabiye yemezdin ama birkaç ısırıktan sonra keşke ölseydim derdin. Amatör suikastçılara şükret."

Alessa derin bir iç çekerek oturdu. "Zehrin tadını nereden biliyorsun?"

"Aptal bir çocuktum." Dante kurabiyelerin geri kalanını çöp tenekesine döktü, tepsiyi kontrol etti ve onu da attı. "Bundan böyle yiyeceklerini ben getireceğim. Mutfaktaki hizmetçi kızlardan biri büyük bir hevesle beni gezdirmişti. Onunla konuşurum."

Belli ki Kurt'un hayatında ufak bir zehirleme girişimi sıradan bir olaydı.

Ya da değildi.

Dante bıçağını bacağına vurdu. "Lanet olsun. Seni savunmasız bırakmak hoşuma gitmiyor."

"O halde, beni de yanında götür."

"Şehir güvenli değil."

"Belli ki *Cittadella* da değil. Annem ve babam fırıncıdır. Kurabiyeleri kimin yaptığını biliyor olabilirler. Depolarında suikastçıları barındırdıklarını sanmıyorum. Sen işini yaparken, beni orada bırakabilirsin."

Dante kaşlarını çattı. "Bilemiyorum..."

"Beni kimse tanımaz. *Finestra* gibi giyinmem. Hem askerlerin yarısı geçen gün sular altında kalan depo seviyelerinden malzemeleri kurtarmaya çalışıyorlar."

"Hep bu kadar çok kural çiğner misin?"

"İster inan ister inanma, yeni bir gelişme bu." Alessa ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Lütfen, Dante. Kurabiyelerle ilgili bir şey bilmiyorlarsa bile onları görmek istiyorum. İnsanları neden incittiğimle ilgili teorin doğruysa, belki bir kapanış yapmak iyi olabilir."

"Ya da durumun daha kötüye gitmesine neden olur."

"Lütfen."

Dante homurdanarak tamam dediğinde, Alessa buna mutlu olduğunu belli etmedi. Dante onun gözlerini kırpıştırarak her istediğini yaptırdığını fark ederse, bir daha asla istediklerini yapmayabilirdi.

Alessa yakut rengi elbiseyi asıp gardırobunu karıştırdı. Uzun kollu, eldivenlerinin büyük bir kısmını gizleyen basit mavi renkli bir elbise ve birisi çok dikkatlice bakmadığı takdirde belli bile olmayan çok açık renkli altın rengi çoraplar buldu. Evine *Finestra* olarak değil, kendisi olarak dönmek istediği için yüzünü yıkadı, saçlarını ortadan ayırdı ve sırtına uzanan basit bir örgü ördü.

Aynadaki yansımasına bakınca, karşısında bir ayna değil de başka bir hayata açılan bir pencere varmış gibi garip bir hisse kapıldı ve olmuş olabileceği kızı gördü. Gamsız bir ifadeyle

gülümsemeye çalıştı ama bunun yüzüne uymadığını düşündü. Başka bir Alessa, başka bir hayat yoktu. Tek hayatı buydu.

Şirin dükkânın vitrini eskisinden daha şıktı. Harfler altın renginc boyanmıştı ve camlar eğimli panellerle değiştirilmişti.

"Güzel bir yermiş," dedi Dante. Büyük bir ihtimalle fedakarlıkları için –*onu* feda ettikleri için– aldıkları aylık ödemeler ailesinin iş yerine yardımcı oluyordu ama Alessa kırgınlığını gizleyecek kadar asil değildi.

"İçeri girmemi istiyor musun?" dedi Dante.

"Hayır." Zaten bir görgü şahidi olmadan da yeteri kadar zor olacaktı. "İşin biter bitmez gel."

Fırın neredeyse kapanmak üzereydi ve içerisi boştu. Vitrinde her zamanki gibi o gün çıkmış olan ürünler yoktu. Maya, şeker ve çocukluğunun kokularıyla kaplı olan fırının kapısını arkasından kapatıp tabelayı çevirdi.

"Az sonra kapatacağız ama birkaç somun..." Babası un kaplı ellerini önlüğüne silerek arka odadan çıktı ve onu görünce olduğu yerde kalakaldı.

Eskiye kıyasla daha çok beyazı olan saçları biraz daha uzundu ve yüzü biraz daha çöküktü ama yüzünde onu son gördüğündeki ifade vardı; hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla karışık melankoli.

"Finestra." Kollarını kaldırdı ama hemen indirdi. "Burada ne işin var?"

Alessa boş yere ona sarılmasını bekledi. "Merhaba, baba. Lütfen, bana ismimle hitap et."

Babası boş mutfağa göz attı. "Alessa. Küçük kızım, ne kadar büyümüşsün."

"Seni özledim." Alessa'nın yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başladı.

Babası tezgâhın arkasından çıktı ama ona yaklaşmadı. "Biz de seni özledik. Tanrıların yaptıkları seçimlerin nedenlerini asla

anlayamayacağım ama inancımı yitirmedim. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Alessa için bu çok hafif bir ifadeydi. Kendisini bıraksa, hüngür hüngür ağlayabileceği için bir kere burnunu çekti ve cebinden zehirli kurabiyeyi çıkardı. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

Babası kaşlarını çattı. "Bir süredir kurabiye yapmadım ama dün burayı Adrick idare etti. O yapmış olabilir. Neden?"

Alessa'nın kalp atışlarının hızlandığını, arka basamaklardan ayak sesleri gelince dört nala koşturmaya başladığını hissetti.

"Marcel, tabelayı çevirdin mi?" Annesi zemin ayakkabılarını yutmuş gibi adım atarken donakaldı.

"Anne."

"Finestra." Annesi güzelce reverans yaptı. "Saygısızlık etmek istemem ama burada olmamalısın."

Alessa kendisini aptal gibi hissetti. "*Verità*'nın ne dediğini biliyorum, anne. Uzun kalmayacağım."

"Ne dediğini biliyorsan, tanrıların bizden ne istediklerini de biliyorsundur. Burada olmaman gerekiyor."

"Biliyorum ama ben..." Sözcükler boğazına dizildi. Sahi *neden* oradaydı? Yanıtını bilmek istemediği bir gizemi çözmek için mi? Bulamayacağını bildiği bir sevgiyi aramak için mi? Yoksa sadece ailesiyle bir kapanış yapabilmek için mi? "Elveda demek için gelmiştim."

Annesi çoktan arkasına dönmek üzereydi. Bu yüzden, Alessa kısaca, "Hoşça kalın," dediğinde annesinin yüzünü göremedi. Babası *Üzgünüm* anlamında bir işaret yaptı.

Alessa yanıt vermedi. Onun taraf tutmasını beklemek adil değildi ama tutmaması onu incitmişti.

On üç sene. On üç sene kızının gökyüzünün güneşi olduktan sonra, annesi son bir veda için gözlerine bile bakamıyordu.

O anda, içindeki bir şey soldu ve öldü.

"Adrick burada mı?"

Babası buz gibi ses tonu karşısında irkildi. "Hayır, eczanede. Neden..."

Alessa babası lafını tamamlayamadan dışarı çıkmıştı bile.

Dante'yi beklemesi gerekirdi ama annesinin onu reddedişi ve babasının gözlerindeki acı ifade onu gitmeye zorlamıştı. Adrick'i bulması, hayatta kimsesi kalmadığına dair hissettiği o ufacık korkuyu yenmesi gerekiyordu.

Son köşeyi de dönünce, az kalsın eczanenin önüne toplanmış olan bir grup beyaz cüppeli *Fratellanza* üyesine çarpacaktı.

Gözlerine güneş vuruyormuş gibi elini yüzüne siper edip eczane ve yandaki terzi dükkânının arasındaki kalan dar ara sokağa daldı.

Bir kez olsun, *Dea* ona yardım etti. Adrick arka taraftaydı ve elinde boş bir tahta kutu vardı. Binanın arkasındaki etrafı duvarlarla çevrili ufak avlu tersine çevrilmiş ve bir yarım daire gibi dizilmiş kutularla doluydu.

Adrick ona bakakaldı. "Burada ne *işin* var?"

"Seninle konuşmam gerek."

"Hayır. Gitmen gerek. Hemen."

Alessa cebinden kurabiyeyi çıkarırken, etrafa kırıntılar saçıldı. "Dün bunları fırından kim sipariş etti?"

Adrick'in yüzü kireç gibi kesildi. "Hatırlamıyorum."

"Babamın limonlu *verbenas*'larına zehir koyduğunu hatırlıyor musun yoksa başka birisi sonradan mı ekledi?"

Adrick saçlarını çekiştirdi. "Açıklayabilirim ama şimdi değil. Gitmen gerek. Böyle olmaması..." Dükkândan sesler gelince irkildi ve tüm vücudu gerildi.

"Neyin var senin?"

"Söz veriyorum, bu akşam *Cittadella*'ya geleceğim. *Lütfen*, hemen git."

Adrick'in telaşı Alessa'nın öfkesinin dinmesini sağladı ve Alessa kırışık mendili cebine sokup hızla kaçtı.

Fraellanza üyeleri artık ön tarafta değillerdi ama sokaktaki her yüz ona bakıyor olsa da olmasa da bir düşmana dönüştü. İnsanlar bekledikleri şeyi görüyorlardı ve basit giysiler içindeki temiz yüzlü bir kız dikkat çekmiyordu ama o gergin ruh haliyle üstüne parlak bir ışık tutulmuş, tüm kem gözleri ona çekiyormuş gibi hissediyordu.

Sokak kalabalıktı. Fırına geri mi gitmeli yoksa Dante'yi Varil'deki eski mahallesinde aramalı mı diye düşünürken, bir sokak kadar ötede birisi dikkatini çekti. Onu hemen fark etmiş olması, aksi yöne doğru giderken başının arkasını şöyle bir gördüğü halde dikkatini dağıtması utanç vericiydi.

Ona seslendi ama o arkasına dönmedi. Yoldan geçen birçok kişi döndü.

Ona yetişmesi gerekiyordu.

İnsanların arasında ilerlemeye ve onu gözden kaçırmamaya çalışırken, Dante diğer yönde ilerleyen bir adamın omzuna çarptı ve ikisi bir kavga arayan sokak kedileri gibi hışımla birbirlerine baktılar.

Yolun kenarındaki tezgâhların önünden geçtiği iki kadın ona kaçamak bakışlar fırlattılar, biraz fazla dikkatli incelediler. Alessa kapüşonunu başına geçirdi ama kalabalığa karışmaya çalışırken Dante'yi gözden kaçırdı.

Neredeyse dar sokağın önünden geçip gidecekti ama Dante'nin sesini duyunca birden durdu. Sokağın en sonunda, Dante beyaz cüppeli bir adamla tartışıyordu.

Alessa kalbi gümbür gümbür atmaya başlayanca hemen bir sıra varilin arkasına gizlendi ve aralarından onları izlemeye koyuldu.

Adam uzun boylu, iri ve dazlak birisiydi. Ivini değildi. Bunu fark edince derin bir oh çekti ama rahatlama hissi uzun sürmedi.

"Bundan benim çıkarım ne?" dedi adam ters bir tavırla. Dante onunkinden daha da sert bir sesle karşılık verdi ama dediklerinin birçoğu arka sokakta yere devrilen bir arabadan gelen bağırışlar yüzünden duyulmadı. Alessa tek bir sözcüğü anlamıştı.

Öldür.

Gözlerinin önünde benekler uçuşmaya başladı.

Bir tehdit miydi... yoksa bir vaat mi?

Adam yumruklarını sıktı.

Dante bıçaklarını havaya fırlatıp saplarından tuttu.

Alessa nefesini tutup bekledi.

İki adam da saldırmaya her an hazır dururken, hava gerildi ama ikisi de uzunca bir süre ne konuştu ne de hareket etti.

Nihayet, Dante küçükseyici bir ifadeyle bıçaklarını kınlarına koydu. *"Vai a farti fottere."*[*]

Ondan yaşça daha büyük olan adam yere tükürüp geri geri gitti ama dikkati Dante'de olduğu için Alessa'yı görmedi.

Alessa öfke hissinin içinde kabardığını, kocaman bir dalgaya dönüştüğünü hissetti.

Annesi onu doğru dürüst veda edecek kadar bile önemsemiyordu, erkek kardeşi *Fratellanza* üyeleri yakınlarda toplanmışken bir toplantı düzenliyordu ve şimdi de *Dante* Ivini'nin adamlarından biriyle karanlık bir ara sokakta bir anlaşma mı yapıyordu? Sırlar giderek birikiyordu.

Gidecek hiçbir yeri yoktu. Dahası, *birisinden* yanıtları almadan o ara sokaktan *çıkmayacaktı.*

Alessa gizlendiği yerden çıktığında, Dante'nin sırtı ona dönüktü. Alessa bakışlarını ona dikti, arkasına dönmesini, utanç içinde süklüm püklüm karşısında durmasını ya da *Dea* aşkına neler olduğunu açıklamasını istedi.

Alessa'nın orada olduğunu fark etmemiş olan Dante kolunu geriye savurdu ve duvara elindeki tüm kemikleri kırabilecek kadar sert bir yumruk attı.

---

[*] *Git kendini becer.*

Vücuduna şiddetli bir ağrı yayıldığını hissetti ve tekrar yumruk attı. Sonra, tekrar. Ve tekrar. Her yumruk daha hızlı, daha sertti ve duvara her temas ettiğinde yere sıva parçaları dökülüyordu.

Alessa eliyle ağzını kapattı.

Eli. Elini çoktan mahvetmediyse bile mahvedecekti. Öne çıktı. Onu durdurmak için. Ya da ona bağırmak için. Hangisini yapacağını bilemiyordu.

Kırık bir cam şişesine bastı.

Dante o kadar büyük bir hızla arkasına döndü ki Alessa bir şey diyecek zamanı bile bulamadı.

Dante'nin gözleri öfkeyle korkunç bir şekilde parladı ve Alessa karnında iki keskin acı hissetti.

Nefesi kesildi, dudakları aralandı. Dante'nin bıçaklarını saplarından kavramış, karnına dayanan ellerine baktı.

Dante'nin parmaklarının arasından kanlar damlıyordu.

Dante boğuk bir sesle bıçakları çekti. Bıçaklar büyük bir tangırtıyla yere düştü.

Muhafızı. Katili.

Alessa dizlerinin boşa gittiğini hissederken onun ismini fısıldadı.

Yirmi Altı

Piove sul bagnato.
–Aksilikler hep üst üste gelir.–

DİVORANDO'YA 19 GÜN KALA

Dante ,Alessa'nın düşüşünü yavaşlatmak için dizlerinin üstüne çöküp onu yakaladı.

Neden?

Alessa'nın tüm dünyası Dante'nin kollarının arasına sığacak kadar ufalırken, ihanet ve acı hisleri her yanını kapladı.

Yanıtları bulabilmek için onun yüzüne baktı ama sadece dehşet ifadesi gördü.

Dante'nin dudakları sessizce hareket ediyor, *Hayır, hayır, hayır*, sözcüklerini oluşturuyordu.

Sakın bana sessizce yaklaşma.

Dante onu uyarmıştı. Hem de sadece bir kere değil.

Uyarısına kulak asmamıştı.

Demek şanlı, kahraman birisi olarak ölmeyecekti.

Dante onu yere yatırırken, ensesinden tuttuğu için Alessa başının taş zemine değdiğini hayal meyal hissetti.

Dante'nin ona dokunmaması için onu uyarması gerekiyordu ama gözleri kararmaya başlamıştı. Üstüne eğilmiş olan Dante'nin gölgesi güneşi örtüyordu. Birden yeni bir acıyla bağırdı.

Dante onu yine mi bıçaklamıştı?

Hayır. Yaralarının üstüne bastırıyor, durumunun ne kadar ciddi olduğuyla ilgili kendi kendine tartışıyormuş gibi başını sallıyordu ama gözleri gerçekleri ele veriyordu. Onu öldürmek için hamle yapmıştı ve asla ıskalamazdı.

Bazı yaraların düzelmesi mümkün değildi.

Dante kanamayı durdurmak için uğraşmayı bıraktı ve adeta bir eldiven gibi kanlarla kaplanmış olan elleriyle ellerini tuttu.

Alessa istese de ondan kaçamazdı.

Elini tuttum.

Dante hatırlamıştı.

Dante onun eldivenlerini çıkarmaya çalıştı ama ıslak deri eldivenler ellerine yapışmıştı. Güzel. Bunu yapmaması gerekiyordu. Alessa parmaklarını kıvırdı ama onu durduramayacak kadar güçsüz düşmüştü. Dante parmaklarını parmaklarının arasından geçirirken, avuçlarında onun sert ellerini hissetti ve acı hissi biraz hafifledi.

Bir kalp aynı anda hem mutluluktan uçabilir hem de kırılabilir miydi?

Onun ölmesini istemiyordu ama tenine yayılan altın rengi sıcak nehir, Dante'nin hayat kıvılcımı içini ısıtıyor, göğsüne doluyordu. İçini aydınlatan bu muhteşem duygu neredeyse onu öldürdüğünü unutturacak kadar güzeldi. Ölürken bile *alıyordu.*

Dante'nin elleri titredi, Alessa'nın parmaklarını sıktı ve güçlükle nefes alıp vermeye başladı.

Alessa'nın kalbi cılız bir şekilde attı.

Dante ellerini ondan çekemeden üstüne yığıldı.

İkisi de ölecekti.

Ama yalnız değil.

Kimse yalnız ölmemeliydi.

Yirmi Yedi

Chi è all'inferno non sa ciò che sia cielo.
–Cehennemi yaşamış olan kişi cennetin ne olduğunu bilir.–

DİVORANDO'YA 19 GÜN KALA

Ölümden sonraki hayat sidik ve ekşi çavdar gibi kokuyordu ama Alessa'nın ebedi hayatı kollarında bir erkekle başlamıştı ve tanrılar başarısızlıklarına rağmen onu ödüllendirmek istiyorlarsa, ayrıntılar yüzünden onlara sorun çıkarmayacaktı.

Parmaklarını Dante'nin omurgasında, iki yanındaki iri kaslarında gezdirdi ve Dante hafifçe inledi, kirli sakalıyla yanağını sıyırarak kıpırdandı.

Alessa bu kadar güzel yanı olduğunu *bilseydi*, ölümden bu kadar korkmazdı.

Ama zemin sert ve rahatsız ediciydi. Vücudunun her yeri sızlıyordu ve yakınlarda birisi durmuş, peltek peltek müstehcen bir meyhane şarkısı söylüyordu.

Ama... böyle olmamalıydı.

Güçlükle gözlerini açtı, şekiller ve renkler tuğla bir duvara dönüşene dek puslu, bulanık görüntüye baktı. Daha yakından bakınca, göğsünün üstünde yan durduğu için yüzünü göremediği birisinin başı vardı. Gizemli adam yine inleyince, ellerinin altındaki kaslar gerildi.

Ölmemişti. Üstünde yüzü olmayan bir adam yoktu.

Dante'ydi.

Ama onun üstünde olmaktan keyif alıyormuş gibi değildi.

Alessa ellerini hemen üstünden çekti, başını ondan uzak tutabilmek için boynunu esnetti ama Dante'nin alnı hâlâ köprücük kemiğinin altına değiyordu ve ona dokunmadan onu itmesi mümkün değildi...

Alessa onun altına kurtulmaya çalışırken, sırtı çatlak kaldırım taşlarına sürtündü. Bir çığın altından çıkmaya çalışmak gibiydi. Son bir kere gücünü toparlayarak gövdesini yana itmeyi başardı ve yere bir bıçak düştü.

Bir anda neler olduğunu hatırladı.

Karanlık gözler, ölümcül öfke, vücuduna saplanan bıçaklar. Bir şey –korku, şok ya da kan kaybı– acı hissini hafifletiyordu ama gerçeği bilmesi için kanıta ihtiyacı yoktu.

İşi bitmişti.

Ama Dante'nin bitmemişti. Henüz değil.

Alessa yana döndüğünde, avcu bir kan birikintisinin içine girdi. Bıçakları ona sapladığını fark eden Dante'nin dehşet ve suçluluk dolu ifadesini hatırlayınca korkuya kapıldı. Bu tür bir korku insanın bıçaklarını kendisine çevirmesine neden olurdu.

Alessa ağzını kapattı ve bayat, paslı kan tadı aldı.

Lütfen benim kanım olsun.

Dante'nin başının yanında ıslak bir eldiven buldu ve bunu takıp Dante'nin yüzünü kendisine çevirdi.

Yüzü griydi, gözleri de kapalıydı.

Yüzünü ona yaklaştırıp nefes alıyor mu diye anlamaya çalıştı. Dante birden içine nefes çekip başını kaldırınca, burnunu Alessa'nın elmacık kemiğine çarptı.

Alessa cıyaklayarak geriye düşerken, Dante bir dizi küfür savurdu.

"Ah, zavallı yüzün," diye bağırdı Alessa.

"İyiyim." Dante doğruldu, ellerinden birini kırıldığı belli olan burnuna götürüp başını eğdi.

"İyi değilsin."

Ama Dante tekrar ona baktığında, yüzü kanlı olması dışında gayet normal gözüküyordu.

Dea aşkına, neler oluyor?

"Kanaman mı var?" diye sordu Dante.

Alessa şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona ait değilmiş gibi gelen vücuduna baktı. "Ben... sanmıyorum." Elbisesinin ön tarafı taze kanlarla ıslak değil, sert ve soğuktu.

"Lanet elini çeker misin?"

"Çekemiyorum. Kanama yeniden başlamasın diye üstüne baskı uygulamam gerek."

Dante onun elbisesinin kolunun örttüğü bileğini tutunca, Alessa elini geri çekti. Dante elbisesindeki yırtığı genişletip bir karış kadar kan lekeli ama yarasız tenini ortaya çıkarınca, Alessa şaşkınlıkla bir nefes aldı.

İmkansızdı.

"İşe yarayacağını düşünmemiştim." Dante yere oturdu ve titreyen eliyle ağzını kapattı.

Alessa eğilip karnına baktı. "Anlayamıyorum."

"Anlamıyor musun?" Dante endişeyle ona baktı. Tek bir açıklama vardı.

Alessa kan akışının kulaklarında çınladığını hissetti.

"Sen bir *ghiotte*'sin."

Yirmi Sekiz

Chi nasce lupo non muore agnello.
–Kurt olarak doğanlar, kuzu olarak ölemez.
/ İnsanlar değişmez.–

DİVORANDO'YA 19 GÜN KALA

Bir kız her gün ölümcül bir şekilde yaralanıp ölümün kıyısına kadar geldikten sonra, dünyadaki tek arkadaşının da kabuslarından fırlamış yaratıklardan biri olduğunu keşfetmezdi. Tüm bunlar... çok fazlaydı.

Ghiotte'ler kötü yaratıklardı. Bu, bir görüş değil gerçekti. Ama Dante öyle *değildi*. Dante onlardan biri olamazdı.

İlk önce, Alessa onun yanıt vermeyeceğini düşündü, oflayacağını ve ikisinin de dediği şeyin saçmalığına hayret edeceğini umut etti.

Ama Dante başını bir kere sallayarak onayladı.

"Sen bir *ghiotte*'sin," dedi Alessa yine. Düşünceleri çözemeyeceği bir düğüm oldu. En önemli ipi tutup çekmişti. "Dahası, beni iyileştirmek için gücünü kullandın."

"Hayır," dedi. "*Sen* kullandın."

"Ama *benim* kullanabileceğimi düşünerek *ellerimi* tutmayı seçtin." Alessa içini büyük bir mutluluğun kapladığını hissetti. "Dante, hayatımı kurtardın."

Alessa'nın heyecan dolu sözleri karşısında, Dante ciddi bir ifadeye büründü. "Ben senin muhafızınım. İşim bu." Ayağa kalkıp pantolonunu silkeledi. Bir işe yaramadı. Pantolonu olduğu gibi kana ve toz toprağa bulanmıştı ve temizlemesi imkânsızdı.

Alessa'nın zihni türlü türlü duyguyla dönüp duruyordu; dehşet, minnet, korku ve şaşkınlık. "Dante elimi tuttun ve *ölmedin*."

Dante huzursuz gözüküyordu. "Bir an için öleceğimi sandım."

"Ama..."

"Hemen heyecanlanma. Faydalı güçlerim yok." Dante gergin bir tavırla ara sokağa göz attı. "Senin *Cittadella*'ya geri dönmen, benim de buradan gitmem gerek."

Alessa mucizevi bir şekilde iyileşmiş olan karnını dürtüklüyordu.

Dante sabırsızlıkla oflayıp onu ayağa kaldırdı.

Alessa sarhoşmuş gibi sallandı ve ona muhteşem bir hazine gösteriyormuş gibi sadece birinde eldiven olan kanlı ellerini öne uzattı.

Dante gece yarısından sonra sarhoş müşterisiyle uğraşan ayık bir meyhaneci gibi sabırsızlıkla ona baktı ve kolunu omzuna atıp yürümesine yardım etti.

Dante hayattaydı.

Kendisi hayattaydı.

Dea aşkına, ikisi birden nasıl hattaydı?

Alessa rahatladığı –ve dürüst olması gerekirse, kan kaybettiği– için afallamış bir halde kıkırdadı ve parmaklarını Dante'nin beline doladı. Onun vücudundan yayılan sıcaklığı ve attığı her adımda sert kaslarının oynadığım hissetti.

Muhtemelen, birbirlerine sarılmış halde yürürlerken, ıssız bir ara sokak arayan âşıklar gibi gözüküyorlardı. Alessa yine kıkırdadı. Kan lekeleri dışında. Referans olacak kadar deneyime

sahip değildi ama en azından kitaplarda kaçamak romantik buluşmalarda genellikle o kadar kan olmadığını biliyordu.

Huysuz bir eşlikçi olan Dante onları karanlık bir ara sokağa götürmedi ama onu yarı taşıyarak, çok iyi bildiği kıvrılarak ilerleyen, isimsiz sokaklardan geçirdi ve karşılarına liman mağarası çıkana dek durmadı.

İçeride Dante ona patikada yol gösterdi. Hızlı yürüyüş Alessa'nın zihnini açmak yerine ters etki yapmıştı ve Dante onu duvara yaslarken gözlerinin önünde benekler uçuşmaya başlamıştı. Aşağı kaydığını hayal meyal fark etmesine rağmen doğrulamadı. Dante onu yakaladı ve dizlerinden birini bacaklarının arasına sokarak onu kaldırdı.

"Eyvah. Daha bana akşam yemeği bile ısmarlamadın," dedi Alessa gülerek.

Dante iç çekerek kasları gerilmiş bir halde hızla Alessa'nın pelerinin altındaki elbisesinin ceplerinde anahtarı aradı.

Yüzünü Dante'nin gömleğine dayayan Alessa, onun kokusunu içine çekti. Bu, ona gayet normal bir şey gibi geldi ama biraz düşününce doğru olmayabileceğini fark etti. Ama onu suçlayamazdı. Yaralarını iyileştiren sihir, kaybettiği kanı yerine koymamıştı ve bu durum zaten zayıf olan dürtü kontrolünü de etkilemeye başlamıştı.

"Pardon," diye mırıldandı başını kaldırarak. "Biraz başım dönüyor."

Dante yanıt vermedi. Kapının kilidini açarken kesik kesik nefes alıp vererek etrafa bakındı. Karşısındaki genç adam, onunla müstehcen romanlar yüzünden dalga geçen ya da dünyayı kurtarabilmesi için ona sarılmayı teklif eden kişi değildi. Onu eve getirdiği gece balkonunda gördüğü adeta kafese hapsedilmiş olan *yaratıktı*.

Ondan korkuyordu. Elbette. Herkes ondan korkuyordu. Dante ona fazla yaklaşan herkesin deneyimlediği o korkunç acıyı hissettiği için, o da sonsuza dek ondan korkacaktı.

"Özür dilerim." Alessa ellerini ceplerine soktu. "Bir daha sana dokunmam."

"Ne?" Dante gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayır. Bu... Öyle... Seni taşımam mı gerekiyor?"

"Sakin ol," dedi Alessa, elini kendinden emin olduğunu umut ettiği bir tavırla sallayarak. "Yürüyebilirim." Dengeli yürüyemiyordu ama adım atmaya gayret etti.

Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Öfkelendiği ya da anlamak istediği bir şey. Düşünceleri bulanık ve kopuktu ana Dante tam kapıyı arkalarından kapatırken, nihayet neyi sormak istediğini hatırladı. "O adam kimdi? Neden onunla tartışıyordun?"

Dante gerildi. "Bir önemi yok."

"Tabii ki var. Ölmemi isteyen Ivini'nin müritlerinden biriyle buluştun, sonra da beni neredeyse öldürecektin. Neler olduğunu bilmeye hakkım var."

Öte yandan, Dante onu iyileştirmiş ve ona zarar vermek istemediğini kanıtlamıştı ama bu konudan kaçınmak istemiş olmalıydı.

"Annem ve babam öldükten sonra beni yanına alan adamdı o. Çeteye bir çocuğun ıslah edilebileceğini ve bu işi halledeceğini söylemişti. Anlarsın ya, ölümsüz ruhumu kurtarmak için." Dante elini onun sırtına dayayarak onu ilerlemeye teşvik etti. "Seninle tanıştığım gece onu kalabalığın arasında gördüm. Aradan seneler geçtiği için, beni hatırlayacağından emin değildim ama kim olduğumu kimse öğrenmesin diye çenesini açmadığından emin olmak istedim. O plan yürümedi." Dante son kapıyı da açtı ve anahtarı eline tutuşturdu. "Kapıyı arkandan kilitle."

Neden veda ediyormuş gibiydi?

"Gelmiyor musun?"

"Ben..." Dante elini saçlarının arasında gezdirdi. "Benim... Seninle gelemem..."

Kendinden iki misli iri adamlarla gözünü dahi kırpmadan dövüşmüş, öfkeli *Fonte*'lere dik dik bakmış, elleri acı ve ölüm ge-

tiren bir kızdan bir kere bile ürkmemiş olan adam, Alessa sırrını bildiği için tir tir titriyordu.

"Dante, sırrını *asla* kimseye söylemem."

Dante titrek bir nefes verdi. "Bu sır duyulursa neler olacağını biliyor musun?"

Cittadella'da bir *ghiotte*. Mutfakta bir fare. Onu yakalamaya hazır öfkeli çeteler, yanan meşaleler ve tırmıklar. Onu da Dante'yle birlikte ateşe atmazlarsa şanslı sayılırdı.

Dante'nin gözleri parıldadı. "Lanet olasıca *Fonte*'ni seç, *Cittadella*'da kal ve beni tanıdığını unut."

"En azından gelip eşyalarını al," dedi Alessa yumuşak bir sesle.

"Yeni eşyalar alırım."

"Lütfen. Bunu konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok."

Bir anda çok fazla şey olup bitiyordu. Dante'yi kaybediyordu ve henüz olanları ve onun kim olduğunu bile idrak edememişti. *Biraz zamana ihtiyacı vardı.*"O halde, kanım yine ellerine bulaşacak," dedi. "Merdivenlerden çıkarken yere kapaklanmam, aşağı kadar yuvarlanmam, kemiklerimin yarısını kırmam ve kafatasımı çatlatmam yüzde yetmiş olasılık taşıyor ve beni iyileştirmek için orada olmayacağın için bugün kendi kan birikintimin içinde *ikinci* kez öleceğim. Günün hayatta kalma öyküsü trajik bir şekilde sona erecek."

Dante dikkatle ona bakmaya devam ediyordu ama öfke ve korkunun arkasında başka bir şey görür gibi oldu.

Umut olabilirdi.

"Lütfen." Alessa titreyen elini yüzüne götürüp kapıya yaslandı. Zaafını ona karşı kullanması adil değildi ama denize düşen yılana sarılırdı.

Dante bıçaklarını musluğun altında yıkadı, temiz havlulardan biriyle sildi ve kınlarına koymadan önce tekrar yıkayıp kuruladı.

Alessa banyo yapmaya giderken, Dante odada volta atıyordu. Alessa giyinmeden önce paravanın arkasından gizlice baktığında, Dante yine volta atıyordu.

Dante bir *ghiotte*'ydi.

İnsan bile sayılmayan birisiydi.

İblislerin dokunduğu, bencil ve son derece gaddar bir yaratıktı.

Alessa'nın ondan korkması gerekirdi. Ondan nefret etmesi gerekirdi. Bunun her şeyi değiştirmiş olması gerekirdi.

Ama değiştirmemişti.

O ara sokakta, onu kurtarmak için çaresizlik içinde oynadığı kumardan kurtulacağından emin bile olmayan bir *ghiotte* ellerini tutmuştu. Başının etrafına komik bir fular sarıp ona dünyada en çok ihtiyaç duyduğu anda sarılarak onurunu *ve* güvenliğini riske atan bir *ghiotte*'ydi.

Tanıştıkları günden beri, Dante onu gaddar, kaba ve soğuk birisi olduğuna ikna etmeye çalışmıştı ama davranışları sözlerinin doğru olmadığını kanıtlamıştı. Bir *ghiotte*'ydi ama hâlâ Dante'ydi. O da Alessa gibi kaderini seçmemişti.

Alessa onu beyaz keten gömleğinden onun kanını çıkarmaya çalışırken buldu. Arkasında ayak sesleri duyan Dante, gömleği evyeye attı ve ellerini tezgâha dayadı.

"Kimseye söylemeyeceğime yemin ederim," dedi Alessa. Hırlayan bir köpeği yatıştırmaya çalışan sakin birisi gibi konuşuyordu. "Ama bir şeyi öğrenmem gerek."

Dante ona dönmedi.

"Öykülerde *ghiotte*'lerin insan kılığına girmiş iblisler olduklan söylenir." Yutkundu. "Doğru mu? Sen... başka bir şey misin? Bu görünüşünün altında başka bir şey mi var?"

"Boynuzlarım falan var mı diye soruyorsun?"

Tam olarak bunu soruyordu ama evet ya da hayır dememenin daha iyi olacağını düşündü.

"Hayır," diye ofladı Dante. "Boynuzlarım yok. Kuyruğum yok. Pençelerim yok. Ben böyleyim."

Alessa derin bir oh çekti. Bir canavar değildi. En azından, ondan daha korkunç bir canavar değildi. O anda, kararını verdi.

"Başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Dante minnettar değil, sinirlenmiş gibiydi. "Başka birisi biliyor zaten. Neden onu tehdit ettiğimi sanıyorsun? Şehirde olduğumu biliyor olması zaten yeterince kötü. *Cittadella*'da olduğumu öğrenirse, dünyanın en büyük serveti bile konuşmasını engelleyemez. Kaçak *ghiotte*'nin şehirde özgürce dolaşması ayrı konu, onun *Finestra*'nın koltuğunda uyumasına izin verilmesi apayrı bir konu."

"O zaman, onun öğrenmemesi için elimizden geleni yapacağız. Dante, lütfen. Gidemezsin. Ne kadar ortak yanımız olduğunu öğrendikten sonra..."

"*Ortak yanımız* mı?" dedi Dante hayretle. "Ortak yanımız ne?"

"Bir sürü ortak yanımız var. Bir kere, ikimiz de nefret edilmenin ve korkulmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyoruz. İkimizin de istemediği becerileri var."

"Beceri," dedi Dante alaycı bir sesle. "Ne beceri ama."

"Kendini iyileştirebiliyorsun. Benimki sadece insanları öldürüyor."

Dante parmaklarını porselen evyeye bastırdı. "Benimki de biri sürü insanı öldürdü."

Alessa sımsıkı gözlerini yumdu. "Bu yüzden aileni öldürdüler."

"Evet. Senin ailen ise kutsal *Finestra*'yı dünyaya getirdiği için para yardımı alıyor. Dediğim gibi, tek bir ortak yanımız yok. Sen bir kurtarıcısın. Ben menfur bir yaratığım. Senin bir şaton var ve ben beni döverek ıslah etmeye çalışmış olan bir adam tarafından bir barakaya hapsedildim."

Alessa midesinin bulandığını hissetti.

Doğruydu. Hayatları aynı *değildi*. Bariz açılardan değildi ama içlerindeki gizli, parçalanmış, tırtıklı alanlarda... Dante neden *ne* olduklarını göremiyordu?

"Başına gelenler için çok üzgünüm. Bunu hak etmedin. Ailen de öyle. Ama..." Alessa aklına gelen olasılık karşısında yumruklarını sıktı. "Belki gücün başkalarına *yardımcı* olabilir."

Dante alaycı bir ses çıkardı. "Ne? *Fonte*'n olmak gibi mi? Bol şanslar. Benden alacağın tek beceri dünyanın sona erişini izlemek için daha ağır bir ölüm olur."

"Hayır. Öyle değil. Senin üstünde pratik yapabilirim."

"Bana işkence etmekten söz ediyorsun yani."

Alessa irkildi. "Ama öldürmeden."

"Ben *yenilmez* değilim. Yeteri kadar denersen ölürüm."

"Ama yenilmez olmaya herkesten daha yakınsın. Sürekli olarak kendi güvenliğini umursamadığını söylüyorsun. Bunun para için dövüşmekten ne farkı var? *Saverio*'yu kurtarmama yardım edebilirsin."

"*Saverio* bugüne dek benim için ne yaptı?"

"Korkunç bir şekilde ölecek olan *çocuklar* var."

"Büyüdüklerinde herkes gibi gaddar olacak olan çocuklar."

"Ben de bu görevi istemedim ama en azından deniyorum."

"Kurtarıcı sensin, ben değilim. Ben bencil olan kişiyim, unuttun mu? Bu, *senin* sorunun."

Alessa onun yüzünü tırmıklamak, o küçümseyici ifadesini şiddetle yok etmek istedi. "İyi denemeydi, Dante ama çok geç. Seni *tanıyorum*. Başı dertte olan tek bir çocuğu bile göz ardı edemiyorsun, hayatta binlerce çocuğun ölmesine izin veremezsin."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Ivini'nin adamlarından birinin itip kaktığı o dilenci kız için ne yaptığını gördüm. Adamı durdurdun."

Dante başını geriye attı. "Zorbalardan nefret ettiğim için beni bir kahramana dönüştürme. *Tam* olarak herkesin dediği gibi birisiyim."

"Öykülerin ne dediği umurumda değil. Sen iyi bir insansın..."

Dante ellerini havaya savurdu. "*Yeter!* Nasıl birisi olduğum umurunda değil. Ne yaptığımı, kimleri incittiğimi bilmiyorsun."

"O halde, anlat bana. Beni ikna et. Kötü yürekli olduğunu kanıtla. Sana meydan okuyorum."

Dante saçlarını çekiştirdi. "Tamam! Ben kaçtıktan sonra bana yardım etmeye çalışan tek bir kişi vardı. Bir kişi. *Sadece* bir kişi. Onu ben onu öldürdüm."

Yirmi Dokuz

Quando l'amico chiede, non v'è domani.
–Bir dost yardım istediğinde, ertesi güne erteleyemezsin.–

DİVORANDO'YA 19 GÜN KALA

Alessa buz kestiğini hissetti. "Sana inanmıyorum." Sözleri kendisine bile inandırıcı gelmedi.

"İnan." Dante'nin sesi monotondu. "Ben kaçtıktan sonra, bir çocuk beni buldu. On yaşından büyük olamazdı. Kumsalda kanlar içindeki, baygın bir yabancıya takılıp düştüğü halde, kaçmak yerine beni iyileştirmek için bakmaya karar verdi." Dante acı acı güldü. "İyileştiğimi gördü. Bunu gizleyemedim."

Alessa ürperdiğini belli etmemeye çalıştı. Tanıdığı –ya da tanıdığını sandığı Dante– konuşmasın diye asla bir çocuğa zarar veremezdi. Ama belki de onu hiç tanımıyordu.

"O yüzden, yalan söyledim. Yüksek bir yamaçta *Fonte della Guarigione*'yi* bulduğumu söyledim. Sürekli olarak nerede olduğunu sordu, ben de hep yalan söyledim. Her seferinde daha

* *Şifa kaynağı.*

yüksek, ulaşması daha zor bir yerden söz ettim. Ama bu konu aklımdan hiç çıkmıyordu."

Meraklı bir çocuk. Korkunç bir sır. Gerçeği gizlemek için çaresiz durumda olan kaçak Dante.

Alessa kusacakmış gibi hissetti.

Dante'nin gözleri kor gibi parıldıyordu. "Ertesi sabah, cesedini parçalanmış bir halde aşağıdaki kayalıklarda buldum."

Alessa dizlerinin rahatlama hissiyle boşa gittiğini hissetmesine rağmen, yutkunarak ağlamamaya çalıştı. "Bir kazaymış. Onun incinmesini istememişsin ki."

"Bunun bir önemi *yok*."

"Hayır, var. Bunun nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyorum."

"Sus!" diye bağırdı Dante. "İkimiz aynı *değiliz*. Sen insanlara dokunup öldürüyorsun ama bu senin seçimin ve suçun değil. Beni önemseyen herkes ölüyor ve bu her zaman benim suçum. Sen veriyorsun. Ben *alıyorum*."

"O halde değiş."

"İnsanlar değişmez."

"*Ben* değiştim." Alessa'nın sesi öfkeden titriyordu. "O kadar çok değiştim ki hesabı şaşırdım. *Finestra* olduğumda, herkesin söylediğine inanan, bana yanlış gelmesine rağmen kuralları izleyen saf bir kızdım. Ufalıp bir yerlere sürükleneceğimi düşündüğümde bile bir insanın kabuğu gibi kaldım, sadece acı ve kırgınlık doluydum. Sonra, sen geldin. Bana ne saygı duydun *ne* de acıdın. Kendimi ufak göstermeye çalıştığımı fark ettin ve bundan nefret ettim. Haklı olmadığını kanıtlamak için *değiştim*." Alessa ayağa kalkıp Dante'nin gözlerinin içine baktı. "Başkalarının ne dediği umurumda değil, gücün senin bir parçan ama seni tanımlamıyor. Daha iyi olmayı seçebilirsin."

Dante'nin bakışları sertti. "Ama seçmiyorum. Dahası, *bunun*," dedi kendisini ve onu işaret ederek, "bir anlamı yok. Biz

aynı değiliz. Arkadaş değiliz. *Hiçbir* şey değiliz. Bu lanet işi bitireceğim çünkü bir anlaşma yaptık ama o kadar."

"Çok salaksın."

"Şimdi anlamaya başladın demek."

Alessa öfkeyle doldu. Dante'nin ruhunu kesin bir şekilde bedeninden ayırana dek o inatçı suratını tırmıklamak istiyordu. *Ghiotte* ya da değil, ona karşı hiç şansı yoktu.

Ama hışımla odadan çıktı. Ona saldırmak için o anı seçen bir suikastçı kesinlikle başarılı olamazdı.

Yalnız geçen beş sene boyunca, kendisine sadece becerisinin ve pozisyonunun insanları uzak tuttuğunu söylemişti. Birisi onunla biraz vakit geçirse, onu kesinlikle önemserdi diye düşünmüştü. *Finestra* ya da kurtarıcıyı değil. Sadece onu. Alessa'yı.

Ama Dante her şeyi duyduğu halde, onu umursamıyordu. Sırf ona para vereceği için oradaydı ve Alessa o kadar acınası bir insandı ki bir arkadaş ve bir çalışan arasındaki farkı bile anlayamıyordu.

Hava alması gerekiyordu. Kaçması gerekiyordu.

İleriden sesler geldiğini duyunca karanlık mutfağa daldı.

En koyu gölgelerin arasından, birisi ismini fısıldadı. Unvanını değil. *İsmini.*

Karanlık bir şekil ona yaklaşmaya başladı.

Alessa geri geri gitti, arkasındaki açık kapıyı hissetti ama ellerine Dante'nin bacağının sert kasları değdi.

"*Crollo* aşkına, sen..." dedi Dante ama birden Alessa'nın yanından öne fırladı ve o karanlık şekli duvara savurdu. Koridordan içeri sızan cılız ışıkta bir bıçak parladı ve saldırgan cıyakladı.

Alessa bu sesi tanıyordu. "Dur!" diye bağırdı. "Kardeşim o!"

Bir an için Dante'nin yine de onun gırtlağını keseceğini sandı ama Dante bıçağı Adrick'in göğsüne çevirerek geri gitti. "Adrick, ne işin var burada?"

"Esas *onun* ne işi var?" dedi Adrick. "O, bir *Fonte* değil."

"O, benim muhafızım."

Adrick, Dante'yi şüpheyle süzdü. "Yarı giyinik bir muhafız mı?"

Dante, Alessa'nın peşinden gitmeden önce bir gömlek kapmıştı ama düğmelerden sadece birkaçını ilikleyebilmişti.

Dante kaşlarını çattı. "Gecenin bir yarısı."

"Evet, öyle." Adrick gözlerini kıstı.

"Dante, bize biraz izin verir misin?"

Dante daha da sert bir ifadeye büründü. "Bana ihtiyacın olursa bağır."

Adrick öne çıktığında, bahçeye açılan çift kapılardan içeri sızan silik ışık yüzünü aydınlattı. Karanlık, sessiz mutfakta etrafına ürkek bakışlar fırlattı.

"Adrick, buraya nasıl girdin?"

Adrick ellerini pantolonuna sildi. "Birisini tanıyorum. O adam da kim? Bir ara rıhtımda dövüşmüyor muydu?"

Alessa sesli bir şekilde ofladı. "Dedim ya, Dante benim muhafızım. Evet, eskiden Varil'de dövüşüyordu. Bu kadar gevezelik yeter. Bugün neler oldu? Beni kim zehirlemeye çalıştı? Neden zehirlemeye çalıştı?"

"Bilmiyorum."

"Yalan!"

"Bak, şu an bir önemi yok."

"Önemi yok mu? Bence babamın özel kurabiyelerinden yapıp birisine verdin, o kişi de *kurabiyelere zehir ekledi* ve hastalanmam ya da ölmem için buraya getirdi. Ama sen biraz olsun şaşırmadın. *Neden*?"

Adrick bir şey itiraf etmeye hazırlanıyormuş gibiydi. "Bir *Fonte*'n olup olmadığını söyledikten sonra açıklayacağım. İşe yarıyor mu?"

Alessa irkildi. "Evet. Sayılır. Karmaşık bir konu."

"Basit bir soru sordum."

Alessa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Karmaşık bir yanıt."

"O zaman, yanıt hayır. Buradaki herkes bunu bildiği için, rıhtımdaki serserilerden birini paralı muhafızın olarak işe aldın." Adrick gülmemeye çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Alessa onun bir espri patlatmasını bekledi ama Adrick'ten bir hıçkırık yükseldi. "Denedin ama vakit kalmadı."

"Bana olan inancını yitirdin mi? Cidden mi? Adrick, elimden gelen her şeyi..."

"Biliyorum. Denediğini *biliyorum.*" Adrick'in boğuk fısıltısı yerini daha yumuşak bir ses tonuna bıraktı. "Hep deniyorsun. Akşam yemeği hazırlamaya *çalışıyorsun* ve her şeyi yaktığın için sulandırılmış çorba içmek zorunda kalıyoruz. Ev ödevi için kusursuz kompozisyonu yazmaya *çalışıyorsun* ama evde unuttuğun için ben geri dönüp almak zorunda kalıyorum ve başım derde giriyor. *Finestra* olmaya *çalışıyorsun* ve *Fonte*'lerini öldürüyorsun. Bu yüzden, iki kişinin yapması gereken işleri bana bırakıyorsun ve hepimizin hayatını tehlikeye atıyorsun."

Adrick'in ağzından çıkan her sözcük, asla kapanmayacak olan bir yara açıyordu. Onu hayatının sonuna kadar hissedeceği suçluluk ve utanç duygularıyla baş başa bırakıyordu ve Adrick'in bunları üzülerek söylüyor olması canını daha da yakıyordu.

Alessa bir yüktü. Beceriksizdi. Adrick bunu herkesten daha iyi biliyordu çünkü onun yanında durmuş, hatalarını düzeltmişti.

"Üzgünüm." Kardeşini hiç o kadar çökmüş ve ciddi görmemişti. "Ama bu çaban için takdir görmen mümkün değil. Ben de bunu istemedim ama ben... Belki de bu yüzden buradayım. Belki de sırf bu yüzden dünyaya gelmişimdir." Adrick cebinden ufak bir şişe çıkarırken, gözleri yaşlarla doldu.

Alessa buz kestiğini hissederek geri geri gitti. "Nedir o, Adrick?"

Kardeşinin ihanetini yaşamak zorundaysa, Adrick'in bunu söylemenin suçluluğuyla yaşaması gerekiyordu.

"Sen görevini öğrendin, kardeşim. Şimdi de ben kendi görevimi anlıyorum. Seni hiçbir zaman incitmek istemeyeceğimi biliyorsun."

"O halde incitme."

Adrick irkildi. "Sana bugün neden hemen gitmeni söylediğimi sanıyorsun? Benim kadar dikkatli davranacaklarını mı sanıyorsun? Benden başka kimse acı çekmemen için bir önlem almazdı. Anlamıyor musun? Kaçış yolun bu. Bir kahraman olacaksın ve kurtulacağız." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. "Özel olması için uğraştım. Senin için."

Alessa çığlık atmak, kardeşinin göğsünü yumruklamak istedi. Yakasına yapışmak ve onu geri götürmesi için yalvarmak istedi. Ama nefes bile almadan, kıpırdamadan durdu.

Adrick ufak, mavi hapı avucuna koydu ve eldivenli parmaklarını kıvırdı.

Alessa kardeşinin ellerinin arasındaki kapalı yumruğa baktı. Senelerdir ilk kez birbirlerine bu kadar dokunuyorlardı.

"Bunu bana zorla mı yutturacaksın?" diye fısıldadı.

Adrick gözlerini yumdu. "Hayır. Doğru olanı yapacağını biliyorum."

Dante kapıda belirdi. "Vakit doldu."

"Hoşça kal, sevgili kardeşim." Adrick gözlerini sildi. "Fedakarlığını kimsenin unutmamasını sağlayacağım."

Adrick gidince, Dante kaşlarını çatarak yanına geldi. "Neler oluyor?"

Hah, *şimdi* mi onu önemsemeye başlamıştı? Arkadaşlıklarını yüzüne fırlattıktan sonra, yaralarını onun için dibine kadar açmasını mı bekliyordu? "Umurunda sanki."

"Dediklerimde ciddi değildim."

"Nefesini boşa tüketme. Seninle konuşmak istemiyorum."

Alessa mutfağın sonundaki çift kapılara koştu ve ardına kadar açtı.

Sert gibi bir rüzgâr eteklerini bacaklarının etrafına savurdu ve buz gibi yağmur damlaları yüzüne çarptı. Eldivenlerine rağmen, dışarı çıktığı anda parmaklarının uçları soğuktan sızlamaya başlamıştı.

"Yürüyüş yapmak için kötü bir gece," dedi Dante arkasından.

"Biraz düşünmem gerekiyor."

"Düşünmek için pek uygun bir yer değil."

"Uygun olmayan arkadaşların da faydası olmuyor. Bu işi sonuna kadar yapmak istiyorsan yap. Ama bir gölge gibi ol." Dante arkadaşı olmak istemiyorsa, düşmanı olabilirdi. Zaten hayatında bir tek düşmanlar vardı.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır." Onu zor durumda bırakmak çok tatlı bir histi.

Ağaçların dallarını kaplamış olan buzlar, onları adeta camdan heykellere dönüştürmüştü. Soğuktan titremeye başladığı halde, yürümeye devam etti.

Dante peşinden geldi. "*Özür* dilemeye çalışıyorum."

"Zahmet etme."

Dante derin bir iç çekti. "Bak. İnsanlar genellikle ne olduğumu öğrendiklerinde beni öldürmeye çalışırlar. Paniğe kapıldım." Alessa'nın yolunu tıkadı ve parıldayan donmuş kirpiklerinin altından dikkatle ona baktı. "Lütfen, içeri gelir misin?"

"Hayır."

Dante bıkkınlıkla ofladı. "Yapacağım, tamam mı? Üstümde pratik yapmana izin veriyorum."

"Neden? *Saverio* umurunda değil."

"*Saverio*'ya yardım etmeyi teklif etmiyorum. *Sana* yardım etmeyi teklif ediyorum."

Alessa gözlerini yumdu. "Boş ver. Aptalca bir fikirdi. Kullanabileceğim bir becerin bile yok."

"Peki, *ne* istiyorsun?" dedi Dante.

Soğuk yağmur suları yanaklarından aşağı gözyaşları gibi akıyordu. "Yalnız kalmak istiyorum."

"Şimdi değil. Genel olarak diyorum. Bir kahraman olmak istediğini söylüyorsun ama hemen kurban rolüne bürünüyorsun. Arkadaşların olmasını istediğini söylüyorsun ama beni affetmiyorsun. Yardımımı istediğini söylüyorsun ama kabul etmiyorsun. Hangisi doğru?"

Alessa bahçenin etrafındaki yüksek duvarı, onu ayırdığı her şeyi işaret etti. "*Saverio*'yu kurtarmak istiyorum. *Finestra*'nın görevi bu."

"Herkesin *senden* ne istediğini sormadım. *Senin* ne istediğini soruyorum."

"Önemli değil."

"Bence korkuyorsun."

Alessa gözlerini devirdi. "Bir iblis sürüsü geliyor ve hepimizi *korumam* gerekiyor. Kim korkmazdı?"

"Hayır, bundan değil. Kendini kaybetmekten korkuyorsun."

"Kendimi kaybetmem *gerekiyor*. İsmimi, ailemi, hayatımı."

"Çok doğru. Ama kaybetmek istemiyorsun. Haksız da değilsin ama bu işten *ne* elde edeceğini, *nasıl* elde edeceğini düşünmen gerek. *Sen* ne istiyorsun?"

"Her şeyin sona ermesini istiyorum!" Alessa ondan hızla uzaklaştı. "Cesur ve yalnız olmaya son vermek istiyorum. Üzgün olduğumda birisinin bana sarılmasını, bir evi ve bir ailesi olan normal bir kız olmayı istiyorum. El ele tutuşmak, karanlık ara sokaklarda öpüşmek, okyanusta çıplak yüzmek ve asla yapamayacağımı anladığım tüm aptalca şeyleri yapmak istiyorum."

"Öpüşmek için ara sokaklardan daha iyi yerler var."

Alessa güldü ama histerik kahkahalara boğulmasına ramak kalmıştı. "Tavsiye için teşekkürler. İhtiyacım olacağını sanmıyorum."

"Normal bir hayat yaşayabilmek ve *Divorando*'dan sonra şehirdeki her ara sokakta öpüşebilmek için gücünü kontrol etmeyi

istiyorsan, bu hedefine tutun." Dante titredi. "Artık *lütfen* içeri girebilir miyiz?"

Alessa zekice ve onu incitecek bir şey söylemeye çalıştı ama dişleri konuşamayacağı kadar çok birbirine çarpmaya başlamıştı.

"Lanet olsun, muhafız ayrıcalığımı kullanıyorum. Gel." Alessa'yı bileğinden tutup arkasından çekiştirdi.

Mutfağın sıcaklığı yeterli değildi. Alessa her titrediğinde ıslak eteğinden yere buz parçaları düşüyordu.

Dante saldırıya geçti, Alessa'nın eteğini kaplamış olan buz katmanına hafifçe vurdu. "Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama hipotermiden ölmenin *Saverio*'ya bir faydası olmaz."

Alessa boğazına aniden oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı. "Faydası olabilir."

Dante başını kaldırıp ona baktı. "Aslında buna inanmıyorsun."

"Başkaları inanıyor."

Dante elindeki şişeyi gördü. "Nedir o?"

Alessa tereddüt etti. "Annemin parfümü."

Dante şişeyi uyuşmuş parmaklarının arasından kaptı ve kapağını açıp parmağını kenarında gezdirdikten sonra şişeyi dudaklarına götürdü.

"Hayır!" Alessa şişeyi almaya çalıştı.

Dante şişeyi arkasına saklamaya çalıştı. "İçinde ne var?"

Alessa çenesini sıktı ama alt dudağı titremeye başladı.

Dante şişenin içindekileri bir saksıda ufak bir limon ağacının toprağına döküp boş şişeyi bahçeye fırlattı. Onu azarlamaya hazırlanıyordu ama Alessa erkek kardeşinin onu zehirleme girişiminin neden kendi suçu olduğunu bilemiyordu. Ama Dante'nin yüzünden *birisini* hırpalamak istediği belliydi ve oradaki tek kişi oydu.

Alessa, "O ağacı seviyordum," diyebildi ve gözyaşlarına boğuldu.

Dante, Alessa'nın kulağa hoş gelen küfürler arasında onu göğsüne çekti ve Alessa soğuk, ıslak giysilerinin katmanlarının arasından sızan sıcaklığını hissetmek için çaresizlik içine ona sarıldı. Gerçekler bir çığ gibi üstüne geldi; hayatı boyunca yap-

tığı bin hatanın nasıl üst üste dizildiğini, Adrick'in bunları nasıl bir bir saydığını ve mutlaka yapması gereken tek şeyi yapamadığını kanıtladığını düşündü. Her ufak utandırıcı olayın ve çocukluk hatasının, ne olursa olsun ona destek olacağına inandığı kişi tarafından kanıt olarak kullanıldığını düşündü. Ivini ailesindeki son kişiyi de elinden almıştı ama bunu yapabilmesini sağlayan şey Alessa'nın kendi hataları olmuştu.

Dante'nin gergin sırt kaslarından Adrick'in peşinden gitmemek için kendisini zor zapt ettiğini hissedebiliyordu ama gömleğini sıkıca kavradı ve canını kurtaracakmış gibi sarıldı. Dante o anda giderse, paramparça olacağını hissediyordu.

"Ya haklıysa?" dedi Alessa. "Belki de başından beri bu işi yapmamam gerekiyordu. *Dea* bana güveniyordu ama bunu hak etmedim. Bunu benden başka herkes anladı. Sen de demiştin. Tanrılar bizden umudu kestiler ya da en azından benden kestiler."

"Bana *şimdi* mi kulak vermeye başladın?" dedi Dante. "Ivini gibileri korku içindeki insanları yanıtları bildiklerine ikna ederek yaşarlar ama en yüksek sesle konuşanlar nadiren neden söz ettiklerini bilirler."

"Ama bu onun yanıldığı anlamına gelmez."

"Haklı olduğu anlamına da gelmez. Haydi, bırak da deneyeyim."

Bir seçim hakkı var mıydı? *O* güne kadar bir seçim hakkı olmuş muydu?

"Çok düşünüyorsun." Dante eldivenli eliyle Alessa'nın çenesini kaldırdı. "Sadece konuşuyorsun, değil mi? Bunu teklif edecek kadar cesursun ama harekete geçecek kadar değilsin."

Alessa bir an için nefes alamadı. "Beni kışkırtma."

"Seni kışkırtmaya *çalışıyorum*. Daha iyi olabileceğimi söyledin. İzin ver de bunu deneyeyim."

"*Sen* de bana bir kahraman olmadığını söyleyip duruyorsun." Alessa'nm kalbinde bir şey kıpırdandı; umut, korku ya da tamamıyla farklı bir şeydi.

"Kahraman ben değilim." Dante hafifçe gülümsedi. "*Sensin.* Ben sadece bir kızdan elimi tutmasını istiyorum."

Otuz

Come la cosa indugia, piglia vizio.
–Beklersen, başına geleceklerden sen sorumlu olursun.–

DİVORANDO'YA 18 GÜN KALA

Ertesi gün, Alessa izin gününden önceki gibi giden talim seansını atlatmaya çalıştı –tabii, ölümün eşiğinden dönüp kız kardeş öldürme girişimiyle geçen bir güne "izin günü" denebilirse– ve avludaki buz kutularıyla dolu tekerlekli arabaları görüp kendisine gelen tek kişi o olmadı.

Josef bir sürpriz planlamıştı. Herkes tekerlekli arabalardaki leziz dondurmalara bakarken, Josef bunu çok uzun bir açıklamanın sonunda söylemişti.

Diğerleri Josef'in ailesinin dondurmacısından gelen dondurmalardan alırken, Alessa geride kaldı. Nazik olmak için. Dante'nin işkence göreceği geceyle ilgili olarak hissetmeye başladığı korku, ona yardımcı olabileceğine dair umutlarının yerini almaya başlamıştı bile.

Dante bir kere onun yüzünden bir ölümden kurtulmuştu. Bu, tekrar kurtulacağı anlamına gelmiyordu.

Josef yanında diğer *Fonte*'lerin dondurmalarını alışını büyük bir gururla izliyordu. "İnsanların en sevdiği dondurmadan onlar hakkında çok şey anlaşılabileceğini düşünürüm hep."

"Öyle mi?" dedi Alessa.

"Ben genellikle vanilyalı dondurma yerim." Josef beklentiyle ona baktı.

"Çünkü vanilyalı..." *Sıkıcı* derse yanlış yanıt olurdu.

Josef bir bilmecenin yanıtını söylüyormuş gibi gülümsedi. "Sade gözükür ama karmaşıktır."

"Elbette." Alessa siyah çikolatalı ve böğürtlenli dondurma rica etti ve Josef'in korkuyla onlara bakmakta olan dondurmacıdan bir kâse alıp dondurmasını ona uzatmasını bekledi. "Biraz daha açıklar mısın?" Onunla hiç birebir konuşma fırsatı olmamıştı ve dondurma konusu onun biraz açılmasını sağlayacak tek fırsatı olacaksa bunu kullanacaktı.

"Çoğu insan vanilyanın bir tadı yokmuş gibi davranır ama aslında kendine has bir tadı vardır. Vanilya çekirdeklerini nereden bulduğuna ve dondurmayı karıştırmadan önce bunları nasıl hazırladığına bağlı olarak bu tat değişir." Josef yarısı hâlâ dolu olan kasesine bakıp gülümsedi. Gücü sayesinde dondurması hiç erimemişti. "Çok konuşkan olmadığımı biliyorum ama ben de insanların düşündüğünden daha karmaşık olduğuma inanıyorum."

Alessa düşünceli bir tavırla başını salladı. "Benim dondurma seçimim benim hakkımda neler diyor?"

Josef'in yanakları kızardı. "Bu konuda bir yorum yapamam, *Finestra*."

Alessa iç çekti. "O zaman, Nina'yı yorumla. *Stracciatella** mı? Tahmin etmeye çalışayım. Tatlı ama tutarsız mı?"

Josef kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Onu çok iyi tanıyorum. Adil bir yorum olmaz."

---

* *Çikolata parçacıklı.*

"Kişiliklerle ilgili dondurmaya dayalı bir teori ortaya atıp sonra soruma yanıt vermemek olmaz, Josef." Odanın diğer tarafında duran Dante'ye baktı ama Josef en ağırkanlı genç olmasına rağmen, dikkatli davranmazsa o bile acınası merakını fark edebilirdi. Daha güvenli bir seçenekte karar kıldı. "Kamaria'nın dondurması nasıldı?"

"Naneli ve sütlü ama dükkâna geldiğinde hep farklı bir şey alır."

Alessa biraz düşündü. "Hmm. Ben deneyeyim. Heyecan ve maceraya meraklı ve can sıkıntısından nefret eder."

Josef'in gözleri parıldadı. "Aynı fikirdeyim."

"Eğlenceliymiş. Kaleb'ı yorumla."

"Çilekli ve sade. Onu henüz çözemedim."

"Ben de. Pembe. Bir de tatlı." Alessa omzunu silkti. "Yok, bir şey bulamadım."

Bir süre ikisi de bir şey demeden dondurmalarının keyfini çıkardılar.

"Limonlu," dedi Josef birden.

"Efendim?"

"*Signor* Dante limonlu aldı. Belki merak etmişsindir. Belki de etmemişsindir."

"Etmedim." *Biraz fazla itiraz ediyor gibiyim.* "Peki, limonlu dondurmanın anlamı ne olabilir? Ekşimik birisi mi?"

Josef buna biraz alınmış gibiydi. "Limon *ekşi* değildir, *mayhoş* bir tadı vardır. İkisi kesinlikle aynı şey değil. Gazetenin yemek bölümü limonlu dondurmamızı 'mayhoş ve tatlının neredeyse kusursuz bir karışımı: hoş, katmanlı ve karmaşık. Her topta *Saverio*'nun kalbini taşıyor. Bir klasik,' diye tanımlamıştı. Ailem bunu kusursuz hale getirmek için senelerce uğraştı. En sevdiğimiz tattır."

Alessa kaşığındaki dondurmayı yaladı. "Elbette. Kusursuz bir tat. Yanlış yorumladım."

Dante ondan söz ettiklerini biliyormuş gibi onlara baktı.

Alessa sinir bozucu neşeli bir gülümsemeyle ağzına bir kaşık dondurma daha attı ve siyah çikolatanın tadını ilk kez doğru dürüst aldı ama bu tat ruh halini tamamıyla değiştirdi. Gözlerini yumup dilinin üstünde eriyen leziz çikolata ile mayhoş meyve tadının karışımını tam anlamıyla hissetmeye çalıştı.

Ölümlüler dünyasına geri döndüğünde, Josef, Saida'yı yorumluyordu ve Dante ona hakaret etmiş gibi limonlu dondurmasını kaşıklıyordu.

"Oyalanmayı kes," dedi Dante. Ellerini dizlerinin üstüne dayamış, Alessa'nın volta atışını izliyordu.

Alessa bunu elinden geldiğince ertelemiş, akşam yemeğinde her lokmasını uzun uzun çiğnemişti.

"Dün az kalsın ölecektik," dedi abartılı bir tavırla esneyerek. "Erkenden yatsak daha iyi olmaz mı?"

Dante gür kirpiklerinin arasından dik dik ona baktı. "Dün akşamki mazeretin de buydu. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Alessa bir kere onun bayılmasına neden olmuştu. İkinci bir dokunuş fazla gelebilirdi.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Çok kötü bir fikir bu."

"Daha iyi bir fikri beklersek, hepimiz ölmüş oluruz. Bak, senden yaşça daha büyük birisi olarak..."

"Hah. Büyüksen de çok büyük değilsindir. Hem kaç yaşında olduğumu nereden biliyorsun?"

Dante soruyu hayatından seneler gidecekmiş gibi güçlükle sordu. "Kaç yaşındasın?"

Alessa onu sinir edeceğini bildiği için gülümsedi. "On sekiz yaşındayım."

"Dediğim gibi, senden yaşça büyük birisi olarak..."

"*Sen* kaç yaşındasın?"

"On dokuz. Ya da yirmi. Şimdi, lafımı kesme."

"Kaç yaşında olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Yanımda bir cep takvimi taşımıyorum ve birkaç hafta önce zaman kavramını yitirdim. Hep bu kadar *çok* soru mu sorarsın?"

"Ama kaç yaşında olduğunu bilmiyorum, öyle değil mi?"

"Ha-ha. İzin ver de lafımı tamamlayayım. Senden yaşça daha büyük birisi olarak..." Dante susup lafının bölünmesini bekledi ama Alessa ellerini masum bir tavırla kucağına koydu. "Sana tatsız bir şeyi bir an önce yapıp kurtulmanın her zaman daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Oyalanmak her şeyin daha kötüye gitmesine neden olur."

Alessa on sekiz yaşında bunun doğru olduğunu biliyordu ama söylemesi kolaydı.

"Önce, bana şunu açıkla. Bir *ghiotte* herhangi bir yaralanmadan sonra iyileşebilir mi?"

Dante sandalyesinin döşemesindeki bir ipliği çekli. "Hayır, her yaralanmadan sonra iyileşemez. Aksi takdirde annem ve babam hâlâ hayatta olurlardı. Kafamı kesersen ya da üstüme bir duvar yıkılırsa, işim biter. Sıradan yaralanmalardan kurtulabilirim. Daha önceki bir yaralanma tekrarlanırsa, daha kolay iyileşirim. Kolumu ilk kırdığımda, canım çok acımıştı. Üçüncü kere kırdığımda, neredeyse fark etmemiştim bile. Çok daha hızlı iyileşmişti. Sanırım bu... becerimin bir etkisi ama emin değilim."

"Hepiniz için böyle mi?"

"Başka *bir ghiotte*'yle karşılaşırsam sorarım."

"Annen ve baban için nasıl olduğunu bilmiyor musun?"

"Çok küçüktüm. Not tutmadım. Sadece bu konuda sessiz kalmam gerektiğini biliyordum. Kendimle ilgili olarak, yaralanma ne kadar kötüyse ya da yorgunsam veya açsam iyileşmenin daha uzun sürdüğünü biliyorum."

Alessa dudaklarını büzüp ofladı. "Şu anda aç mısın? Yorgun musun? Susadın mı?"

"İyiyim. Temel şeylerle başlayalım. İlk *Fonte*'ni biliyorum ama diğerleriyle ne oldu?"

Alessa kollarını ovuşturarak hatırlamaya çalıştı. "İlsi'nin kalbi dördüncü denememizde durdu. Hugo birkaç saniye direndi, yere yıkıldı ve başını masaya çarpıp çatlattı. Onu ben mi öldürdüm yoksa başını çarptığı için mi öldü bilmiyorum."

Dante sanki Alessa korkunç ölümlerden değil de sıradan bir alışveriş listesinden söz ediyormuş gibi dudaklarını büzdü. "O halde, oturalım. Buraya gel."

Alessa sandalyeye oturduğu anda ayağa fırladı. "Ellerim soğuk."

"*O* zaman..." Dante gidecekmiş gibi bacaklarına vurdu. "Otur yerine."

"Çok tehlikeli. *Fonte*'lerle riski göze almanın bir nedeni vardı çünkü becerilere ihtiyacım vardı. Ama sen..."

"Değersiz miyim?" Dante'nin sesi sakindi ama yumruklarını sıkmıştı. "Sana verecek, *Saverio*'yu savunacak bir şeyim olmadığı için suçluluk listene bir kişiyi daha eklemene değmez mi yani?"

Alessa parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Hayır. Öyle demek..."

"Ama haklısın. Beni kimse özlemezdi."

"Ben özlerdim." Alt dudağı titredi ama ağlamayacaktı. Dante'nin bu işe karışmasına da gözyaşları neden olmuştu.

"Ölmeyeceğim."

"Bunu bilemezsin."

Dante omzunu silkti. "Henüz beni hiçbir şey öldüremedi."

"Çok saçma. *Herkes* için geçerli bir neden."

Dante ona göz kırptı. "Biraz *inançlı* ol, *Finestra*."

Alessa daha önce de onun yanında eldivensiz durmuştu ama hiçbir zaman *onun* için eldivenlerini çıkarmamıştı. Dante eldivenlerinin kollarından aşağı çekişini izlerken, Alessa teni başka birisine aitmiş gibi hissetti. Bileklerinin iç kısmındaki silik mavi

damarlar, açık renkli avuçları ve ince parmakları. Kalbi çılgınca atıyordu. "Azıcık titrersen bile bu işe bir son vereceğim."

Dante elini uzatınca, Alessa hemen geri çekildi.

"Ellerini masaya koy, avuçlarını yukarı çevir. Tutmak *yok*."

Dante iç çekti ama dediğini yaptı.

"Ama hâlâ acı hissedebiliyorsun, değil mi?" dedi Alessa.

Dante kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Acı hissedeceğim diye endişelenmek, acı hissetmemi engellemiyor. Eğer yakında nefes almazsan, inatçı bir katırmışsın gibi karnını dürteceğim."

"Çok salaksın."

"Evet. Haydi, başla artık."

Alessa avuçlarını Dante'nin avuçlarının üstüne getirdi ve her kalp atışıyla birlikte parmak uçları birbirine hafifçe değene dek yavaşça indirdi. Titrek bir nefes alıp ellerini ellerine dayadı. Dante'nin elleri de geri kalanı gibi güçlü, dayanıklı ve sertti ama zarifti.

Dante hafifçe inledi ama Alessa ani güç akımına kapılmıştı. *Evet daha fazla güç al evet.* Becerisi bir gemiyi dalgaların arasına sürükleyen bir okyanus gibi onun gücünü istiyordu. Kendisini kontrol etmeye çalışarak yüzüne odaklandı ve o şiddetli istek geçene dek bekledi.

Dante çenesini sıktı ama ellerini geri çekmedi.

Alessa ellerini kaldırdığında, ikisi de nefeslerini dışarı verdi.

"Evet," dedi Alessa. "Ne kadar kötüydü?"

"Dayanılır seviyedeydi." Dante parmak eklemlerini çıtlattı. "Tekrar yapalım."

"Hemen değil." Alessa ellerini salladı, bir bardak su ve kraker almak için gitti. Açlık ve susuzluk risk faktörleriyse bir terslik gördüğü anda bunları hemen ona verecekti.

Alışkanlıktan iki bardağı da masanın ortasına koydu ve eldivenleri olmadan bile bunları ona vermiş olabileceğini fark edip şaşırdı.

Dante krakerlere dokunmadı ama suyunun yarısını içti. "Bu sefer, sen avuçlarını havaya kaldır. Gerekirse ben ellerimi çekerim."

Alessa kontrolü ona vermekten hoşlanmadı ama acı hissini kendisi değil, Dante kontrol edebilirdi. Bu sefer, elleri birbirine değdiğinde, o doymak bilmez *istek* daha hafifti ve dikkatini diğer şeylere verebiliyordu. İçinden sessizce sayarken, Dante'nin teninin dokusunu, parmak uçlarına karşı düzenli bir şekilde atan nabzını, onun ne kadar *canlı* geldiğine dikkat etti.

Alessa elli ikiye geldiğinde, Dante ellerini geri çekti.

"Evet?" dedi Alessa heyecanla.

"Daha iyi. İlk seferinde canım acıdı. Ama bu... rahatsızlık hissetmeme rağmen tatsız değildi."

"Bu iki sözcük aynı anlama geliyor."

"Hayır, aynı değiller."

"Elbette aynılar. Bir şey rahatsız hissettiriyorsa tatsızdır."

"Her zaman değil."

"Bana hem rahatsızlık hissettiren hem de hoş olan bir deneyim söyle."

"Bir masaj. Bir dövüşten sonra harikadır ama canın *acır*."

"Bir *ne*?"

"Tutulan kaslar için vücudunun ovulması. Hiç yaptırmadın mı? Ha, doğru ya. Yaptıramazsın tabii."

"Birisine vücudunu ovsun diye *para* mı veriyorsun yani?" Kimi kandırıyordu? *Onun* vücudunu ovabilmek için kendisi para ödeyebilirdi.

"İyi bir masaj için para dilenebilir, ödünç alabilir ya da çalabilirim. Varil'in üst bölgesinde yaşayan bir kız var..." Dante hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Kokulu yağları, temiz çarşafları ve elleri resmen sihirli."

"Ayrıntılara gerek yok, teşekkürler." Ama Dante'nin anlattıkları çoktan gözünün önüne gelmişti ve yanakları kızarmıştı.

Dante gözlerini kıstı. "Şu anda aklından neler geçiyor?"

Alessa çenesini kaldırdı. "O dövüş ringinde seni gördüğüm anı hatırladım. Bu kadar güzel bir şeyin mahvolmak üzere olması beni üzmüştü."

Dante böyle bir yanıt duymayı beklemiyordu. "Şey... Teşekkürler."

Alessa'nın gözlerini, sonra da kendi gözlerini işaret etti. "Odaklan. Sana bir şeyin iyi bir şekilde acı verebileceğini anlatmaya çalışıyorum."

"Ben de *iyi* ve *acı* sözcüklerinin neden bir arada olmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum."

"Ama bir arada olabilirler. Sadece doğru örneği bulmam gerek." Bakışlarını göğe çevirip bir örnek bulmaya çalıştı ve gözleri üst üste dizilmiş romanlara takıldı. "Uyarılma!"

Alessa'nın yanakları o kadar kızardı ki saçları alev alabilirdi. "Ayrıntıları duymama gerek *yok* demiştim."

Dante gülmemek için dudağını ısırdı. "Onunla alakası yok. Beni dinle. Bir süredir buraya tıkılıp kaldığını biliyorum ama yine de... bir şeyler düşündüğünü tahmin ediyorum." İmalı bir tavırla kitapları işaret etti. "Evet. Dediğim gibi, *rahatsızlık* veren ama *tatsız olmayan* bir deneyim."

Alessa boş bir ifadeyle ona baktı. Aklından çeşitli düşünceler geçtiği halde, tepki *vermeyecekti.*

Dante parmaklarını şaklattı. "Egzersiz. İlk bunu söylemem gerekirdi."

"*Gerçekten* de ilk bunu söylemen gerekirdi."

Dante gereğinden fazla güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İyi bir antrenmandan sonra kaslarındaki tatlı sızıyı diyorum. Rahatsızlık verir ama tatsız değildir."

"Tamam," dedi Alessa çenesini sıkarak. "Bu dediğin şeyler den *herhangi* biri gibi bir his miydi?"

"Şey, hayır." Dante kaşlarını çattı. Tabii ki onlar gibi değildi. Acı hissi gibiydi ve Alessa bununla ilgili ayrıntıları asla bilmek istemiyordu ama gücünü kontrol etmenin bir yolu varsa bunu anlaması gerekiyordu. "Daha çok... bir uğultu gibi. Ya da bir titreşim. Sadece fazla... hızlı olduğunda acı veriyor. Ya da yoğun olduğunda. İlk denemede nefesimi kesti ama sonradan hafifledi. Bir mırlama gibi oldu."

"Kedilerle arandaki bu ilişki ne?"

Dante sırıttı. "Bana bir kediyi hatırlatıyorsun sanırım."

"Çok tatlı ve şirin olduğum için mi?"

"Hayır, o yüzden değil."

"Gizemli ve zarif olduğum için mi?"

"Kesinlikle hayır. Asla doğru oturmadığın ve birisi yanında bir kitap okuduğunda gözle görülür derecede sinir ettiğin için."

Alessa *hah* dedi ve bacaklarını yere sarkıtınca, ayak parmakları zemine ancak değdi. "Çoğu sandalye benim için fazla yüksek. Çok rahatsız edici."

"Hep bahane, hep bahane. Her neyse, bana dokunduğunda, bir kedi gibi düşün."

Gözlerinin önünde çarpıcı bir göz kalemi sürmüş, kalçalarını bir kedi gibi sallayarak, salına salına ona doğru yürüdüğüne dair canlı bir sahne gelmesi için bir bahanesi yoktu ama gelmişti.

Dante dalgın dalgın dizine vurdu. "Esneme hareketleri gibi. Birisinin kolunu geriye çekersen, omzu çıkabilir. Bunu dikkatle yapman, acı hissettiğinde bırakman gerekir. Hız ve güç miktarı bir fark yaratır. İki kişinin alınlarını birbirine dayaması sorun değildir ama bunu fazla hızlı yaparsan, bir kavga başlatırsın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Alessa kaşlarını kaldırdı. "Bugüne kadar insanlara kafa mı atıyordum?"

"Evet, bir bakıma. Gücü düşünme, sadece dokunmaya odaklan. Şu anda yaralı olmadığın için, benden hiçbir şey almaya ihtiyacın yok."

Bunun kadar yanlış bir cümle olabilir miydi?

Alessa derin bir nefes aldı. "Fazla gelirse bırakacağına söz ver."

"Bırakmazsam öleyim." Dante elini masaya koydu.

"Ölmene izin vermiyorum."

Fonte'lerinden ikisi, iki dokunuşa dayanmıştı ama kimse dörtten fazlasına dayanamamıştı.

Alessa gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Bir şey almayacak, kullanmayacak ve çalmayacaktı. Sadece *dokunacaktı.*

Alessa koltuğun sırtının arkasından öne eğildi, yanağı Dante'nin aralık duran dudaklarına bir karış kadar yaklaştı ve teninde onu yatıştıran ılık bir nefes hissetti.

Kendisini sıkılmış ıslak bir bez gibi hissediyordu. Saatlerce pratik yapmışlardı ve dinlenmesi gerekiyordu ama yatağa her girdiğinde paniğe kapılıyor ve sadece uyuduğundan emin olmak için koşarak geri gidiyordu.

Pratik yaparlarken, bir sonraki dokunuşunun fazla geleceğinden endişelenmişti. Ama kendisi giderek endişelenirken, Dante saatler geçtikçe sakinleşmişti ve dokunuşların süresi uzamıştı.

Dante durmak isteyene dek, Alessa vücuduna daha çok asabi bir enerjinin dolduğunu hissetmiş, ellerinin birbirine her değişi hafızasına kazınmıştı ve teni ateşi çıkmış gibi karıncalanıp aşırı hassaslaşmıştı.

Son birkaç denemede, Dante artık acı bile hissetmediğini iddia etmişti ama yorulduğu belliydi çünkü oturduğu yerde giysileri üstünde uyuyakalmıştı.

Alessa bir kere daha nefes alıp almadığını kontrol etti. Hâlâ hayattaydı.

Bu sefer, yatağa girip orada kalmayı başardı. Şaşkınlıkla bakışlarını tavana dikti.

Dante –koyu kahverengi gözlü, dağınık saçlı, alaycı, inatçı, güzel Dante– günlerdir onun odasında uyumuş, acı çekmeden *ellerini tutabilmişti*. Alessa onun ellerine dokunabiliyorsa, dudaklarına da dokunabilirdi...

Odaklan, Alessa.

Şimdi doğru zaman değildi ama ya *Divorando*'dan sonra? Bu olasılığın yarattığı heyecan uyumasını kolaylaştırmayacaktı.

Gözleri yorgunluktan yanıyordu ama her heyecan dalgası uykusunu kaçırıyor, Dante'nin avuçlarının avuçlarında kaydığı anları, bileklerinin etrafına dolanan parmaklarının hafif baskısını, parmaklarının uçlarında hissettiği nabzını düşünmesi için bol bol zaman veriyordu.

Hayatının en muhteşem gecesiydi. Aynı zamanda, kalbini en çok kıran geceydi.

Nihayet, birisine zarar vermeden ona dokunabiliyordu ama onun becerisi *Saverio*'yu kurtaramayacak olan tek beceriydi.

Otuz Bir

Un diavolo scaccia l'altro.
–Bir şeytan diğerini ortaya çıkarır.–

DİVORANDO'YA 17 GÜN KALA

Dante yeni görevini de diğer görevleri kadar ciddiye alıyordu ve kahvaltıdan önce altı kere birbirlerine dokunmuşlardı. Alessa'nın kolyesini takmış, ona bir çörek uzatmış, saçlarını dağıtmıştı. Alessa "mırlayan" dokunuşlar ile irkilmesine neden olan dokunuşlar arasındaki farkı daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bunu nasıl tarif edebileceğini bilmiyordu ama arada bir fark *vardı* ve acı verenler giderek azalıyordu.

Talimler başlayana kadar bir saatleri olduğu ve Dante asabi enerjisi üretken bir şekilde harcamanın bir yolunu bulamadığı takdirde volta atmaktan yere bir delik açacağından korktuğunu söylediği için kütüphaneye geri dönmüşlerdi.

"Okumayla ilgili bir takıntın mı var? Endişelenmeli miyim?" diye sordu Alessa. Dante masalardan birine ikinci kez kollarında kitaplarla geri gelmişti. "Neden kitaplar tükenecekmiş gibi okuyorsun?"

"Araştırma yapıyorum."

Alessa kitapların yarısı eski dilde olan isimlerine baktı. Birkaçı tarihi, diğerleri dini ve bazıları da masal kitaplarına benziyordu. "Hangi konuda?"

Dante başını çevirip ona dikkatle baktı. "Benim gibi insanlar. Öykülerin anlattığından başka bir şey bilmiyorum ve onlarda anlatılan her şey doğru değil –boynuzları diyorum– ama daha fazlası olması gerek. Hem bu insanların çoğu öldürülmedi, sadece sürgüne yollandı. O yüzden, benim gibi başkaları da olması gerek."

Alessa bir sandalyeye çöktü. Onun yanındakine. Çünkü artık Dante yanındayken nabzı hızlanmadan bunu yapabiliyordu. Yapabiliyor sayılırdı. Nabzı kötü bir şekilde hızlanmadan yapabiliyordu.

Ghiotte'lerin dışarıda bir yerlerde olduğu fikri midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. Belki de adil bir düşünce değildi –bir *ghiotte* kötü değilse, diğerlerinin de kötü olmadığını düşünmek mantıklıydı– ama yıllarca şartlanmasından sonra bir anda bir kenara atmak kolay değildi.

Buna rağmen, en yakındaki kitaplardan birini alıp sayfaları çevirmeye başladı. Eldivenler bunu zorlaştırıyordu. O yüzden, bu yeniliğin keyfini çıkarmak için bir an duraksadı ve eldivenlerini çıkarıp devam etti.

Kütüphanenin ile *Fonte*'lerin süitinin arasındaki duvardan gelen bir ses irkilmesine neden oldu.

Yirmi dakika içinde onlara yine işkence edecekti.

Dante eşsizdi ya da en azından nadiren karşısına çıkabilecek birisiydi ve becerisinin yıkıcı gücünü onunla dizginlemekte daha iyiye gidiyor olabilirdi ama bunu herkesle yapabileceği anlamına gelmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Dante. Alessa derin bir nefes alıp üçe kadar saymıştı.

"Derin nefesler alıyorum. Sakin olduğumda gücümü daha iyi kontrol ediyorum. O yüzden, sakinleşme stratejilerini deniyo-

rum." Nefesini dışarı verdi ve göğsü çukur gözükene dek ciğerlerindeki havayı boşalttı.

"Asla sakin değilsin."

Alessa derin bir nefes daha aldı. "Sorun da bu zaten."

Dante bir eliyle kitabı tutup diğer elini ona bakmadan uzattı. "Elini ver."

Alessa'nın vücudu bunun sadece *pratik* için olduğunu anlamamış gibiydi, özellikle de Dante el ele tutuşmaktan yorulup ellerini kucağına koyduğunda.

Alessa'yı boynunun neden kızardığını açıklamaktan kurtaran tek şey Dante'nin kitap okumaya odaklanmış olmasıydı.

Ghiotte sözcüğünü arama işine geri döndü ve bir örnek bulup işaretledikten sonra diğer sayfaya geçti.

Dante ne yaptığını fark etmeden parmaklarını kıvırdı ve Alessa'nın avcunun içinde açtı. Alessa koluna şimşekler yayılmış gibi hissetti.

Bu, bir şaka mıydı? Bir deneme miydi? Bu şartlar altında nasıl kitap okuyabilirdi?

Dante kaşlarını çatmış bir halde dikkatle sayfaya eğildi ve başparmağı bileğinde ağır ağır daireler çizmeye başladı.

Alessa o kadar iyi okuyabiliyordu ki kitabı alev alabilirdi.

"Dikkatli ol," dedi Dante dalgın bir tavırla. "Bana akımlar yolluyorsun."

Alessa hemen elini geri çekip ayağa kalktı ve sandalyesini yere devrilmeden son anda yakaladı. "Gitsek iyi olur. Burada kalan son kişiler biz olamayız."

Talim odasında, Dante her zamanki gibi duvarın orada durup onları izlemeye başladı. Bıçaklarını kontrol etti, *Fonte*'ler acıya tepki vermeye başladığında bakışlarını kaçırdı. Alessa artık onun tepkilerini yorumlayabiliyordu. Dante artık gücünü hissederken değil, onları izlerken daha huzursuzdu.

Kaleb asık bir suratla yanına geldi ve Alessa onun avuçlarına dokunup bu sefer farklı bir tepki verecek mi diye yüzüne baktı. Kaleb'ın yüzünde dehşet, şaşkınlık ve şüphe arasında gidip gelen ifadeler belirdi ama ellerini geri çekmedi.

Dante ona cesaret vermek için hafifçe başını salladı.

"Neler oluyor?" dedi Kaleb. "Neden bu sefer daha iyiydi?" Sadece Kaleb onu incitmediği için onun kadar sinirlenebilirdi.

Alessa omzunu silkti. "Pratik?"

Şimdi, sıra zor kısma gelmişti.

"Şimdi, senin gücüne erişmeye çalışacağım."

Derin bir nefes aldı, becerisine hayat verdi ve saçları bir anda Kaleb'ın gücüyle elektriklenip havaya dikildi.

Kaleb elini geri çekti.

"Affedersin," dedi Alessa ama mutluluğunu gizleyemedi. Kaleb çığlık atmamış, sadece kaşlarını çatmıştı. İlerleme kaydetmişlerdi.

Kutlama yapmadı ama son tura geldiklerinde artık emindi. Daha iyiye gidiyordu. İçindeki o şiddetli dürtüyü daha hızlı bir şekilde ve tamamıyla dizginleyebiliyor, daha çok bir geminin kaptanı ve daha az direğe bağlanmış bir mahkûm gibi hissediyordu.

"Bugün iyi geçti, değil mi?" dedi Alessa talim bittiğinde. Talim odasının dışında, tek bacağını kaldırmış bağcıklarını bağlamaya çalışıyordu.

Dante evet anlamında homurdandı.

Alessa ona bakmaya çalışınca dengesini kaybetti. Parmağını terliğinin arka kısmına geçirmiş bir halde ayağını yere basamayınca, serbest elini bir yere tutunmak için öne savurdu ama mesafeyi iyi hesaplayamayınca duvara vurdu. Yüzünü buruşturarak sızlayan eline baktı.

Dante bıkkınlıkla oflayıp diz çöktü ve Alessa'nın elini tutup inceledi. Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ama Alessa'nın elinin sızlaması geçerken onun da yüzü normale döndü.

"Tamam. *Dikkatli* ol biraz," dedi. "Seni *iyileştirdiğim* için de bana kaşlarını çatma."

"Artık canının yanmadığını söylemiştin!"

"*Yanmıyor*. Ama senin canın yandığında ayrı konu. Gücümü kullandığında, *ben* de acı hissediyorum." Alessa'nın elini tuttuğunu fark edip bıraktı.

"Ha. Tamam. Mantıklı. O halde, kalkmama yardım et." Kollarını kaldırdı ve Dante onu ayağa kaldırdı. "Dokunmak bir başlangıç ama *onların* da becerilerini kullanmam gerekiyor. Kaleb'a ne olduğunu gördün."

Dante sırıttı.

Alessa ona parmağını salladı. "Kabalaşma."

"Sana nazik birisi olmadığımı söyleyip duruyorum."

"Ben de *sana* buna inanmadığımı söyleyip duruyorum. *Ağladığım* için bu işi kabul etmemiş miydin?"

"Bu, beni bir aziz değil, bir ezik yapar." Dante kirli sakalını ovdu. "Hem tek neden o değildi. Aradığım bilgileri bulabileceğim bir yer varsa, orası burası."

"Gala gecesi *o* yüzden mi gizlice ortalıkta dolanıyordun?"

Dante utanmış gibi kulağını çekiştirdi. "Suçluyum."

Dante artık kimsenin zehirlemeden yemek getireceğine güvenmediği için, yukarı çıkmadan mutfağa uğradılar. Dante üstünden buharlar tüten üstü kapalı yiyeceklerle öne geçti ve Alessa sarımsak ve *pancetta** kokularına ağzı sulanmış bir halde hızla peşinden çıktı.

"Bir sonraki kısmın pratiğini nasıl yapacağım?" dedi Alessa kapısının kilidini açarken. "Hiç görmediğim bir şeyi almaya çalışmak gibi olacak."

Dante düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak yemekleri masaya koydu.

---

* *Domuz pastırması.*

"O eski deyişi hatırlıyor musun?" dedi Alessa. "Kör insanlar ve fillerle ilgili olanı. İşte, o benim. Yarım saniye içinde bir sürü farklı duyumsama hissederken, bir yandan da birisini öldürmemeye çalışıyorum."

"Ama başka birisinin gücünü *kullanmaya* çalıştığında farklı bir şey hissediyorsun, değil mi?"

"Öyle sayılır. Sanki bir beceriyi özümsemek benim varsayılan özelliğim –en azından, onlar söz konusu olduğunda– ve kendimi mutlaka *durdurmam* gerekiyor. Ama seninle, o kadar... ısrarcı bir his değil sanırım. Bir dakika, doğru değil bu. Ara sokakta, kendimi tutamamıştım."

"Çünkü ölmek üzereydin. Gücüme ihtiyacın vardı." Dante tabakları masaya koydu ve Alessa bir şişe soğutulmuş *limoncello* getirirken çatal bıçakları dizdi. "Yaralı olmadığın için bunu nasıl pratik edebileceğini bilmiyorum."

Makarnadan aldığı ilk lokma dikkatini dağıtır gibi oldu ama Alessa o konuya kafayı takmıştı. En baştan çıkarıcı yemek bile onu uzun süre oyalayamazdı.

"Başparmağımı kırarsan..."

"Kendini *yaralamayacaksın*. Yemeğini ye."

"Ancak yaralı olursam, *iyileştirici* bir güçle pratik yapabilirim."

"Hayır. Buna izin veremem."

Alessa masanın bacağına tekme attı ama sadece terliğinin burnunu sürttü.

"Kırık ayak parmağı mı?" dedi Dante monoton bir sesle.

"Ne yazık ki kırılmadı." Alessa onun kemerinin üstüne atlamadan önce gözlerini kıstı.

"Ne yaptığını..." Dante geriye kaçtı. "Kendini *bıçaklamayacaksın*!"

"Sadece parmağıma batıracağım."

Dante ona dik bir bakış fırlattı. "Kanamanı durdurmayacağım."

"Hayır, duraduracaksın. Ver şunu bana."

Dante eline bir şaplak atıp masanın arkasına geçti. Alessa sola gidecekmiş gibi yapıp sağa gitti ve eteği fiskos masasının kenarına takıldı. Dante masayı devrilmeden tuttu ama üstündeki ufak biblo kenarından kaydı ve doğrudan Alessa'nın ayağına düştü. Keskin köşesi ayağını sıyırdı.

Alessa yarı gülerek yarı ağlayarak diğer ayağını incinen ayağının üstüne bastırdı. "İşte," dedi çenesini sıkarak. "Artık yaralıyım. Ben kazandım."

Dante ona boş boş baktı. "Tebrikler."

"İstesen de istemesen de bunu yapıyoruz."

Dante ilk kez yenilgiyi kabul etti. "Unutma, sakin..."

Halıya damlayan kanlar dikkatini dağıttı ve Alessa onun ellerini tuttu.

Acı hissi dindi, yarası kapandı ve Dante şakaklarını ovuştururken, Alessa ağzı açık ve nefessiz bir halde kaldı.

"İyi misin?" diye sordu Dante'ye. "Otur da yere düşme."

Dante buna itiraz etmek istercesine elini salladı, sendeleyerek öne doğru bir adım attı ve dengesini kurabilmek için elini öne uzattı. Alessa tenine dokunmamaya dikkat ederek onu koltuğa götürdü. Dante oturdu ve net göremiyormuş gibi gözlerini kırpmaya başladı. "İyiyim. Sadece başım döndü."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi kes. Sadece bir dahaki sefere sakin sakin yap."

"İyi olduğundan emin misin?"

Belli ki iyiydi çünkü Alessa'nın bıçağına doğru uzandığını fark edip hemen bileğini kaptı. "Kendine zarar vermene izin vermeyeceğim."

"O zaman pratik yapmaya nasıl devam edeceğim?"

"Bir şey düşünürüm."

"Bir kâğıt kesiği olur mu?"

Dante başını ellerinin arasına aldı.

Alessa'nın "dokunma talimi" dediği egzersizi birkaç kere yaptıktan sonra, Dante *ghiotte*'lerin tarihiyle ilgili bir kitap alıp her zamanki sandalyesine çöktü ve Alessa volta atarak onu rahatsız etmemeye çalıştı.

Dante yorgun bir ifadeyle sinir olmuş gibi ona baktı. "Gidip yat."

"Yorgun değilim." Kendi vücuduyla ne yapacağına kendi karar verirdi. Yapmak istediği son şey uyumaktı. Kutlamak ya da onun gibi bir şey yapmak istiyordu. Son birkaç saattir kâğıt kesiği ya da başka yaralanmalar olmamıştı çünkü Dante kendisine tekrar zarar vermeyi düşünürse bile işi bırakacağını söylemişti. Alessa da gücün akışına ince bir ayar çekmeye odaklanmıştı. Onun gücünü kullanmak kadar etkili değildi ama ellerinin gerginliğinden ve gözbebeklerinin iriliğinden rahat olduğunu anlayana dek saatlerce tepkilerini öğrenmeye çalışmıştı. Onu inceleyerek kendi gücü hakkında bir şeyler öğreniyordu. Ama daha fazlasını istiyordu.

Dante'nin daha fazlasını itiyordu.

Arkadaşlığını. Sırlarını. Duygularını. Dokunuşunu.

"Bir kitap falan okusana." Dante omuzlarını geriye attı.

"Yapamam. Fazla enerjiğim." Alessa senelerdir ilk kez birisini incitmeden ona *dokunabiliyordu* ve ona dokunmadığı her an bunu yapmayı düşünüyordu. Herhangi bir dokunuş. Her türlü. Elini hafifçe okşamak, sarılmak, başını omzuna dayamak. Bilmediği ama arzuladığı başka dokunuşlar da vardı.

Kış uykusundan uyanmış bir hayvan gibi açtı ve o şiddetli arzuya odaklanmıştı. Ona o kadar uzun süre yasak olan şeyi arzulamadan edemiyordu.

"Pes ettim." Dante kaldığı sayfayı işaretlemek için kitabın arasına bıçaklarından birini koydu. "Sen odada kollarını sallarken odaklanamıyorum."

"Kollarımı *sallamıyorum*." Alessa kollarını sallamamak için *–lanet olsun–* iki yanına dayadı. Aç gözlü davranmayacaktı.

Dante'nin kollarının arasına sığınabilse ve *Finestra* kimliğinin altında hâlâ bir insan olduğunu hatırlayabilse, platonik bir arkadaşlık –belki–yaşayabilirdi. Dante birkaç güne gidecekti ve kendisini ödlek gibi hissediyordu.

Normal bir kız bile normal bir şekilde bir gençten... Neyi isteyemiyordu? Sarılmayı mı? Dünyayı kurtarmak kadar masum olmayan nedenlerden dolayı el ele tutuşmayı mı?

"Birisinin hiç bu kadar ses çıkararak iç çektiğini duymamıştım," diye homurdandı Dante.

Alessa utandı. "Özür dilerim. Kötü bir alışkanlık haline geldi."

"İç çekmek mi?"

"Volta atmak. Hiçbir zaman sakinleşmeyi çok iyi beceremedim."

"Ne kadar zor olabilir ki? Hareket etmeyi kes ve uyu."

"Senin için öyle olabilir. Babam eskiden hareket etmeyi kesip uyuyabileyim diye bana içinde kıpırdayamayacağım bir tulum giydirirdi."

"Tahmin edebiliyorum." Dante şakaklarını ovuşturdu. "Buraya gel de beni sıkıntımdan kurtar."

"Çok komik. Seni *öldüremem*, unuttun mu?"

"Beni *öldürmeni* istemiyorum. Pek bir işe yaramıyorum ama *ılık* bir vücudum var. Hem zaten bir kitabı bitirmek istiyordum."

Alessa'nın kalbi hızla atmaya başladı ama ayakları hareket etmedi.

Dante çok mutsuzmuş gibi başını eğdi. "Teklifim on saniye sonra geçersiz olacak."

Alessa hemen yanına gitti.

Dante o kadar iri yapılıydı ki geniş berjerde pek yer kalmamıştı. Dante bacaklarının ortasındaki üçgen biçimli boş alanı işaret etti ve sanki Alessa dünyanın en zor eğitilen yavru köpeğiymiş gibi parmağıyla arkasına dönmesini işaret etti.

Alessa berjerin ucuna oturup ellerini kucağına koydu. "Bu kadar yüksek sesle *düşünmeyi* kes," dedi, Dante'nin yüzünü gör-

mediğine memnun olarak. "Zihninde bana güldüğünü duyabiliyorum."

"Çivilerden yapılmış bir yatakta oturuyormuş gibisin."

Alessa kollarını göğsünde kavuşurdu. "Bir süredir bunu yapmamıştım."

"Neyi?"

"*Sokulmayı. Sarılmayı.* Hangi sözcüğü tercih ediyorsan onu."

"Bu *iki* sözcüğü de kullanmam."

"Kurtlar sarılmazlar mı?"

"Dişi kurt gergin ve huysuz olduğunda sarılmazlar. Yoksa ısırılırlar."

Dante onun beline sarıldı, onu geriye çekip göğsüne yasladı ve tam istediği gibi oturtana kadar koltuğa yerleştirdi. Diğer kolunu da önüne attı. Kitabını tutabilmek için.

"Rahat olur musun? Sen böyle kaskatı dururken kitabımı göremiyorum."

Alessa, Dante'nin başını çenesinin altına sıkıştırabileceği kadar gevşemeye çalıştı ama onun göğsünün iniş kalkışları arasında sayfadaki yazıları okuyamadı.

"Biraz okur musun?"

"*Okuyorum* zaten."

"Yüksek sesle. Sesin hoşuma gidiyor ve birisi bana uyumadan önce bir öykü okuyalı çok uzun zaman oldu."

Dante birinci sayfayı açarken, kolları onu iyice sardı. "Unutulmuş bir denizde, uzaklardaki bir adada, ay ve güneş..."

Alessa sırtını hafifçe gerip biraz daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışınca, Dante gerildi. Büyük bir ihtimalle, onu oraya oturttuğuna pişman olmuştu. Ama sonraki nefes alıp verişleri daha derin ve sakin olduğu için, Alessa kalkmayı teklif etmedi.

O güne dek üstünde yattığı en yumuşak yüzey kaslı bir göğüs değildi ama buna alışabilirdi. Dante'nin sesinin viskiyi andıran sıcaklığıyla uykusu gelen Alessa, gözlerini yumdu ve öykü göz-

kapaklarının arkasında devam etti. Talihsiz bir çift âşık, göklerde trajik bir savaş.

Geceliğinden vücuduna sızan sıcaklık içini ısıtmaya başlamış, onu yarı uyur halde tatlı bir ruh haline sokmuştu.

"Az önce eridin mi?" dedi Dante muzip bir ses tonuyla.

"Kendini bir şey sanma."

Dante hafifçe öksürdü. "*Öyle* değil. Sadece bir insanın bu kadar gevşeyebileceğini bilmiyordum."

"Eh, bunu yapamayalı da uzun zaman oldu."

"Benimle burada tıkılıp kaldığın için üzgünüm. Ben bu... sokulma denen şeye biraz yabancıyım."

"Gayet iyisin," diye cevabı yapıştıran Alessa hafifçe onun koluna vurdu.

"Sen çaresiz durumdasın ve ben buradayım, öyle mi?"

"Aynen." Alessa duraksadı. "Teşekkür ederim."

"Hizmetinizdeyim, *Finestra*." Dante onun kulağına esnedi. "Şimdi, *lütfen* yatağa git."

Otuz İki

Per piccola cagione pigliasi il lupo il montone.
–Kurt ufacık bir mazeretle kuzuyu yakaladı.–

DİVORANDO'YA 16 GÜN KALA

Alessa, Renata'yı bir savaşçı olarak hiç takdir etmemişti ama eski *Finestra* onlara birkaç hamle göstermek için eskrim partneri olarak Dante'yi seçtiğinde, o ve *Fonte*'ler hayranlıkla onu izlediler.

Döne döne, kılıçlarını sallayarak ve hamleleri savuşturarak eskrim yaparlarken, her ikisi de atik ve çevikti ve kılıçlarının çınlaması arasında amansızlardı. Nefes kesiyorlardı.

"Ateş kes!" diye bağırdı Renata gülerek. Saçları topuzundan çıkmıştı ve nihayet kayda değer bir rakiple eskrim yapmaktan dolayı mutluydu. Alessa bir zamanlar *Divorando*'yla tek başına yüzleşmiş bir genç kız olan bu kadına karşı hem sevgi hem de yoldaşlık hissetti. "Dante, onlardan sen sorumlusun. Biraz daha... her şeyi pratik etmeleri gerekiyor."

Josef bir bıçak hamlesini doğru yapınca ve Nina *bo* asasıyla bir hamleyi savuşturunca, Dante her zamanki gibi suratını asmayı unuttu. Hatta Saida bir hedefi tam ortadan vurup talim odasının ortasında gururla dolaşınca, hafifçe gülümsedi.

"Hey, kes şunu, Nina!" diye bağırdı Kaleb. Kılıcı Nina'nın tatlı masum bakışları altında solmuş bir çiçek gibi eğilmişti.

Alessa onlarla birebir dövüşemiyordu ama Dante, Kamaria ve Saida'ya yardım ederken gözlem yapıyordu. Dante, Kaleb'ı eskrim yapmak için çağırınca, herkes yaptığı işi bıraktı.

"Silah yok," dedi Dante. "Tekme atmak, apış arasına ve gözlere vurmak yok. Bugün seni öldürmek istemiyorum ama hile yaparsan öldürürüm." Becerileri açısından değilse bile boyları ve kiloları eşit olan Dante ve Kaleb, birbirlerinin etrafında dönerlerken günlerdir olmadığı kadar rahat gözüküyorlardı. Kaleb şımarık ve tembel olmasına rağmen öğretilenleri dikkatle dinliyordu. Dante onu zorlamaya başlamadan önce, onun birkaç hamlesini engellemeyi bile başardı.

Dante, Kaleb'ın bacağını kaptı ve Kaleb sert bir şekilde yeri boyladı.

İkisi ter içinde, kolları bacakları birbirlerine dolanmış bir halde yuvarlanırken, Alessa kenara çekildi.

"Hakla onu, hakla onu, hakla onu," diye mırıldandı Saida.

Josef, Nina'nın dövüşü pür dikkat izlemesine bozulup onu dirseğiyle dürttü.

"Ne oldu?" Nina parıldayan gözlerini boğuşan iki genç adamdan ayırmadan masum bir tavırla omuz silkti. "Eğitici."

Kaleb gülerek pes etti ve dövüşçüler göğüsleri hızla inip kalkarken sırtüstü yere yayıldılar.

"İyi dövüştü, dostum." Kaleb, Dante'nin omzuna yumruk attı. Diğerleri ter içinde, gülüşerek giderlerken, Alessa ve Dante geride kalıp etrafa saçılmış olan talim silahlarını topladılar. Bir eskrim kılıcını yerine asan Alessa alnını sildi. "Tüm gün kitap

okuduysan, kılıç dövüşünü, göğüs göğüse dövüşü, bıçak kullanmayı ve mızrak atmayı nasıl öğrendin?"

"Kitaplardan çok şey öğrenebilirsin." Dante yerdeki *bo* asasını aldı. "Kaçtıktan sonra, bana dövüşmeyi öğretebilecek herkes için çalıştım. Hızlı öğrenirim. Bu da bir beceri sanırım."

Alessa'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Aklıma bir fikir geldi."

Dante hareketsiz kaldı. "Hoşuma gitmedi."

"Daha ne olduğunu bilmiyorsun."

"Son fikrin gibiyse, hoşuma gitmeyeceğinden *eminim*." Alessa ona yaklaşırken, Dante eskrim kılıcını arkasına götürdü. "Eskrim kılıcından uzak dur."

"Kendime zarar vermeyeceğim," dedi Alessa. "Benimle dövüş. Göğüs göğüse dövüşelim."

"Yarım kadarsın."

Alessa onun karnını dürtükledi. "Ben bir *savaşçıyım*."

"*Sihirli* bir savaşçı. Güreşmeyi bilmiyorsun. Hele senden daha iri ve güçlü birisine karşı hiç güreşemezsin."

Alessa gülümsedi. "Ama sen güreşebilirsin. Hatta bunun bir *beceri* olduğunu söylemiştin."

"Benim becerilerimi *bana* karşı mı kullanmak istiyorsun?"

"Hayır. Becerilerini *çoğaltmak* ve seni *yok etmek* istiyorum."

Dante yere çömeldi ve ona yaklaşmasını işaret etti. "Gel de beni hakla."

Alessa heyecanla zıpladı ve eldivenlerini çıkarıp yumruklarını kaldırdı.

"Olamaz," dedi Dante. "Tamamen yanlış."

Alessa'nın parmaklarını açtı ve başparmağını doğru pozisyona getirdi. Orada yüz yüze, yumrukları onun ellerinin arasında dururken o an uzadı ve Alessa'nın vücudunun tamamı Dante'nin hissedip hissetmediğini bilmediği duyulmayan bir frekansta titreşmeye başladı.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu. Birisinin konuşması gerekiyordu. Kendisi birçok farklı şey hissediyordu ama çoğunun dövüşmekle bir ilgisi yoktu.

"Olabilir." Dante o kadar sakin, o kadar soğukkanlı duruyordu ki Alessa'nın içinden çığlık atmak geçti. "Ama benden ne aldığını bilemiyorum."

Alessa'nın içinde biriken enerjiyi faydalı bir şekilde kullanma vakti gelmişti. "Deneyip görelim." Ayaklarını sıkıca yere bastı ve yumruklarını kaldırdı.

Dante yarı hızda bir hamle yaptı.

Alessa bu hamleyi hiç düşünmeden, kendi vücudunun dışındaki reflekssin devreye girmesiyle savuşturdu.

"Çok eğlenceli!" Alessa dişlerini gösterdi.

Dante abartılı bir korku ifadesiyle hemen geriye kaçtı. Birbirlerinin etrafında döndüler. Alessa cesaretle onun dengesini, ağırlığını ve korunmasız yerlerini inceledi.

Dante yaylanarak zıplıyor, yeni yürümeye başlayan küçük bir çocuğun ilk adımlarını atışını izleyen birisinin sabrıyla bekliyordu. Kendinden fazla emindi. Üstün olduğundan emindi. Onu hafife alıyordu. Aslında, *kendisini* hafife alıyordu. Çünkü bu onun becerisiydi.

Alessa öne atıldı ve karnına hızlı bir yumruk attı.

Dante öksürdü. "Bundan hoşlandığımdan emin değilim."

"Benim hoşuma gitti." Alessa yine yumruk attı ve bu sefer yan tarafına vurdu. "Ah. Azalıyor."

"Şimdi eğlenceli mi bakalım?"

Alessa'nın bir sonraki yumruğu o kadar güçsüzdü ki Dante onun elini havada yakaladı. Alessa sırıttı. Dante ne kadar çabuk unutuyordu.

"Teşekkürler," dedi ve hızla elinden kurtuldu, onun bileğini kaptı ve dönerek kolunu arkasına çekti.

Dante bir inleme ve bir kahkaha karışımı bir sesle dizlerinin üstüne çöktü. "Haksızlık."

"Hayat adil değildir." Dante'nin tenine değdiği sürece becerisini kullanabiliyordu ama bir, iki dakika değmezse becerisi sönüyor, onun karşısında güçsüz duruma düşüyordu.

Uzun bir dövüşü kaybetmektense kısa bir dövüşü kazanmak daha iyiydi. Onu yüzüstü mindere itip dizlerinden birini sırtına, diğerini yere dayadı.

"Kazandım!" Zafer kazanmış gibi kollarını havaya kaldırdığı sırada Dante yana dönüp dengesini bozdu ve onu öne itti. Alessa onun üstüne düştü ve bacakları birbirine dolanmış bir halde göğüs göğüse kaldılar.

"Daha bitmedi." Dante, Alessa'nın çıplak ellerinden kaçınarak kollarını yere mıhladı ve o kıvranmaya başladığında sırıttı. Becerisinin son kırıntıları da silindi ve Alessa hızlı hızlı nefes alarak debelenmeyi kesti. Her nefes aldığında göğsü Dante'ninkine değiyordu.

Kirpiklerini sayabiliyor ve gözlerinin alev alev yandığını görebiliyordu. Dante o anda onun bunları fark ettiğini anladı.

Alessa paniğe kapıldı.

Alessa yanağına minik bir öpücük kondurunca Dante irkildi. Dudaklarının hafifçe tenine değişi Alessa'nın becerisini arttırdı ve bir anda altından yana yuvarlanmayı başardı. Flört etme açısından berbattı ama bir dövüşte oldukça etkili bir numaraydı.

Dante kendisini yana atarak onun ayak bileğini yakaladı ve onu kendisine çekti.

Alessa onun ellerine vurdu, onu güldürdü ama becerisinin çoğalması için yeterli olmadı.

"Ben daha," diye inledi Dante yerde yuvarlanırlarken, "bildiklerimin yarısını bile kullanmıyorum..." Alessa'nın dizi hedefin üstüne inmeden önce onu yakalamayı başardı. "Çünkü seni incitmek... Ahhh..."

Alessa bir kafakol attı –en azından buna böyle dendiğinden emindi– ve Dante'nin yüzü endişe yaratacak kadar kırmızı olana ve elini tekrar tekrar yere indirip koluna vurana kadar boynunu sıktı.

"Ah, affedersin!" Neşeli bir gülümsemeyle onu bıraktı. "Sinyali unuttum."

Dante başını onun kucağından kaldırmadan öksürmeye başladı. "Tebrikler. Kazandın. Benim becerilerimle. O yüzden, aslında ben kazanmış sayılırım."

Alessa buna itiraz etmek için ağzını açtı ama o sinsi serseri derhal harekete geçti. Alessa'nın daha sonradan ona göstermesini isteyeceği saçma denecek kadar karmaşık bir manevrayla sırtına oturmuştu.

Dante onun sırtında ata binmiş gibi otururken, kollarını başının üstüne kaldırdı ve tepeden ona gülümsedi. "Yakalandın."

Tam o sırada, birisi çığlık attı.

İkisi birden *Fonte*'lerin kutsal kurtarıcılarını muhafızının altında görmüş olmaktan dolayı şok içinde, ağızları açık kalmış, dehşet dolu ifadelerle kapıda durdukları yere döndüler.

Kaleb duvardan dört yüz senelik bir kılıcı alıp Dante'ye doğrulttu. "*Finestra*'yı bırak, yoksa seni öldürürüm."

Otuz Üç

Bocca chiusa non prende mosche.
–Kapalı bir ağız sinek yakalayamaz.–

DİVORANDO'YA 16 GÜN KALA

Dante, Alessa'nın bileklerini bıraktı –sanki o anda en büyük sorunları buymuş gibi– ve apar topar ayağa fırladılar.

"Ben... o... Biz tökezleyip düştük," dedi Alessa.

Kaleb kılıcı azıcık indirdi. "Seni öldürmeye çalışmıyor mu?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Kaleb, Dante'yi öldürmek üzere olmasaydı, koruyucu tavrı ona hoş bile gelebilirdi. "Biz, şey, sadece düştük."

"Sahi mi?" dedi Kamaria. "*Tökezlediniz.* Sonra da öyle mi düştünüz?"

Saida eliyle ağzını kapattı ama ağzından cıyaklamaya benzer bir ses çıkmasını engelleyemedi.

Kamaria gözlerini devirdi. "Birisinin buna inanacağını sanıyorsan, çok uzun süre ebeveynlerden ayrı kalmışsın demektir."

"*Ona dokunuyordun,*" dedi Nina. "O da *gülümsüyordu.*"

Eh, büyük bir ihtimalle bu, kulağa onun kastettiğinden daha kötü geliyordu.

Saida gülerken gözlerinden akan yaşları sildi ama bunu komik bulan bir tek oydu. Nina tokat yemiş gibiydi. Josef kazara kadınlar hamamına girmiş bir tapınak keşişi gibi şaşkındı ve Kaleb hâlâ öfkeli gözüküyordu.

"Ona neden dokunuyordun?" dedi Kaleb. "Dahası, onun neden hoşuna gitti?"

Alessa'nın dudakları kıpırdadı ama aklına iyi bir yanıt gelmedi. "Acı içinde yüzünü buruşturmuştu."

"Benim gördüğüm şey *bu* değildi," dedi Nina.

"O, bir savaşçı. Dayanıklıdır." Neredeyse doğru bir yanıttı.

Yanıtı kimseyi ikna edememişti. Gerçeğe daha yakın bir şey söyleme vakti gelmişti.

"Dante bir süredir gücümü pratik etmeme yardım ediyor."

"Neden?" dedi Kaleb.

Dante hafifçe öksürdü. "*Saverio*'nun iyiliği için her fedakarlığı yaparım. *Dea* emreder, ben yaparım."

Alessa çaktırmadan ayağına bastı.

Nina gözlerini kıstı. "Dindar olduğunu bilmiyordum."

"Daha da önemlisi bunu nasıl yapıyorsunuz?" dedi Kamaria. Alessa'yı huzursuz eden bir ifadeyle Dante'yi süzdü. "Onun bir becerisi yok."

"Doğru, tabii ki yok." Alessa fazla heyecanlı bir şekilde itiraz ettiğini biliyordu ama kendisini kontrol edemiyordu. "Ama o bana... acı seviyeleriyle ilgili geri bildirimde bulunurken, *ben* onun diğer becerilerini emebiliyorum. Şey, bir acı ölçer gibi."

Nina başını hafifçe yana eğdi. "Bir *Finestra*'nın dokunuşunun sıradan bir insan için daha da kötü olacağını sanıyordum. Bu, gerçekten de büyük bir fedakârlık."

"Çok naziksin." Kaleb kılıcı yere bıraktı. "Ama hâlâ sersemin tekisin."

Dante eski dilde bir şeyler homurdandı ve Alessa neşeyle gülümsedi. "Evet, bu konuyu hallettiğimize göre, umarım bundan kimseye söz etmemek konusunda anlaşabiliriz. Yani, biraz kurallara aykırı ama faydası olan her şeyi deneyeceğiz, değil mi?"

Beklerken yanağının iç kısmını ısırdı ama istemeyerek onay verdikten sonra tekrar öfkelenmediklerini gördü.

"Sizi oyunumuza davet etmek için gelmiştik." Nina her zamankinden daha gergin gibiydi.

"Öyle mi?" dedi Alessa bir an için boş bulunarak. "Fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Kamaria gözlerini devirdi. "Hayır. Yani, burada kim... daha önceden... talim yaparken *yakalanmamıştır* ki?"

Alessa'nın yanakları kızardı. "Ben... Teşekkür ederim. Katılmayı çok isteriz."

Josef harika bir kart oyuncusuydu ama kaybetmeyi kaldıramıyordu. Kimde hangi kartın olduğunu hatırlamaya ve buna göre stratejiler oluşturmaya dair gizemli denebilecek bir beceriyle ilk üç eli kazanmıştı. Her zaferle birlikte daha dik oturuyor, çok sevindiğini gizleyemiyordu ama Kaleb en iyi kartını aldığından beri surat asıyordu. Öte yandan, Nina oyunda hiç iyi değildi ama hangi takım olurlarsa olsunlar ya da kendisi kazanmasa bile herkesi destekliyordu.

Kaleb zarları attı. "Seni her yendiğimde bu kadar mutlu olmayı kes, Nina. Bu şekilde gerçekten de eğlenceli olmuyor."

Nina utangaç bir gülümsemeyle eteklerini kabarttı. "Bu yüzden böyle davranıyorum."

"Ben pes ediyorum," dedi Saida derin bir iç çekerek. "Josef en iyi kartlarımı çaldı. Yine."

Alessa destenin tepesinden üstünde *Crollo*'nun resmi olan bir kart alıp diğer kartlarının yanına ekledi ve görev başında olduğunu söyleyerek oyuna katılmamış olan Dante'ye baktı. Dante boynunu uzatıp elindeki karta baktı, iki parmağıyla burnunu kaşıdı ve dikkatle Kaleb'a baktı.

Alessa hafifçe öksürdü. "Sanırım, sıra bende, Kaleb. Sende değil. Zarları atmadan önce, bir kart çalmak istiyorum."

Kaleb söz konusu kartı masaya fırlatırken homurdandı. "Daha önce bu oyunu oynamadığını söylemiştin. Birden nasıl bu kadar iyi oynamaya başladın?"

Alessa dudağını ısırdı, masaya *Dea* ve *Crollo*'dan oluşan bir çift kart koydu. "Tanrılar yardım ediyor sanırım."

Dante ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Kaleb gözlerini kıstı. "Bir dakika. İkiniz birlikte mi oynuyorsunuz yoksa?"

Saida ofladı. "Sırf kaybediyorsun diye *herkesi* hile yapmakla suçlayamazsın, Kaleb."

"*Herkesi* değil, *Finestra*'yı suçluyorum."

"Belki de bir ezik olmak yerine bir yere tarif yazsan daha iyi olur. Hâlâ projeme katkıda bulunmanı bekliyorum."

Kaleb yüzünü buruşturdu. "Sana söylemiştim. Bir şey pişirmeyi bilmiyorum. Tatlılar evimde beliriyor, ben de nereden geldiler diye soru sormuyorum."

Önlüklü genç bir kadın kapıyı tıklattı. "Affedersiniz ama leydinin alarmı çaldı."

"Ah," dedi Saida. "*Rosogolla*[*] nihayet soğudu!"

Belli ki Saida tatlı yapmak için daha önceden mutfağa girmeyi başarmıştı. Bir dakika sonra büyük bir tavayla geldi. Ufak tabaklara kaşıkla kabarık beyaz toplar yerleştirirken, oda süt ve şeker kokusuyla kaplandı. "Bir tatlı yiyebiliriz diye düşündüm."

[*] Şuruplu bir tatlı. (e.n.)

Kaleb homurdandı. "Kartlarımıza bakabilmek için dikkatimizi dağıtıyorsun."

"Kimin tarifi bu, Saida?" Josef, Saida'nın tabakları dağıtmasına yardım ederken Kaleb'ın sandalyesine *fazla* masum bir ifadeyle çarptı.

Saida güldü. "Bu tarif aileme ait. Güzel, değil mi?"

Güzeldi. Şekerli, biraz yapış yapış, hafif bir çiçek kokusu olan bir tatlıydı.

"İçinde gül suyu mu var?" diye sordu Alessa.

"İyi yakaladın," dedi Saida etkilenmiş gibi. "Dante, senin paylaşmak istediğin özel aile tariflerin var mı?"

Dante başını hayır anlamında sallamadan önce yüzünden farklı ifadeler belirip yok oldu.

"Ayağa kalk." Kamaria, Alessa'yla yan yana oturabilmek için Kaleb'a onunla yer değiştirmesini işaret etti.

"Yemin ederim, Kamaria," dedi Kaleb. "Kartlarıma dokunursan, seninkileri alırım."

"Çocuk işte," dedi Kamaria.

Josef kartların nasıl sayılacağını anlatırken, ahlaklı olduğu için asla hile yapmayacağına dair yemin etti. Kamaria, Alessa'ya eğildi. "Nina bir süs balığı kadar saf olabilir ama ben değilim."

Alessa öksürdü. "Ne dedin?"

Kamaria parmağını yaladı. "*Signor* Huysuz'la yaptığın şu ufak güreş maçını diyorum. Gerçekten de daha iyiye gidiyorsun. O yüzden, gücünü kullanmana yardım ettiğine inanıyorum ama ellerinin üstünde olmasından *keyif* alıyordu ve öyle olmaması gerekirdi. Affedersin. Bu sözler biraz ağır oldu. İyi yumruk atman senin suçun değil. Ama... o neden farklı?"

Alessa onun gözlerinin içine baktı. "Bize yardım ediyor. Ne önemi var ki?"

Kamaria biraz düşündü. "Doğru. Ama dikkatli ol. Ben merak ediyorsam, başkaları da edebilir."

Önceki gece Dante'nin kollarında bir saat geçirdikten sonra, Alessa buna bağımlı olmuştu. Yatağa giderken oyalandı, Dante'nin gömleğini katlayıp koltuğa uzanışını ve ellerini başının altına koyuşunu izledi.

Alessa'nın iç çektiğini duyan Dante sanki Alessa uzaktan bir esinti yollamış gibi kirpiklerini kırpıştırdı.

Alessa yatağına doğru gitti. Durdu. Geri döndü. Yine iç çekti.

"Artık buraya gelir misin?" dedi Dante uykulu bir sesle.

Alessa hemen geri döndü. "Uyuyacağını sanıyordum. Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Ama *senin* uyuman için tek yol sıcak bir vücudun yanında olmaksa, dolanmayı bırak da buraya gel. Merak etme. Ellerime hâkim olurum."

Elbette. Dante bütün diğer görgü kurallarına oflardı ama ona dokunmaya gelince bir aziz gibi davranırdı. Ama Alessa ona fikrini değiştirmek için bir fırsat vermeyecekti.

"Şişt, bunu yapmayı gerçekten de bilmiyorsun..." Dante onu önüne yatırırken homurdandı ama çok geçmeden bir çekmecede duran kaşıklar gibi uzanmışlardı.

Dante'nin nefesini ensesinde hisseden Alessa ürperdi.

"Üşüyor musun?"

"Biraz," dedi Alessa. Sesinin titrediğini fark etmediğini umdu. Dante koltuğunda sırtında duran bir battaniyeyi alıp onun üstüne örttü.

Alessa yatağına uzanmalarını teklif edebilirdi ama Dante'yi oraya davet etmek bir koltukta yan yana uzanmaktan çok daha farklı bir teklif gibi geldiği için sesini çıkarmadı. Hem koltuk dardı. Yani, ona yakın yatmazsa koltuktan düşerdi. Ona yakın olmak için mükemmel bir bahaneydi. Alessa kalçalarını oynatarak pozisyon değiştirdi ve poposunu Dante'nin vücuduna yasladı...

Ah. Belki de kıpırdanıp durmak tehlikeliydi. *Kıpırdamayacaktı.* Kıpırdamak yasaktı. Azıcık bile. Hiç hareket etmeyecekti.

Hareketsiz duracak ve hiçbir şey hissetmemeye çalışacaktı. Ya da... Her şeyi hissetmeye çalışacaktı. *Kıpırdamadan.*

Alessa gözlerini karanlığa dikti, kendisinin onu hissettiği gibi Dante de onu hissediyor mu diye merak etti. Acaba onu yanına çağırdığına pişman olmuş mudur diye düşündü. Ama aradan biraz zaman geçince, Dante'nin sıcaklığı ve düzenli kalp atışları uykusunu getirdi.

Alessa aydınlık ve karanlık, düşünceler ve rüyalar arasındaki alana gömüldü. Kumsala serilmiş bir battaniye, kaburgalarını okşayan nasırlı bir avuç. Dante o dudaklarla öpüşmek hakkında bir, iki şey biliyor olmalıydı.

Dante boğuk bir ses çıkardı ve aniden gözlerini açtı.

Alessa ya uyuyordu ve hayatının en güzel rüyasını görüyordu ya da Dante uyuyordu ve –Dante kalçalarını oynatıp ona sokuldu ve Alessa yanaklarının yandığını hissetti– Dante *uyuyordu* ve *çok* güzel bir rüya görüyordu. Ya da... ikisi de uyanıktı ve Dante onun *uyumamakla* ilgilenip ilgilenmediğini görmek istemişti. İlgileniyordu ama tepki vermediği için Dante onun hayır demiş olduğunu düşünebilirdi.

Dante'nin nefesi kulağını gıdıkladı ve Alessa ne düşündüğünü unuttu. *Nefes alıp ver*, dedi içinden.

Dante'nin dudakları Alessa'nın kulağının hemen altındaki hassas bölgeyi okşadı ve Alessa karnının alt kısmının ısındığını hissetti. Dante'nin parmakları göğsünün yan tarafına sürtününce, düşünceleri birbirine girdi. Bu dokunuş ona çok doğru geliyordu –hayatında *hiçbir* şey bu kadar doğru gelmemişti– ama Dante ellerine hâkim olacağını açık açık söylemişti. Ama bunu kesinlikle yapmıyordu.

Konuş. Ağzını açtı ama sadece cılız bir ses çıkarabildi.

Dante yalancı değildi. Yani, büyük bir ihtimalle uyanık değildi.

"Dante?" Sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

Bir daha dene, Alessa.

Yine ismini söyledi. Daha yüksek sesle.

Dante üstüne bir kova buz dökmüş gibi gerildi, sonra bir anda koltuğun arka tarafına kaydı.

"Özür dilerim," dedi telaşla. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ne kadar süredir, yani... yok, buna yanıt verme. Benim hatam. Senin değil. Bu, benim hatam."

Onun yüzündeki dehşet ifadesini gören Alessa hayal kırıklığına uğradı.

Neden başka bir tepki vermesini beklemişti ki?

"Sorun değil, Dante."

Dante elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, *sorun.*"

"Uyuyordun." Alessa dizlerini karnına çekti.

Dante bir dizi küfür savurdu. "Önemli değil. Sorun *yok* deme. Hemen gidersem, beni bir daha görmezsin." Eşyalarını toparlamaya başladı ama arkasında düşürdüğü şeyler birikmeye başladı.

Alessa parmaklarını sıktı. "Benim suçumdu."

"Sana dayanmam *senin* suçun mu?" Dante başını salladı. "Hayır."

"Seni uyandırmadım. Hemen uyandırmadım." Alessa utanç içinde boynunun kızardığını hissetti. Dante başka bir rüya görürken, kendisi onun dokunuşuyla adeta erimişti ve Alessa bunu reddederek gururunu bile kurtaramamıştı. Aksi takdirde, Dante suçluluk hissiyle çekip gidecekti.

Dante yere düşürdüğü bir çorabı almak için eğildi. "Panik içinde yanında sana dayanan birisiyle uyandığın için kendini suçlayamazsın."

"Dante, uyumuyordum!"

Dante o kadar uzun bir süre donakaldı ki Alessa sessizliğin tuz buz olacağı hissine kapıldı. "Ben... Belki sen de uyanıksındır diye düşündüm." Alessa kollarını içine çökecekmiş gibi

hissettiği göğsünün etrafına doladı. "Özür dilerim. Yanılmışım. *Ben* yanıldım."

Dante o kadar derin iç çekti ki ciğerleri tamamıyla boşalmış olmalıydı. "Sana ellerime hâkim olacağımı söylemiştim."

"*Uyuyordun*. Ben uyumuyordum. *Beni* suçla."

"*Benim...*"

"İkimizin de hata yaptığını ve sorun olmadığından emin olmadığımız takdirde birbirimize bir daha dokunmayacağımız konusunda anlaşamaz mıyız?"

Dante kapıya baktı.

"Dante, ortadan kaybolursan onlara neden gittiğini söylemek zorunda kalırım. *Lütfen*, beni buna mecbur bırakma."

Dante onu istemiyordu ama Alessa da onun gitmesini istemiyordu.

Dante dudağını ısırdı. "Yine de üzgünüm."

Onun kadar üzgün olamazdı.

Otuz Dört

Molti che vogliono l'albero fingono di rifiutare il frutto.
–Birçok kişi meyveyi reddediyormuş gibi rol
yapan ağacı arzular.–

DİVORANDO'YA 15 GÜN KALA

Dante ve Alessa ufak bir alanda mahsur kalmış iki kişinin elinden gelebileceği kadar birbirlerini görmezden geldiler ama sabah hava o kadar gergindi ki Alessa bir an önce talime başlamak istiyordu.

Bir kıza reddedildiğini unutturmak için bütün bir günü arkadaşlarına işkence ederek geçirmesi kadar iyi bir yöntem yoktu.

Carnevale'den önceki son talim gününde *Crollo*, *Saverio*'ya kavurucu bir sıcak dalgası yollamıştı ve hem sıcak hava hem de yaklaşan tarih talim odasına girdiğinde herkesin gergin olduğu anlamına geliyordu.

Sıcaklık giderek artarken, oda boğucu hale geldi. Alessa ve Josef birlikte odayı soğutmaya giriştiler ama Josef herkesi rahatlatacak kadar onun çabalarına dayanamadı ve Saida'nın herkesi

soğutma girişimi onları sadece o kadar yoğun bir havayla kaplamıştı ki üstlerine kalın bir battaniye atılmış gibi hissettiler.

"Bütün gün bunu çekemem," diye sızlandı Kaleb. "Kaynar su solumaya çalışmak gibi."

"Gidecek bir yer yok," dedi Kamaria. "Bütün ada sıcaktan kavruluyor."

"*Okyanus* var," dedi Kaleb.

"Kumsala gidemeyiz," dedi Alessa. "Talim yapmamız gerek ve her yer kalabalık."

"*Tüm* kumsallar değil," dedi Dante. Omzunu silkti. "Bir yer biliyorum."

Alessa'nın bunu onaylamadan önce buna itiraz etmesi ya da en azından tereddüt etmesi gerekirdi ama son talim günlerini boğucu talim odası yerine bir kumsalda geçirme fikri çok cazipti.

Bir saat sonra, ilerledikçe daha tozlu hale gelen bir tünelde ellerinde fenerleriyle ilerliyorlardı.

Adanın en uç tarafına yaklaşırlarken ve temiz havayı ilk kez solurken, Kamaria Alessa'yla birlikte arkada kaldı. "Güreş maçı dün gece odanda devam etti mi? Her şeyi anlat."

Alessa gergin bir tavırla güldü.

"Her şeyi *değil*. Onun neden farklı olduğunu sormuyorum. Ama *farklı* olduğu için... seni öptü mü?

Alessa yanağının iç kısmını ısırdı. "Hayır."

"Ama öpmek istiyor." Diğerlerine yetiştiklerinde Kamaria sesini alçalttı.

"Sorun da bu zaten. İstemiyor."

"Lütfen," dedi Kamaria. "O genç seni o kadar arzuluyor ki pantolonu alev alabilir."

Kaleb ve Dante tünelin sonundaki paslı kapıyı levyeyle açtıklarında, Alessa aniden gelen gün ışığına karşı elini gözlerine siper etti. "Yani, rahatlaması için tek yol buysa..."

Kamaria'nın kahkahalarını duyan Dante dönüp dik dik onlara baktı.

Alessa yanaklarının kızardığını hissederken, Kamaria ona o kadar yaklaştı ki dudakları neredeyse kulağına değecekti. "İşte, kıskançlık *böyle* bir şey, arkadaş."

Alessa gülmemeye çalışırken, aniden ortaya çıkan aydınlığın kızarık yanaklarını gizleyeceğini umdu.

"Adımlarınıza dikkat edin," diye seslendi Dante. Kapının açık kalması için aralığa bir taş koydu. Sonra, her ihtimale karşın bir taş daha koydu.

Alessa ve Kamaria kapının diğer tarafındaki dar çıkıntıya adım attıklarında, Kaleb etrafa ufak taşlar fırlata fırlata çoktan yarı koşar yarı yuvarlanır gibi yamaca oyulmuş olan dar basamaklardan inmeye başlamıştı. Josef, Nina ve Saida daha dikkatli iniyorlardı.

Alessa, Dante'ye gördüğü en güzel yerin neresi olduğunu sormuştu ve verdiği yanıt orasıydı. Artık Alessa için de öyleydi. Aşağıdaki kumsal kıyı şeridinde açılmış üçgen biçiminde doğal bir nhtımdı ve etrafında dik yamaçlar vardı. Gök mavisi sular, yamacı saran inatçı birkaç ağacın ve çalılıkların altındaki beyaz kumlara vuruyor, dalgaların *prosecco** köpükleriyle kaplıyordu. Yamaçların biraz girintili hale geldiği yerde, çimle kaplı ufak bir alan vardı. Bir kızın günbatımına karşı bir siluet gibi gözüken bir kayığı izleyebileceği şirin bir kumsal kulübesi için kusursuz bir yerdi.

Dante dönüp Kamaria'yla birlikte yürüyen Alessa'ya baktı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz," dedi Alessa. "Sen Saida'ya yardım et."

Saida'nın ince etekleri sürekli olarak kayalıklara takılıyordu ve eteğinin katlarını kurtarma çabasıyla kenara fazla yaklaşıyordu. Dante ona kolunu uzatıp aşağı kadar inmesine yardım etti.

"Dante beni kıskanıyorsa," dedi Alessa, Dante biraz uzaklaştıktan sonra, "neden dün gece nihayet aramızda bir şeyler olmak üzereyken koltuktan kaçar gibi kalktı?"

* *Şarap.*

"Şimdi oldu," dedi Kamaria gülerek. "*Şimdi* bir yere varıyoruz. Ayrıntılar? Hayır mı? Hiç eğlenceli değilsin ama."

Alessa kumlara vardıklarında ayakkabılarını çıkardı ve kurumuş bir limon ağacının gölgesine sığındı. Bu arada, Kaleb giysilerini çıkarmadan okyanusa doğru koştu, etrafa havada bir kavis çizen sular sıçrattı. Nina neşeyle pantolonunun paçalarını kıvırabilmek için tek bacağının üstünde zıplayan Josef'i suya doğru çekti.

Kamaria hiç çekinmeden ve telaş etmeden giysilerini çıkarırken sohbetlerine devam etti.

"Herkes üzgün ve öfkeli kişilerle başa çıkamaz," dedi bluzunu çekip çıkararak. Alessa yanaklarının kızardığını hissederken, bakışlarını onun yüzünde tutmaya çalıştı. "Sorunlarını halletmesini beklemek istemezsen," dedi kemerini kumlara atıp, "senin gibi tatlı, masum bir kız için daha kolay ilişkiler var."

Alessa burnunu kırıştırdı. "Sorun masumiyetten çok fırsatım olmaması."

Kamaria bacaklarını sallayarak pantolonunu çıkardı. "Neyse, huysuz gençle bir şey olmazsa..."

"Hey," diye seslendi Dante. "İkiniz geliyor musunuz?"

Alessa çenesini kaldırdı. "Bir *Finestra* etrafta yarı çıplak bir halde koşturmaz."

"Sen bilirsin." Dante gömleğini çıkardı ve ayakkabılarını çıkarmak için eğildiğinde sırtındaki kaslar dalgalandı.

Alessa ağzının açık kaldığını fark edince hemen kapattı.

Kamaria sesli bir şekilde nefesini dışarı verdi. "Burası biraz daha mı sıcak oldu?"

"Aradaki farkı anlayamıyorum." Alessa başını dizlerine dayadı. "Bir süre önce erime noktama ulaştım."

"Bundan eminim." Kamaria'nın kalçalarının bronz kavisi dalgalara doğru attığı her adımda sallanıyordu. Başını çevirip seslendi. "Bir ay sonra hayatta olmayabiliriz. O yüzden, ne istiyorsan bunu hemen yapmaya bak."

Tek başına, sırtından terler damlarken oturan Alessa diğerlerinin suda şakalaşmalarını izledi.

Saida eteklerini dizlerine kadar çekti ama Kamaria ve Kaleb arasındaki su kavgasının rotasında kaldı.

Saida onları sığ sularda kovalarken, Alessa çoraplarını çıkardı. Eteklerinin çoğunu ön tarafını daha kısa olacak şekilde tadilattan geçirmişti çünkü herkes çorapsız gezerken kendisi altındaki kalın çoraplarla demode gözükürdü. Çorapları olmadan elbisesi skandal yaratacak bir görünüm sergiliyordu. Daha doğrusu, şehirde olsaydı öyle olurdu. Orada, Kamaria iç çamaşırlarıyla bir kayalıktan diğerine atlarken, Nina iç elbisesiyle şakalaşırken, Alessa kendisini dünyanın en ahlakçı insanı gibi hissetti.

Hayatının en sıcak, en huzursuz hissettiği günü olduğu için, omzunu silkip eteğini çözdü ve çorapları, bluzu ve eldivenleri için bir bohça olarak kullandı. Üstünde sadece ipekli bir iç elbisesiyle güneşlenmek için ayağa kalktı. Teni güneşten fena yanacağının sinyallerini veriyordu ve ayaklarının hassas tabanlarının altında kayan sıcak kumları hissediyordu.

Tüm *Saverio*'lu çocuklar gibi, Alessa da çocukluğunun büyük bir kısmını çıplak, tuzdan keçeleşmiş saçlarla ve her girintiye kum dolmuş bir halde kumsalda geçirmişti. O kumsala hiç gitmemişti ama kendisini yine de yuvasına dönmüş gibi hissediyordu.

Dante'ye baktığında, Dante hızla bakışlarını kaçırıp suya daldı ve ufak koyun tam ortasındaki kocaman bir kayalığa doğru yüzdü.

Cesaretini toplayan Alessa ona doğru yüzdü ve kayalığa çıktı. "Daha ne kadar küs kalacağız?"

Dante bakışlarını ufuktan ayırmadı. "İki gün daha seninle konuşmayabilirim sanırım."

"Eminim ki bunu yapabilirsin." Dizlerini karnına çekti. "Keyfin yok gibi."

"Evet, öyle."

Tamam. Harika. Konuyu açması iyi olmuştu o zaman. "Özür dilerim. Eminim ki sihirli elleri olan kızı göreceğini umut ederken. uyanıp beni yanında görmen hayal kırıklığı yaratmıştır."

"Ne?" Dante elini saçlarının arasında gezdirdi. "Asla hayal kırıklığına uğradım demedim. *Başka birisini* mi düşündüğümü sandın?"

Bir dakika. "Rüyanda *beni* mi görüyordun?" Dante bunu inkâr etmedi. "O rüya *hoşuna* mı gitmişti?" Alessa'nın aklından Dante'nin ona arkadan sarıldığı an geçti.

Dante'nin yüzü kızardı. "Bence kanıt apaçık ortadaydı."

"O zaman neden seni istediğimi söylediğinde bana kızdın?"

"Çünkü *istemiyorsun.* Çaresiz durumdasın ve tek seçeneğin benim. Öyle demiştin, unuttun mu?"

"Dante, o bir *espriydi.*"

"Doğru olmadığı anlamına gelmez. Çok yakında *Saverio*'daki en sevilen kişi olacaksın, ben de beş para etmeyenlerle birlikte rıhtıma geri döneceğim. Açlıktan ölürken bayat ekmeğin hiçbir şeyin olmamasından daha iyi olduğunu biliyorum ama gerçek bir yemek yemeyi bekleyerek daha mutlu olursun."

"Sen bayat ekmek *değilsin.* Hem kendi kararlarımı verebilirim."

"Evet ama beni bir *Fonte*'n olacağı zamana kadar seni korumam için işe aldın. Pişman olacağın bir şey yapmana izin veremem."

"Seni patronluk taslayan sersem... Ayağa kalk," dedi Alessa çenesini sıkarak.

Dante kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve tepeden ona baktı.

"Göğsüne dokunmama izin verir misin?" dedi Alessa.

Dante kaşlarını çattı. "Neden?"

"Böylece, inatçı poponu suya itebilirim."

"Beni boğmak için izin mi istiyorsun?"

"Hayır. Sana *dokunmak* için izin istiyorum. Seni öldürürsem, tamamıyla senin izninle olur."

"Biliyor musun," dedi Dante sabırlı bir öğretmen ses tonuyla, "günün birinde bana teşekkür edeceksin..."

Dante, Alessa'nın günlerce poposunun sızlayacağını umduğu bir şekilde aniden suya düştü.

Acımasız güneş battıktan ve hava tahammül edilebilir derecelere düştükten sonra, Kamaria'nın çalı çırpıyla taktığı ateşin etrafına oturdular. Kamaria becerisiyle mor renkli alevler oluştururken, Saida da bir esintiyi onlara yönlendirdi. Nina da yanlarında getirdikleri yemekleri dağıttı.

Kaleb çenesiyle Dante'yi işaret etti. "Ona *dokunurken* bize dokunursan ne olur?"

Kamaria sırıttı. "Bu tür bir şey için gelmedim ama iki al bir öde fikri güzelmiş."

Kaleb ona bakıp öğürürmüş gibi yaptı ve Alessa'ya döndü. "Onun bir ölçüm aleti gibi olduğunu söylemiştin. Ona dokun ve talim yaparken gücünü kısmak için elinin altındaki güç ölçeri kullan. Yalnız dövüşmenden daha mantıklı."

"Amacına bağlı," diye mırıldandı Kamaria.

Alessa ayağıyla kumları eşeledi.

Başka bir gün olsaydı, Dante'nin elini tutabilmek için herhangi bir bahanenin üstüne atlardı ama Dante ona bakamıyordu bile.

"Olabilir," dedi Saida. "Faydalı olabilecek her şeyi denemeye değer, öyle değil mi?"

Nina kollarını dizlerinin etrafına doladı. "İnsanların ölme olasılığını düşürecek olan her şeyi yaparım."

"Dante?" dedi Alessa gergin bir sesle.

Dante homurdanarak ortalarına geçti.

Doğrudan ona değil, omzunun üstünden arkada bir noktaya bakarak ellerinden birini ona uzattı ve diğer elini başparmağını yana gererek kaldırdı. Alessa parmağını gücünü ölçmek için kullanmasını istediğini tahmin etti.

Dante'nin avcunu avcunda hissettiğinde ve Dante başparmağını yukarı kaldırdığında, kalp atışları hızlandı.

Saida kıkırdadı ve Alessa gülümsemeden edemedi.

Dante başparmağını aşağı indirdi.

"Sanırım, gülmek iyiye işaret," dedi Josef. "Biraz *komik* aslında."

Trajik bir şekilde.

Tuttuğu ellerin Josef'e ait olduğunu hayal eden Alessa gücünü hissetmeye odaklandı. Dante bir ölçerden başka bir şey değildi. Uzun kirpikleri olan bir rüzgâr fırıldağıydı. İrislerinin etrafında minik altın rengi benekler olan çikolata rengi gözlerin üstüne düşen koyu renkli saçlı bir yağmur ölçerdi. Bir termometre...

Termometresi nefesini içine çekti. "Lanet olsun, çok soğuk."

"Ben iyiyim," dedi Josef biraz güçlükle.

Alessa güç parçalarını topladı, bakışlarını kumsala vuran dalgalara çevirdi. Güç çoğalırken bunu içinde tuttu, sonra gücü serbest bıraktı.

En yakındaki dalgalar kristal bir heykel oluştururken, Nina sevinçle bağırdı.

"Çok iyiydi!" Kamaria diğerlerine baktı. "Değil mi? İyi gözüküyordu."

Hava iyice karardığında, Alessa geri dönmeye hazırdı ama diğerleri son bir kez yüzmek isteyince, o ve Dante tünele tek başlarına gittiler.

Alessa ona kızgın kalmak istemiyordu. Onu adeta içmek, yüzünü ezberlemek istiyordu.

Ama hava karanlıktı ve onu güçlükle görüyordu.

Dante kapıda *Fortezza*'dan *Cittadella*'ya baktı. "Kapıyı arkamızdan kilitlersek, içeri giremezler."

"O halde kilitleme," dedi Alessa.

"*Cittadella*'nın altında açık bir kapı bırakmak istemiyorum. Bir numaralı muhafız kuralı budur." Dante kaşlarını çatarak saçlarının arasından ona baktı.

"Tamam, o halde buralarda bekleriz ve geldiklerinde onları içeri alırız." Dikkatle ona baktı. "Beklerken saçlarını biraz kesebilirim. Eskiden erkek kardeşimin saçlarını keserdim. Senelerdir kendi saçlarımı da kendim kesiyorum. Düğünümde hoş görünmek istersin, değil mi?"

Dante hafifçe gülümsedi. "Peki, *Finestra*. Bana hoş bir görünüm vermeye *çalış* bakalım."

Alessa onu boş mutfaklara götürdü, bir makas buldu ve ona oturmasını emretti. Arkasına geçti ve dokusunu inceleme bahanesiyle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bu saf muazzam keyif, kan dolaşımına bir duble espresso etkisi yarattı.

Dante'nin gür dağınık saçları, ellerine tutunmak istiyormuş gibi parmaklarının etrafına dolandı. Alessa tırnaklarını ağır ağır başından ensesine kaydırınca, Dante ürperdi.

"Eskiden saçlarımla oynanması hoşuma giderdi," dedi Alessa. Gülümsemesi sesine yansıdı. "Sen de çok rahatlatıcı bulmuyor musun?"

Dante hafifçe öksürdü ve boğuk bir sesle, "Elbette. Çok rahatlatıcı," dedi.

Alessa acele etmeden arkadan başladı ve ağır ağır ön tarafa geçtiğinde, Dante onun düz kestiğinden emin olmak için uzun kıvırcık tutamları çekişini izledi. Alessa saçlarına daha yakından bakmak için eğildiğinde, avcunun alt kısmı Dante'nin yanağına temas etti.

Dante'nin bakışları Alessa'nın dökümlü yakasına kaydı ve yutkundu. Büyük bir ihtimalle, seçtiği bol bluzun içini ta karnına kadar görebiliyordu. Ellerine hâkim olarak ikisini de cezalandırmakta ısrar edebilirdi ama Alessa bu durumu onun için kolaylaştırmıyordu.

Alessa dudaklarını büzerek bir tutamı daha kesmek için eğildi. Dante'nin sahip olabileceği tek parçası dikkatiyse, bunu elinden kaçırmayacaktı.

Dante oturduğu yerde kıpırdandı. "Bitmedi mi?"

"Daha bitmedi," dedi Alessa. "Merhametime kalmış olman hoşuma gitti."

Dante'nin gözleri çaresizlikle parıldadı. "Bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın?"

Alessa dudağını ısırdı. "*Özellikle* zorlaştırmaya çalışıyorum."

Dante'nin çenesindeki bir kas seğirdi. "Kasıtlı olarak kaba mı konuşmaya çalışıyorsun yoksa bunu fark etmeden mi yapıyorsun bir türlü karar vermiyorum."

"Ah, her zaman *kasıtlı* yapıyorum. Tüm o romantik romanlardan öğrenip uygulamaya dökebildiğim *tek* şey bu." Alessa makası bıraktı. "İşte, oldu. Lanet olsun, çok yakışıklı oldun."

Altın-kahverengi gözler onu süzdü ama Alessa bakışlarını kaçırmadı.

"Biliyor musun," dedi sözcükleri dikkatle seçerek, "seni o dövüş ringinde ilk gördüğümde, hayatımda karşılaştığım en korkunç güzel insan olduğunu düşünmüştüm ve o noktada senden *hoşlanmıyordum* bile. Bir seçenek olduğunu bilmeden çok önce arzuladım seni ve bunun doğru zaman olmadığını biliyorum ama *Divorando*'dan sonra..."

"*Divorando*'dan sonra dilediğin kişiyi seçebilirsin." Dante mutsuz ama bunu kabullenmiş gibi gözüküyordu.

"Ya seni seçersem?" Alessa nefesini tuttu.

"Seçmeyeceksin. İlk *Fonte*'ne benzer birisini bulacaksın ve o kişi ben değilim."

"Doğru. Emer'a hiç benzemiyorsun. Emer tatlı, iyi yürekli, nazik birisiydi ve onu seçen kız tüm bunları istiyordu. Yaşadıklarımı yaşayacağı aklından bile geçmiyordu ama o kızın hayatta kalma şansı yoktu. Belki senin gibi birisine kapılmazdı ama ben artık *o* değilim..."

Güm.

Dante ayağa kalktı. "Bu ses de neydi?"

Alessa makası cebine koydu. "Bilmiyorum ama hoş bir ses değildi."

Dante oradan koşarak geçen ilk askeri durdurdu. "Neler oluyor?"

Asker yutkundu, âdemelması kalkıp indi. "Kapılarda bir çete var. *Finestra*'yı görmek istiyorlar."

Otuz Beş

Le rose cascano, le spine restano.
–Güller kuruyup düşer, dikenler kalır.–

DİVORANDO'YA 15 GÜN KALA

"Bir gün daha bekleyememişler mi?" dedi Dante. Asker onun öfkeli haline şaşırdı.

"Bırak onu, Dante. Onun suçu değil." Tuzdan sertleşmiş saçları ve eteğinin her yerine bulaşmış olan kumlarla, Alessa darmadağın ve bir kalabalıkla konuşamayacak bir durumdaydı ama üstünü değiştirmesi için yeterli vakit yoktu.

Ön kapılara yaklaştıkça sesler giderek arttı ama Alessa *Cittadella*'nın önündeki basamaklara varana dek durmadı.

"*Fonte*'si nerede?" dedi Rahip Ivini. Gümüş rengi saçları geriye taranmış, mavi gözleri tekinsiz bir ifadeyle parıldayan rahip meydandaki azgın bir kalabalığın ortasında duruyordu. "Bu gizlilik neden?"

Alessa'nın yaklaşmasından ürken insanlar iki yana açıldılar.

Ivini durdu. "Ah, *Finestra*."

Adrick o aptal cüppelerden birini giymiş, Ivini'nin arkasındaki grubun arasında duruyordu. Alessa ona zehir gibi bir bakış fırlattı. Kardeşinin yüzünde bir sürü farklı ifade belirdi; öfke, hayal kırıklığı... rahatlama?

"*Dea*'nın seçimini sorgulamaya cüret mi ediyorsunuz?" Alessa haklı bir öfke olarak anlaşılacağını umduğu bir şekilde sesinin titrediğini fark etti.

"Hayır, leydim," dedi Ivini. "*Crollo*'nun sizi seçerek ne yapmak istediğini çok iyi anlıyorum. Buna izin verirsek, son oyun hepimizin sonu olacak. İtiraf edin. Dokunuşunuz kimseyi kurtaramıyor, sadece öldürüyor."

Kalabalık etraflarında kıpırdanırken, Alessa paniğe kapılmaya başladı. "Muhafızlar, derhal bu adamı *piazza*'dan* götürün."

Komutan Papatonis ve muhafızları tereddütle bakıştılar.

"İnsanlar korkuyor, *Finestra*," dedi Komutan. "Kimse sizi bir şey yaparken görmedi. Onlara biraz güven verebilir."

Ivini bu sözlere memnun olmuş gibi gülümsedi. "Gördünüz mü? *Fonte*'nizi çağırın ve bize gösterin. Sonra huzur içinde yataklarımıza geri döneriz."

Söylemesi kolaydı. Henüz birisini seçmemiş olması da önemli değildi çünkü adaylar yanında değillerdi.

"Bir *Finestra* ile bir *Fonte* arasındaki bağ kutsaldır," dedi Alessa bin kere okuduğu öğretileri hatırlamaya çalışarak. "Ciddi ciddi benden yabancıların önünde kutsal bir yakınlık eyleminde bulunmamı istiyor olamazsınız."

"İyi bir amaç için," dedi Ivini sinsi bir gülümsemeyle.

"Komutan," dedi Alessa, Papatonis'e dönerek. "Siz evlisiniz. Emri verirsem, karınızı buraya çağırıp soyunmasını ve herkesin gözlerinin önünde evlilik görevlerinizi yerine getirmenizi istesem, bunu yapar mıydınız?"

Komutan kıpkırmızı oldu. "Tabii ki hayır."

* *Meydan.*

"Ah, demek *siz* gözler önünde samimi bir davranışta bulunamıyorsunuz. İlginç. Peki, *ben* bunu yapmalı mıyım?"

Ivini gözlerini kıstı. "O halde, *başka* birisine dokunun. O davranışınız kutsal olmaz."

"Gönüllü mü oluyorsunuz?" Onun çığlık atmasını izlemeye değebilirdi ama Alessa gücünü sakin ve hazırlıklı olduğunda bile zor kontrol edebiliyordu. Şimdi ise geri kalanı gibi öfkeli, sağı solu belli olmayan ve kudurmuş bir haldeydi. Ivini'ye dokunursa, onu incitebilir ya da daha kötü bir şey yapabilirdi ve adamın gözlerinin ferinin sönüşünü izlemek hoşuna giderdi ama kalabalık kontrolden çıkarsa, gördüğü son şey bu olabilirdi.

"Ben yaparım," dedi Dante öne çıkarak.

Alessa kendisini sanki Dante ve tüm bu durum onu küçümsüyormuş gibi yüzünü buruşturmaya zorladı.

İnsanlar onu izliyorlardı. Bekliyorlardı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"İşte, cesur bir ruh." Ivini heyecandan adeta parıldıyordu. "Sözleriniz doğruysa, bunu kanıtlayın, *Finestra*."

Alessa biraz bekledi, herkesin Dante'yi dikkatle incelediğini ve tiksintiyle dudaklarını büktüğünü gördüğünden emin oldu. Sonra, tiksinç bir şeye dokunacakmış gibi elini onun eline uzattı.

"Görebileceğimiz şekilde yapın," dedi Ivini tatlı bir sesle.

Alessa gözlerini devirince birkaç kişi güldü. Sinir olmuş gibi yaptı, kalabalığın eldivensiz olduğunu görebilmesi için ellerini kaldırdı ve Dante'nin yüzünü tuttu.

Herkes aynı anda nefesini tuttu. Aradan bir saniye, iki saniye geçti. Dante sıkılmış gibi ellerini ceplerine soktu.

Alessa rahibe döndü. "Hatalı olduğunuzu kabul etmeniz için daha ne kadar burada dikilmeliyim?"

Kalabalıktan gülüşmeler yükseldi. Ivini çok öfkelenmişti.

Alessa, Dante'ye gidebileceğini işaret etmek için parmaklarını şaklattı. "İşimiz bittiyse, teorilerinizi kanıtlamaktan daha

önemli işlerim var, *rahip. Saverio*'nun değerli halkı da *Carnevale*'yi keyifle geçirebilmemiz için hazırlıklarını tamamlamak istiyordur. Yarın akşam hepinize *Fonte*'mi tanıtmayı dört gözle bekliyorum."

Tezahüratlar sönüktü ama onu yuhalamıyorlardı. Alessa sırtını dimdik tutarak *Cittadella*'ya geri döndü.

Sağ salim içeri girdiklerinde, Dante onu merdivenlerden yukarı taşımaya hazır gibiydi ama Alessa başını salladı. "*Fonte*'ler. Hâlâ dışarıdalar."

Merdivenlerin dibine vardıklarında, Alessa'nın dizleri boşaldı. Sırtını duvara yasladı ve titrek bir nefes aldı. Dante onu tutmasaydı, yere yığılabilirdi.

"Dea," diye fısıldadı Dante onun saçlarının arasına doğru. "Seni öldüreceklerini sandım ve hepsiyle başa çıkamazdım..."

Ama çıkmıştı.

Alessa, Dante'nin başını eğdi ve bir öpücükle tüm endişeli sözlerini kesti.

Dante donakaldı.

Alessa diliyle onun dudaklarını araladı ve Dante kontrolünü yitirdi. Elleri bir anda Alessa'nın her yanında dolaşmaya başladı; yüzünü tuttu, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, beline sarıldı. Onu kapıya itti, adeta muazzam çaresizliğini Alessa'nın içinde kopan fırtınayla dindirmek istiyormuş gibi dudaklarını dudaklarına, kalçalarını kalçalarına dayadı.

Bir riski göze almışlardı ve işe yaramıştı ama Dante'nin kesik nefesleri her şeyi kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını anlatıyordu.

"Tak, tak," diye seslendi Kaleb. Kapı zangırdadı. "Kimse var mı?"

Dante inleyerek başını Alessa'nın omzuna dayadı.

Alessa onları içeri alırken, Dante tek kelime etmedi ama konuşarak ve gülüşerek yukarı çıkarlarken, Kamaria imalı bir ifadeyle Alessa'nın pembeleşmiş yanaklarına baktı. Başka kimse Dante ile Alessa'nın sessiz olduğunu fark etmemişti.

Yukarıda Alessa bir şey söylemesi gerektiğini hissetti. Ertesi gün, biri dışında hepsi için son gün olacaktı.

"Hepinizi tanımış olmaktan dolayı çok mutluyum," dedi gülümseyerek. "Sabahleyin *Consiglio* sizlerle mülakat yapacak ve tavsiyelerde bulunacak. Umarım..." Yutkundu. "Umarım biriniz gönüllü olursunuz çünkü böylesine önemli bir kararı rasgele bir kuraya ya da *Consiglio*'ya bırakmak istemiyorum. Ama ne olursa olsun, gayretleriniz ve... arkadaşlığınız için size minnettarım. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam."

Saida yüksek sesle burnunu çekince herkes gülüştü ve birbirlerine iyi geceler dilediler.

Süitinin kapısı kapandıktan sonra, Alessa ve Dante yalnız kaldılar. Alessa öpüşmelerinden dolayı dudaklarının karıncalandığını ve şiştiğini hissederken göz göze geldiler.

Dante yatağını işaret etti. "Yat."

Alessa heyecana kapıldı, kalbi hızla atmaya başladı.

"Tek başına." Dante koltuğa oturdu. "Çok yaklaştın. Dikkatini dağıtmama izin verme."

"Sana karşı hislerimi değiştiremem."

"Ne *hissettiğimizin* bir önemi yok. Bazı şeyler imkânsızdır."

Ertesi akşam, seçilen *Fonte*'siyle birlikte balkonunda duruyor olacaktı.

Ertesi gün, evlenecekti. Ve Dante gitmiş olacaktı.

Otuz Altı

Al povero mancano tante cose, all'avaro tutte.
–Yoksul bir adamın pek çok şeyi yoktur ama aç gözlü bir adamın hiçbir şeyi yoktur.–

DİVORANDO'YA 14 GÜN KALA

Ertesi gün, inanılmayacak kadar güzel başladı. Buz gibi yağmur bir hava ya da acımasız bir sıcak, tekinsiz bulutlar yoktu. Hatta gökyüzü masmaviydi. Rüzgâr da esmiyordu ama sıcaklık durgunluktan şikâyet edilemeyeceği kadar güzeldi ve Alessa'nın balkonunun dışındaki dünya mavi göğün altında cıvıl cıvıl öten kuşların sesiyle çınlıyordu.

Alessa, Dante'nin yanında olmayı, son saatlerini birlikte geçirmeyi arzuladığı halde yatağında tek başına uyumuştu ama Dante her zamankinden de soğukkanlı gözüküyordu.

Alessa elinden geldiğince imalı konuşmaya karar vermiş, onu güldürme gayretinin endişelerini ve veda etme korkusunu yatıştırmasını ummuştu.

Fonte'ler zorlu son mülakatlar için *Consiglio*'yla birlikte olacaktı. Güçlü ve zayıf yönleri tartılıp biçilecek ve puan alacaklar-

dı. Daha sonra, Alessa kimin geriye kaldığını ve kimin gönüllü olacağını -birileri gönüllü olmayı isterse- görecekti.

O zamana kadar endişelenmesine gerek yoktu. Her an onu çağırabilirler diye bol *Consiglio* elbisesini giymişti. Böylece, en azından içi düğüm düğüm olurken rahat bir giysiyle bekleyebilecekti.

Alessa bahçeye çıkıp endişelenmeye karar verdi. Bu da iyi oldu çünkü Dante rahat rahat volta atabiliyordu. Alessa yakınlardaki bir çalılıktan ufak beyaz renkli bir çiçek koparıp başının tepesinde topladığı saçlarına iliştirdi. Sonra, bir tane daha çiçek koparıp saçlarına taktı.

Gönüllü olma ihtimali en yüksek kişi Kamaria'ydı ve seçimi Alessa yapacaksa onun da bir numaralı seçimi oydu. Ama Shomari'nin kaçışının yarattığı ihanet de göz ardı edemeyeceği bir değişkendi.

Kaleb'ın gönüllü olacağını sanmıyordu. Nina çok narindi. Saida'nın gücünü kullanmak zordu. Josef güçlü bir savaş partneri olurdu ama *Cittadella*'ya geldiğinden beri Alessa onun pek gülümsediğini görmemişti. Bunun bir önemi olmaması gerekirdi ama *Divorando*'yla hiç gülümsemeden yüzleşme fikri moralini bozuyordu.

İkinci saate girdiklerinde, Alessa'nın topuzunun etrafında minik çiçeklerden oluşan bir çelenk oluşmuştu ve bir buket çiçek toplamaya koyulmuştu.

"Daha ne kadar sürecek?" diye homurdandı Dante. "Bu arada, saçlarına polen bulaşmış."

Alessa saçlarını silkeledi ama başının tepesini göremiyordu. "Emer ve Ilsi yarım saat içinde onaylanmışlardı ama *Consiglio*'nun Hugo'yu onaylaması bütün gün sürmüştü. Onu eve yollayıp bana yeni birisini seçtiklerinden emindim."

Dante volta atmayı kesti. "Ondan hiç söz etmiyorsun."

"Çok ilginç birisi değildi. Hatta o kadar sıradandı ki bir kâse vanilyalı puding gibiydi. Sevdiğim insanları öldürmekten usandığım için onu seçmiştim."

"Anladım. Bugün daha mı kötü, daha mı iyi?"

"Her ikisi de," diye bir itirafta bulundu Alessa. "Onları *seviyorum*. Hepsini. Kaleb'ı bile. Artık gücüm üstünde daha çok kontrole sahibim ama hâlâ birisinin benimle Kıyamet'le yüzleşmesini istiyorum."

Dante kaşlarını çattı ve yanına gidip onun çenesini tuttu –ne yazık ki kaldırmak için değil, eğmek için– ve saçlarına üfleyip polenleri dağıttı.

"*Finestra*'nın diğer sözcükler için bir kök olduğunu biliyor muydun?" Alessa kendisine hâkim olamamıştı. "*Dışarı* fırlatmak gibi."

Dante üflemeyi kesti. "Evet." Temkinli bir ifadeye bürünmüştü. Zekiydi. "Birisini pencereden fırlatmak gibi."

Alessa sırıttı. "Ya da bir pencereyi *kırmak* anlamında. Aslında, şey anlamında kullanılan bir metafor..."

"Sakın o cümleyi tamamlama."

Alessa masum bir ifadeyle kirpiklerini kırpıştırdı. "Bakire bir kızın bekaretini almak gibi."

Dante elinde olmadan bir kahkaha attı. "*Çiçeklerine* dokunmadığımın kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Hâlâ vaktin var."

"Bu, zoraki bir şekilde masum kalmamın ve eğlenmek için senelerce roman okumanın bir yan etkisi mi acaba?" Kulağını çekti. "İçine attığın o müstehcen düşünceler nihayet yüzeye mi çıkıyor?"

"Olabilir," dedi Alessa cüretkâr bir gülümsemeyle. "Belki de beni dizginlemiştir ve daha kötü olabilirdim. Düşünebiliyor musun?"

"*Dea* yardımcım olsun, düşünemiyorum." Dante alnına düşen saçlarını geriye itti. Saçları hemen tekrar alnına düşünce,

Alessa elini uzatıp düzeltmek istedi. Dante çenesini sıktı. "Biraz egzersiz yapmam gerek."

Alessa iç çekerek onun peşinden binanın yan tarafındaki açık talim alanına gitti. Dante barfiks çekmeye başladı ve Alessa onu daha iyi görebilmek için yanına gitti.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedi Dante.

"*Olduğundan* eminim."

Dante oflayarak yere çöktü ve şınav çekmeye başladı.

"Sen kendine bayat ekmek dediğinden beri, canım çok bayat ekmek çekiyor."

Dante duraksayıp başını salladı ve egzersize devam etti.

"Ekmeğe *bayılırım*. Özellikle de bagetlere. Uzun, kalın, sıcak ve üstüne..."

Dante gülerek yere düştü. "Yeter. Merhamet göster. Sen ahlaksız metaforlar şampiyonusun."

"Daha başlamadım bile. Bir fırında büyüdüğümü biliyorsun. Çöreklere takıntılı olduğumu ayrıntılarıyla anlatmamı ister misin?"

Dante ayağa kalkıp avuçlarını sildi. "Ben bir çörek *değilim*."

"Tabii ki öylesin. Şu baharatlı olabilen ama o çıtır çıtır hamur katmanlarının arasında tatlı bir dolgusu olan çöreklerdensin."

Dante gözlerini kıstı. "Şimdi de benim *hamura* benzediği mi söylüyorsun?"

"Sen başlattın."

Birisi orada olduğunu belli etmek için öksürdü. Yakınlarda bir hizmetçi bekliyordu. "Affedersiniz, hanımefendi. Mülakatlar bitti ve *Fonte*'ler sizi bekliyorlar."

Alessa kütüphaneye girerken nasıl bir manzarayla karşılaşacağını bilemiyordu ama Nina'yı ağlarken ve Josef'in elini tutarken, Saida'yı başını ellerinin arasına almış bir halde, Kamaria'yı herkese sesini kesmesi için bağırırken ve Kaleb'ı son baktığında yarısı dolu olan bir votka sürahisini başına dikmiş bir durumda görmeyi beklemiyordu.

"Hey!" diye bağırdı Dante. Kimse durmayınca, kapıyı sesleri kesecek kadar sert bir tekmeyle kapattı.

"Neler oluyor?" dedi Alessa.

Herkes bir ağızdan bağırarak bir şeyler söylemeye başladı. Nina'nın cıyaklamaları Josef'in her zamanki sakin, sağ duyulu ses tonunu bastırdı ve Kaleb sırf onlara sinir olduğu için bağırırken, Saida onu "böyle bir zamanda" olgun davranmadığı için azarladı.

"Sesinizi keser misiniz artık?" diye bağırdı Kamaria. "*Dea aşkına*. Deli danalar gibi böğürmeyi kesin."

Alessa seslerin alçalmasını fırsat bilip yine ne olduğunu sordu. Kamaria kimse lafını bölmesin diye elini kaldırdı. "Herkes gönüllü oldu. Elbette, en iyi seçenek olarak ben dahil." Alessa'nın rahatlama hissi uzun sürmedi. "Ama *Consiglio*'nun bunakları kardeşimin son kararlarından pek etkilenmemişler –*kes* sesini, Kaleb!– ve *bariz bir şekilde en iyi seçenek olduğum* halde –son kısmı Kaleb'a dönüp bağırarak söyledi– "oybirliğiyle Josef'i seçtiler. Kaleb gururu incindiği için surat asıyor. Saida seni daha çok destekleyebilecek bir *Fonte* gerektiğinden emin ve Nina, Josef seçildi diye çıldırıyor. Dedim gibi, o bunaklar ne düşünürse düşünsünler, *en doğru seçenek benim*. O yüzden, hepiniz sesinizi kesin!"

Alessa bir kere gözlerini kırpıştırdı. İkinci kere kırpıştırdı.

Kamaria kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama... Elbette, son karar sana ait. Beni seçtiğinde, bunu onaylamazlarsa *Consiglio*'ya kendim direnirim. O yüzden, seçimini yap."

Alessa'nın kendisini zihinsel olarak hazırladığı tüm senaryolara rağmen, bu kadar imkânsız bir seçenek aklına gelmemişti.

Kamaria kimi tercih edeceği konusunda yanılmıyordu ama bir söz vermişti. Birden fazla *Fonte*'nin gönüllü olacağını düşünmemesine rağmen, sözünün arkasındaydı: Seçim yapmayacağını söylemişti. Onlar gönüllü olarak üstlerine düşeni yapmışlardı, *Consiglio* da görevini yerine getirmişti. Sözünü ancak resmi kararı kabul ederek tutabilirdi.

"Üzgünüm, Nina," dedi. "Ama bu kararı kabul etmek..."

"Hayır! Onu alamazsın!" Nina'nın becerisi devreye girdi ve en yakındaki pencere camı patladı.

Dünya havada uçuşan gökkuşağı renginde camlarla kaplandı.

Dante onu korumak için öne atıldı ama Alessa'nın kulakları cam patladıktan sonraki sessizlikte çınlamaya devam etti.

Yine de Nina'nın sonradan dediğini yanlış duymadı.

"Üstüne *yüz* tane heykel düşürmeliydim."

Alessa tırnaklarını avcuna geçirdi ama cam kapaklı bir büfe eğilip patlamaya hazır bir balon gibi sallanmaya başladı ve bir cam dalgası daha odada patladı.

"Yeter, Nina!" diye bağırdı Josef. "Ne yapıyorsun?"

Nina'nın öfkesi acıklı hıçkırıklara dönüştü.

Kamaria kıvrılmış yerde yatıyordu ve deve tüyü rengi pantolonuna kanlar yayılırken bacağını tutuyordu.

Dante, Alessa'nın çenesini tutup yüzünü kendisine çevirdi. "Yaralandın mı?"

"İyiyim," dedi Alessa geri çekilerek. "Kaleb, durumu kötü mü?"

Kaleb, Kamaria'nın kanayan bacağına elini bastırıyordu. "Kanama yavaşlıyor. Düzelecek ama kötü bir yara izi kalacak."

Alessa arkasına bakınca, Dante'nin omzundan kocaman bir cam parçası çıkardığını gördü. Dante sırtını duvara yasladı, kayarak yere oturdu. Alessa içinden kendisine lanetler okuyarak ona yardım etmek için yanına koştu. Ona iyi olup olmadığını sormamıştı bile. İyi olacaktı ama yarasından kaslarının ve kemiğini fırladığını görünce midesi alt üst oldu. Paramparça olan gömleğinin yakası da yarayı gizleyemiyordu.

"Kamaria'ya yardım et. Ben idare ederim," dedi Dante ona.

"İdare edeceğini biliyorum ama onlar bilmiyorlar." Alessa çaresizlik içinde onun yarasını gizleyecek bir şey ararken, yara kapanmaya başladı.

Tam o sırada kapı açıldı. Muhafızlar şaşkınlıkla cam kırıklarıyla ve kanla kaplanmış olan odaya baktılar.

"Bir kaza oldu," dedi Alessa. "Bandaj getirin. Hemen!"

Cittadella askerleri bir an için bocaladılar ama *Finestra* ve *Fonte*'yi korumakla yükümlü oldukları için soru sormadan harekete geçtiler.

"Saida ve Kaleb, Kamaria'yı koltuğa götürün. Bacağını yukarı kaldırın."

Kaleb, Dante'ye bakakaldı. "Ya o ne..."

"Dediğimi yapın." Alessa biraz daha eğilip Dante'yi gizledi.

"Özür dilerim," diye bağırdı Nina. "Kimseyi incitmek *istememiştim*. Bu, bir *kazaydı*."

Heykelin aksine.

Alessa çenesini sıktı. İlk önce, Kamaria'yla ilgilenmesi ve Dante'nin sırrını saklaması gerekiyordu. Sonra, sıra Nina'nın ihanetine gelecekti.

Saida kollarında bandajlarla aniden içeri girince Nina'yla çarpıştı. Nina özürler sıralayıp bandajları elinden almak istedi. Saida gözlerini devirip bir avuç dolusu bandajı onun eline tutuşturdu ve geri kalanını koluyla gözlerini kapatmış, koltukta uzanan Kamaria'ya götürdü.

Alessa elini kaldırıp Nina'ya gelmemesini işaret etti ama Nina kızarmış gözlerini Dante'nin serbest eliyle yarasından geriye kalanı başarısız bir şekilde gizlemeye çalıştığı noktaya dikerek yanlarına geldi.

Nina adım atarken durdu ve cıyakladı.

"Ne oldu?" dedi Saida. "Sorun ne?"

Nina nefes almaya çalışarak Dante'yi işaret etti. *"Ghiotte!"*

Kamaria inledi.

"Ah," dedi Saida. "Evet. Tahmin etmiştim."

Dante güçlükle çenesini sıkarak ayağa kalkmaya çalışırken, Kaleb hızlı adımlarla yanma gitti. Dante hiç öyle köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi çaresiz kalmamıştı ve bu manzara Alessa'nın kalbini sızlatıyordu.

Kaleb güvenli bir mesafede durdu. "Her dövüşü kazanmana şaşmamak gerek. Tahmin etmeliydim."

"Neyiniz var sizin?" diye bağırdı Nina. "*Finestra*'nın Emer'ı, İlsi'yi ve Hugo'yu öldürmüş olmasının nedeni *o*."

"Önceki *Fonte*'ler öldüğünde Dante burada bile değildi," dedi Alessa. "Bize *yardım* etmekten başka bir şey yapmadı."

Nina başını salladı. "Hayır, o kötü bir varlık. Bir katil."

"Senin bugün az kalsın dönüştüğün gibi mi?" dedi Alessa. "Ya da *becerini* üstüme bir heykel düşürmek için kullandığın zamanki gibi mi?"

Nina ağlamaya başladı. "Öyle olsun istememiştim. Korktum."

"*Dea* aşkına, Nina, *Finestra*'yı *öldürmeye* çalıştın," dedi Kaleb. "Kendini savunmayı kes artık. Dante'nin hepimizi öldürmek için bol bol fırsatı oldu ama şu ana kadar bunu deneyen bir tek sen oldun."

"Nina," dedi Josef gergin bir tavırla. "Bu olay duyulursa, kimse için iyi olmaz."

Bu sözler olacaklar için hafif kalıyordu. Halk bir *ghiotte*'nin *Cittadella*'ya sızdığını duyarsa, Alessa'nın neden olduğu her ölüm için onu suçlarlardı. Çok az kişi mantıklı bir şekilde olanları dinlerdi.

"Gideceğim," dedi Dante.

"Hayır!" Alessa kendisinin mi, Saida'nın mı, yoksa Kamaria'nın mı daha yüksek selse bağırdığını bilemedi.

"O, kalsın diyorum," dedi Saida. "Nina gitsin."

Kaleb omzunu silkti. "Kimseye söylemem. Ama Nina dua ettiğinden daha çok konuşuyor ve çok dua ediyor. Bunu kendisine saklayabileceğini sanmıyorum."

"Nina," dedi Alessa. "Seni kovmak istemiyorum ama gerekirse bunu yaparım. Fortezza'da benim tarafımdan korunarak daha güvende olacaksan, bu sırrı mezara kadar taşıyacağına yemin etmelisin."

Josef sırtını dikleştirdi. "*Ben* yemin ederim. Bir kişiye dahi söylerse, beni de kovabilirsin."

"Nina?" dedi Alessa.

Nina gözyaşları arasında öfkeyle yanıt verdi. "Sessiz kalırım ama *ancak* Josef'i seçmezsen."

Bir aşka karşılık başka bir aşk.

Alessa tamam anlamında başını salladı. "Josef, onu evine götür."

Hâlâ hıçkırmakta olan Nina, Josef'in onu kapıya doğru götürmesine ses çıkarmadı. Kapıya vardıklarında, Josef'in sakin ifadesi silindi ve özür dilermiş gibi son bir kez arkasına baktı.

"Bu, nasıl işliyor?" diye sordu Kaleb, Alessa'ya. "Dante'ye hiç mi zarar veremiyorsun?"

"*Verebiliyorum* ve verdim," dedi Alessa. "Ama onu öldürmek diğer insanlara kıyasla daha zor. O yüzden, gücümü kontrol etmeme yardım ediyordu. Size söylediğim gibi bana yardım etti ve daha fazlasını yaptı. Bence onun becerisi bir... boşaltma tertibatı gibi."

Saida yüksek sesle güldü. "Affedersin. Kendimi tutamadım."

Alessa ona aldırış etmedi. "Tek bildiğim, kendimi onunla – Saida, gülmeyi *kes*– sizden daha iyi kontrol edebildiğim. Bana çok yardımcı oldu. O, olmasaydı çok daha kötü durumda olurdum."

Kaleb, Dante'nin etrafında bir daire çizdi. "Canlı gerçek bir *ghiotte*, ha? Boynuzlarınız olduğunu sanıyordum. Hayal kırıklığına uğradım."

"*Finestra*," dedi Saida. "Kamaria'nın dövüşecek durumda olacağını sanmıyorum. Bu durumda ya beni ya da Kaleb'ı seçmen gerek. Kimi seçeceksin?"

***

Saatler sonra, kütüphane baştan aşağı temizlenmişti ve *Cittadella*'da tek bir *Fonte* kalmıştı. Diğerleri gözyaşları arasın-

da veda etmişler, ertesi günkü törene geleceklerine söz vermişlerdi.

Sonuç olarak, aslında bir seçim yapmamıştı. Saida'nın becerisini asla çok iyi kullanamamıştı ve Kamaria ayakta duramayacağı için geriye bir tek Kaleb kalmıştı. Beti benzi atmıştı ama kararını kibarca kabul edip eğilmiş, şeref ve görevle ilgili bir şeyler söylemişti. Saida gözyaşlarına boğulurken, Kamaria dudağını ısırmış, ağlamamaya çalışıyormuş gibi dik dik etrafına bakınmıştı.

Alessa ve partneri aşağıdaki kalabalığa el sallamak için balkona çıktılar.

En parlak renkli giysilerini giymiş binlerce kişi sokaklara çok renkli bir nehir gibi akın edip *Cittadella*'dan şehir kapılarına ve dışına taşmıştı. *Carnevale*'ye *herkes*, İşaretli olanlar bile davetliydi. Kapılar ve *Fortezza* kilitlenmeden ve herkes dışarıda kalmadan önce bütün *Saverio* halkına en güzel hayatı sunmak için son gündü. Herkesin yüzü gecenin keyfini çıkarma kararlılığıyla parıldıyordu. Bir savaştan önceki son eğlence gibi bir kutlama yoktu.

Alessa kolu yorulana ve tezahüratlar Büyük Üstad'ın kutlamaların başladığını duyurup kalabalık dağılana dek el salladı. *Saverio* halkı maskelerini takıp kurtarıcılarına sırtlarını dönerken ve yaşamak gibi daha önemli meselelere geçerken büyük bir karmaşa yaşandı.

Ertesi gün, konfetiler ve *Carnevale*'den geriye kalan çöpler süpürüldükten sonra, Alessa ve Kaleb, *Dea*'nın ve Kilise'nin huzurunda sonsuza dek görev ve sorumluluk bağıyla birleşeceklerdi. Kaleb *Divorando*'ya ve ölümle yüzleşip yuvalarını yok olmaktan kurtaracaklarının umut edildiği güne kadar onun daimi eşlikçisi ve önemli her konuda partneri olacaktı.

"Mükemmel," dedi Renata içeriden. "Çok güzel geçti. Şimdi, ikinizi yalnız bırakayım. Ama önce..." Huzursuz gibiydi. "Sana,

Dea bir *Finestra*'nın gücünü düzenli olarak kullandığı sürece onun hamilelikten korunmasını sağladığı halde, *Divorando*'dan sonra, şey, başka yöntemler bulman gerektiğini hatırlatsam iyi olur."

Kaleb, Alessa'ya telaşla bir baktı. Alessa gülmemek için elini ısırdı ve ona şöyle bir bakıp gözlerini devirince Kaleb rahatlar gibi oldu ama Alessa'nın gücünün sihirli yan etkisinin ilişkileri açısından geçersiz olacağını anladığında derin bir oh çekince, Alessa gülmemekte zorlandı. Bir savaş partneri olarak, Kaleb bütün özelliklere sahipti. Bir *âşık* olaraksa... Durum pek öyle değildi.

Hem zaten kalbi başkasına aitti.

Dante yüzü rengarenk boyanmış bir halde içeride beklerken, dışarıdaki müzisyenler çalgılarını aldılar ve canlı bir ezgi kahkaha, havai fişekler ve sevinç nidalarına karıştı. Üçü birbirlerine ne yapacaklarını bilemeden bakarlarken, Renata süitten ayrıldı.

"Şey mi demek istedi?" dedi Kaleb.

Alessa alaycı bir sesle güldü. "Evet, Kaleb. Her *Finestra* ve *Fonte* becerilerini kullandıkları sürece geçici olarak kısır olur. *Dea* aptal değil. Sabah bulantılarına ve *scarabeo*'lara karşı aynı anda mücadele etmek biraz zor olurdu, öyle değil mi?"

Dante yere bakıyordu.

"Ha," dedi Kaleb. Gergin bir ifadeyle başını hızlı hızlı salladı ve aynı ritimde bacağına vurdu. "Bunu bilmek iyi oldu ama aslında bunu bilmem gerekmiyordu. Hatta bunu duyduğumu unutmayı isterim."

Alessa kıkırdadı. "*Carnevale*'ye gitmelisin, Kaleb."

"Ne?" dedi Kaleb hayretle. "Gidemem ki."

"Neden? Çoğu insan maske takıyor ya da yüzünü boyuyor. Kimsenin bilmesi gerekmez. Normal bir nikâh olmayabilir ama her bekar erkeğin evlilik hayatına başlamadan önce şehirde son bir gece eğlenmesi gerekir."

Her gelin de başka birisine bağlılık sözü vermeden önce sevdiği erkekle bir gece geçirmeyi hak ederdi.

Kaleb bir an için tereddüt eder gibi oldu ama hızla kapıdan dışarı fırladı ve koşarken teşekkürler diye seslendi.

Dante mor renkli göğe baktı. "Büyüklerden bir tane daha fırlatırlarsa şehri yakacaklar."

"Bakıyorum da olumlu şeylere odaklanıyorsun." Alessa arkasından ona yaklaştı ve bir riski göze alıp alnını kürek kemiklerine yasladı ve beline sarıldı.

Dante ellerini onun ellerinin üstüne koydu ve bir düzine parıltılı *Carnevale* maskesinin asılı olduğu duvarı işaret etti. "Maske takmanın anlamı ne?"

"Annem insanlar başkalarının partnerlerini öpebilsinler ve kazara olmuş gibi davranabilsinler diye maske taktıklarını söylerdi."

Dante güldü. "Bir tanesini tak. Nasıl görüneceğini görmek istiyorum."

"Bunlar *paha biçilmez* maskeler. Eski *Carnavale* Üstatlarının tören hediyeleri."

"Takacak daha iyi birisi var mı?" Dante kollarından sıyrıldı ve altın rengi simlerle kaplı kıvrık siyah boynuzları olan kırmızı bir maske seçti. Arkasına dönüp bunu yüzüne tuttu. "Nasıl oldum?"

"İntikamcı bir iblis gibi."

Dante sonraki seçimini yaptı –açık mavi-gümüş rengi, kenarları kanatlar gibi kıvrık bir maskeydi– ve bunu ellerinin arasına aldı. "O halde, sen de kutsal kurtarıcısın sanırım."

Havada Alessa'nın elinde olmadan hissettiği bir katiyet hissi vardı. Dante ertesi gün oradan gidecekti. Vereceği yanıttan korktuğu için, ona bir daha *Fortezza*'ya sığınmak isteyip istemediğini sormamıştı.

Dante ona maskeyi uzatırken gözleri parıldadı. "Ne dersin, *Finestra*? Dünyayı kurtarmadan önce özgürce son bir gece geçirmek ister misin?"

Otuz Yedi

Contro l'amore e la morte non vale essere forti.
–Aşka ve ölüme karşı savaşmanın bir anlamı yoktur.–

DİVORANDO'YA 14 GÜN KALA

Alessa ile Dante iki yanı bistrolarla ve barlarla çevrili geniş bir sokakta ilerlerken, havaya tadını alacak kadar keskin bir sarımsak ve şarap kokusu hakimdi. Kalabalık gruplar halinde toplanmış insanlar yampiri maskelerinin altında gülüyor, sırıtıyor, eski ve yeni arkadaşlarına sarılıyordu. Bir sokak köşesinde, bir opera şarkıcısı bir arya söylüyor, yakınlarda gösterişli giysiler içinde salsa dansçıları dans ediyor ve bir *mariachi** grubu bir blok ileride sevilen eski bir şarkıyı çalıyordu. Tüm bu seslerin birbirine karışması gerekirdi ama bir şekilde kusursuz bir neşeli gürültü karışımı haline gelmişti. Alessa dört bir yanda hissettiği şiddetli mutluluğun ve tutkulu sevginin keyfini çıkardı.

Dante, Alessa'nın onu ilk gördüğü zamanki giysileriyle yanında yürüyordu –kızıl- kahverengi eski bir pantolon ve biraz

* Geleneksel Meksika Müziği. (e.n.)

yıpranmış beyaz bir gömlek- ve Alessa gül rengi sade bir etek, deri tabanlı terlikler ve bol kollu fildişi rengi bir bluzla elinden geldiğince ona uymaya çalışmıştı. Yanlarından geçen cüppeli iki adam maskeli genç çifte dönüp bakmadı bile. Onun gösterişli galalarda ışıltılı elbiseler giyen kasıntı, soğuk bir *Finestra* olduğundan şüphelenmesi için kimsenin bir nedeni yoktu.

Dante birisinin elindeki tepsiden bir parça *chiacchiere** aldı ve tepsisindekileri bir sonraki şanslı insana uzatmış olan kişiye seslenerek teşekkür etti. Bunu yarıya bölüp Alessa da yesin diye ona uzattı.

Keskin limon ve *mandarinetto*** tadını dilinde hissetmeden önce bile Alessa'mn ağzı sulandı. Dudakları Dante'nin parmak uçlarına değdi, biraz daha öyle kalmak istedi ama dağılan pudra şekeri burnunu gıdıklayınca, hapşırmak için geri çekildi.

Maskesini düzeltip sokağın karşısında erimiş üç çikolatanın birer çikolata birikintisine dönüşmeye başladığı tezgâha gitmelerini işaret etti. Tüm çikolataları aldı.

"İpek ucuz değil." Dante onun eldivenlerinden birini çıkardı ve çikolataları boş avcuna koydu. "Hangisi benim?"

Çikolatalardan birini ağzına attı. "Kim birinin senin olduğunu söyledi?"

Dante'nin maskesi yüzünün sadece üst yarısını kapattığı için, Alessa elinde olmadan onun dudaklarına bakıp duruyordu.

Zil zurna sarhoş olmuş, bağıran birisine çarpmasın diye Dante, Alessa'nın bileğinden tutup geriye çekti –daha doğrusu Alessa öyle yaptığını sandı– ama Dante'nin dudakları avcuna değince, içine ayak parmaklarına kadar bir sıcaklık yayıldı. Dante yine eğildi ve iki çikolata da yok oldu. Ona eskiden olduğu Kurt gibi sırıttı.

Dante'yi hırsızlığı için azarlamaya fırsat bulamadan, bir çift dansçı ona çarptı ve Alessa kendisini Dante'nin kollarında buldu.

---

* Kızarmış tatlı hamur. (e.n.)

** *Mandalina.*

Nefes nefese, göz göze geldiler. Alessa dans etmeye, onu öpmeye hazır bir şekilde başını ona yaklaştırdı ve...

Dante onu geriye itti. "İyi misin?"

Hayır çünkü beni öpme fırsatını kaçırdın ve başka birisiyle evlenebileyim diye yarın gidiyorsun, diye bağırdı Alessa içinden.

Sonra, "Flört etmeyi hiç bilmiyorsun," dedi ve dudaklarını sarkıtıp parmağına bulaşan çikolatayı yaladı.

"Şimdi kim flört ediyor?" Dante'nin yakıcı bakışları altında, Alessa *kor* gibi ifadesinin ne anlama geldiğini ilk kez anladığını düşündü.

Alessa kirpiklerinin arasından onu süzdü. "Güzelce sorarsan seninim."

Dante durup dururken öksürdü.

"Gerçekten de *sizsiniz*!" dedi birisi peltek peltek.

Dante onlara yaklaşan uzun boylu genci itti –onu incitmek için değil, sadece durdurmak için– ama yine de bir an için dengesini kaybetti.

"Affedersin." Kaleb'ın zümrüt yeşili maskesinin altındaki inci gibi dişleri göründü. "Sizi burada görmeyi düşünmüyordum... şüphelenmiyordum..." Durdu. "Beklemiyordum! Sizi burada görmeyi *beklemiyordum* ama kimseye söylemem. Bir kahraman gibi gözüküyor muyum?" Omuzlarına koyu kırmızı renkli bir kumaş atıp onlara poz verdi. "Sadece doğru kıyafete ihtiyacım vardı." Düzgün konuşmak için sessiz harfleri vurguluyordu ve peltek konuşması o şapşal pozuyla birleşince, Alessa kıkırdamaya başladı.

"Kesinlikle," dedi Alessa. "Kıyafetine hayran kaldım." Alessa onu defetmek, sabahleyin evleneceği gencin koluna girmiş olduğu genç değil de *o* olduğunu unutmak istiyordu ama Kaleb pozu verirken o kadar şirindi ki Alessa ona gitmesi gerektiğini ima edemedi.

"Sanmam," dedi Kaleb. "Salak gibi gözüküyorum ama bundan böyle daha iyi olurum."

Dante kutlamalarla ilgileniyormuş gibi diğer tarafa döndü.

"İstediğin kişi olmak için asla geç değildir, Kaleb," dedi Alessa. "Bunu çok iyi biliyorum."

"Belki bana öğretebilirsin," dedi Kaleb. "Ne de olsa partneriz, değil mi?"

"Evet."

"Ama burası çok daha eğlenceli." Kaleb etrafı işaret etti ve Dante onun devirmek üzere olduğu ufak bir heykeli son anda yakaladı.

"Bu akşam için iyi eğlenceler, Kaleb," dedi Alessa. "Ama sabaha kadar ayılmaya bak. Daha sonra neler olduğunu hatırlamanı isterim. Biraz su iç."

Kaleb sallanarak selam verdi, onu beceriksizce kendisine çekti ve yüzlerinin birbirine değmemesi için başını yana çevirip sarıldı.

"Arkadaşların sensiz gittiler," dedi Dante. Kaleb'ı ondan ayırıp sıkıca omzunu tuttu ve onu diğer yöne çevirdi. "İstersen onlara yetiş."

Kaleb telaşla gidince, Dante ve Alessa tek başlarına ilerlemeye devam ettiler. Bir ara durup dönerek ve eğilerek dans eden dansçıları izlediler, mandolin çalan bir adamın çalgı kılıfına bozuk para attılar ve minik bir *Finestra*'nın kalabalığın tezahüratları arasında oyuncak bir *scarabeo*'nun başına vurduğu bir kukla gösterisine güldüler.

"Keşke bu kadar kolay olsaydı," diye fısıldadı Alessa.

"Belki de kolay olur."

"Umarım," dedi Alessa. Etrafındaki mutlu insanların görüntüsünü hafızasına kazımaya çalıştı.

Sokaklar o kadar kalabalıktı ki azgın *Saverio*'luların arasında güçlükle ilerleyebiliyorlardı. Şık şehirliler limandaki serserilere

içkiler ikram ediyorlardı ve gözleri şaşkınlıktan irileşmiş köylüler gürültücü denizcilerle yan yana yürüyorlar, kıtadan döndükleri demode, elde dikilmiş giysilerinden ve cesur tavırlarından bahsedilen kişilerin anlattığı öyküleri pür dikkat dinliyorlardı. *Saverio*'nun rahat yaşam tarzını zorlu kıta için gönüllü olarak bırakmak için özel insanlar olmak gerekirdi. Alessa kolsuz bir tunik giymiş, teni günlerce güneşin altında kaldığı için bronzlaşmış bir kadının bağırarak anlattığı öyküyü dinlerken gözlerinden yaşlar gelmiş insanların oluşturduğu ufak bir kalabalığın yanından geçerken yavaşladı. Kadın çok fazla hayalet öyküsü dinledikten sonra harabelerdeki eski bir kanala düşen partnerini taklidiyle sona eren bir öykü anlatıyordu.

Dante öyküye güldü ama Alessa'nın kıkırdaması hızla kesildi. Savaş ne kadar uzun sürerse, daha çok insan ölecekti. Askerler, İşaretliler ve onlar olmadan *Fortezza*'ya girmek için çok küçük olan çocukları. Bu renkli ve canlı sokaklar yakında bir savaş alanına dönüşecekti ve Alessa onların son savunma hattıydı.

"Buradan," dedi Dante.

Parmaklarını Alessa'nın parmaklarının arasından geçiren Dante onu kutlama yapan insanların arasından çekiştirdi. Alessa bir tek insanların sırtlarını ve göğüslerini görebiliyordu ve tüm bunların ortasında geniş omuzlarıyla ve doğal otoriter tavrıyla insanların arasında yol açan Dante'nin elini sıkı sıkı tutan elini ve kendinden emin adımlarını hissediyordu. Dante'nin elini bırakmak zorunda kalacağı kadar dar bir ara sokağa girdiklerinde, nihayet kalabalıktan kurtuldular.

Alessa daha fazla dayanamadı.

Onun durduğunu hisseden Dante arkasına baktı ve Alessa imalı bir ifadeyle sokağa bakıp kaşlarını oynattı.

"İnan ki," dedi Dante gülerek, "ara sokaklardan daha iyi yerler var."

Çok geçmeden, okyanus karşılarında belirdi. Günbatımı öylesine muhteşem gözüküyordu ki Alessa aynı dünyada acımasız ve çirkin şeylerin var olabileceğine inanmakta güçlük çekti.

Oraya gitmeyi akıl edenler bir tek onlar değillerdi. Kalbine yayılan bir sızlamayla bakışlarını kumsaldaki çiftlerden ayırdı.

Dante'nin görünüşü ve hareketleri, Alessa'nın içinde ona yasak olan yüz farklı arzuyu uyandırıyordu ve sabah ya da *Divorando* günü ne olursa olsun, Dante yorgun olduğunda sesinin nasıl boğuk çıktığını, gülmemeye çalıştığında gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını ya da her durum için o saçma atasözlerini söyleyişini asla unutmayacağını biliyordu.

Savaş'tan sonra, *Dea*'nın *Finestra*'sının ve *Crollo*'nun *ghiotte*'sinin sonsuza dek mutlu yaşadığı bir hayatı hayal etmenin bir anlamı var mıydı?

Kayalıklar yerini çakıltaşlarına, çakıltaşları kumlara bıraktı ve Dante, Alessa'nın ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını giderek soğumaya başlayan kumlara daldırışını bekledi. Tepelerindeki şehir kutlama yaparken, okyanus onları sessizleştirdi. Ayakkabıları ellerinden küpeler gibi sarkan Alessa adımlarını onunkine uydurdu.

Birlikte yavaşladılar, biraz yaklaştılar ve elleri her adımda birbirine sürtünmeye başladı.

Birbirlerine neredeyse değecek kadar yakın durup okyanusa baktılar. Okyanusun orta kısmı bölünüyor, ufukta bir tepesi diğerlerinden daha yüksek olan uzak bir kıyının tırtıklı silueti gözüküyordu. Orada, o anda, iblisler acımasızca yüzeye çıkmaya başlamıştı bile.

"Bu kadar güzel bir şeyin bu kadar ölümcül olabileceğine inanmak güç, değil mi?" dedi Alessa.

Ona baktığında, Dante'nin okyanus yerine onu izlediğini fark etti.

"Evet," dedi Dante alçak sesle. "İnanmak güç."

Alessa gözlerini gözlerinden ayırmadı. Onu kışkırtmak için başını kaldırmadı ya da meydan okurmuş gibi bakmadı. Espri yapmadı. Sadece bir gencin onu öpmesini bekleyen bir kızdı.

Ve Dante onu öptü.

Okyanus da bunu bekliyormuş gibi onlarla iç çekti. Dante dudaklarını onu sorguluyormuş gibi hafifçe dudaklarında gezdirdi. Sanki Alessa sıradan bir kızdı, kendisi sıradan bir gençti ve dünya sona ermek ve Alessa sabah başka birisiyle evlenmek üzere değildi.

Aralarındaki tutku kaynama noktasına erişmek üzereydi ama sabırla bekledi çünkü o an şiddetli arzular için değil, yakınlaşmaya aitti. Telaşa değil, tatlı bir yavaşlığa aitti. Bir tür girişti. Alessa onu, o da Alessa'yı tanıyordu ama birbirlerini böyle bilmiyorlardı.

Dante alnını onun alnına dayadığında ikisi de konuşmadı. Alessa'nın kalbinin yumuşak atışları ve Dante'nin avcunda gezinen başparmağı, sözcüklerin söyleyemediği her şeyi söylüyordu.

Üzgünüm.

Seni özleyeceğim.

Umut ediyorum.

İstiyorum.

"Beni eve götür," dedi Alessa. "Son bir kez yanında uyumak istiyorum."

Dante onu bir kez daha uzun uzun öptü ve elinden tuttu.

Son bir gece.

Alessa'nın odası ona hiç o kadar ufak ya da yatağı hiç o kadar büyük gelmemişti. Dante ayakkabılarını çıkarıp giyinik bir halde bakışlarını yere çevirirken, Alessa dudağını ısırdı.

Harika. İkisi de ne yapacağını bilemiyordu. Dante'nin olacaklarla ilgili *bir şeyler* bildiğini düşünmüştü ama hemen sonraki adımı ikisi de bilmiyormuş gibiydi.

Dante ensesini ovuşturdu. "Uyumak istiyorum dediğinde..."

"Gerçekten uyumayı demedim," dedi Alessa hemen. "Tabii, uyuruz ama..."

Dante ona doğru bir adım attı ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. "Şu anda yanakların *pespembe*."

"Bunu fark etmemen gerekiyordu." Alessa parmak uçlarında kalktı ama yine de ona erişemedi. "Neden bu kadar *uzun* boylu olmak zorundasın? Seni nasıl öpeceğim?"

"Tırmanabilirsin?" Dante gülerek eğildi ve onu öptü.

"Hâlâ hissediyor musun?" dedi Alessa birden endişeyle.

Dante başını yana eğdi. "Biraz açıklaman gerek."

"Benim... becerimi. Üstünde kullanmadığımda ne hissediyorsun?"

"Bir düşüneyim." Dante onun çenesini kaldırdı, dudakları bir geceyi bir ömür kadar uzatabilirmiş gibi yavaşça birleşti. Alessa ona anında yanıt verdi ve Dante ellerini beline doladı. Dante onu ertesi günün asla gelmemesini isteyen bir erkek gibi tutkuyla öpmeye başlayana dek öpüşmeleri derinleşti. Sonra, nefes nefese geri çekildi. "Soru neydi?"

"Ha?" Alessa şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

Dante onda yarattığı etkiden memnun olmuş gibi dudağını ısırdı. "Hâlâ o... mırlamayı ya da buna ne demek istersen, onu hissediyorum. Ama hoşuma gidiyor galiba."

"Galiba mı?"

Dante onu öperek yanıt verdi. Yanıtın galiba değil, tartışmasız bir şekilde olduğunu böyle anlattı.

Alessa onun dudaklarının hareketlerinin, dilinin dansının, dünyada kalan tek havaymış ve onsuz ikisi de ölebilirmiş gibi paylaştıkları o nefesin keyfini sonsuza dek çıkarabilirdi. Dante'nin her harikulade parçasını telaş etmeden keşfetmek istiyordu ama elleri sabırsızdı. Pantolonuyla gömleği arasındaki çıplak tenini bulduklarında, avuçlarını oraya dayadı. Dante'nin karnı gergindi ve sert kaslarla kaplıydı ama dudakları dolgun ve yumuşacıktı.

Dante onun poposunu kavrayıp kendisine çekti ve Alessa onun vücudunun sert kaslarına karşı eridiğini hissetti. Dante

göğsünü avuçladığında, Alessa nefes almayı unuttu. Koltuğa gitmek için bile birbirlerinden ayrılmadılar ve kolları ve bacakları birbirine dolandı.

Alessa buklelerinin arasından ona baktı, çenesini kaplamış olan kirli sakalını, dudaklarını, boynunu öptü ve boğuk çıkan nefesiyle mest oldu. Dante onu neredeyse düşmek üzereyken üçüncü kere yakaladıktan sonra, bu sefer onunla yuvarlanıp düşüşünü yavaşlattı. Alessa kollarını ve bacaklarını ona dolayınca, Dante onu bırakmadan ayağa kalktı ve onu yatağa taşırken boynuna doğru güldü.

"Bu eteklerin *Saverio*'nun merdivenlerine göre tasarlandığını söylediklerini biliyorum," diye mırıldandı Dante, onun karnına öpücükler kondururken. "Ama bence *birisinin* aklından bu geçiyormuş."

Burnunu elbisesinin üstüne sürttü, nefesi Alessa'nın bacağının çıplak tenini ısıttı ve dünya kadife gibi bir karanlıkla ve tutkuyla silinirken, Alessa ellerini Dante'nin saçlarına doladı. Önce içinden *Dea*'ya bunun sonsuza dek sürmesi için dua etti, sonra da bu dileğini yüksek sesle söyledi.

Ama savaşçı Dante gibi âşık Dante de onun her zayıflığını bulmaya niyetliydi. Alessa sırtını gerene ve ağzından titrek bir nefes çıkana dek bunu yaptı.

Alessa bir anda gevşedi, vücudunun pelte gibi olduğunu, bitkin düştüğünü hissetti. Dante yanına uzanıp onu kendisine çekti, alnını, gözkapaklarını, boynunu, erişebildiği her yerini öptü. Alessa ona sokularak boynuna karşı bir şey fısıldadı.

"Emin misin?" dedi Dante.

Emindi. Hiçbir şeyden emin olmadığı kadar emindi. Dizlerinin üstüne oturup bluzunu çıkardı. Ay ışığı vücudunu başka birisine aitmiş gibi gösterene dek aydınlattı ve Dante şok içinde hareketsiz kaldı. Eteğini çıkarmak daha zor bir işti ama Dante bir anda girdiği transtan çıktı. Eteği tek bir harekette çıkarıp yere fırlattı

ve Alessa çıplak kaldığında Dante'nin bakışları onu sadece biraz utandırdı.

Her şey ona bağlıydı. Kollarını kaldırması için onu hafifçe dürterken gülümsedi ve gömleğini çıkarmaya çalıştı. Gömlek yeri boyladı ve Alessa gözlerini kısarak pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştı. Elini pantolonun içine soktu ama Dante canı yanmış gibi bir ses çıkarınca hemen geri çekti. "Hayır," dedi Dante boğuk bir sesle gülerek. "Bu, o iyi acılardan."

Alessa uzun süre beklediği bir hediyeyi açar gibi, ağır ağır onu soydu, utanması için ona adeta meydan okudu ama Dante utanmadı. Kendinden emindi. O bir yabancıyken Alessa'nın hayran olduğu o biçimli kasları, Dante artık bir yabancı olmadığı için yakından daha da muhteşemdi.

Düşünceleri kayıp giderken bile, Alessa, *Dea*'nın Dante'yi yaratırken fazladan zaman ve enerji harcadığını düşünmeden edemedi çünkü onda tek bir kusur bile bulamıyordu. Gerçi bir kusuru *olsaydı* bile, onun için bir kusur olmazdı. Vücudunun her kıvrımı ve düzlemi, eklemi ve sert kası bir öncekinden daha kusursuzdu. Alessa'nın gözleri ve elleri için.

Dante daha fazla dayanamayana kadar Alessa'nın onu keşfetmesine izin verdi. Sonra, bir kedi zarafetiyle onu altına aldı.

Alessa hayatının her saniyesini Dante'nin üstünde olduğu ana hazırlamış gibi hissetti. Onu tanıdığı kısa sürede, kendi ayaklarının üstünde durmayı, yer kaplamayı ve kendisini sevmeyi öğrenmişti ama hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı ve bunlardan ilki geçici bir süre için olsa bile bir başkasıyla bir olmanın ne anlama geldiğiydi. İlk acı hissettiğinde hafifçe inledi ve Dante durup onu öptükten ve rahatlattıktan sonra devam etmesi için ona yalvardı. Dante inledi ve Alessa nefesinin kesildiğini hissetti. Birden gözlerini açtı. "Seni incittim mi?"

"Bu..." Dante soluklanmak için durdu. "*Benim* sana soracağım soruydu."

O anda gülmek uygunsuz olurdu ama Dante'nin gözleri gülümsüyor gibiydi. Belki de böyle bir anda gülmek o kadar garip değildi ya da belki de öyleydi ama Alessa'nın umurunda değildi. Bunun garip olup olmadığına karar veremeden, Dante kalçalarını gerdi ve Alessa gülmeyi unuttu.

Alessa onun kendisini kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyordu ama dudakları yumuşak ve davetkârdı. Alessa yavaş yavaş rahatladığını hissetti. Sonra, artık acı hissetmemeye başladı, sadece ara ara sızlama hissetti ama bu ufak rahatsızlıklar Dante'nin onunla paylaştığı becerisi sayesinde neredeyse anında dindi. "Ben daha fazla..."

Alessa onu bir öpücükle susturdu, bir şey demeden devam etmesini istedi. Doruk noktasına yeniden ulaşamayacaktı –ulaşamazdı– ama bunun bir önemi yoktu. Onu izlemek, yüzünün ifadesini ezberlemek istiyordu.

Dante rahatladığında, o kadar gevşemiş, o kadar ağırlaşmış durumdaydı ki Alessa onun uyuya kaldığını sandı, tırnaklarını sırtında gezdirdi, yumuşak yanağını onun kirli sakalına sürttü.

Bunu ona kendisi *vermişti.* Bir kez olsun, vücudu –dokunuşu– acı değil, keyif paylaşmıştı. Güç, o kadar uzun zamandır kötü, bastırması, kontrol etmesi ve korkması gereken bir şey olmuştu ki. Ama bu... *Bu* da güçtü. Vermek, bağ kurmak, sözcüklerle ifade edemediği düşünceleri ve hisleri anlatmak için kullanabileceği bir güçtü.

Beş sene boyunca, ona kutsallığa açılan bir pencere olduğu söylenmişti ve Dante'nin yüzüne bakarken ilk kez buna inanmıştı.

Dante kalkmak için geri çekilirken kasları gerildi. Alessa hemen itiraz etti ve onu kendisine çekti.

Dante başını kaldırıp burnunu öptü. "Altımda ezileceksin."

"Ezilirsem mutlu ölmüş olurum."

Dante yana kayıp onu kendisine çekti ve başını göğsüne yasladı. "Bu akşam ölemezsin. Dünyayı kurtarman gerek." O an,

şüphelerle ve korkularla karartmak için fazla değerliydi. O yüzden, Dante alnına karşı eski dilde tatlı sözler söylerken, Alessa onun kollarına biraz daha sokuldu. Bazı şeyleri tercüme etmeye gerek yoktu.

Dante'nin sıcaklığı yerine, zifiri karanlıkta ve serin bir çereyanda uyandı. Elini uzatınca, parmak uçları onun sırtına değdi. Dante yatağın kenarında oturuyordu.

"Yanıma geri gel," diye fısıldadı Alessa.

Uyurken gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. O yüzden, ikinci seferleri sadece dokunuş, tat ve seslerden ibaretti. Öpücükler tenlerinde sıcak şeritler oluşturdu, fısıldanarak söylenen sözcükler de sözcükler değil, dudaklarının arasında iç çekişlere karışan duygular oldu.

Otuz Sekiz

A gran salita, gran discesa.
–Ne kadar yükselirsen, düşüşün de o kadar fena olur.–

DİVORANDO'YA 13 GÜN KALA

Elinde olsa, Alessa gecenin sonsuza dek sürmesini sağlardı ama sabah güneşin gökyüzünde yükselmesini bekliyordu.

Öyle olmadı.

Yanında sadece kırışmış çarşaflarla uyandığında, gökyüzü karanlıktı ve yatağı boştu. Telaşla lambaya uzandı, ipini fazla sert çekti ve devrilmeden önce tutmak zorunda kaldı.

Dante koltukta oturuyordu.

"Yatağa geri gel," dedi Alessa. "Hava hâlâ karanlık."

"Sabah oldu," dedi Dante. "Teknik olarak. Mutlu nikâh günleri." Duvar saati de güneşin çoktan yükselmiş olması gerektiğine işaret ediyordu. *Crollo* ona bir nikâh hediyesi olarak kapkaranlık bir gün yollamıştı.

Dante banyo alması için ona küveti doldurdu ve Alessa ona katılması için Dante'yi ikna etmeyi başardı.

Dante'nin göğsüne uzandı ve köpüklerin suyun yüzeyine fırlayışını, ufak dalgaların çıplak bacaklarına çarpışını izledi. Dante'nin bacakları küvete sığmamıştı ve dizleri Alessa'nın çıplak kalçalarının iki yanında altın renkli adalar gibi gözüküyordu. Dante onu inançlı kişilerin ibadet edişi gibi saygıyla yıkadı ve Alessa hayatında ilk kez bunu hak ettiği bir şey olarak kabul etti.

"Başını eğ," dedi Dante ellerini onun başının üstünde birleştirerek.

Alessa gözlerini yumdu ve onun köpükleri durulamasını bekledi. Parmak uçlarını, onun kaslı bacaklarının üstünde ağır ağır gezdirdi, koyu renkli tüylerini okşadı. Dante'nin nefesi kesilir gibi oldu ama her zamanki gibi dikkatini dağıtmadan yaptığı işe devam etti. Onu tekrar sabunladıktan sonra, ellerini ellerinin arasına aldı ve kaygan ve pürüzsüz parmaklarıyla avcuna masaj yaptı.

"Ailemin bir meyve bahçesi vardı," dedi Dante. "Kumsalın hemen kenarında. İlk başlarda, huzursuz olmuştum. Seni hiç tanımadığı halde, kokun bana orayı hatırlatıyordu."

Dante önce hafif hareketlerle, sonra biraz daha baskı uygulayarak kollarından omuzlarına geçti ve tutulmuş olan kaslarını ovdu.

"Ya şimdi?"

Dante'nin elleri köprücük kemiğine kaydı ve Alessa başını yana eğdi.

Dante'nin dudakları kızarmış olan şakaklarını okşadı. "Kusursuz bir koku."

Ancak Dante'nin parmakları kırışınca ve su soğuyunca küvetten çıktı.

Üç nikâh. Ama bu seferki farklıydı.

Genç bir kızken, bir komşularının nikâhında bir nedime olması istenmişti. Gelinin saçlarıyla uğraşan, takılarını takan ve ona ne kadar güzel olduğunu söyleyen kişileri büyülenmiş gibi

izlemişti. Alessa ilgi odağı olacağı, sevgi ve heyecanla kuşatılacağı günün hayallerini kurmuştu.

Ama üç nikâh töreni için de tek başına giyinmişti.

Şimdiyse güneşin yüzünü göstermediği bir günde, Dante elmaslarla bezeli krem rengi elbisesinin düğmelerini ilikliyordu. Bunu gala gecesinde ilk kez giydiğinde, ona aksi aksi bakan bir yabancıyla yüz yüze gelmişti. Ama Dante o sırada arkasından omuzlarına dökülen saçlarını artık kalbini sızlatacak kadar iyi tanıdığı elleriyle topluyordu, ensesine bir öpücük konduruyordu. Üstüne düşmemiş ve ona güzel göründüğünü söylememişti. Bunları yapmasına gerek yoktu.

Ay, şehrin üstünde sessiz bir muhafız gibi nöbet tutuyordu. Karanlığa rağmen *Carnevale*'nin çöplerine takılıp düşmek gibi bir endişesi yoktu çünkü bu tören Zirve'de olmayacaktı.

Bu evlilik töreni birçok açıdan farklıydı. Daha az korkuyordu, daha çok umutluydu. Genç bir kızın saf umudunu değil, zorluklardan, başarısızlıklardan ve bunlarla başa çıkmış olmaktan dolayı ortaya çıkmış olan bir umut hissediyordu.

Kaleb yabancı değildi. Dokunuşundan kurtulmuştu ve Alessa onun gücünü kullanmayı öğrenmişti. Bu sefer, üstüne düşeni *yapacaktı*.

Birlikte karanlıkla yüzleşeceklerdi. Sonra da hayali erişilir olacaktı.

Dante yatağa oturup onun makyaj fırçalarını seçişini, yanaklarına üçüncü kez pudra sürüşünü izledi.

Saat çaldı.

"Gitme vakti geldi," dedi Dante.

Alessa onunla gitmek için fırçayı bıraktı. "Tören için kalmıyor musun?"

Dante kollarından birini onun beline dolayıp onu kucağına çekti. "Lütfen benden bunu isteme."

Alessa yüzünü Dante'nin boynunun kenarına dayayıp kokusunu içine çekti. "Bunun o tür bir evlilik olmadığını biliyorsun."

"Birisine ait olmak için onun yatağında olman gerekmez. Buradaki görevim bitti. Hem ben hâlâ bir riskim. Benimle ilgili gerçek duyulursa, bana yardım etmekle suçlanırsın."

Alessa boğazına oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı ve Dante'nin buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Nereye gideceksin?"

"Peşimden gelmeyi mi düşünüyorsun?"

"İzin verirsen."

"Alessa." Dante iç çekti. "Bunun yapmamamız gerekirdi ve kesinlikle daha fazlasını yapamayacağız. Ne şimdi ne de sonra."

"Benim dul kalmamam gerekirdi. Senin var olmaman gerekirdi. Belki de bu sefer her şeyin *farklı* olması gerekiyordur. Ya *Dea* bize bir şey söylemeye çalışıyorsa ama ona kulak verecek kadar cesaretli değilsek?"

"Bize ne söylüyor olabilir? Bir *ghiotte* ve bir *Finestra*'nın tüm doğa kurallarına ve ilahi kanunlara bencilce istekleri yüzünden karşı gelmesi gerektiğini mi?"

"Bencilce değil."

"İnan ki sana karşı hislerim *tamamıyla* bencilce." Burnunu onun yanağına sürttü. "Bana daha iyi olmamı söyledin ve deniyorum ama seni paylaşmak istemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar bencil olduğumu hissetmemiştim." Yanından bir şey alıp ona uzattı.

Bir kitaptı.

Söylediği atasözleriyle dolu, üstüne annesinin ismi yazılmış olan ufak, deri kaplı bir kitap.

"Senin için." Alessa'nın parmaklarını kitabın etrafında kıvırdı. "Beni hatırlaman için."

Alessa aklında geçen tüm düşünceleri ve kalbindeki duyguları söylemek istedi ama bunu ağlamadan yapamazdı. Onu yine gözyaşlarıyla kandırmayacaktı.

Böylece, Alessa son bir öpücüğü kabul etti ve Dante onu yere bırakırken ve son kez sarılmak için kendisine çekerken ona direnmedi.

Dante çıkarken arkasından bakamadı.

Kitap hâlâ onun sıcaklığını taşıyordu ve bir kağıtla okuduğu son sayfayı işaretlemişti. Kapağın iç kısmına, orijinal yazının altına şunları yazmıştı:

*Luce mia**,

Annem bana ışığım derdi çünkü ona aittim.
Sen de benim ışığımsın.
Seninle birlikte olmak benim için *bir armağan ve bir şerefti.*
—G. D. Lucente

Dante'nin sözleri hatırladığı her öpücüğü sessiz bir vedaya dönüştürürken, Alessa hıçkırığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Onu bırakmaya hazır değildi. Buna asla hazır olamazdı. Gitmesine neden izin vermişti?

Kalbi onu bir kere daha öpmesi, son bir kez görmesi, bu vedanın sonsuza dek olmayacağına söz vermesi için peşinden koşmasını haykırıyordu.

Ama kapıyı açtığında, Kaleb çoktan gelmişti.

Zaman dolmuştu.

"Haydi, şu işi bitirelim artık," diye mırıldandı Kaleb. İkisine de yetecek kadar karamsar ve mutsuz gözüküyordu.

Alessa ona hafifçe gülümsedi. "Her zamanki gibi çok naziksin."

"Affedersin. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor."

Alessa ona beklemesini söyledi ve geri gidip kitabı yastığının üstüne koydu. Dante *sonsuza* dek demek istemiş olamazdı. Buna inanmak zorundaydı. Kitaba tekrar bakmak için son sayfayı açtı ve işaretlemek için koyduğunu sandığı kâğıt yere düştü.

* *Işığım.*

Üstünde büyük harflerle yazılmış bir not vardı:

Not: Hâlâ ismimi bilmek istiyorsan, bunu başarılı bir savaşın ödülü olarak kabul et.

Kitabı derin bir oh çekerek göğsüne bastırdı. Veda etmemişti. Sonsuza dek veda etmemişti. Dünyayı kurtardığı ve tanrılarla bir savaştan sonra hayatta kaldığı sürece. Bundan daha iyi bir motivasyon olamazdı.

Alessa ve Kaleb tapınağa giderlerken konuşmadılar. Kaleb gerçekten de çok korkuyormuş gibiydi. Ayrıca, akşamdan kalmaydı. Tuhaf şartlara rağmen, tipik bir damattı.

İçeri girdiklerinde, tüm *Consiglio* üyeleriyle birlikte Renata ve Tomo ön sıradan onları izliyorlardı. Alessa, Kamaria'yı elinde bir gitarla sunakta görünce şaşırdı. Yürüyüşlerine eşlik etmek üzere *Canto della Dea*'yı* çalmaya başladı.

Saida, Josef'in yanında yüksek sesle burnunu çekerken ve Kamaria bariz bir şekilde buna gülmemeye çalışırken gözlerini Kaleb'da tutmakta zorlanıyordu ama söylendiği zaman ayağa kalktı, dualar sırasında başını önüne eğdi ve söylemesi gereken sözleri söyledi. Hatta Kamaria'nın kıkırdamaları rahibin kaşlarını çatıp bakmasına neden olunca, biraz güldü.

Tören kısa bir süre sonra sona erdi ve Kaleb gülümsedi. Hafif, gergin bir gülümsemeydi ama yine de bir gülümsemeydi.

Alessa daha önceden sadece unvan olarak *Finestra*'ydı. Artık tam anlamıyla öyleydi. Kaleb *Fonte*'siydi ve savaşta partneri olacaktı.

Tomo ve Renata onları kutlamak için yanlarına geldiler, Papaz ve *Consiglio*'nun diğer üyelerine planın ne kadar sorunsuz işlediğiyle ve zekâları sayesinde adanın ne kadar iyi korunacağına dair övgüler yağdırdılar.

---

* *Tanrıça'nın şarkısı.*

"Siz gidin," dedi Renata bir ara. "İkinizin gidebilmesi için biz onları meşgul ederiz."

Talim yapmaya ne kadar çabuk dönüp normal giysilerini giyerlerse, Alessa sıradan bir günmüş gibi davranmaya bir o kadar çabuk başlayabilecekti. O yüzden, bu fırsatı kaçırmadı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Kaleb sıraların arasından çıkışa doğru yürürlerken.

"Bilmiyorum," dedi Alessa. "Sanırım, *Divorando* için talim yapmaya devam edeceğiz."

Diğerleri onları tapınağın dışındaki giriş alanında bekliyorlardı. Kamaria koltuk değnekleriyle ayaktaydı, Saida elbisesinin koluyla gözlerini siliyordu ve Josef on yedi yaşındaki bir gencin vücuduna hapsolmuş sert, yaşlı bir adam gibi Kaleb'ın omzuna bir şaplak atmayı bekliyordu.

Onlara tezahürat ettiler ve Kaleb yüksek sesle burnunu çekti. "Burası çok tozluymuş."

Alessa gözlerini silmek için eldivenlerini çıkarınca, Kamaria başıyla eldivenlerini işaret etti. "Birlikte son bir talim yapmaya ne dersin?"

Hepsi ellerini uzatıp üst üste koyduğunda, dünya birden bulanıklaştı.

Güçleri derisine sızdı, daha önceden deneyimlemediği bir şeye dönüştü, canlı ve elektrikli bir şey gibi göğsünde genişledi.

Dokunaçları andıran ışık şeritleri sis bulutlarıyla çevrili ateşli hortumların arasında dönen kar tanelerinin arasına dolarken, giriş alanı aydınlandı. Sihirli bir ekosfer genişledi ve Alessa'nın nefes alıp verişine uygun bir şekilde etraflarında daralıp şaşkın yüzlerini aydınlattı. Alessa'nın gücü –onların güçleri– neşeyle bayram ederken, parıldayan buz kristalleri tuhaf ve güzel bir şarkı gibi dans edip çınladı. Alessa'nın gücü mutlulukla mırladı.

Kamaria, Josef ve Saida neredeyse aynı anda ellerini çektiler. Kaleb dışında hepsi ellerini çekti. Sihir bir an için daha devam

etti ama sonra becerileri silindi. Alessa'nın gücü geride kalan boşluğu doldurmak için etrafa yayıldı. Bir zamanlar yeterli olan şey artık değildi. Becerisi bir anda feci bir susuzluğa kapılmış gibi artık tatmin olmuyordu.

Kaleb'ın eli gevşedi. Gözleri irileşti ve parmakları alev almış bir kâğıt parçası gibi kıvrıldı. Büyük bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Hayır. Yine aynı şey olamaz. Alessa'nın kaburgaları demir parmaklıklar gibi ciğerlerini sıkıştırdı.

Onun suçuydu. Her zaman onun suçuydu.

Hayır. Hayır. Hayır." Alessa başını sallayarak sıraların arasında geri geri gitti, ölmek üzere olan bir *Fonte*'den daha uzaklaştı.

Beceriksiz. Katil.

İşte, buydu. Aradığı yanıt. Karar. *Dea* söyleyeceğini söylemişti. Onun kurtarmak gibi bir gücü yoktu. Öldürmek için yaratılmıştı. Bugüne kadar yaptığı tek şey bu olmuştu.

Tapınağın koridorunun karşısındaki merdivenler *Cittadella*'ya uzanıyordu.

Sağında şehre uzanan koridor vardı.

Solundaysa karanlık.

Karanlık galip geldi. Alessa koşmaya başladı.

Otuz Dokuz

A torto si lagna del mare chi due volte ci vuol tornare.
–Denize ikinci kere geri dönen kişi, denizden şikâyet etmemelidir.–

DİVORANDO'YA 13 GÜN KALA

Ölmek için daha kötü yerler vardı.

Ufkun hemen üstünde olan ay, şehirdekinden iki misli büyük gözüküyordu. Alessa büyük bir kütüğün üstüne oturdu, eline bir şey batana dek avuçlarını sert kabuğunun üstünde gezdirdi. Kıymığı çıkarıp çimlerin üstüne attı ve avcuna bir damla kan düşene dek parmağını sıktı.

Başka bir hayatı olan farklı bir kız olsaydı, sevdiği kişiyle bir plaj örtüsünün üstüne uzanmış, yıldızları sayıyor, öpüşüyor ve dalgalara vuran ay ışığını izliyor olurdu. Ama o hayatı yaşamasına izin yoktu.

Dante bir keresinde o kumsalı hayatında gördüğü en güzel yer olarak tarif etmişti ve artık Alessa'nın gördüğü son yer olacaktı. Bu kadarı ona yeterdi.

Hayatından seneler vermesinin, ailesinden ve isminden vazgeçmesinin karşılığı olarak istemiş olduğu tek şey canavarlar geldiğinde yalnız olmamaktı. O yamaçta yanında bir partnerle ölümle yüzleşmekti.

Ölürse bir kahraman olarak ölürdü.

Acı çekerse, en azından yalnız acı çekmezdi.

Anlaşma böyleydi. Vaat edilen buydu.

Yalan. Hepsi yalandı.

Tanrılar kararlarını vermişlerdi.

Ya insanlar koparılacak olan gevşek bir ilmekti ya da insanlık değil, *kendisi* sorundu. Her halükârda, bir seçeneği yoktu.

Kalbi hâlâ atıyordu ama *kendisi* ölümdü. *Dea* tarafından insanları kurtarmak için yaratılmamıştı. *Crollo* tarafından sonu getirmek için yaratılmıştı.

Bağ kuramıyordu. *Saverio*'yu kurtaramayacaktı.

Denediği için göklerde iyi mi karşılanacaktı yoksa ellerinin silaha dönüştüğü gün ruhu zaten kararmış mıydı?

Yüzüne akan gözyaşlarını koluyla hızlıca silerek elbisesini yırtarcasına çıkardı. Dünyada bıraktığı son iz, kumsaldaki lekeli bir gelinlik olacaktı.

Üstünde ince bir iç elbisesiyle suya adım attı.

Su, ayakta duramayacağı kadar derinleşince yüzmeye başladı.

Kendisini boğulmaya zorlayamazdı ama yüzmeye devam ederse, kolları sonunda geri dönemeyeceği kadar yorulacaktı. Sular üstünü kaplayacaktı, yeni bir *Finestra* ortaya çıkacaktı ve ailesi, arkadaşları ve Dante'nin –ondan başka herkesin– yaşamak için bir şansı olacaktı.

Ivini adayı kurtarmanın tek yolunun *onu* kurban etmek olduğunu söylemişti ama fedakârlık kayıp vermeyi gerektiriyordu. Bir seçim yapılmasını gerektiriyordu. Kendi seçimini.

Ölmesi gerekiyorsa ölecekti ama bir kurban olarak değil.

Birisinin Sahte *Finestra*'yı öldürdüğü için bir mabedi olacaksa bu kişi kendisi olacaktı.

Yanlış bir zamanda ağzından yükselen bir hıçkırık epey su yutmasına neden oldu ve tam o sırada koyun ortasındaki kayalığın yanından geçti. Vücuduna bunu kabullenmesini, suyun ciğerlerine dolmasına izin vermesini emretti ama panikle kollarını çırpmaya, nefes almaya çalıştı.

Elleri kayalığa değdi ve kendisini nefes nefese ve öksürerek düz yüzeye çekti.

O kadar bencildi ki dünyayı kurtarmak için boğulmayı bile beceremiyordu.

Dizlerini göğsüne çekip sessiz okyanusa baktı. Bitmek bilmez gecenin yaşandığı gün, zaman ve uzayın bir anlamı yoktu.

Uzaktan kulaç sesleri gelince, uyuşukluk hissi yerini öfkeye bıraktı. Onca sene yalnızlığından nefret ettikten sonra, buna en ihtiyaç duyduğu anda yalnız kalmasına izin vermiyorlardı. Kimseyi görmek istemiyordu.

"Saatlerdir seni arıyorum."

Onu bile. Özellikle de onu. Dante kayalığın üstüne çıktı.

"Beni buldun işte," dedi Alessa, kendi kulaklarına bile ölü gelen bir sesle. "Şimdi, git."

Karanlık onu örtüyordu ama neye benzediğini görmek için ona bakmasına gerek yoktu. Anıları karanlıkta seçebileceği her şeyden daha canlıydı.

"Senin suçun değildi." Dante karanlıkta onun ensesini buldu, hafifçe ovdu ama Alessa dokunuşuna karşılık vermedi.

"*Her zaman* benim suçum."

Adası –halkı lanetlenmişti– ve onları kurtarmanın tek bir yolu vardı: kendisini feda etmek. Ama bunu yapmak istemiyordu. Sıradan bir kızmış gibi davranmak, kumsaldan başka her şeyi unutmak ve dokunuşundan irkilmeyen ya da dünyanın geri kalanı gibi ondan kaçmayan o güzel, inatçı adamla sonsuza dek orada kalmak istiyordu.

Dante bir *ghiotte*'ydi ama canavar kendisiydi.

"Dediğimi duydun mu?" diye sordu Dante alçak sesle ama ısrarla. "Kaleb *hayatta*. Baygın ama ölmedi."

"Nereden biliyorsun? Orada değildin."

"Geri döndüm ama sen çoktan gitmiştin. Doktorlar iyileşeceğini söylediler."

"İyi. Demek Kaleb hayatta." Belki de kemiklerine işlemiş olan o uyuşukluğu üstünden atabilirse rahatlar, hatta belki mutlu bile olabilirdi. Öyle olmamasını umdu. Duygular yapması gereken şeyi sadece zorlaştırırdı. "Bir *Fonte*'yi bir nikâh töreninde bile ayık tutamıyorsam, bir savaşta hayatta kalmasını başaramam. Bizi kurtaramam."

Ancak Dante yüzünü ellerinin arasına aldığında başını salladığını fark etti.

Ne kadar koşarsa koşsun, hep başarısız olacağı o korkunç zirveye geri götürülecek ve tüm dünyasının sona erişini izlemek zorunda kalacaktı. Onun suçuydu. Dante'nin sevgisi onu asla istememiş olduğu hayata bağlayan bir başka unsurdu.

Yanaklarından aşağı sıcak gözyaşları süzülmeye başladı. "Denemekten, başarısız olmaktan ve insanları incitmekten usandım. Artık bunu yapmak istemiyorum."

"O halde yapma."

"Başka seçeneğim yok." Alessa'nın içinden gökyüzünü parçalamak, tırnaklarıyla lime lime etmek, engin karanlık içindeki boşluğa dönüşene dek tüm yıldızları gökyüzünden koparmak istiyordu.

"Her zaman bir seçeneğin vardır." Dante onun yüzünü tutup ona bakmaya zorladı. "Dönmek istemiyorsan dönmeyiz. Bir mağara buluruz, malzemelerle doldururuz. Tüm *scarebei* ölene dek dışarı çıkmayız."

"O zaman bir hain olurum. Dışlanırım. *Saverio* bir şekilde kurtulsa bile, hayatımın sonuna dek dışlanmış birisi olarak yaşarım."

Omzunu silkti. "Bundan kötü bir şeymiş gibi söz ediyorsun."

Alessa ağlamaklı bir kahkaha ile güçlükle iç çekilmiş bir nefes karışımı bir ses çıkardı. "Binlerce insan ölür."

"Doğru." Dante kumların ilerisindeki yeşillik bir alanı işaret etti. "Küçük evimizi tam oraya inşa edebiliriz."

"Vahşi bir iblis sürüsü tarafından yok edilmiş çorak bir alanın ortasında."

"Bitkiler yeniden çıkar."

"Biz açlıktan ölmeden önce mi?"

"Akşam yemekleri için balık tutarım."

Alessa iç çekti. "Ben de tavuk yetiştiririm."

"Büyük bir ihtimalle, hepsine isim takarsın ve sürekli onlarla konuşursun."

"Öyle yapmam gerekir, yoksa gevezeliğimle seni çıldırtırım."

Dante yanağını okşadı. "Bir kedi alabiliriz."

Dante ona o güne dek istediği her şeyi teklif ediyordu. Ama akşam yemeğine gelen arkadaşlar olmayacaktı. Ailesi olmayacaktı. Hatta yabancılar bile olmayacaktı. Sadece kendisi, Dante ve kusursuz bir kumsalda ufak bir ev. Hayali yerle bir olmuş, çarpıklaşmıştı.

Alessa birden onu o kadar tutkulu bir şekilde öptü ki Dante geriye düştü. Alessa dizlerini onun iki yanına, sert kayalığa dayadı. Dante bir nefes alabildi ama onu ikna etmek yerine ellerini beline doladı.

Alessa tutkuyla, ısrarla onu ikna etmesi için elinden geleni yaptı ama Dante onu yatıştırmak yerine aynı tutkuyla karşılık verdi. Alessa ölmek üzere olan bir yıldız gibi tükeneceğinden ve etrafındaki her şeyi yok edeceğinden emin olana dek cayır cayır, ışıl ışıl yandı.

Sonra, titrek nefesleri onu sarsan hıçkırıklara dönüştü ve ağlamaya başladığında Dante onu kollarına aldı.

Dante parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi, fısıldayarak Alessa'nın o çok sevdiği viski gibi tatlı sesiyle asla gerçekleşmeyecek hayallerden ve asla göremeyecekleri güneşli günlerden söz etti. Sözcükler ağzından öylesine ağır ve telaşsız çıkıyordu ki sanki sonsuza dek zamanları varmış gibi konuşuyordu.

Vücudu bitkin düşünce ve gözyaşları tükenince, Dante'nin onu oturtmasına izin verdi. "Ölmezsek buraya geri gelebilir miyiz?"

Dante savunmasız bir ifadeyle aya baktı. "Herkesin en sevdiği kurtarıcıyken, gerçekten de bir *ghiotte*'yle birlikte olmak istiyor musun?"

"Henüz kimseyi kurtarmadım."

Dante elini dudaklarına götürdü. "Bundan emin değilim."

Kırk

L'armi dei poltroni non tagliano, né forano.
–Korkakların silahları ne keser ne de deler.–

DİVORANDO'YA 12 GÜN KALA

Cittadella'ya döndüklerinde vakit gece yarısını geçmişti ama Alessa'nın onu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Alessa, *Fonte* süitine girdiğinde, beyaz hemşire önlüklü bir kadın hemen reverans yaptı. *Cittadella*'nın nöbetçi doktoru dört direkli büyük yatağın üstüne eğildi ama başını hemen kaldırmadan yaptığı işe devam etti.

Kaleb gözkapakları mavileşmiş, dudaklarının rengi solmuş bir halde tertemiz beyaz çarşafların arasında yatıyordu.

Alessa duvarlar üstüne üstüne geliyormuş gibi hissetti.

Yalan söylediler.

Arkasında tutunacak bir şey aradı ama Dante koridorda bekliyordu. Bununla tek başına yüzleşmesi gerekiyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu nefesini tutup yanıt bekleyerek.

Elbette, bir cesedin tıbbi bakıma gereksinimi olamazdı.

"Stabil." Doktorun kısa yanıtı ve ifadesi, onu sorumlu tuttuğunu belli ediyordu. "Çok susuz kalmış ve aşırı yorulmuş. Bana danışılmış olsaydı, kendisini yoracak hiçbir şey yapmamasını tavsiye ederdim. Elbette, bana danışılmadı."

"O halde, siz... Yani, daha önceki zamanlarda gayet iyiydi."

"Profesyonel görüşümü isterseniz, çöküşü birkaç etkenin bir sonucu. İlahi ya da değil, mesleğiniz çok yorucu ve Bay Toporovsky'nin kendisine daha iyi bakmış olması gerekirdi. Umarım bir sonraki *Duo*'yu eğitmek için çağrıldığınızda, *Consiglio*'dan tıbbi danışmanlardan oluşan bir ekip toplamasını istersiniz. Bazılarının dediğinin aksine, *Dea*'nın bize verdiği bilgeliği kullanmak bir hakaret *değildir*."

Alessa buna asla itiraz etmemiş olmasına rağmen, suçlu bir çocuk gibi başını eğdi. Tomo, Alessa'nın ufak sorunuyla ilgili dışarıdan görüş almayı önerdiğinde paçası tutuşanlar *Consiglio* üyeleri olmuştu.

"Tamamıyla iyileşeceğini düşünüyorum ama o zamana kadar dinlenmesi gerek. *Sadece* dinlenmesi."

"Peki, *dottoressa**. Elbette."

Hemşire, Alessa'nın onun işini bitireceğinden şüpheleniyormuş gibi hüzünle Kaleb'ın bir meleği andıran profiline baktı.

Alessa kapıyı fazla hızlı kapatınca, ses koridorda yankılandı.

Taş tırabzanlara yaslanmış olan Dante," Gördün mü? Söylemiştim," dermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Alessa gülmek istiyordu. Ya da ağlamak. Ya da ikisini birden.

Dante kollarını iki yana açtı ve Alessa ona sokuldu. Fırtınalı denizlerdeki sıcak ve güvenilir, öldürmesi zor güvenli limanıydı.

Kaleb hayattaydı. Ondan uzak durduğu sürece öyle kalacaktı. Hâlâ bir *Fonte*'si vardı. Teknik olarak. Savaşacak kadar güçlü

* *Doktor.*

olmayabilirdi ve gerçek savaş için onu bir başkasıyla değiştirebilirlerdi ama onu öldürmemişti.

Ani bir çığlık duyunca, birbirlerinden hemen uzaklaştılar. Dante'nin yüzündeki ifade de Alessa'nın endişesini yansıtıyordu.

Alessa bakmaya korkuyordu ama tırabzanların altından kimin talihsiz bir zamanda sarıldıklarını gördüğünü bilmeliydi.

Renata aşağıdaki avluda eliyle ağzını kapatmış duruyordu.

Arkasında olan Tomo onu daha önce hiç görmediği kadar dağılmış bir halde ona baktı.

Dante, "Ben giderken çıldırmış gibiydiler," diye fısıldadı.

Alessa bunu idrak etmeye çalışırken, akıl hocaları hızla yukarı çıktılar.

"*Dea'ya şükürler olsun*, öldüğünü sandık!" dedi Renata nefes nefese yukarı vardığında.

"Pek sayılmaz," dedi Alessa alaycı bir gülümsemeyle.

"Seni kaybettiğimizi sandık," dedi Tomo.

Renata sessiz bir dua ederek bakışlarını tavana çevirdi. "Evladım, beni o kadar korkuttun ki hayatımdan on sene gitti."

Alessa kirpiklerinde biriken gözyaşlarını hissedebiliyordu. *Onu*, yani *Finestra*'yı değil, Alessa'yı sağ salim gördükleri için rahatlamışlardı. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. "Üzgünüm. Kaleb'ı öldürdüğümü sandım ve tanrılar bana kendimi feda etmemi söylüyordu."

"Sevgili kızım." Tomo konuşamayacak kadar duygulanıp başını salladı.

"Kararlılığını takdir ediyorum ama ikinci bir görüş istemek için *çok* iyi zaman olurdu." Renata titrek nefesini dışarı verdi. "Ama şunu söylemem gerek, zor seçimler yapmaktan korkmadığın için seninle gurur duruyorum. Büyüdün arttık."

Renata'nın yumuşak ses tonunu duyunca suçluluk hissi dindi ve Alessa kendisini toparladı. "İnsanlara ne diyeceğiz?"

"Hiçbir şey," dedi Renata kararlılıkla. Planlarındaki pürüzleri düzeltmeye çalışıyormuş gibi kollarını silkeledi. "Başka birisini seçeceksin ve bu meseleyi *Divorando*'dan sonrasına kadar kimseye anlatmayacağız. Halka yalan söylemek hoşuma gitmiyor ama sen bizi kurtardıktan sonra bir önemi kalmayacak."

"Biz sadece *iyi* olduğun için mutluyuz," dedi Tomo içtenlikle.

Renata'nın yüz ifadesi yumuşadı. "*Dea*'ya şükürler olsun, bu gece nihayet uyuyabilirim."

"Gel, o halde." Tomo onu kolundan çekiştirdi. "Senin uyumaya, benim de bir içkiye ihtiyacım var."

Onlar giderlerken Alessa tırabzanlardan uzaklaştı ve *Cittadella* bir kez daha sessizliğe büründü.

Dante onun saçlarını yana atarak, ensesine bir öpücük kondurdu. "Gitmem gerek," dedi ama ona daha sıkı sarıldı.

Alessa ona döndü. "Nina konuşmayacağına yemin etti, o adam da burada olduğunu bilmiyor. *Divorando*'ya kadar kal ki seni kendim Fortezza'ya tıkıp güvende olduğunu ve tek başına limanlardaki insanları korumak gibi tehlikeli bir şey yapmayacağını bilerek savaşa gideyim."

"Hep kahramanlıktan söz ediyorsun," diye mırıldandı Dante onun dudaklarına karşı. "Ben de sana bunun bana göre olmadığını söyleyip duruyorum."

Alessa ellerini onun pantolonunun arka ceplerine soktu ve onu kendisine çekti. "Kendine yalan söyleyebilirsin ama beni kandıramazsın."

Birisi sert bir şekilde öksürünce, yine sıçrayarak birbirlerinden uzaklaştılar.

Renata merdivenlerin tepesinde, yüzünde bomboş bir ifadeyle duruyordu. "Söylemeyi unuttum, zırhın odanda."

"Zırh mı?" Savaşa daha iki hafta vardı.

"Birliklerin Kutsanması için."

Elbette. Şafak söktüğünde, ordunun ve *Saverio*'nun büyük bir bölümünün karşısında duracak ve orduyu *Dea*'nın lütfuyla kutsayacaktı.

Carnevale kutlamaları sona ermişti, Dinlenme ve Tövbe gününde Kaleb'la evlenmişti ve şimdi hazırlıkların son aşaması başlamıştı. Askerler ailelerine veda edip görev yerlerine gidecek, silahları kullanmaya hazır, gözlerini gökyüzüne dikmiş bir halde tüm tepelerde, yamaçlarda ve *Saverio*'yu çevreleyen kumsallarda kamp kuracaklardı. Fortezza izinleri olan *Saverio*'lular gruplar halinde içeri girmeye başlayacaklardı ve işaretli olanlar tüm pencereleri tahtalarla kapatacaklar, geçici barikatlar kuracaklar ve yeni bir çaresizlikle dua edeceklerdi.

"Şansımız yaver giderse, o kadar göz kamaştırıcı olacak ki *Fonte*'nin yanında olmadığım fark etmeyecekler." Renata imalı bir ifadeyle onlara baktı. "O zamana dek, sana bu birlikteliği kapalı kapılar *arkasına* taşımanı önerebilir miyim?"

Alessa utançtan mosmor bir halde bir kraliçe gibi başını sallamayı başardı. *Divorando*'dan önce bir *Fonte* olmayan birisine dokunmakla ilgili kuralları çiğneyen bir *Finestra*'ya ceza verilip verilmediğini bilmiyordu ama büyük bir ihtimalle boşboğazlık etmemek her *Finestra*'nın bir sonrakine sunduğu o dile getirilmeyen kibar davranışlardan biriydi.

Renata'nın sert ayak sesleri alt katta bir kapının kapanmasıyla kesilince, Alessa Dante'nin peşinden süitine girdi ve elleriyle yüzünü örttü. "Lütfen bana az önce bunun olmadığını söyle."

Dante gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

"*Nasıl* gülebilirsin? Çok utanç vericiydi."

"Bunu bir ergenlik ayini olarak kabul et." Dante onun yüzünü kapattığı parmaklarının etrafından yüzünü öptü. "O ikisinin *kendi* büyük savaşlarından önce birbirlerine dokunduklarını biliyorsun."

"*Neden* bu imgeyi aklıma soktun şimdi?" diye sızlandı Alessa. "Hem onlar evlenmişti ve kutsanmıştı. O yüzden, birlik-

te olmaları yasak değildi." Onu dirseğiyle dürttü. "Ben baygın partnerinin yatağının yanından ayrılmış ve muhafızıyla oynaşırken yakalanmış olan *korkunç* kişiyim."

"*Buna* oynaşmak mı diyorsun?" Dante, Alessa'nın ellerini yüzünden çekti. Birbirlerine bakarlarken, Dante'nin gülümsemesi silindi ve Alessa, Nina belki dilini tutamaz diye yokluğuyla ona sunabildiği güvenceyi sunabilmek için gitmekten söz edeceğini anladı. Dante orada olmadığı sürece, Alessa söylentileri histerik dedikodular olarak geçiştirebilirdi.

Ama Dante gitti mi... artık orada olmayacaktı.

Yatağının üstünde kaskatı metal vücutları andıran iki takım zırh duruyordu. Bunlardan biri tam Alessa'nın ölçülerine göre hazırlanmıştı; diğeriyse *Fonte* süitinde asılı olanlardan, Kaleb'ın ölçülerine en yakın olduğu için seçilmiş olan zırhtı.

"Sen ve Kaleb hemen hemen aynı boydasınız. Yapınız da benziyor. Bir zırh giyersen, aradaki farkı kimse anlamaz."

Dante onun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Senin *Fonte*'n olamam. Ne yapabilirim ki, *scarabeo*'lar pes edip uçana kadar kendimi mi iyileştireceğim?"

"Senden *savaş* için kalmanı istemiyorum." Alessa onun boynunun altındaki çukuru öptü. "Sadece Birliklerin Kutsanması için diyorum. Halkın önüne çıkacağım son olay bu ve *Fonte*'mi yanımda görmezlerse insanlar konuşmaya başlarlar."

Alessa parmaklarını Dante'nin sırtında kavuşturdu. "Lütfen," dedi. "Biraz daha kal ve beni son bir kez kurtar."

Dante bir zincir zırhı onun omuzlarından geçirirken, göğüs zırhını takmasına yardım ederken ve bacaklarının üst kısımlarına ve baldırlarına panelleri bağlarken, metal ince ve kolsuz bir tuniğin ve çorapların üstünde bile soğuk ve acımasızdı.

Alessa, Kutsama için eldivenlerini takacaktı ama esas savaşta çıkaracaktı.

Fonte'si ya da kendisi ayakta duramayacak kadar yaralansalar bile, *Fonte*'sinin dayanabilmesi için savaş sırasında elleri, ayakları ve bacakları zırhın altında çıplak olacaktı.

İlk zır eğitimini aldığında, *Fonte* ile *Finestra*'nın miğferlerinin neden enselerini örtmediğini sormuştu ama Tomo ona düşmanlar yukarıdan saldırırken göğe bakmanın ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Ama *Finestra* ve *Fonte*'nin işlerini yeteri kadar iyi yapmaları ve böylece çok az yaratığın menzile girmeleri bekleniyordu. Tepede toplanmış olan askerler, bir zirvede sihirle korunan iki yalnız kişiden çok da cazip bir beslenme alanı olacaktı. Daha doğrusu, Alessa öyle olacağını umuyordu.

"Onun ilgi göstereceğini bile sanmıyordum," dedi Renata, merdivenlerden avluya inen Dante'ye bakarak. "Ona zırhını nasıl giydirdin?"

Dante vizörü kaldırdı.

"Ah," dedi Renata. "Muhteşem."

Komutan Papatonis onlara avluya kadar eşlik etmek için içeri girince, Dante vizörü yine indirdi.

Alessa manzaranın etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı; Binlerce zırhlı asker kusursuzca dizilmişti ve avluda hazır olda bekliyordu. Askerler ilk tatbikatlarına başladıklarında, Alessa etkilenip *aaaa* dediyse bile, kalabalığın hayret dolu sesleri onun sesini bastırmıştı.

Askerler ikinci tatbikata başladıklarında, Alessa'nın gözüne uçuşan beyaz bir şey takıldı. Ivini avluya beyaz cüppeli bir grubu sokarken, sırtının buz kestiğini hissetti.

Bu adam hayatına hiç iyi bir şey getirmemişti ve Alessa onun özür dilemek için geldiğini sanmıyordu ama *Fratellanza* hiçbir şeyi bozmadan yandaki ufak boş bir alanı doldurdu. Alessa sırf ensesindeki tüyler diken diken oldu diye onu oradan çıkaramazdı.

Renata da durumdan hoşnut gözükmüyordu. Komutan Papatonis'e bir şey söyledi ve komutan yüzünde soğuk, kararlı bir ifadeyle Ivini'ye doğru gitti.

Alessa adama son bir öfkeli bakış fırlattı, bakışları onu delip geçti ama sonra dikkatini yeniden birliklere verdi. Ivini elinden geleni yaptığı halde başarısız olmuştu. Ona bir saniyesini daha vermeye değmezdi.

Komutan tatbikatlardan sonra yanlarına geldi ve Alessa, Kutsama için yerini almak üzere öne adım attı. Dante yanında ama biraz geride, Renata ve Tomo da diğer yanında duruyorlardı.

"*Dea*, Yaradılışın kutsal Tanrıçası," diye konuşmaya başladı. "Silahlarımızı yönlendirmeni..."

Tam o sırada metalik bir ses çıktı ve ön sıradaki bir asker kılıcını çekti.

"*Crollo*'nun yaratığı!" diye bağırıp onlara doğru koşmaya başladı.

Yüreği ağzına gelen Alessa tören kılıcını almaya çalıştı ama Dante ondan önce davranıp kılıcını çekerek önüne geçti. Onu korumak için.

"Geriye çekilin, *Finestra*," diye bağıran komutan, canlı bir kalkan gibi Dante'nin yanına koşmaya başladı.

Daha doğrusu, Alessa öyle yaptığını düşündü.

Ama Komutan Papatonis kılıcını kaldırdığında, asi askeri engellemek için hamle yapmadı. Dante'yse arkadan değil, önden gelecek olan bir saldırı bekliyordu.

Alessa onu uyarmak için bağırdı ama çok geç kalmıştı.

Kırk Bir

Chi ha un cattivo nome è mezzo impiccato.
–Kötü bir isme sahip olan birisi yarı asılmış sayılır.–

DİVORANDO'YA 11 GÜN KALA

Komutanın kılıcının sapı Dante'nin kafatasının alt kısmına indi ve onu yere devirdi.

Alessa onun üstüne atılmak istediğinde beş senelik eğitimi ve tüm mantık hissi pencereden uçup gitti ama hayatında bir kere bile ona dokunmamış olan Renata kolunu sıkıca kavrayarak onu geride tuttu.

"Rahat olun, komutan." Renata'nın buz gibi ses tonu Alessa'nın saldırmasını engelledi. "Bir açıklama yapın."

"Emin olun ki yapacağım," dedi Komutan Papatonis ciddiyetle.

İki asker Dante'yi kollarından tutup apar topar önlerine getirdiler. Komutan sert bir şekilde onun miğferini çıkardı.

"*Fonte*'si değil." Komutan, Dante'nin saçlarını tutup çekti ve başını kaldırmaya zorladı. "Bu adam bir sahtekâr."

Kalabalık sanki arkadan bir ödleğin saldırısına uğrayan yakışıklı bir adam değilmiş de korkunç bir hayaletmiş gibi dehşet içinde bağırıp geri çekildi.

O anda, Alessa hepsinden nefret etti.

Tomo gergin bir sesle güldü. "Tüh. Bu şartlar altında, Kaleb Toporovsky'nin zamanını çalışarak geçirmesinin daha iyi olacağına karar verdik ve yerine yedek birisini koyduk, komutan. Zararsız ufak bir plan değişikliği."

"Anladınız mı, komutan? Siz de bize sormak yerine onu etkisiz hale getirip bayılttınız." Renata sesini yükseltti. "Canım, *Signor* Toporovsky'nin balkona çıkmasını ister misin?"

Tomo telaşla giderken, bastonunun merdivenlerden yankılanan hızlı sesleri duyuldu.

Kaleb nihayet balkona çıkana dek, Alessa nefesini tuttu. Tomo onu arkadan destekliyor olmalıydı ve her an öne devrilebilirdi ama Kaleb el salladı, öpücükler yolladı ve bir yaş gününün eşref konuğu gibi sırıttı. Binlerce birlik ve binlerce kişi başlarını kaldırıp *Fonte*'lerinin hayatta olduğunu görünce, Alessa yine nefes alabildiğini hissetti.

"Affedersiniz, *Signora*," dedi komutan. "Ama tek sorun bu değil."

Dante hafifçe inleyerek gözlerini açtı.

"Müsaade eder misiniz?" diyen Ivini öne çıktı, kalabalık söylediği her şeyi duyabilsin diye biraz yana döndü. "Bu karmaşa için özür dilerim ama müritlerimden biri bana *Cittadella*'ya kötülüğün sızdığını söyleyince müdahale etmek zorunda kaldım."

"Hayır," dedi Alessa. "Bu..."

"Sessiz ol," dedi Renata öfkeyle fısıldayarak. "Hem onun hem de kendi iyiliğin için."

Komutan bir uyarıda bulunmadan bir bıçakla Dante'nin yüzünü kesti.

Alessa öne atıldı ama Renata daha hızlı davrandı. "Yeter!"

Dante'nin yüzünden akan kanlar beyaz taşların üstünde birikmeye başladı ama kollarını arkasında tutarlarken ve boğazına bir bıçak dayanmışken yüzünü gizleyemezdi.

Dea, yardım et bana, diye yalvardı Alessa içinden. *Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.*

Konuşmak için ağzını açtı ama Dante hafifçe başını hayır anlamında salladı.

"Gördüğünüz gibi, bu *şey*," dedi Ivini, "bir *ghiotte*." Dante'nin yanağındaki korkunç yarık iyileşmeye başlarken, Dante gözlerini onun gözlerine dikti ve kalabalık bir fırtınanın ilk uyarıları gibi korkuyla bağrıştı.

"Sinsi numaralarla *Finestra*'mızın yanına yaklaşmayı, onun sihrini lekelemeyi ve *Fonte*'lerimizi güçsüz düşürmeyi başardı." Ivini, Dante'nin kötülüğüne bakamıyormuş gibi elini gözlerine siper etti. "Bu yaratık için resmi bir infaz fazla iyi kalır ama müritlerim ondan kurtulacaklar."

"Hayır," dedi Alessa korkuyla. "O... Biz bunu..."

Tomo öksürdü ve yalvarır gibi ona baktı. "*Finestra*, siz merhametli bir ruhsunuz ama belki de bu işi daha sağduyulu kişilere bıraksak iyi olur."

Renata onu daha sıkı sıkı tuttu. "Çeneni. Kapalı. Tut."

Alessa'nın söyleyebileceği bir şey yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Merhamet sergilerse –bir kişi bile Dante'yi tanıdığını ve kalmasına izin verdiğini anlarsa– ya da daha da kötüsü, onu kollarına aldığını anlarsa...

"Bugün kimse öldürülmeyecek." Tomo'nun sakin tavrı kalabalığın üstüne bir kova su dökülmüş gibi bir etki bıraktı. "Birliklerin Kutsanması böyle bir çirkinlikle lekelenemez."

Hayretler içinde kalmış gibi gözüken Ivini, *Saverio*'nun kurtarıcı meleği, iblislerin infazcısı olma planının çökmeye başladığını fark etmiş gibiydi. "Ama *Signor*. Bu yaratık bu kutsal

yere kötülük getirdi. *Finestra*'nın saflığını günahıyla lekeledi. Cezalandırılmayı hak ediyor."

"*Consiglio*'nun da aynı fikirde olacağını düşünüyorum ama bu karar size değil, *onlara* ait," dedi Renata.

Alessa öfkeden ve korkudan titriyordu. Ellerinden geleni yapıyorlardı ama bunun da bir sınırı vardı.

Ivini suçluluk hisseden aziz rolüne geçti. "*La Finestra sul Divino**. İyi yürekliliğiniz bizlere ilham veriyor. Yalvarırım, bana bu yaratığı en azından kıtaya götürmeme izin verin. Ölümüme neden olsa bile razıyım. Kurtarıcıma karşı işlediğim hatayı telafi etmem için son bir şans verin." Kalabalığın farklı yerlerinden itiraz sesleri yükselirken, rahibin dudaklarında buna memnun olmuş gibi bir gülümseme belirdi.

"Kendinizi riske atmanıza izin veremeyiz, Rahip," dedi Renata sevecen bir gülümsemeyle. "Uygun cezaya *Consiglio*'nun karar vermesini beklemeliyiz. Komutan, mahkûmu içeri götürün ve emirleri bekleyin."

Alessa yarı korkuyla yarı Dante'nin muhafızlardan kurtulamaya çalışmasını umarak bekledi.

Dante'yi *Cittadella*'ya doğru çevirirlerken, gözleri donuktu.

Üçüncü bir asker onu kılıcıyla arkadan iterek peşlerinden gitti. "Kaçmaya çalışırsan, seni öldürürüz."

Alessa kalbinin sıkıştığını hissetti. Elinde onu serbest bırakmadıkları takdirde savaşmayacağını söylemekten başka bir kozu yoktu. Ona kimse inanmazdı. Direnmezse Dante herkesle birlikte ölürdü.

Yapabileceği tek şey infaz edilmemesini sağlamaktı. En azından, *Cittadella*'da onun nasıl serbest kalabileceğini düşünene ya da *Consiglio*'yu merhamet eylemeye ikna edene dek güvende olacaktı. *Divorando* sona erdiğinde, Dante kıtaya kaçıp kılık değiştirebilir, insanlar bu olayı unutana dek gizlenebilirdi.

---

* *İlahi Olana Açılan Pencere.*

"Töreni bitirelim mi?" Renata, Dante'nin birkaç saniye önce durduğu yere adım attı.

"Önce *Finestra*'ya bir şey söylemek istiyorum," dedi Ivini.

"Yeteri kadar konuşmadınız mı?" dedi Alessa.

Renata kolunu sert bir şekilde sıktı.

Rahip galip gelmişti. Başka ne istiyor olabilirdi? *Yine* mi onu suçlayacaktı? Kaleb'ın gerçekten hayatta olduğunu kanıtlaması için dans etmesini mi isteyecekti?

Ivini'nin yüzünde derin bir ıstırap ifadesi belirdi ve dizlerinin üstüne çöktü. Arkasındaki cüppeli müritleri de onun gibi diz çöküp başlarını eğdiler. "*Finestra*. Size iftira attığım için beni affedebilecek misiniz? İnanınki ben sadece *Dea*'ya hizmet etmek istemiştim. Artık *Crollo*'nun sizde inanılmaz bir potansiyel, gücünüz olan beceriyi gördüğü ve korkuyla sindiği belli oldu. Yaratıklarından birini sizi engellemek için yollamış olması, sadece sizin değerinizi kanıtlar. Daha inançlı olmam gerekirdi. Çok üzgünüm. Beni sürgüne yollarsanız, bu gece hemen giderim."

Alessa ona en yakın uçurumdan atlamasını söylemeden önce Renata hemen yanıt verdi. "Buna gerek yok, Rahip. Ne de olsa hata yapmak insanlara özgüdür."

"Affetmekse ilahi olanlara," diye mırıldandı Ivini. "*Finestra*, beni affedebilecek misiniz?"

Yanıt hayırdı. Kesinlikle hayır. Ama Renata zekiydi ve bir planı vardı. Alessa bunun ne olduğunu bilmiyordu ama mahvetmeyi göze alamazdı.

Alessa baş düşmanına hayatının en büyük, en acı gülümsemesiyle baktı. "*Crollo* sizden *daha* iyi pek çok insanı aptal durumuna düşürmüştür. Halkını korumaya çalışan kutsal bir adamı cezalandırırsam, nasıl bir *Finestra* olurum?"

Lanet olasıca Ivini ağlamaya başladı.

Yanaklarından süzülen her sahte gözyaşı Alessa'yı daha da öfkelendirdi ama adama hakkını vermek gerekirdi. Çok iyi bir oyuncuydu.

Ivini affedilmenin peşinde değildi. Güç istiyordu. Alessa düşerken ona karşı çıkmıştı, yere düştüğünde tekme atmıştı, arkasından iş çevirmişti ve muhafızlarının sadakatini çalmıştı. Artık bir *Fonte*'si olduğu için de bir günah keçisi bulmuştu. Bu yüzden, en büyük düşmanı onun en başta gelen savunucusu ve alçak gönüllü ricacısı olarak yeni rolüne bürünmüştü. Ne pahasına olursa olsun.

Artık suikastlar sona ermişti. Zehirleme girişimleri bitmişti. Bir çıkış yolu vardı ve Ivini her dediğini yapan koyun sürüsüne yeni bir amaç vermişti.

Talim çavuşu bir emir verdi ve birlikler kulakları sağır eden bir çınlamayla hazır ola geçtiler. Kusursuz bir simetri oluşturarak sıralandılar. Alessa'nın ordusunun askerleri tek dizlerinin üstüne çöktü ve yumruklarını göğüslerine indirdiler.

Bu sefer, herkes doğrudan ona baktı.

"Tebrikler, *Finestra*," dedi Renata ancak onun duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Seni seviyorlar. Senin için ölümüne savaşacaklar. İşte, bir savaşı böyle kazanırsın."

Ne uğruna?

"Savaşı kazanırsan, her şey affedilir. Hiç bu kadar güçlü olmamıştın," dedi Renata. "Şu anda halkın onlardan istediğin her şeyi yapar."

"Onun serbest bırakılmasını istiyorum."

Renata, Alessa'nın kolunu bıraktı. "Onun dışında her şey."

Kırk İki

Ciò che Dio fa è ben fatto.
–Her gün kendi ekmeğini getirir.–

DİVORANDO'YA 11 GÜN KALA

"Onu görmek istiyorum," dedi Alessa içeri girdikleri anda.

Renata onu hışımla susturdu ama Dante'nin hayatı tehlikedeyken Alessa'nın susmaya niyeti yoktu.

"Biraz durup düşünür müsün?" Renata hiç o kadar yaşlı görünmemişti. "*Fonte*'n hasta yatıyor ve insanların her şeyin yolunda gittiğini düşünmesi gerekiyor. Ivini bu şehri parmağında oynatıyor. Ayrıca, halkın önünde senin tarafında olduğunu söyledi. Bu armağanı ters tepme."

"Haklı," dedi Tomo. "Ona sempati besliyormuşsun gibi görünmemelisin."

"Ölen *Fonte*'lerimden sorumlu olmadığını biliyorsunuz. Kötü yürekli olmadığını biliyorsunuz. O olmasaydı, şimdiye kadar kaç kere ölmüştüm. Haksızlık bu."

"Şu ana kadar hayatın adil olmadığını anlamamış mıydın?" Renata'nın bakışları yumuşadı.

"En azından, onu görmeme izin verin." Alessa hıçkırdı. "Lütfen."

"Canım..." dedi Tomo alçak sesle.

Renata sabrı taşmış gibi bir nefes aldı. "Ağlamak *yok*. Başını dik tut. Bakışların güçlü olsun. İçeri onun kafasını koparacakmışsın gibi gir."

Neyse ki Alessa'nın içinde rol yapabilecek kadar öfke birikmişti.

Gözyaşlarını sildi, kraliçe ifadesine büründü ve Tomo ve Renata'nın peşinden sarhoşlara ya da sakinleşmesi gereken asi askerlere ayrılmış olan ufak gözaltı odasına girdi.

İçeri girdiklerini gören komutan başını eğdi. "*Finestra, Signor, Signora*, tehdidin duvarlarımızın arasında olduğunu göremedim. Dilerseniz derhal istifa edebilirim."

Alessa'nın içinden geçen şey Dante'nin bıçaklarından biriyle onu duvara yapıştırmaktı.

"Hâlâ *Finestra*'ndan şüphe ediyor musun?" diye sordu Renata.

"Hayır," dedi komutan nefes bile almadan. "Bir daha asla. *Crollo*'nun çok korkması gerek. *Finestra*'mız gelmiş geçmiş en yüce kurtarıcı olacak."

Renata, Alessa'ya imalı bir bakış fırlattı.

Alessa eldivenli ellerinden birini öne uzatıp avcunu açtı. "Bıçaklar."

"Ah, tabii." Komutan bıçakları çıkarıp ona verdi.

Alessa bıçakları kontrol etti ve üstünde Dante'nin kanı olanı elbisesinin cebine gizledi. Diğerini havaya fırlattı ve Dante'nin ona öğrettiği gibi sapından yakaladı.

Ne yapacağını belli etmeden öne çıktı ve bıçağın sivri ucunu komutanın boğazına dayadı.

Komutan başını kaldırıp Tomo ve Renata'ya baktı ama Alessa bıçağı boğazında hareket eden yumruya dayarken hiçbir şey söylemediler. Komutan bıçağı elinden alabilirdi. Bunu ikisi de biliyordu. Ama Alessa onun *Finestra*'sıydı ve onu öldürmek isterse komutan sesini çıkaramazdı.

"Sizi affedeceğim, komutan," dedi Alessa sert bir sesle. "Şu andan itibaren güvenliğimle ilgili endişelerinizi sadece *bana* rapor edeceğinize yemin ederseniz."

Komutan Papatonis çatlak bir sesle bunu kabul etti.

"Bir daha onayım olmadan böyle bir numara çekerseniz, sizi kendi ellerimle *scarabeo*'lara yediririm."

"Harika. Bu sorunu da hallettiğimize göre," dedi Tomo, "*Consiglio*'ya tavsiyelerimizi iletmeden önce mahkumla görüşmek istiyoruz."

Alessa bıçağı indirirken, komutan parmaklarından biriyle yakasını gevşetti. "Bunun güvenli olduğundan emin değilim."

"Üçümüz kendimizi zincirlemiş bir *ghiotte*'ye karşı koruyamazsak, kurtarıcılar olarak acınası bir hale düşeriz, değil mi?" dedi Renata.

"Hem *Finestra* silahlı," dedi Tomo ciddi bir sesle.

Komutan verecek bir yanıt bulamadı.

İçeri girdiklerinde, Dante ayak bilekleri zincirlenmiş, elleri arkasından bağlanmış bir halde duvara yaslanmış oturuyordu. O anda vahşi bir yaratık –hatta bir canavar gibi– gözükebilirdi ama Alessa ona baktığında, gergin kaslarında sadece korku, dışarıya sergilediği cesaretin arkasındaki çaresizliği gördü. Dante boğuluyormuş ve tek kurtuluş ümidi Alessa'ymış gibi bakışlarını ona dikti.

"Bizi yalnız bırakın, komutan," dedi Tomo.

Alessa diz çöküp Dante'nin boynuna sarılmadan önce kapının kapanmasını bekleyebildi. Dante'nin vücudu demir gibi sert, cam gibi kırılgandı.

"Araya girmek hoşuma gitmiyor ama bazı yanıtlar almam gerek," dedi Tomo. "Kendini nasıl savunacaksın, genç adam? Neden *Cittadella*'ya geldin? Para için mi? Güç için mi?"

Dante ayağıyla yeri eşeledi. "Gelmemi o istedi."

"Başka bir neden var mı?"

Alessa derin bir nefes aldı. "Diğer *ghiotte*'lerle ilgili bilgi edinmek istiyordu. Nereye gitmiş olabileceklerini merak ediyordu. İkimiz hâlâ varsa *Fonte di Guarigione*'nin nerede olduğuna dair ipuçları arıyorduk."

"Neden?" diye sordu Renata, Dante'ye. "Zaten onun gücüne sahipsin."

"Onu bulursam, belki affedilebiliriz diye düşündüm." Söylediği her şey canını yakıyormuş, adeta gerçekleri içinden oyarak çıkarıyormuş gibiydi. "Ya da en azından rahat bırakılabiliriz diye."

"Ya sen *Finestra*?" dedi Tomo. "Ne zamandan beri biliyorsun?"

Alessa alnını bir süre Dante'nin boynuna dayadı ve kalkıp akıl hocalarına döndü.

"Bir süredir. Bana gücümü kontrol etmem için yardım ediyordu. Her şey bu yüzden iyi gidiyordu... ta ki iyi gitmeyene kadar."

"Sana hiç zarar vermeye çalıştı mı?" dedi Tomo.

Zarar vermek, evet. Denemek? "Hayır. Bunu yapmak için çok fırsatı oldu. Kimse bana iyi davranmıyorken, o iyi davrandı. Dante'nin bana acımasız ve kalpsiz davranmak için milyonlarca nedeni var..." Alessa hüzünle güldü. "Ama kötü yürekli olmayı hiç beceremiyor."

Dante titrek nefesini dışarı verdi. "Onu daha fazla kirleteceğimden endişelenmemeniz için *Divorando*'dan sonra gitmeyi planlıyordum."

Alessa göğsünde bir delik açılmış gibi hissetti. "İnsanlar senin ne olduğunu..."

Dante başını salladı. "Beni salarsan, insanlar senin hakkında yanılmadıklarını düşünürler. Buna değmem."

"Benim için değersin."

Renata kaşlarını çattı. "Bir *ghiotte*'yle birlik olursan, sana destek vereceklerini mi sanıyorsun? Öyle olmayacağını bilecek kadar zekisin, Alessa. *Divorando* sona erdikten sonra, isterseniz birlikte kaçıp gidin. Sizin için bir gemi bile tutarım ve... bir sonraki *Finestra*'yı *eğitirim*. Ama şu anda *Saverio*'yu kurtarmaya odaklanmalısın. Bunu yapmazsan, o zaten ölmüş olacak."

"Ne yazık ki haklı." Tomo, Renata'nın elini tuttu. "Senden çok şey istedik, sevgili kızım ama şu anda *Saverio*'nun sana

senin ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı var. Üstüne alınma, genç adam."

"O mahkûm, ölü değil," dedi Renata kararlılıkla. "Şimdi, Tomo ve ben *sorgulamadan* öğrendiklerimizi *Consiglio*'ya anlatacağız ve *öyle* kalması için onları ikna etmeye çalışacağız. Bu arada, sen hasta *Fonte*'ni ziyaret edeceksin ve ufak numaramızın onu bu sefer öldürmediğinden emin olacaksın."

Cittadella aralarındaki canavar hakkında fısıldayarak söz eden askerlerle ve sanki *Saverio*'da olanları on kez duymamışlar gibi karşılarına çıkan herkese nefes nefese haberleri veren hizmetçilerle kaynıyordu.

Alessa binada dolaşırken, insanların yüzlerinde tüm *Fonte*'lerinin toplam ölümlerinin yarattığı endişeden daha fazlasını gözlemlemişti.

Artık korkularının ve öfkelerinin yeni bir hedefi, ortak bir düşmanı vardı ve herkes *sevgili* kurtarıcılarını oyuna getiren bir canavara haklı olarak köpürüyordu.

Genç askerlerden biri merdivenlerden çıkarken önüne çıkıp da ne yapacağını bilemeyince hüngür hüngür ağlayarak diz çökmüştü.

Alessa telaşla genç adamı affetti çünkü kaç kişinin merhamet gösterip göstermeyeceğini izlediğini fazlasıyla farkındaydı.

Senelerce insanların ona biraz sempati göstermesi için kıvrandıktan sonra nihayet bunu elde etmişti çünkü sevdiği adam onun verdiği tüm zararlar için suçu üstleniyordu.

Fonte süitinin kapısını araladığı anda Kaleb gözlerini açtı.

"Uyanıksın," dedi Alessa içeri girerken. "Çok üzgünüm. Ne olduğunu anlayamadım. Her şey yolunda gidiyordu. Hatta gayet iyi gidiyordu ama... sonra mahvoldu."

"Off. Özür dinlemek çok garip bir şey." Kaleb burnunu kırıştırdı. "Bu arada, kalbimle ilgili bir sorun olabilirmiş. Doktor normalde büyük bir sorun olmayacağını ama senin o güç parlamanın bu sorunu tetiklediğini söyledi."

Bir kalp sorunu. Demek onun suçu değildi. Ama daha önce Dante yere yıkılmadan dokunuşlarına pek çok kere dayanabilmişti.

"Özür dilerim," dedi. "Tamam, özür *dilemiyorum*."

"Demek sırrımız ifşa oldu?"

Alessa üzgün üzgün başını salladı.

"Lütfen, ağlama. Buna dayanamıyorum."

"Bunca zamandır *Dea*'nın armağanının en büyük silahım olduğunu düşünüyordum ama gözyaşları insanları yok etmek için daha da etkiliymiş."

"Cephaneliğin müthiş," dedi Kaleb. "O, nerede?"

Alessa onun çarşaflarının kenarını çekiştirdi. "*Consiglio* bir karar verirken, onu boş bir yeraltı mezarına götürecekler."

Kaleb ürperdi. "Ne kadar gotik. Bana su verir misin?"

Alessa yatağının yanındaki su bardağına uzandı ama ona vermeden önce tereddüt etti.

"Yapma. Senden korkmuyorum," dedi Kaleb. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Henüz kimin senin yerini alacağına karar vermedim."

"Neden seçim yapmak zorundasın? Herkesi dahil et."

"Müthiş olurdu, değil mi? Zirve'de bir grup *Fonte*. Orada duracak yer kalmazdı."

"Yok canım, bir grup sarılmasından sonra *scarabeo*'ları beni az kalsın öldürdüğün o tipi hortumunun daha şiddetlisiyle öldürürdün. *Bana* geri tepmesi dışında harikaydı."

Geri tepmesi. Alessa'nın zihninin gerisinde bir şey onu rahatsız ediyor, kopuk düşünceleri bir araya gelmeye çalışıyordu ama resmi tamamlamaya fırsat bulamadan Tomo ve Renata geldiler.

"Oybirliği sağlandı," dedi Tomo ciddi bir tavırla. "Onları *Divorando*'dan sonrasına kadar beklemeye ikna ettik ama bir duruşma düzenlemek istiyorlar."

Alessa ayağa fırladı. "Ama bana..."

"*Deneyeceğiz* dedim. Bunu yapacağız. Bu iş henüz bitmedi."

Bir hafta önce olsaydı, Alessa Kaleb, Tomo ve Renata'nın önünde ağlamaktan dolayı büyük utanç hissederdi ama kimse, hatta ağlanmasından nefret eden Kaleb bile tiksinmiş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi değildi.

Kaleb oturmaya çalıştı. "Onun bizim için yaptıklarından sonra, işler ters gittiği takdirde kaçamayacağı bir şekilde *Divorando* boyunca orada öylece çürümesi için mi bırakacaklar? Sonra ne olacak? Halk onu taşlayacak mı?"

"Umarım öyle olmaz ama şu anda başka seçeneğimiz yok." Renata, Alessa'ya baktı. "Ona parmaklıkların arasından yiyecek ve su verecekler ama muhafızlarda anahtar olmayacak. Gizemli ortadan kaybolma durumlarına ya da 'kazayla' ölümlere tolerans göstermeyeceğimizi söyledik. Adalet yerini bulacak."

Adalet. Birisi yaptığı bir şey için değil, öyle olduğu için duruşmaya çıkarmanın adil bir yanı yoktu.

Alessa ufacık bir umut parçasına tutunmaya çalıştı. O an için, Dante güvendeydi. Ama kuşatma sırasında yalnız olacaktı ve etrafında bir tek mermer mezarlar ve ondan nefret eden insanlardan başka bir şey olmayacaktı.

"Haydi," dedi Renata omuzlarını tutarak. "Ağla. Bağır. Bunu hakediyorsun. Öfkelisin ve öyle olmalısın ama seni neyin daha kötü neyin daha iyi hissettireceğini sen seçeceksin."

Siren çağrısı çok güçlüydü ama Renata haklıydı. Adaletsizliğe isyan etmenin kimseye bir faydası yoktu.

"Halkın bugüne dek asla seni can kulağıyla dinlemedi ama şimdi dinleyecek." Renata onun omuzlarını sıktı. "Bu savaşı kazanırsan, onu kurtarmanın bir yolunu bulabiliriz. Ama önce galip gelmen gerek. Onun bu fedakarlığını boşa harcama. Sana verdiği gücü al ve *kullan*. Kurtarılması gereken tek kişi o değil."

Kırk Üç

Belle parole non pascono i gatti.
–Güzel sözler kedilerin karnını doyurmaz.–

DİVORANDO'YA 11 GÜN KALA

Güneş batarken, Alessa yine meydanda toplanmış olan kalabalığın karşısındaydı. İnsanlar heyecandan o kadar sus pus kesilmişti, akustik o kadar kusursuzdu ki bağırmasına gerek yoktu.

"Bugün bir merhamet günü," dedi Alessa. "*Consiglio, ghiotte*'nin *Divorando*'dan sonra duruşmaya çıkarılmasına karar verdi ve ben..." İçine derin bir nefes çekti. "Bunu kabul ettim. *Dea*'nın emrettiği gibi, *Saverio*'luların merhametli, affedici ve hoşgörülü insanlar *olması*, birbirlerini kötülük ve kaos güçlerinden koruması gerekir."

Bakışları gümüş rengi saçları geriye taranmış, sert ifadeli bir adamın yüzünde takılı kaldı.

"Affetmek kadar ilahi bir lütuf yoktu, öyle değil mi Rahip Ivini?"

Ivini evet anlamında başını sallarken, keskin gözlerini kıstı. "Kötülere karşı iyi yürekliliğiniz, *Dea*'nın yüzünü görmek gibi."

Alessa'nın yüzünde beliren gülümseme o kadar tatlıydı ki adamın dişini ağrıttığını umdu. "Öyle, değil mi?"

Alessa kalabalıktaki en kirli, en iğrenç yüzleri, İşaretliler'in korku dolu gözlerini buldu. Yakında şehir kapıları açılmamak üzere kapanacaktı ve onlar diğer tarafta kalacaklardı. Canavar sürüsü yıkık dökük evlerine çöküp onları yemeden önce onları yenecek kadar güçlü olduğundan emin olmak istermiş gibi onu izliyorlardı.

Orada dururlarken, en uzak köylerden gelenler şehre giriyor, gruplar halinde bekleyen İşaretliler'in yanından geçiyor ve *Fortezza* görevlerinin söylenmesi için kapılarda bileklerini gösteriyorlardı.

Divorando gününde, Alessa'nın arkasında bir ordu, elinde kendi gücü olacaktı. İşaretliler pencerelerine ve kapılarına tahtalar çivileyip evlerine sığınacak, sabahı görecek kadar yaşamayı umut edecek ve dua edecekti.

"Beş sene önce, *Dea* tarafından sizleri korumam için seçildim ve nedenini anlamadım. En zeki ya da en cesur kişi değildim. Her zaman iyi yürekli değildim ve çoğu zaman en kötü zamanlarda en kötü şeyleri söylerdim. *Signor* Miyamoto ve *Signora* Ortiz benimle çok uğraştılar."

Birkaç gülüşme sesi duyuldu ama hemen susturuldular.

"*Dea* beni güçlü hale getirdi. İlk başlarda fazla güçlü olduğumu düşündüm. Artık öyle düşünmüyorum. Becerim düşündüğümden daha fazlası olabilmem için bir meydan okumaydı. Bugün ben de sizlere meydan okuyacağım. Eskiden her zaman doğru şeyi yapacağıma inanan bir erkek kardeşim vardı. Garip çünkü benden yanlış şeyi yapmamı istemişti ama çoğu kız kardeş gibi ona kulak asmadım."

Alessa birkaç gergin gülüşmeye kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bir keresinde birisinden daha iyi olmasını istedim ve bana bencil, acımasız oldukları ve sadece iyiymiş gibi rol yaptıkları için insanların değişmediği söylendi. Ona inanmadım. Hâlâ inanmıyorum. Bugün, sizden beni haklı çıkarmanızı istiyorum. Hepimizin hataları var, kusursuz değiliz ve çoğu zaman güçsüzüz ama hepimiz daha fazla olma potansiyeline sahibiz. İşledikleri suçların işaretlerini taşıyanlar hatalar yaptı. Bazıları büyük suçlar işledi. Hırsızlık yaptılar, insanların canını yaktılar ve bazen hayatlarını aldılar. Ben *Finestra*'nızım. Ben de insanların hayatını aldım."

Gruplar arasında endişeli mırıltılar yükseldi ama Alessa devam etti.

"Kasıtlı olarak ve öfkeyle, dürtü ya da intikam duygusuyla değil ama bilerek. O yüzden, karnını doyurmak için hırsızlık yapmış ya da yaşamak için öldürmüş olanlardan çok farklı değilim. Birçoğunuzun yapmış olduğunuz hatalarla ilgili aynı şeyi hissettiğini düşünüyorum ama *Dea*'nın bana güvendiği gibi ben de sizlere güveniyorum. Öğrendiğim bir şey varsa, o da daha çok sevdiğimizde, daha çok affettiğimizde güçlü olduğumuzdur. Bunları daha az yaptığımızda değil."

Köyü olduğunu düşünerek büyümüş olan Dante'yi sevdiği için daha güçlüydü. Dante ebeveynlerinin tanıdığı ve güvendiği insanlar tarafından öldürülüşünü izlemiş ve insanların korku ve nefretle gaddarlık yapmasının kendi suçu olduğuna inanmıştı. Geriye kalan tek *ghiotte* o olabilirdi ama damarlarında günah aktığına, mirasının kaderi olduğuna inanarak büyümüş olan tek kişi o değildi.

"*Dea* bir *Finestra* yarattı çünkü kurtuluşumuz *aramızdaki* bağ. Bugün, sizden onu haklı çıkarmanızı istiyorum. Kapılarımıza tahtalar çakıp kulaklarımızı bize sütümüzü getiren ya da biramızı yapan kişilerin çığlıklarını duymamak için tıkayacak mıyız yoksa kurtarabildiğimiz her ruhu kurtaramaya mı çalışacağız?"

Etrafa sessizlik çöktü.

Sessizlikte birisi öksürdü ve Alessa orada ne kadar durması gerektiğini düşünürken midesi düğüm düğüm oldu.

Şık giyimli bir adam şapkasını eline alıp öne çıktı. "Bir kale sayılmaz ama aile evimiz bir düzine ya da daha fazla insanın daha sığabileceği kadar büyük ve taş duvarlar açıkta olmaktan daha iyi." Kalçasında bir bebek duran, yanında ufak bir çocuğu daha olan, çocuklarını kendisine yakın tutmaya çalışırken kol bileklerindeki işaretlerin açıkta kaldığı genç bir kadını işaret etti. Kadın ağlamaya başladı.

"Bir asker olamayacak kadar yaşlıyım ama kolum sağlam," dedi iri kaslı esmer bir adam. "İşaretliler'den biri *Fortezza*'daki yerimi alabilir. Zaten böceklere taşlar fırlatmayı tercih ederim."

İnsanlar teker teker, sonra çiftler ve gruplar halinde öne çıktı. Bazıları savaşmayı, bazıları da yerlerini çaresiz olanlara vermeyi önerdi. Diğerleri evlerine seve seve açıkta kalacak olanları davet etti. Yüzlere insan bir iblis ordusuna karşı sadece sopalarla ve değneklerle, bıçaklarla ve paslanmış borularla savaşmayı, diğerleri yaşayabilsin diye direnmeyi seçti.

Keşke Dante bunları görebilseydi. *Dea*'nın onlara olan inancı hata değildi. Fedakarlıklarını paylaşarak, kimsenin olacaklara tek başına göğüs germemesini sağlayacaklardı.

Birlikte güçlüyüz. Bölünürsek dağılırız.

Alessa birden anladı.

Gücünün anahtarı başından beri burnunun dibindeydi.

Kırk Dört

Nessuna nuova, buona nuova.
–Hiç haber olmaması, iyi bir haberdir.–

DİVORANDO'YA 11 GÜN KALA

Konuşmasının heyecanını hâlâ üstünden atamamış olan Alessa, süitinin kapısının açık olduğunu fark etmedi ve birisi aniden karşısına çıkınca korkuyla geriye sıçradı.

"Ah, affedersin!" diye cıyakladı Saida.

Kamaria sağlam bacağına basarak güçlükle koltuktan kalktı. "Kaleb uyandı ve gücünü toparlamış gibi ama olanları bilmiyor. O yüzden, ona tekrar yatmasını söyledik. Orada *neler* oldu? Dante iyi olacak mı?"

Yüzlerindeki endişeli ifadeler Alessa'ya ağır geldi ve bir anda çöktü.

"Olamaz." Kamaria topallayarak yanına gitti ve kaburgalarını acıtacak kadar sımsıkı sarıldı. Saida da hafifçe sırtına vurdu.

O gün ilk kez ağlamıyordu ama bu sefer arkadaşlarına sarılmış bir halde ağlıyordu.

Hıçkırıkları biraz dinince, Saida ona oturmasını söyledi ve kalp kırıklığına iyi geldiğine yemin ettiği bir karışımın malzemelerini almak için gitti.

Alessa'nın iştahı yoktu ama her fırıncının kızı yiyeceklerin hem pişiren kişiyi hem de yiyen kişiyi nasıl yatıştırdığını bilirdi. O yüzden, Saida'yı engellemedi.

Kamaria duygusal anları geride bıraktıklarına memnun olmuş gibiydi. Hemen parmaklarıyla içinde bulundukları durumun o kadar da kötü olmayan yanlarını saymaya başladı. "Bir, Dante *Fortezza*'da, O yüzden, *scarabeo*'lara yem olmayacak. İki, bu durumda birçok kişi de güvende olacak. *Divorando*'dan sonra bir şeyler düşünürüz ama önce o günü atlatmamız gerek."

"Gerçekten mi?" dedi birisi kapıdan. Kaleb kapı çerçevesine tutunmuştu. "Bensiz bir parti mi yapıyorsunuz? Az kalsın ölmüş olmak bana bir davetiye kazandırmadı mı yani?"

"Plan yapıyoruz, Kaleb," dedi Kamaria.

"Bir de bir şeyler pişiriyoruz!" diye seslendi Saida mutfaktan.

"Beyinlerimizi ve becerilerimizi kullanıyoruz." Kamaria bir yere sıçramak üzere olan bir kedi gibi sırıttı. "Sen ne gibi bir katkıda bulunabilirsin?"

"Ha, ha, ha," dedi Kaleb. Koridordaki birisine bakmak için başını çevirdi. "Uzak kalamadın, ha? İçeri girmeme yardım eder misin?"

Josef onun ağır ağır adım atmasına yardım ederken Alessa ayağa kalktı. "Burada olmaman gerek. Nina'ya seni eleyeceğime söz verdim."

"Bir sır karşılığında," dedi Josef. "Sır ifşa olduğuna göre, anlaşmanız artık geçerli değil."

"O muydu?" dedi Kamaria. "Ivini'ye *o* mu söyledi?"

"Söylemediğini söylüyor." Josef durunca, Kaleb da durmak zorunda kaldı. "Korkmuştu ve daha önce de beni korumaya çalışmıştı ama o kötü biri değil. Dante'nin hapiste olmasının kimseye bir faydası yok."

"O halde, Nina anlaşmamıza sadık kaldıysa..." dedi Alessa soru soruyormuş gibi.

"Ben seçimimi yaptım." Josef, Kaleb'ın koltuğa oturmasına yardım etti. "Nina istese de istemese de yardım etmek için buradayım."

Saida ellerine bulaşan unu silkeledi ve çay fincanlarıyla dolu bir tepsiyle içeri girdi. Kaleb fincanındaki çayı kokladı ve içine daha sert bir şey eklemekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Devam etmeden önce başka konu var mı?" dedi Kamaria. "Tuvalete gitmek isteyen? Herkesin bir atıştırmalığı var mı? İçeceğiniz iyi mi?"

"Hayır," dedi Kaleb mutsuz mutsuz çayına bakarak.

"Ayy, bebeğin uykusu mu geldi?"

Kaleb ona dilini çıkardı.

"Hepimiz tamamsak, şimdi Kaleb'ın yerini kimin alacağına karar verelim. Ben de olabileceğim en iyi durumda değilim ama bana daha iyi bir çift koltuk değneği bulursanız, orada olacağım."

"Hepimiz orada olmayı isteriz," dedi Saida. "Karar senin."

Arkadaşları bir kez daha gönüllü olurken, Alessa'nın aklındaki fikir netleşti. Günlerdir parçalara erişmekte zorlanmıştı ama o kadar çok insanın kendi güvenliklerini paylaşmak için öne çıktığını görünce parçaları birleştirmeyi başarmıştı. "Bence metinler yanlış."

"Biraz ayrıntı verir misin?" dedi Kamaria.

"Affedersiniz. Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Tamam, *Dea, Saverio*'daki onca insan arasından benim kim olduğumu bilerek bu armağanı *bana* verdi. Yalnız olmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Bir toplumun bir parçası olmayı ne kadar çok istediğimi de. Bağlantılar kurmayı ve arkadaşlar edinmeyi."

"Ay, grup sarılması." Saida kollarını iki yana açıp öne çıktı. Kamaria onu eteğinden tutup geri çekti. "Bırak da lafını bitirsin."

"Kutsal öğreti kimliğimi yitirmem ve bir *Finestra* ile *Fonte*'nin kurması gereken bağı kurabilmem için her şeyden soyutlanmam gerektiğini söylüyor ama bence bu saçmalıktan ibaret."

"Finestra," dedi Kaleb dehşet içinde kalmış gibi. "Kullandığınız *dile* dikkat edin."

"Kes sesini, Kaleb," dedi Kamaria.

"Kes sesini, Kamaria," dedi Kaleb. Onun ses tonunu o kadar iyi taklit etti ki Saida kıkırdamaya başladı.

"Hazır konu açılmışken, lütfen bana ismimle hitap edebilir misiniz?" dedi Alessa. "Kurallar olduğunu biliyorum ama bence son birkaç yüz senedir bazıları geçerliliğini yitirdi."

"Kuralları boş ver," dedi Kamaria. "Hepsi fazla abartılıyor."

Alessa gülümsedi. "Şey, merhaba. Ben Alessa Paladino. Sizlerle resmi olarak tanıştığıma memnun oldum."

"Alessa mı?" dedi Kaleb. "Cidden mi? Mary ya da Marie gibi bir ismin olduğunu düşünmüştüm."

"Eğlenceli ufak bir din dersi oluyor," dedi Kamaria ve Kaleb'ın ona dirsek atmasına neden oldu. "Ama bize hâlâ böcekler geldiğinde elini kimin tutacağını söylemedin."

"Ben de onu anlatmaya çalışıyorum." Alessa derin bir nefes aldı. "Aslında, o gün... hepinizin yanımda olacağını umuyordum."

Dört çift göz boş boş ona baktı.

"Bence Kaleb'ın yere yıkılmasının nedeni, her birinizin o sırada gücümü emmiş olması. Bu yüzden, kimsede aşırı yüklenme meydana gelmedi ama ellerinizi çektiğinizde, Kaleb bir anda bütün gücü emdi ve ona çok fazla geldi."

"Yani?" dedi Josef.

"Yani, *birden* fazla *Fonte*'m olması gerekiyor. Aynı anda."

"İnanılmaz," dedi Saida. "Metinlerin hiçbirinde böyle bir fikirden söz edilmiyor."

"Öyle mi diyorsun?" Alessa hüzünle gülümsedi. "*Birlikte güçlüyüz.* Her şarkıda bu sözler var. Her duvar resminde. Belki

de *Dea*'nın başından beri istediği budur. Bize bağ kurarak güvende olmamızı söylüyor. Toplum olarak. Biz *–halkımız–* bu sözleri yazdık ve milyon tane kurala dönüştürerek bir *Finestra*'nın giyebileceği, dokunabileceği, sevebileceği ya da konuşabileceği her şeyi belirledik. Bu kuralları koyanlar tanrılar değildi. *Bizdik.*"

"Kıyamete kaç gün kaldı?" Kaleb kolunda bir saat varmış gibi bileğine baktı. "On gün mü? On bir mi? Kim sayıyor? Ama biz burada oturmuş kuralları bir kenara atıyoruz. Güzel. Ya *ghiotte*'lerin kötü yaratıklar olduğunu söyleyen bölüm?"

Alessa gülümseyemedi. "Onu düzeltmek daha uzun sürebilir ama dünyayı kurtardıktan sonra düşünürüz."

Josef hâlâ şaşkındı. "Bir *Fonte takımı* mı?"

Kaleb hafifçe öksürdü. "Öhöm. İyi bir kaynaktan duyduğum kadarıyla doğru çoğul hali *Fonti.*"

Kamaria onun koluna vurunca, çocuklar gibi birbirlerine vurmaya başladılar.

Alessa derin bir sevgiyle didişmelerini izledi. *Verità* kimseyi sevmememin herkesi sevmenin tek yolu olduğunu söylüyor olabilirdi ama Dante'ye âşık olmuştu ve artık kalbi arkadaşları için sevgiyle dolup taşabilirdi.

Sevgi mükemmeliyeti gerektirmiyordu. Yüzlerce sene önce *Verità*'yı yazmaya başlamış olanlar –insan olan, kusurlu, hatalı kişiler– doğru yolda başlamış olabilirlerdi ama yoldan sapmışlardı ve bir sarkaç o kadar ileri fırlamıştı ki kopmuştu. Bu konuda yanıldılarsa, birçok başka konuda da yanılmış olabilirlerdi.

Renata gibi güçlü ve soğukkanlı olmaya, duygularını soğuk bir görünümün altında gizlemeye çalışmıştı ama bu rol ona hiç uymamıştı. Tanrıların istediğini düşündüğü gibi, ona halkın onun nasıl olmasını istediği söylendiği gibi olmaya çalışmıştı ve bu durum üç ölü partnerle ve kalbinin kabuk tutmasıyla sonuçlanmıştı. Kuralları bir kenara atıp kutsal kitapları kapatana dek ne yapacağını bilememişti ve duygusal açıdan yerle bir olmuş, inatçı davranmış ve dikkati dağılmıştı.

Hatası *başka* birisiymiş gibi rol yapmak olmuştu.

Hâlâ Alessa'ydı. Bir bireydi, birilerinin kızıydı, kız kardeşiydi, bir sevgiliydi, bir arkadaştı. *Finestra* olabilmek için o rolleri bir kenara bırakması gerekmiyordu. Sadece elindeki parçaları yeniden düzenlemesi gerekiyordu. Duvar halısındaki tek bir ilmek olabilirdi ama her ilmeğin bir amacı vardı ve ilmekler bir araya gelmeden sanat eseri olamazdı.

Çoğunluğun arasında var olabilmek için, onlarla *bir* olması gerekiyordu.

Savaşı kazanmak için arkadaşlarına ihtiyacı vardı.

Kırk Beş

Tardi si vien con l'acqua quando la casa è arsa.
–Ev yanıp kül olduktan sonra su tutmak için çok geçtir.–

DİVORANDO'YA 7 GÜN KALA

Divorando'dan bir hafta önce, Alessa daha fazla dayanamadı.

Saatler önce abartılı bir şekilde koltukta "uykuya dalma" numarası yaptıktan sonra, Saida ve Kamaria yatakta uyuya kalmışlardı ve Josef ve Kaleb da *Fonte* süitindeydi. Bu yüzden, odasından sessizce çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, dışarıda kimsenin olmaması gerekiyordu. Ama Kaleb her zamanki gibi baş belası olmaya karar vermişti.

"Bensiz mi gidiyorsun?" dedi Kaleb kısık bir sesle tırabzanlara yaslandığı yerden.

"Neden yatakta değilsin?"

"Uyuyamadım. Sonra da dışarı çıktığını duydum. Ben de seninle geliyorum."

"Nereye?" dedi Alessa masum bir ifadeyle.

Kaleb ona bıkkın bir ifadeyle baktı. "Canavarı kendi gözlerimle görmem için beni yanına götürdüğünü söylersen, belki ihanetle suçlanmazsın. Meleğimi kirletmeye cüret eden yaratığı azarlamaya falan gittiğimi söyleyebilirim." Kayıtsızca elini salladı. "Haydi, merdivenlerden inmeme yardım et."

Alessa yanında birisinin olmasını ve Dante'yle kaçamak birkaç an paylaşırken birisinin olmasını istemiyordu ama Kaleb haklıydı.

Kaleb soluklanabilsin diye avlunun ortasında durdular. "Kimse neden ortalıkta görünmediğimi merak etmedi mi? Gerçekten merak etmediler mi?"

"Herkese görevlerini çok ciddiye aldığın için yalnız kalmak istediğini söyledik. Ama el sallaman çok faydalı oldu." Kaleb önceki gün koridordaki tırabzanların oradan aşağıdaki hizmetçilere asil bir tavırla el sallamıştı.

"Onu serbest bırakacaksın, değil mi?" Kaleb her adımda yüzünü buruşturuyordu ve tırabzana tutunduğu diğer eli bembeyaz kesilmişti.

"Bunu yapamam. Ivini müritlerine bize karşı gelmek yerine destek vermelerini söyledi ve bir *ghiotte*'nin tarafını tutarsam her şey mahvolur. Bunu göze almam. Özellikle de herkes İşaretliler'in içeri girmesine izin verdikten sonra. Nihayet, birlik olduk."

"Evet. Bunu hak etmeyen birisine karşı."

"Biliyorum, inanılmaz ama bu ilahi kurtarıcı meselesi anlattıkları kadar eğlenceli *değil*."

"*Değil* mi? Bunların hangi kısmı eğlenceli değil?" Kaleb alaycı bir sesle güldü. "Ben çok eğleniyorum, ya sen?"

"Her gün bir parti gibi geçiyor."

"Sabahta gece yarısına kadar *Carnevale* gibi."

"Asla sona ermeyen bir doğum günü."

Ağır ağır *Fortezza*'da ilerlerken, ana koridorun pürüzsüz duvarları yerini daha eski, daha kaba tünellere bıraktı ve en sonunda yeraltı mezarlarına vardılar. İçerisi serin ve nemli olmasına

rağmen, Kaleb titriyordu ve ter içinde kalmıştı. Hırıltılı nefesinin sesinin yankıları, duvarların önündeki binlerce kafatası nefes alıyormuş gibi bir hava yaratıyordu.

Tüm ölü *Fonte* ve *Finestra*'ların edebi uykusunda olduğu mezarların girişinde iki muhafız uyukluyordu.

"Buraya dua etmeye geldik..." dedi Alessa güçlükle.

"O tiksinç çirkin canavar için," dedi Kaleb onun lafını tamamlayarak. Sesini gereğinden fazla yükseltmişti. Yüzünü buruşturup muhafızlara gitmelerini işaret etti. "Çekilin. Durumum birileri bana aval aval bakmadan da yeteri kadar kötü zaten."

Muhafızlar sinir olmuş gibi bakıştılar ama geçmelerine izin verdiler.

Yeraltı mezarı tamamıyla taştan yapılmıştı ve iki yanındaki mezarlar ebedi uykusundaki kişiler rahatsız edilmesin diye parmaklıklıydı.

İlk boş mezara vardıklarında, Alessa korkuyla bunun günün birinde ona ait olabileceğini düşünürken, karanlıkta tek başına duran figürü seçebiliyordu.

Onunla tanıştığı gün, Dante yine bir kafesteydi ama o zamanlar muhteşemdi ve bulunduğu yeri zarafetle ve güçle doldurıyordu. Şimdiyse donuk ve cansız bakışlarla bir köşede yerde oturuyordu. Alessa o bu halde olduğu için kendisini suçladı.

Kaleb sessizliği bölmemiş olsaydı, gözyaşları arasında kendisini parmaklıklara atabilirdi.

"Ölmemişsin," dedi Kaleb neşeli bir sesle.

Dante hareket etmek için çok çaba harcaması gerekiyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı. "Sen de."

Kaleb parmaklıklara eğildi ve bir sır verecekmiş gibi fısıldadı. "Duydun mu bilmiyorum ama *elinden* geleni yaptı."

Dante hafifçe gülümsedi. "Birkaç kere beni öldürmeye de çalıştı."

"İlk önce işkence, sonra da seni hapse attı ha? Kaleb başını salladı. "Kadınlar."

Alessa gözlerini devirdi. "Evet, belli ki bu *kadınlara* özgü bir şey."

Ama Kaleb ağır havayı yumuşattığı için onu öpebilirdi. Dante berbat durumda olduğunu gizleyemiyordu. Farkında olmadan sıktığı parmaklarından çenesinde seğiren kasa kadar her gergin hareketi ürkekti. Bu hali Alessa'nın neredeyse yıkılmasına neden olacaktı.

"Sana teorisini anlattı mı?" dedi Kaleb ona.

Alessa açıklamasını yaptıktan sonra, Dante ilk önce hiçbir şey demeden duvara baktı. Sonra, "Hepsi, ha?" dedi. "Bunu birkaç hafta önce anlayamaz mıydın?"

Etraflarında telaşla kaçışan böcekler ve fareler, aralarında parmaklıklar ve yanlarında mermer mezarlar olmasına, Kıyamet'e gün saymalarına rağmen, karanlıkta otururlarken çok uzun süre güldüler.

Kaleb onlara çekingen bir ifadeyle gülümsedi. "Eh, eminim biraz yalnız kalmak istiyorsunuzdur ama yardımsız yukarı çıkabileceğimi sanmıyorum." Alessa'ya döndü. "Sen de tek başına burada olmamalısın."

Dante gerildi.

"Merak etme," dedi Kaleb. "Seni bir şeyle suçlamıyorum. Yani... Bu durum beni ilgilendirmez. Yok, aslında ilgilendirir, değil mi? Ama ilgilendirmesini istemiyorum. Hem dışarıya bir şey çaktırmamamız gerekiyor ve senden nefret ediyormuş *gibi* görünmesi gerek... O yüzden, ben birkaç dakikalığına arkama döneceğim."

En fazla o kadar yalnız kalabilecekleri için, Alessa Kaleb'ı aklından çıkardı ve yüzünü parmaklıklara dayadı. Dante orada onunla buluştu ve soğuk metal parmaklıklar ılık yüzünü çevreledi. Alessa onun lekeli gömleğini çekip onu elinden geldiğince kendisine yaklaştırdı.

Duyulan tek ses Dante'nin kesik nefes sesleriydi.

"Az kaldı," dedi Alessa. "Bir daha sana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim."

"Tutamayacağın sözler verme, *luce mia*." Dante parmaklıkların arasından Alessa'nın alnını öptü. "Benim için endişelenme. Daha kötülerini yaşadım. Büyük bir ihtimalle tekrar yaşayacağım."

Alessa'nın yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. "Bunca sene nasıl hayatta kaldın?"

Dante bıkkınlıkla ofladı. "Bunu duymak istemezsin."

"Benimle paylaşmak istediğin her şeyi bilmek istiyorum." Alessa onun elini kaldırıp kirlenmiş avcundaki çizgileri okşadı, nasırlı parmak uçlarının ve gergin tendonlarının hepsini ezberlemek istedi. Elini dudaklarına götürüp sessiz bir özür gibi bileğindeki koyu renkli işareti, sahte dövmesinden geriye kalan lekeyi öptü. "Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Bunun sırası değil."

"Bir hapishane hücresindeyim. Bence itiraflar için kusursuz bir zaman." Dante, Alessa'nın elini kendisine çekti ve sert yanağına götürdü. "O, benimle alay ederdi."

Alessa yutkundu. Dante onu taciz eden adamdan söz ederken, *o* sözcüğünü nasıl söylediğini çok iyi biliyordu. O adamın ismini hiç söylememişti ve Alessa söyleyeceğini sanmıyordu. Dante isimlerin güce sahip olduğunu biliyordu.

"Bana son *ghiotte* olduğumu hatırlatırdı. 'Yapayalnızsın ve yalnız öleceksin. Öldüğünde başka *ghiotte* olmayacak,' derdi. Bunun beni mahvedeceğini biliyormuş gibi."

"Umarım *scarabeo*'lar onu yavaş yavaş yerler."

Dante hafifçe güldü. "Ama yanılıyordu. Üç sene boyunca bu inançla yaşadım."

Alessa başka *ghiotte*'ler olduğu, kabuslarında hep gördüğü gibi *Saverio* ormanlarında cirit attıkları düşüncesinin onu ürpertmesine kızdı ama hayatı boyunca dinlediği öyküleri unutması kolay değildi. "*Başkaları* da mı var? *Saverio*'da mı?"

"Artık yok." Dante elini gevşetti, ona geri çekilmesi için fırsat sundu ama Alessa geri çekilmedi. "Özgür kalıp onları aramaya başladığımda, hepsi ölmüştü. Yataklarında yakılmışlardı. Evlerinden geriye küllerden ve yıkıntılardan başka bir şey kalmamıştı.

Alessa yanan gözlerini sımsıkı yumdu.

"İlk önce buna inanmak istemedim. En yakındaki köye gittim. Onları orada bulacağımdan emindim ve yengemi gördüm. Bana bakmadı bile. Oradan mümkün olduğunca uzaklaşmamı, ismimi değiştirmemi ve bir daha geri gelmememi söyledi. O, *ghiotte* olmadığı için ona bir şey yapmamışlardı ama Matteo amcam ve Talia... Ölmüşlerdi."

Dante'nin tanrılara lanet etmesine şaşmamak gerekirdi. *Crollo* bedenine yaralanmama gücü vermiş olabilirdi ama kalbi bundan muaf değildi. Alessa onun lanetli olduğuna inanmak istememişti ama hayatının lanetli olduğunu inkâr edemezdi. Bunlara rağmen, Dante bir yas okyanusuna, onu dibe çekmek, *Crollo*'nun canavarı haline getirmek isteyen akıntıya karşı yüzmeyi başarmıştı.

Alessa parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. "Çok az kaldı. Yakında, sonsuza dek berrak gökyüzünden, kedilerden ve kumsallardan başka bir şey olmayacak."

Dante hüzünle gülümsedi. "Çok başarılı olacaksın."

Alessa başparmağıyla onun elini okşadı. "*Saverio*'nun en iyi muhafızı beni koruyor olsaydı daha iyi savaşırdım."

Dante öylesine derin bir iç çekti ki Alessa parmak uçlarına kadar pişmanlık hissetti.

Son günler baç döndürücü hazırlıklarla geçiyordu. *Fortezza* bir hastaneye dönüştürülüyordu ve ordu son savaş istasyonlarını hazırlıyordu. Bu arada, halktan insanlarla da meydanda evde yaptıkları kaba saba silahlarıyla talim yapıyorlardı.

Alessa ve *Fonte*'ler durmadan talim yapıyorlardı.

Herkesin dinlenmesi ve gücünü toparlaması için bir sistem, bir rotasyon yöntemi geliştirmişlerdi. Bir yandan da kimsenin onun gücüne tek başına maruz kalmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Buna rağmen, zamanlamayı tutturmayı başaramadıkları birkaç kere *Fonte*'ler acı içinde kalmışlardı.

Aradan geçen her gün, sanki gücü de ufukta yaklaşan o karanlığı hissetmiş gibi artıyordu.

Dante ne kadar uygunsuz zamanlar olsa da sürekli olarak gözlerinin önündeydi ve öyle olduğunda Alessa'nın gücü de onunla kaçıyordu.

Kaleb teklif etmiş olmasına rağmen talimlere katılmıyordu ama yaşlı üzgün bir adam gibi göründüğünü söyleyerek itiraz etse de üstüne battaniyeler örtüp bir sandalyede oturmasına izin veriyorlardı.

Divorando'dan üç gün önce, üstünde unla kaplı bir önlük olan bir mutfak hizmetçisi ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini ovuşturarak yanlarına geldiğinde talimleri bölündü.

Bir teslimat getiren bir genç kendisini kilere kapatmıştı ve Alessa onunla konuşana dek gitmeyi reddediyordu. Hizmetçi kız kapıyı kırıp onu çıkarmaları için muhafızları çağırabilirdi ama mutfaktakiler fırından gelen o hoş çocuğu sevdikleri için, Alessa'nm o seçeneği seçmeyeceğini ummuşlardı.

"Hainler," diye mırıldandı Alessa. Alessa, kızı dikkatle yazılmış ve küfürlerle dolu bir mesajı iletmesi için gönderdikten sonra, beyni yıkanmış olan erkek kardeşiyle son karşılaşmasını onlara anlattı ve Saida, Josef ve Kamaria'yla aşağı kata indi.

Kaleb eğlenceyi kaçıracağı için surat asarak geride kaldı.

Alessa mutfağa girince, herkes dışarı çıktı.

"Evine geri dön, Adrick," dedi Alessa öfkeyle, aralık duran kiler kapısına doğru.

"Sen beni dinleyene kadar gitmeyeceğim."

"Seni son dinlediğimde, benden kendimi öldürmemi istemiştin."

Josef kilere yaklaştı. "Onun gitmesini sağlamamızı ister misin, *Finestra*? Memnuniyetle onu dondurabilirim ya da Kamaria kapıyı ateşe verebilir."

Kamaria yüksek sesle parmak eklemlerini çıtlattı. Saida da onlara katılınca, Adrick'in saçları yüzünün etrafında uçuşmaya başladı.

"Salak gibi davrandım ve çok üzgünüm," dedi Adrick. "Beni dinlemektense yakmayı istiyorsan bunu yap ama gitmiyorum."

Alessa ofladı. "Bize bir dakika verin ama bağırırsam koşarak geri gelin."

Kamaria, Josef ve Saida dik bakışlarla mutfağın en karşı köşesine gittiler ve Adrick gölgelerin arasından çıktı.

"Özür dilerim," dedi omuzlarını sarkıtıp. "Şeyden beri kendimi berbat hissediyorum... biliyorsun işte. Ama gerçekten de doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm. Sabote edildiğini nereden bilebilirdim? *Ghiotte*'lerin var olduğunu bile düşünmüyordum!"

Alessa parmaklarını esnetti. Amaç bu değil miydi zaten? Kendisi suçlanmasın diye Dante'nin yakalanmasıydı. Yine de bunu Adrick'in ağzından duymak onu çok sinirlendirmişti.

"O akşam içim içimi yediği için çok sarhoş oldum ve birlikte içtiğim dostum sürekli olarak lanetlenmekten kurtarmaya çalıştığı bir çocuktan söz etti, onun bir *ghiotte* olduğuna ve para için dövüştüğü şehre kadar takip ettiğine yemin etti... Her neyse, ismin kulağıma neden tanıdık geldiğini anlamam birkaç gün sürdü ama en sonunda hatırladım."

Alessa bir küfür savurdu.

"Öğrenir öğrenmez, bunu Ivini'ye söyledim," diye devam etti Adrick ne yaptığından bihaber bir şekilde. "O da seni kurtardı. O yüzden ödeştik, değil mi?"

Alessa'nın elleri kardeşini gırtlaklamak için kaşınıyordu. "*Ivini*'ye sen mi söyledin? Seni *affetmemi* sağlayacağını düşün-

düğün için mi söyledin? Kardeşim olmasaydın, seni şuracıkta öldürürdüm."

Adrick şaşkınlıkla dudaklarını oynattı. "Ama... ben düşündüm ki... Alessa, o bir *ghiotte*!"

"Biliyorum. Hayatımı erkek kardeşim beni kendimi öldürmeye ikan etmeye çalıştığı gün dahil pek çok kere kurtarmış olan bir *ghiotte*. Bu yüzden mi geldin? Beni ondan kurtardığın için takdir görmek için mi? Dante bana *yardım* etti. Bana *inandı*. Bana asla ihanet *etmedi*. Bunu sana söylediğim için üzgünüm, Adrick ama onu suçlayamazsın. Hâlâ içinden o zehri keşke içseydim diye mi geçiriyorsun?"

Adrick titrek bir nefes verdi. "Hayır. Hayır. İçmediğine çok memnunum. Sen benim kız kardeşimsin. Seni seviyorum."

Alessa gözlerini devirdi.

"Ve..." Adrick yüzünü buruşturdu. "Ve bir saat önce tıka basa dolu bir gemi *Altari*'den* geldiği için buradayım."

"*Altari*'den mi? Neden? *Finestra*'ları benden daha mı kötü?"

Adrick yutkundu. "*Finestra*'ları ölmüş."

Alessa kulaklarının çınladığını hissetti.

"Ortaya yeni bir *Finestra* çıkmamış. Adaları tamamen savunmasız durumda."

"Artık *iki* adayı birden mi kurtarmam gerektiğini söylüyorsun?"

Tam sorumluluğun daha da ağırlaşamayacağını düşünürken.

"Bu haberi duydun ve bir anda iki adanın o duruma düşmesinden sorumlu olmuş *olabileceğini* mi fark ettin?"

Adrick utanç içinde omuzlarını sarkıttı.

"İyi bir his değil, değil mi? Hayatıma hoş geldin, Adrick. *Kendi* kararlarının sonuçları korkunç olduğunda değil de işler ters gittiğinde başka birisini suçlamak çok daha kolay. O zehri içmiş olsaydım, iki ada dolusu insan ölmeyi bekleyecekti."

---

* *Sunak.*

"Yap," dedi Adrick monoton bir sesle. "Beni bir buz parçasına ya da bir meşaleye falan dönüştürmelerini iste."

"Kardeşim Shomari'yi gördün mü?" dedi Kamaria, daha fazla konuşmalarını dinlemiyormuş gibi yapmaya dayanamayarak. "Yoksa hâlâ yolda olan gemiler var mı?"

Adrick yüzünü buruşturdu. "En savunmasız olanları en hızlı gemilere koymuşlar ve önce onları yollamışlar. Daha becerikli olanlar sona kalan en yavaş gemilere binmişler çünkü zamanında varamazlarsa kendilerini savunma şansları daha yüksek."

Kamaria hayal kırklığıma uğramış gibiydi. "Hâlâ vakit var. Zirvede bütün *Fonte* ordusu olabilir!"

"Şey," dedi Adrick. Yüzü biraz solmuştu. "Ama bütün gün rüzgâr çıkmadı. Bu gemi zar zor gelmiş."

Alessa'nın *Fonte* ordusu hayali puf diye yok oldu ana hayal kırkılığı *scarabeo*'lar geldiğinde denizde mahsur kalan bir gemi olduğunu düşününce hissettiği dehşetin yanında gölgede kaldı.

"Rüzgâr benim becerim," dedi Saida. "Sizce hemen iskelelere mi koşmam gerekiyor?"

Kaleb güçsüz, Kamaria yaralı olduğu için, Saida zorlu bir kurtarma görevine çıktı ve Alessa'nın yeni toparladığı *Fonte* ekibi bir kez daha eksik kaldı.

Kırk Altı

Le leggi sono fatte pei tristi.
–Yasalar sahtekârlar için koyulmuştur.–

DİVORANDO'YA 2 GÜN KALA

Alessa'nın geriye kalan *Fonte*'lerle son talim seansı kötü gidiyordu. Ertesi gün dua etmeye ve dinlenmeye ayrılmıştı. *Finestra* ve *Fonte*, *Dea*'nın onlara yardım etmesi için dua edecekler, askerler silahlarını hazırlayacaklar ve *Saverio* halkının geri kalanı gece yarısı kilitlenecek olan *Fortezza*'da onlara ayrılmış olan yerlere gideceklerdi. Alessa'nın talim yapmak için her dakikaya ihtiyacı vardı ama buna odaklanmak imkânsızdı.

Saida hâlâ geri gelmemişti. O yüzden, ufkun ötesinde bir yerde *Fonte*'lerle dolu bir gemi denizde savunmasız bir halde kaybolmuştu. Hava birden çıldırmıştı, bir saat buz gibi yağmur yağıyor, bir anda kavurucu bir sıcak başlıyor, ani rüzgâr fırtınaları çatıların kiremitlerini söküyor ve sonbahar yaprakları gibi meydana savuruyordu. Dahası, her hava değişimi sırasında ada resmen zangırdıyordu.

Bu arada, Dante bir yeraltı mezarında çürüyordu ve Alessa mermer duvarların çatladığını, metal parmaklıkların bir moloz yığınının ağırlığıyla çöken bir tavanın altında gıcırdayarak eğrildiğini düşünmeden gözlerini yumamıyordu. *Cittadella* daha önceki bütün *Divorando*'lara dayanmıştı ve *Dea* bu sefer de dayanmasını sağlayacaktı ama Alessa, Dante'yi o yeraltı mezarında karanlıkta yapyalnız bir halde her düşündüğünde midesine ağrılar giriyordu.

Tek bir görevi, tek bir sorumluluğu vardı –herkesi kurtarmak için *Dea*'nın gücünü kullanmak ama o son talimde zirvede olması gerekirken sürekli olarak kayıyor, kontrolü kaybediyor ve talim partnerlerini şaşkınlık içinde bırakıyordu.

Gergin olduğunu söyleyip duruyordu ama sorun bu değildi.

Renata onu geri dönerken yakalamadan ve onu ziyaret etmesini yasaklamadan önce Dante'yi iki kere ziyaret etmişti. Dante'yi her seferinde bir önekinden daha solgun görmüştü. Yakında ikisi de ölebilirdi ve Dante'nin son nefeslerini senelerce kaçtığı sefalet içinde verecekti.

Kaleb battaniyelerini yere fırlatıp kalktı. "Yeter."

"Ne yeter?" diye parladı Kamaria. Yaralı bacağı bir saat önce pes etmişti ve isyankâr bir ifadeyle yere oturmuştu.

"Dağılmak üzere."

"Üzgünüm." Alessa kollarını etrafına sardı. "Savaşta böyle olmayacak, söz veriyorum."

Kaleb yüzünü buruşturdu. "İzin ver de yapayım."

Kamaria hayretle ona baktı. *"Neyi?"*

"Onun yerine geçmeyi. Başka ne olabilir ki? Hepimiz bu yüzden bu halde olduğunu biliyoruz. Parmaklıkların arkasında biraz kestiririm, sen de dikkatini savaşa verirsin."

Alessa kaşlarını çattı. "*Saverio* halkının *Fonte*'lerini bir *ghiotte*'yle değiştirmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Bilmeleri gerekmiyor," dedi Kaleb sıkkın bir tavırla. "Yaklaşmaya korkuyorsan, yeraltı mezarındaki bir mahkûmun bir diğerinden farkı yoktur."

"İnsanlar öğrenirse..."

"Savaş sona erene dek *Fortezza*'yı kilitleyecekler ve bu gece yarısından sonra kapıları açmaya çalışan herkes dışarı atılacak. Yapmam gereken tek şey kapılar kilitlenmeden önce geri dönmek, o kadar. Aslında, iki türlü de zafer elde etmiş olunur. Benden başka herkes için tabii."

"Bunu neden yapmak istiyorsun?"

Kaleb tırnaklarını kemirdi. "Zirvede benden daha faydalı olacak. Savaşmak için can attığımı söyleyemem ama beş para etmez bir şey gibi oturup battaniyelerin altında gizlenmek beni daha az heyecanlandırıyor. O yüzden, ona bir kılıç ver ve beni ölülerin yanına tık. En azından, bu şekilde bir *faydam* olur."

"Kimse fark etmeden yerinizi nasıl değiştireceğiz?" dedi Kamaria.

Kaleb sandalyesine çöktü. "Bütün işi benim yapmamı mı bekliyorsunuz?"

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Alessa. Yüzü umutla aydınlandı. "Bana bir iyilik borçlu olan bir kardeşim var."

"Ee?" dedi Kaleb, Alessa'nın paravanının arkasından çıkıp. "Nasıl gözüküyorum?"

Dante'nin giysileri içinde, saçları yağla koyulaştırılmış olan Kaleb, birçok kişiyi Dante olduğuna ikna edebilirdi. Ama Alessa'yı değil. Belki doğrudan ona bakmazsa inanabilirdi. Yok, o zaman bile onu kandıramazdı. Ama bunun yeterli olması gerekiyordu.

Renata ve Tomo'nun bildiği kadarıyla, Alessa, Kaleb, Kamaria ve Josef onun süitine kapanmış stratejiler geliştiriyor, birbirlerine son dakika tavsiyeleri veriyorlardı. Bu *tamamen* yalan değildi. Sadece önce bir başka zafer kazanmaları gerekiyordu.

Kaleb duvara sırtını yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve dikkatle Josef ile Kamaria'ya baktı. "Fena değil, öyle değil mi?"

"Çok iyi," dedi Alessa. Öyle bir zamanda gülmek ona yanlış geliyordu ama hepsi gergindi ve gülmek en iyi rahatlama yöntemi olabilirdi.

Kamaria, Kaleb'ı dürtükledi. "Sadece uzanıp hiç kıpırdamaman gerekiyor. Ukalalık yapmanın sırası değil."

Kaleb ona küstah bir bakış fırlattı ve uçları bordo şeritli koyu yeşil renkli pelerini omuzlarına attı. "Kammy, ben *ukala* doğdum."

"İğrenç." Kamaria kusacakmış gibi yaptı. Beli bir sicimle bağlanmış ten rengi pantolonu ve saçlarını örten kareli bir kasketle, dünyanın en güzel kuryesi gibi gözüküyordu. Şansları yaver giderse onu kimse tanımazdı ve *Cittadella Divorando*'ya hazırlanmak için kilit altına alınırken neden o kadar çok *Fonte*'nin yeraltı mezarlarının orada dolandığını sorgulamazdı.

"İşimize odaklanabilir miyiz lütfen?" dedi Alessa. "Josef, sen bekleyeceksin. Kamaria?"

"Hazırım." Kamaria cebinden bir kutu kibrit çıkarıp bir kibrit çaktı. Kibritin alevi yakınlardaki masada duran bir feneri yakmasını sağladı ve alevi dilediği kadar kıstı. "Eğleneli olacak."

"Yakalanmazsak," dedi Alessa.

"Yakalanırsak ne yapacaklar ki?" dedi Kaleb. "Bizi sürgüne mi yollayacaklar? Artık bunun için çok geç. Gece yarısı kapılar kapanıyor. Savaş kazanılana kadar kimse içeri girip çıkamayacak. Ya da kaybedilene kadar. Ama lütfen yenilme. Son günlerimi korkunç bir hücrede geçirirsem çok kızarım."

Alessa ofladı. "O halde, hazırız sanırım."

Kamaria ona muzip bir ifadeyle göz kırptı ve kasketini kaldırıp selam çaktı.

Cittadella'nın altındaki ana tünelde sesler yankılanıyordu. Aynı havayı paylaştıkları ve her yandan insan sesi geldiği için içerisi boğucuydu. Her yerde birileri vardı.

Alessa ve Kaleb sık sık durup cesaret verici sözler söyleyenlerle konuşuyor, *Saverio* halkının arasına karışmış olan *Altari*'liler ile karşılıklı birbirlerine gülümsüyorlardı.

Alessa'nın koluna girmiş olan Kaleb etrafa gülümsüyor, öpücükler yolluyor ve herkesin onu görmesi için pelerinini etrafa savuruyordu.

Kapılar bir saat daha açık kalacaktı.

Yeraltı mezarlarına uzanan son koridora girdiler, girişin bir grup siville ve aralarında Ivini'nin de bulunduğu altı cüppeli kült müridiyle kapatılmış olduğunu gördüler.

Cüppeli kişilerden biri de Adrick'ti. Alessa'ya imalı bir bakış fırlatıp kulağını kaşıyormuş gibi yaparak, "Denedim," mesajını verdi.

Alessa çenesini sıktı. Adrick'in tek görevi Ivini'yi o gece *ghiotte*'nin başında nöbet tutması için izin vermeye ikna etmekti. *Yalnız* olması gerekiyordu. Ama karşısmda görmek istemediği herkesin katıldığı bir partiyle karşılaşmıştı.

"Ah, *Finestra*, *Fonte*," dedi Ivini, Alessa ve Kaleb'ı görünce. "Sizi buraya ne getirdi?"

Alessa müşfik bir tavırla gülümsedi. "Yaratığı son kez ziyaret etmek istedik, Rahip. Onu kutsayarak *Fortezza*'mıza düşürdüğü gölgeyi biraz hafifletmeyi umuyorum."

"Harika," dedi Ivini. "Biz de aynı şeyi yapmak için geldik. Siz de benim gibi onun başında nöbet tutan cesur askerlerin savaş görevine gittiğini biliyorsunuzdur ama korkmayın. Onların yerine geçeğimize söz verdik. Mahkûmun başında birisinin olmasını sağlayacağız."

"Çok güzel," dedi Alessa ceplerinin içinde parmaklarını kıvırarak.

Yedek planı uygulamaları gerekiyordu.

Alessa garip grubu yeraltı mezarlarına götürdü ve Dante'nin hücresinin önünde diz çöktü. Dante en arkada yerde yatıyordu ve dışarıdan epey ses geldiği halde hiç kıpırdamıyordu.

Alessa kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu ama elinden geldiğince ağır bir şekilde *Dea*'nın duasını okumaya başladı. Dante hayatta olduğunu bile etmiyordu.

Dea, beni biraz olsun seviyorsan, bir mucize için kusursuz bir an.

Ama mucize yerine bir taş geldi.

Taç parmaklıklara çarpıp sekti ve ona isabet etti. Alessa hızla kalabalığa döndü.

"Taşı kim attı?"

Kimse yanıt vermedi. Ufak bir çocuk elini kaldırdı. "Sizi hedef almamıştım, hanımefendi. *Ghiotte*'ye atmıştım."

Alessa öfkeden köpürdü. "Buraya dua etmek için geldik."

"Ama henüz sıra bana gelmedi." Babası olduğunu tahmin ettiği bir adam onu gömleğinden çekip sessiz olmasını söylerken çocuk bağırıp çağırdı.

Sıra bana gelmedi. Ghiotte'ye taş atmak için *sıra* ona gelmemişti.

Dante'nin kıpırtısız hali her zamankinden de tekinsiz bir hava yaratıyordu. Alessa sakin ve kontrollü davranmakta hiç o kadar zorlanmadığını hissetti.

Tam işler daha kötüye gidemez derken, Nina geldi.

Kırk Yedi

In bocca al lupo! Crepi il lupo.
–Kurdun ağzına / Ölsün kurt.–

DİVORANDO'YA 1 GÜN KALA

"Rahip, o yaratığın yanına gitmemelisiniz," dedi Nina burnunu çekip çenesini kaldırarak. "Ah, merhaba, *Josef. Seni* burada görmek komik. Hâlâ *Finestra*'nın emirlerini mi yerine getiriyorsun?"

"Görev çağırdı," dedi bir tavus kuşu kadar gururlu gözüken Josef. "Ben de geldim."

"Eminim." Nina ağlamamaya çalışıyormuş gibi tavana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Koşa koşa ona geri döneceğini biliyordum. Seni güzelliği ve müşfikliğiyle büyülediği belli. Sıradan bir ölümlü onunla *nasıl* rekabet edebilir?"

Josef göğsünü daha da çok şişirdi. "Dünyanın sonuyla karşı karşıyayız, Nina. *Saverio*'daki insanların hayatı, senin saçma duygularından daha önemli."

Nina'nın ağzı açık kaldı. *"Saçma duygular mı?"*

"Olamaz." Kamaria kalabalığın arasında mırıldanırken, oradaki tüm fenerler bir anda söndü.

Nina kulak tırmalayıcı bir çığlık attı, büyük bir karmaşa koptu ve Kaleb, Alessa'nın kulağına, "Harika gidiyor, değil mi?" diye fısıldadı.

Alessa cebinden eldivensiz ellerinden birini çıkardı. Ufak bir el elini tutunca, midesi düğüm düğüm oldu.

Yeraltı mezarı korku dolu çığlıklarla yankılanırken, birisi fenerleri tekrar yakmaları için bağırdı ama kibritlerin hepsi anında söndü.

El geri çekildi ve Alessa koluna ipekli bir kumaşın sürtündüğünü hissetti.

"*Kimse* de kibrit yok mu?" dedi Alessa.

Karanlıkta ufak bir alev belirdi. O kadar göz kamaştırıcıydı ki Alessa elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı.

Kasketini iyice aşağı çekmiş olan Kamaria salına salına yanına gidip ona bir fener uzattı. "Bunu alın, hanımefendi," dedi kalın bir sesle. "Benimki yanıyor."

Ivini, Alessa fırsat bulamadan feneri elinden kaptı.

Hayret dolu seslere aldırış etmeden hızla Dante'nin parmaklıklarına gitti, feneri telaşla parmaklıklara çarptı. İçerideki yaratık hâlâ en arkada yerde yatıyordu.

Rahip gözlerini şüpheyle kıstı, feneri indirip ağır asma kilidi inceledi ama sapasağlam olduğunu gördü.

"Affedersiniz," dedi Alessa.

Ivini bir şeyler homurdanarak feneri ona geri verdi.

Alessa yanındaki kişiyi şüphe yaratacak kadar çok fenerin söndüğü koridora doğru götürdü. Kapüşonlu pelerin yüzünü gizliyordu ama o kadar yakın mesafeden yüzündeki çürükler belli oluyordu. "Sana ne yaptılar böyle? Anahtarları olmadığını sanıyordum."

Dante öfkeyle çenesini sıktı. "Taş atabildikleri için bir anahtara ihtiyaçları olmadı."

Alessa damarlarına müthiş bir öfke yayıldığını hissetti ama bu meselenin beklemesi gerekiyordu. Dante'nin çevik adımlarla kalabalık katlarda yanında yürüyebileceğini düşünmüştü ama omzuna attığı kolu giderek ağırlaşıyor, adımları yavaşlıyordu ve daha kalabalık seviyelere doğru ağır ağır ilerlerken, onlara dönüp bakan her yüz Alessa'nın korkuya kapılmasına neden oluyordu.

Alessa çaresizlik içinde başını çevirip arkadan gelen ve etraftaki yüzlerce *Saverio*'lunun arasına karışmaya çalışan Kamaria ile Josef'e baktı.

"Kaleb'a" destek olmaya çalışırlarsa, insanlar paniğe kapılırdı ama yere düşerse daha da kötü olurdu. Onun Kaleb olmadığını anlarlarsa başları fena derde girerdi.

En sonunda, ana koridora vardılar ve Alessa *Cittadella*'nın kapılarından dışarı çıkabildi.

"Neredeyse vardık," diye fısıldadı. "Azıcık daha yürüyeceğiz."

Birden, iki kişi yollarını kesti. Tam sırasıydı.

"*Finestra*," dedi annesi. Babasının koluna girmişti ve eli bembeyaz kesilmişti. "Bize biraz vakit ayırırsan minnettar oluruz."

Alessa, Dante'yi dik tutabilmek için ayaklarını sıkıca yere dayadı. "Ne yazık ki biraz acelemiz var."

"Lütfen." Annesinin sesi çatladı. "Erkek kardeşin bize ne yaptığını anlattı."

"Benim bir kardeşim yok," dedi Alessa duygusuz bir sesle. "Bir ailem de yok."

Bunu söylemek, onlardan ayrıldığı günkü kadar kalbini sızlatıyordu.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum ama ben sadece bana söyleneni yapmaya çalışıyordum. Tanrıların isteklerini yerine getirmeye çalışıyordum. Adrick..." Eliyle ağzını kapattı.

"Seni korumuş olması gerekirdi." Babası kısa sakalını çekiştirdi. "Sana... yaptığını yapmamalıydı."

Dante tökezledi, bayılmasına ramak kalmış gibi doğruldu ve Alessa büyük bir paniğe kapıldı. "Oğlunuzun *Finestra*'yı öldürme girişimini onaylamamanıza sevindim ama gerçekten de gitmem gerek."

"Biz *oğlumuzun kız kardeşine* zarar vermesini onaylamıyoruz." Annesi topuzundan fırlamış olan gri saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Seçildiği takdirde, çocuğumu feda etmenin görevim olduğuna inanarak yetiştirildim. Ama sana karşı da bir görevim var. Ben..." Annesi elini salladı. "Onun seni ziyaret ettiğini biliyordum ama ona hiçbir şey sormadım. Duyacaklarımdan korktum. Şimdi..." Güçlükle nefes alarak eliyle ağzını kapattı. "Sormuş olmam gerekirdi. Sana gelmeliydim."

"*Ghiotte*... sana zarar verdi mi?" dedi babası.

"Hayır," dedi Alessa. Dante'nin sohbetin ne kadarını anladığından emin değildi ama bu sözleri onun için de söyledi. "Beni korudu. Her zaman korudu."

"Ona güvenip yanına alacak kadar yalnız olduğunu düşününce..."

Adrick koşarak yanlarına geldiğinde, aile toplantısı manzarası paniğe kapılmasına neden oldu. "Çoktan özür diledim, baba. Onu rahat bırakın. Yapması gereken önemli işler var."

Alessa ona umutsuz bir bakış fırlattı ve Dante'nin ağırlığıyla dizlerinin büküldüğünü hissetti.

"En azından, bunları al." Annesi ona bir iple bağlanmış bir öbek mektup uzattı.

"Tamam, anne. Bırak gitsinler." Adrick mektupları aldı ve Dante'nin pelerinini cebine soktu ama kapüşonun altından yüzünü görünce kireç gibi kesildi.

Dante'nin başı önüne düşünce, annesi kaşlarını çattı.

Onu içeri sokmaları gerekiyordu. Hemen.

"Anne, baba," diye fısıldadı Alessa gözlerini onlardan ayırmadan. "Bugüne kadar bana herhangi bir konuda inandıysanız,

bu konuda güvenin. O, sizler ya da benim kadar *Dea*'nın çocuğu. Belki daha fazla. *Verità*'nın ne dediğini biliyorum ama..."

"Sen öyle diyorsan, sana inanıyoruz," dedi annesi.

Alessa derin bir oh çekti. "O halde, bana yardım edin."

Ne dediğini tam olarak anlamamış olabilirlerdi ama annesi ve babası aptal insanlar değillerdi.

"Seninle dua edebilir miyim, *Finestra*?" dedi annesi yüksek sesle. "Kocam ve oğlum iyi yürekli *Fonte*'mizle dua etmek istiyorlar."

Babası iri kollarını öne uzattı ve Alessa Dante'yi ona doğru itti. Bir *Finestra Fonte*'sinden başka kimseye dokunamazdı ama *Fonte*'lerin bu tür bir kısıtlaması yoktu.

Babası neşeli bir ifadeyle Dante'nin kolunu omzuna attı, Adrick onu kolundan sımsıkı tuttu ve onu kapıya doğru götürdüler.

Josef ve Kamaria sessizce yanlarından geçerlerken, Alessa annesinin saçma sapan duasını dinliyormuş gibi yaptı.

Kapıya varmak üzereyken, annesi dua etmeyi kesti. Gözleri doldu. "Kendine dikkat et, tatlı kızım."

Alessa boğazına oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı ama hızla babasının ve Dante'nin peşinden gitti.

Cittadella'nın kapısında, babası Dante'nin sırtına bir şaplak atınca, Dante az kalsın Josef'in üstüne devrilecekti.

Kamaria bir kez daha becerisiyle koridordaki fenerlerin sönmesini sağladı ve apar topar içeri girerlerken insanların dört bir yanda panik içinde bağrışmasına neden oldu. Adrick ve Josef, Dante'yi yukarı kata çıkarma görevini üstlendiler. Çıktıkları her basamak bir öncekinden daha yüksek gözüküyordu ama nihayet ana kata vardılar ve Adrick'in geri dönmesi gerekti. Alessa onun yerine geçti ve birlikte avluda yürümeye başladılar. Tuhaf giysileri ve ağır hareketleri yanlarından geçen bir muhafızın dikkatini çekti.

Alessa adama neşeyle gülümsedi. "İçkiyi biraz fazla kaçırdı ama azıcık espresso onu kendisine getirir!"

Muhafız omzunu silkti.

Yukarı katta, Kamaria hoplayarak sabun ve içecek getirmek için giderken, Josef Alessa'nın kirli giysilerini çıkarabilmesi için Dante'yi tuttu.

Alessa, Dante'nin ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken, birisi kapıda cıyaklayınca telaşla o yöne baktı.

"Bakmıyordum, Josef. Bakmıyordum!" Nina gözlerini kapattı.

Josef iç çekip başım salladı.

"Başarılı mıydım?" diye sordu Nina gururla. "*Biraz* abarttım ama kendimi rolüme kaptırmam gerekiyordu. Aksi takdirde, hiç inandırıcı olmazdı. Josef, sen *harikaydın*! Parmaklıklar tekrar kapanıp eski haline döndü ve bence çağlık da faydalı oldu."

"Evet," dedi Alessa. "Teşekkür ederim."

Nina'nın dudağı titredi. "En azından, bunu yapabilirdim. Ben gerçekten de..."

"Savaştan sonra özür dileyebilirsin, tamam mı?"

Nina'nın bakır rengi kirpiklerinde yaşlar birikti. "Ya da savaş sırasında?"

Alessa gülümsedi. "Elbette. Birkaç mola veririz herhalde, değil mi?"

Kamaria masaya bir tepsi dolusu üstünde buharlar tüten kaseler ve fincanlar koydu ve yerden Dante'nin pis, yırtık giysilerini topladı. "Bunları atayım."

Alessa, Josef'le birlikte Dante'yi tuz banyosuna götürdüklerinde kendi giysilerini çıkarmadı ve tamamen giyinik bir halde suya girdi. "Sana ihtiyacım olursa seslenirim."

Josef tamam anlamında başını salladı. "Çorbayı buraya getireyim."

Alessa bir kolunu Dante'nin göğsünün etrafına sarıp onu suda tuttu. Diğer eliyle saçlarını ıslattı ve yüzünden geriye doğru taradı.

Dante merdivenlerde oturmuş onun *ghiotte* teorilerine gülerken, *kendisinin* yaralı bir halde orada yıkandığı günü hatırlayınca kalbinin sıkıştığını hissetti. Tam olarak ne dediğini hatırlamıyordu ama sözleri onu incitmiş, bir hayat boyu oluşan yara izlerinin üstüne bir katman daha eklemiş olmalıydı. Dante onun gibi insanlar ne kadar kötü olduğundan, ebeveynlerinin ne kadar bencil ve korkunç olduğundan söz ederken kaç kere dilini ısırmıştı?

Alessa senelerce kendisinde bir sorun, hata ya da dünyanın ilahi dokusundaki bir kusur olup olmadığını merak ederek geçirmiş ve bu onu neredeyse öldürmüştü.. Dante'yse hayatı boyunca bununla yaşamıştı.

Büyük bir mutsuzlukla yaşarken, Dante bir ara sokakta daha güçlü ve kuvvetli birisi tarafından ezilen küçük bir kıza yardım etmişti. Korkmuş genç bir kadın yardım istediğinde ona evet demeyi seçmişti.

Gidebileceği halde kalmış, nefret edebileceği halde sevmişti ve ona acı çektirmekten çekinmeyen insanları korumak için hücreye tıkılmasına bile ses çıkarmamıştı.

Onu hak etmiyorlardı.

Josef tepsiyle birlikte parmak uçlarında yanlarına geldi ve Alessa'nın tepsiyi alabilmesi için ona doğru itti.

Dante'nin gözleri kapalıydı ama arada kendisine geliyor, Alessa yaralarını bir bezle temizlerken bir şeyler sayıklıyordu.

"Bunu yapmana gerek yok. Yakında iyileşirim," dedi.

Alessa kaşığı aldı, güçleri kesintisiz işleyebilsin diye kararlılıkla ona biraz çorba içirmeye çalıştı. "Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin verir misin?"

"Kimse benimle ilgilenmez," dedi Dante güçlükle.

Alessa gözlerinin dolduğunu hissetti. "Ben ilgilenirim. Şimdi, sessiz ol."

Çorba ya da gücü onu hafifçe gülümsetecek kadar kendisine getirmişti. "Senin yaraları öperek iyileştirmen gerekmiyor muydu?"

Alessa onun şakağını öptü.

"Bu sayılmaz."

"Seni içimden geldiği gibi öpersem bitkin düşüp ölürsün. Kendini iyileştir de seni hakkıyla öpeyim."

Dante gözlerini açtı. "*Divorando* ne zaman?"

"Bir gün daha var. Şu anda bunu düşünme. Dinlenmen gerek."

Josef basamakların tepesinde onları dinliyor olmalıydı çünkü Alessa yardım ister istemez hemen yanlarına geldi. Birlikte Dante'yi sudan çıkarıp havlulara sardılar ve yukarı çıkardılar.

Josef uyuyan bir *ghiotte*'yi *Finestra*'sının yatağına yatırdığı için dehşet içinde kalmıştı ama o hali çok komikti.

"Haydi Nina'mn yanma git. Bugün harika iş çıkardı."

Josef mutlulukla ona baktı. "Öyleydi, değil mi? Gerçekten de olanlar için çok üzgün."

Alessa elini kaldırıp onu susturdu. "Hepimiz hatalar yaptık. Nina korkmuştu ve sevdiği kişiyi korumaya çalışıyordu. Bu gece bunu anlayacak kadar intikam fantezileri kurdum. Hem zirvede hepinize ihtiyacım olacak."

Josef saygıyla eğildi. "Benim için şereftir, *Finestra*."

Alessa güldü. "Bu akşam yaşananlardan sonra, bana hâlâ ismimle hitap edemiyor musun?"

"Benim için şereftir, Bayan Paladino."

Alessa onu omzundan dürttü. "Şimdilik yeteri kadar iyi. Üstünde çalışırız."

Josef gittikten sonra, Alessa Dante'nin yanına uzandı.

Dante inleyip gözlerinden birini açtı. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Berbat gözüküyorsun."

Dante hırıltılı bir sesle güldü. "Ah, *luce mia*. Bir erkeğin kalbini nasıl çılgınca attıracağını çok iyi biliyorsun." İnledi. "Ölmek böyle bir şey mi? Sana ismimi söylesem mi?"

"Ölmüyorsun. Yetersiz beslendin ve her zamanki hızında iyileşmiyorsun. Ama bana ismini *söyleyebilirsin.*"

"Hah," dedi Dante yüzünü buruşturarak. "İyi denemeydi. *Ölmüyorsam*, dünyayı kurtarana dek ismimi öğrenemezsin."

"Eh, kaçamayacak kadar güçsüzsün. O yüzden, önünde sonunda öğreneceğim. Artık uyu biraz."

Bir noktada, Dante düzenli nefes alıp vermeye başladı ve Alessa'nın son enerji kırıntıları da tükendi.

Alessa gece boyunca ona sarıldı, bacaklarını bacaklarına doladı, yüzünü omzuna dayadı ve onun kalp atışlarının oluşturduğu metronomla saatleri saydı.

Bir ara Dante'nin mahmur boğuk sesiyle uyandı. "Bu süreyi dua ederek geçirmen gerekmiyor muydu?"

Alessa örtüyü bir kenara itti ve çürüklerinin silindiğini görünce rahatladı. "Sence ne yapıyorum?"

Alessa elini onun göğsünde gezdirirken, Dante mutlu mutlu iç çekti. "Ne için mücadele ettiğini unutmuyorsun demek? Yaralarımı öpeceğini söylememiş miydin?"

"*Bir sürü* yaran vardı ama elimden geleni yaparım."

Açlık nihayet kalkmalarını sağlayınca, *Fortezza*'ya sığınmadan önce mutfak hizmetçilerinin bıraktığı yiyecekleri yağmaladılar. Sabah vakti bir öpüşme, strateji geliştirme, yemek yeme –Dante "savaş için enerji depolamaları" gerektiği konusunda ısrar etmişti ve belli ki bu saat başı bir şeyler atıştırmak anlamına geliyordu– ve başa çıkmaları gereken şeyin olanca ağırlığı Alessa'nın nefesini keserken ara sıra yaşanan durgunluk telaşıyla geçti. O gibi anlarda, Dante ondan önce ruh halindeki değişimini anlıyor ve onu kucağına oturtup hareketsiz tutamadığı parmaklarını tutuyor, sakinleşene dek ona sarılıyordu.

O gergin nöbetlerden birinde, Dante koltuğun arkasından bir pelerin alıp üstlerine örttü.

"Bu da ne?" Pelerinin cebinden bir deste mektup çıkardı. Alessa desteyi alıp bir şey demeden ipi çözdü.

"Mektuplar," dedi. "Annemden." Mektupları gözden geçirip her birinin üstünde yazan tarihlere göz attı ama bunları açıp okumadı.

"Okuyacak mısın?"

Alessa gözlerini yumdu. "Bilmiyorum. Sadece bunları yazmış olduğuna bile inanamıyorum."

Dante yanağına minik bir öpücük kondurdu. "Sana biraz zaman vereyim de bunu biraz düşün."

Dante duşa girmek için kalkınca, Alessa cesaretini toplayıp ilk mektubu açtı. *Cittadella*'ya gitmek üzere evinden ayrıldıktan haftalar sonra, on dördüncü yaş gününde yazılmıştı.

Sevgili kızım,
Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar özlüyorum. Bugün senin için bir geçit töreni düzenlendiler. Adrick çok güzel göründüğünü söyledi ama seni görmeyi içim elvermedi. Seni görmek ve kızım değilmişsin gibi davranmak kalbimi daha da çok kıracakken bunu nasıl yapabilirdim?

"Tak, tak. Yeteri kadar dua ettin mi?"

Alessa gözyaşlarını sildi, mektubu Dante'nin atasözleri kitabının arasma gizleyip kitabı göğsüne bastırdı ve kapıyı açmaya gitti.

"Onca duadan sonra herkes giyinik ve uygun mu?" Kamaria parmaklarının arasından ona baktı. "Bakire gözlerimin savaştan önceki gece kirlenmesine izin veremem."

Nina'nın yanakları kızardı, Josef de şok geçiriyormuş gibiydi.

"Duanı bölmek istemedik..." Kamaria alaycı bir sesle kahkaha atınca, Nina ona ters bir bakış fırlattı. "Ama Dante'nin nasıl olduğunu görmek istedik. Güneş batmak üzere, o yüzden dua günü teknik olarak *bitmiş* sayılır. Hem artık dinlenmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok ve vakit uyumak için çok erken."

"Biraz daha endişelenerek vakti geçirebiliriz," dedi Kamaria. "Bu, hâlâ yapılacak işler listemde."

Kapı tekrar çalındı.

"*Dea* yardımcımız olsun," dedi Alessa. "Kıyametten önceki gün ama bir parti veriyoruz."

Adrick mahcup bir ifadeyle kapıda duruyordu.

"*Ne* işin var burada?" dedi Alessa. "*Fortezza*'da olman gerekirdi."

"Endişeleneceğini bildiğim için kapılar kilitlenene dek gizlendim. Artık çok geç! Sivillerle birlikte savaşıp yaralılara yardım edeceğim. Savaşçı doktor hizmetinizde."

Alessa kapı çerçevesine yaslandı. "*Şimdi* mi kahraman olmaya karar verdin? Yemin ederim beni öldüreceksin."

Adrick tereddütle gülümsedi. "En azından, bu sefer isteyerek olmayacak."

Alessa iç çekti. "İçeri gir o zaman. Bütün orduya yetecek kadar yiyeceğimiz var ama hiçbir şeyi ısıtamıyoruz ve içeceklerimiz kısıtlı. Tabii, ılık *limoncello* içersen ayrı konu."

Adrick ellerini ovuşturdu. "En sevdiğim içecektir."

"Bazılarınız kardeşimle tanışmıştınız sanırım." Adrick'in, Dante'yi kaçırmalarına yardım etmesi geçmiş suçlarını gölgede bırakmamıştı ama ona tahammül edebilirlermiş gibi gözüküyorlardı.

Alessa kardeşini herkese tanıtmayı tamamlamıştı ki Dante yarı giyinik bir halde içeri girdi. Adrick karşısında bir önceki gece yeraltı mezarında kaçırdıkları mahvolmuş yaratığı değil de sapsağlam bir adam görünce gözle görülür bir şok geçirdi.

"Aa, merhaba. Bakıyorum da herkes gelmiş." Dante elini ıslak saçlarının arasında gezdirirken, kol kasları gerildi.

Adrick onu öyle gördüğüne memnun olmuş gibi bir ses çıkardı ve Alessa'yı dürtükledi, ama Alessa bunu hissetmemiş gibi yaptı.

"Seni merak edip gelmişler," dedi Alessa. "Bu sersem kardeşim de son anda bir ilk yardım görevlisi olmaya karar verdiği

için o da mecburen burada. Yemek yedikten sonra herkesi odasına yollayacağım çünkü hepimizin iyi bir uyku çekmeye ihtiyacı var."

"Tamam, tamam," dedi Kamaria onun sözlerini geçiştirmek istermiş gibi. "Son anda tavsiye vermek isteyen? Moral konuşması? Savaş naraları?"

"Evet," dedi Josef. "Bir takım sloganına ihtiyacımız var."

Dante, Alessa'nın elindeki atasözleri kitabına baktı. "*In bocca al lupo*. Kurdun ağzında. 'İyi şanslar' anlamına gelir."

"Kurdun ağzında mı?" dedi Kamaria. "Anlamadım."

"Bazıları tehlikeyle –kurtla– yüzleşmek ve zafer umut etmek anlamına geldiğini söyler. Bazıları da bir anne kurdun sivri dişlerine rağmen yavrularını ağzıyla taşıyarak nasıl güvende tuttuğuyla ilgili olduğunu söyler. Doğru yanıt, '*Crepi il lupo*' ya da '*Crepi*' olmalıdır. Ölsün kurt."

Alessa irkildi.

"Sadece bir deyim," dedi Dante ona dönüp.

"Hoşuma gitti," dedi Josef. *"In bocca al lupo!"*

"Crepi!" diye bağırdı Kamaria yumruğunu kaldırıp ama bu sözcüğü telaffuz etmeyi beceremediği için Dante dışında herkes gülmeye başladı. Dante'nin gülmemeye çalışırken, büyük çaba sarf ettiği belliydi.

"Savaştan sonra hepinize telaffuz dersleri vereceğim."

"Pekâlâ," dedi Alessa. "Savaş naralarımızı da attığımıza göre, karnımızı doyuralım."

"Yiyelim, içelim ve mutlu olalım." Nina fırından yeni çıkmış ekmeklerle dolu bir sepeti Josef'e uzattı.

Kamaria baget ekmeğini bir şampanya kadehi gibi kaldırdı. "Yarının şerefine çünkü yarın ölebiliriz."

Kırk Sekiz

Tutti son bravi quando l'inimico fugge.
–Düşman kaçtığında, herkes cesurdur.–

DİVORANDO

Kıyametin bir rengi vardı. Tam olarak siyah değildi ama tekinsiz bir şeyler kokan hafif maviye çalan koyu gri renkli bir şeydi.

Kurşuni denizin üstünde ilerleyen uzaklardaki gölge giderek yaklaştı, yaklaştıkça büyüdü ve genişleyerek ufku örttü. *Finestra Zirvesi*'nin altında okyanusun yüzeyi hâlâ kıpırtısızdı ve nefesini tutmuş bekliyordu.

Piyade sınıfının çaldığı düzenli davul ritmi, bir arada atan kalplerin ritmi anlamına geliyordu. Korku yoktu, tereddüt yoktu, bireyler yoktu. Bir ordu vardı.

Alessa'nın kalbi dolu dizgin atmaya başladı. O kadar hızlı atıyordu ki birkaç saniyede bir ritmi bozuluyormuş gibiydi.

Pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve sokaklar süpürülmüştü. Ordusu parıldayan zırhlardan oluşan bir alaydı ama o metal

duvar arkasındaki insanların tamamını gizleyemiyordu. Üstleri başları dökülen ama yüzlerinde kararlı birer ifade olan insanların oluşturduğu halk ordusu da aralıklardan bakıyor, kurtuluş yolu arıyordu.

Onu arıyorlardı.

Alessa neredeyse onların gözünden kendisini görebiliyordu. Bir yamacın tepesinde, üstünde sadece ince bir elbise, bir göğüs zırhı ve bir miğfer olan, kolları ve elleri, bacakları ve ayakları çıplak bir kız. Tüm uzuvlarının *Fonte*'sine değil, *Fonte*'lerine açık ve erişilebilir olması gerekiyordu. Düşecek olsalar bile onu kolaylıkla tutabilmeliydiler.

Onlar da çok az zırh takmışlardı. Sadece ince bir zincir zırhtan oluşan bir tunik, bir miğfer ve diz boyu bir pantolon.

Muhafızların Komutanı ve en iyi savaşçıları zirvenin etrafındaki noktaları tutmuşlar, gerekli olduğu takdirde Alessa'yı ve *Fonte*'leri savaşa devam edebilmeleri için hayatta tutmak üzere ölmeye hazır bekliyorlardı. Dante *Fonte*'lerle askerler arasında duruyordu ve Alessa'ya diğer muhafızlardan daha yakındı çünkü hâlâ Kaleb'mış gibi davranıyordu.

Tomo, Renata ve *Consiglio* üyeleri, *Cittadella*'nın yüksek duvarlarının arkasına sığınmış, ilk savunmayı aşan *scarabeo*'lar olursa onları durdurmak için adanın etrafına konuşlanmış, yaralıların kurtarılmasını koordine etmek için hazır bekleyen çeşitli taburlar arasındaki iletişimi sağlıyorlardı.

Çok yakında, bayırlar lime lime edilmiş cesetlerle kaplanacak, toprak kanlarıyla lekelenecekti.

Alessa okyanusun yüzeyini izliyor olsaydı, bir fırtınanın yaklaştığını düşünebilirdi. Dalgaların üstüne yayılmış olan bir gölge, bir uğultu çok geçmeden bir gürlemeye dönüştü. Ama onu dehşet içinde bırakan şey havada değildi.

Kanat sesleri dik bir yokuştan aşağı inerken giderek hızlanan başıboş bir tekerlekli arabanın sesini andırıyordu. Kalp atışları

hızlandı. Okyanus hâlâ sakin olduğu için, milyon tane kanat ve takırdayan çene kemiği sesini bastıran azgın dalga sesleri yoktu.

Tüm eski *Divorando*'larda, *Finestra* ve *Fonte* savaştan sağ kurtulmuşlardı.

Bugün de öyle olacak mıydı?

Sağ kalan kimse olacak mıydı?

Ellerini öne, Josef ve Kamaria'ya uzattı.

Ölümü beklerken utanmak çok saçmaydı ama ellerini ikinci kere bıraktıktan sonra ağırlığını bir ayağından diğerine verip bakışlarını yere dikti. Bir okyanusa bakıp mesafeleri ölçmek zordu ve erken davranıyordu. Ellerini her tuttuğunda ve gücünü kontrol ettiğinde, ordunun tamamı ayaklarını yere indiriyor, silahlarını yere vuruyordu ve on dakika daha saldırı olmadan geçince durum iyiden iyiye garipleşiyordu.

Alessa onların ellerini bırakırken ve kasları tutulmasın diye ayaklarını sallarken, Dante *Fonte*'lerden uzaklaşıp yanına geldi. Yüz kalkanını açıp koyu renkli dağınık saçlarının altındaki kahverengi gözleriyle ona baktı ve o çarpık sırıtışıyla gülümsedi.

Ona çok yakın durduğu için, arkasındaki her şeyi örtüyordu. Alessa birkaç saniyeliğine, orduyu, silahlarla ve savaşçılarla dolu bayırı unuttu. Sadece arkasındaki okyanus ve saçlarını yüzüne savuran rüzgâr vardı. Sadece elini tuttuğunu kimse görmesin diye dikkatle hareket eden Dante vardı.

"Bunu başarabilirsin."

"Biliyorum." Alessa onun kollarına atılmamak için kendisini tutmayı başardı. Buna direnecekti çünkü direnmek zorundaydı. Bazen hayatta bir tek bu vardı; zorunluluk. Memleketini seviyordu. *Saverio* halkını seviyordu. Onları *ne* pahasına olursa olsun koruyacaktı. Bir anda her şey ona çok basit geldi. Kısa bir süre öncesine kadar öyle hissetmemişti ama son bir ay ona sevgiyi hatırlatmıştı ve bunu bir daha unutmayacaktı.

Saverio'nun onu sevmesi, koruması ya da herhangi bir şey vermesi gerekmiyordu. Adayı bir annenin çocuğunu sevdiği gibi, bedelini ya da faydasını düşünmeden seviyordu. Dante'yi sevdiği gibi. Dante gelmemiş ya da onu sevmemiş olsaydı, son nefesini verene dek onu yine sevmeye devam ederdi.

Sevgi koşullu değildi. Sadece vardı.

"Hemen arkanda olacağım," dedi Dante elini öperek.

Aşağıdan bir ses geldi ama sürü hâlâ uzaktaydı. Alessa şaşkınlıkla o yöne bakınca, bir adamın kalabalığın arasında ilerlediğini gördü. Askerler geçmesine izin verdiler.

Ama vermemeleri gerekirdi.

Kırk Dokuz

A chi dici il tuo segreto, doni la tua liberta.
–Düşmanının eline kılıç verme.–

Ivini askerlerin arasından süklüm püklüm yürümekte olan Kaleb'ı geçirdi.

"Merhaba, *Finestra*," diye seslendi Kaleb neşeyle elini sallayarak. "Bu adam çok ısrarcı. Onlara kapıları bile açtırdı ama ona bunun sürgünle cezalandırılan bir suç olduğu söylediğimin tüm tarih kitaplarına geçmesini istiyorum. Hem de birkaç kere. Pek iyi bir dinleyici değil."

Ivini'nin gözleri aşağıda durduğu yerde parıldadı. "O *yaratığı* yanında durması için buraya getirmiş. Başından beri haklıydım."

"Ben de *sizin* hakkınızda haklıydım," dedi Alessa. "Kazanmaya o kadar kafayı takmışsınız ki güvenli yerden çıkmayı bile göze almışsınız. Geliyorlar, *Rahip* Ivini. Savaşmaya hazır değilseniz, umarım ölmeye hazırsınızdır."

Ivini dönüp birliklere baktı. "Orduları uyarmak zorundaydım. Zirvede bir *ghiotte* mi? Kabul edilemez."

"Onun yerini almak için gönüllü mü oluyorsunuz?" diye sordu Alessa. "Manzaramız çok güzel."

Kaleb karmaşada silahlarını kaybedenler için içinde fazladan silah olan yakınlardaki bir cephanelik arabasına gitti.

Arabada uzun uzun bir şey aradıktan sonra bir tane pala çıkardı. Sonra, gülerek bir eskrim kılıcı çıkardı.

Eskrim kılıcının ucundaki mantarı çıkarıp Ivini'nin ayaklarının dibine fırlattı. "Kapıyı arkanızdan kilitlediler, Rahip. Hemen bir silah kapın ya da sığınacak bir ev bulun. Tabii, sizi içeri alan olursa. Ama siz başkalarına güvenli bir yer sunmaktan pek hoşlanmıyordunuz, değil mi?"

Ivini askerlere bağırdı, zirveye çıkıp Dante'yi oradan götürmelerini emretti ama Alessa zirvenin kenarına gitti. Askerlerinin kime sadık olduğunu görme vakti gelmişti.

"Son nokta burası mı? O noktaya vardık mı?" Bunları orduya bakarak söylemişti. "Mecbur olmadığı halde *Saverio* için savaşmak için isteyerek gelen bir adamı –bir *ghiotte* ama yine de bir insan– öldürebilmek için bizi güçsüz mü düşüreceksiniz? Şifa becerileriyle donatılmış, bugün zirveye *Finestra*'nızı ve *Fonte*'lerinizi korumak için gelmiş olan bir savaşçıyı öldürerek arkadaşlarınızı ve ailelerinizi tehlikeye mi atacaksınız?"

Askerler şaşkın şaşkın ona baktılar.

"Buraya savaşmak için gelmedik mi? Yaşamak için değilse neden savaşıyoruz? Dante savaşabilir. Onu öldürmek zor. Muhafızım olması için onu ben seçtim ve beni korumak için burada. Şimdi, size soruyorum: *Benim* için savaşacak mısınız? Çünkü onu benden almanıza izin vermem. Bir daha izin vermem."

Metalik bir çınlamayla irkildi. Ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatmış olan Komutan Papatonis kılıcının düz tarafını göğsüne dayayıp tek dizinin üstüne çöktü.

Alessa'nın nefes bile alamadığı bir dakika boyunca bir tek komutanın sadakatini sergileyeceğini sandı ama sonra

bir grup asker aynı şeyi yaptı ve onlara teker teker neredeyse tüm metal zırhlı savaşçılar katıldı ve başlarını önlerine eğdiler. Arkalarındaki eğreti silahlı ve miğferli halk ordusu da onlarla bir olduklarını göstermek için yumruklarını havaya kaldırdılar. Kendileri gibi dışlanmış bir kardeşlerini binlerce elit askerin karşısında görmenin gururuyla biraz fazla tezahürat yapsalar da Alessa onlara kızamazdı.

Rahip Ivini'nin yüzü kireç gibi kesildi. Korkunç bir hata yaptığını fark etmişti.

Alessa sert bir ifadeyle askerlerine gülümsedi. "Bugün birlikte savaşacağız."

Askerler hazır ola geçerken, yamaçta gümüş bir dalga yayıldı. Topçular ve okçular hazırlanıp kılıçlarını ve tırpanlarını kaldırdılar ve herkes göğe bakarak düşmanı beklemeye başladı.

Kitap Kurdu

Elli

La morte mi troverà vivo.
–Ölüm beni canlı bulacak.–

Scarabeo'lar bir ordu gibi saldırmıyorlardı. Bir an için okyanusun üstünde ilerleyen kapkara bir bulut gibi gözükmüşlerdi ama sonra kanatlarını, sivri pençelerini ve parıldayan çene kemiklerinin arasında ardına kadar açık olan ağızları adeta her yere yayılmıştı. Koordineli hareketlerinin arkasında bir sistem vardı ama askerler gibi dizilmeye ya da önceden strateji planlamaya bağlı bir sistem değildi.

Askerler çığlıklar attılar ve Kaleb elini Alessa'nın omzuna koyarak kıvılcımını Kamaria'nın ateşine ve Josef'in soğuğuna ekledi. Alessa telaş etmeden ağır ağır güçlerini emdi, etraflarındaki alanı boş tutması için Dante'ye güvendi. Bu arada, Nina'nın gücü Kaleb'ın şimşeğiyle birleşti ve tüm vücudu dolana kadar Alessa'nın kaslarına ve kemiklerine işledi.

Nina'nın bile gözleri kapalıydı ve yüzünde sakin bir ifade vardı. Ona güveniyordu.

Alessa'nın gücünden şüphe etmiyordu.

"O kurdu haklamanın vakti geldi," diye mırıldandı Kamaria.

Kaleb ne dediğini anlamamış gibi ona baktı ama açıklama yapacak vakit yoktu.

Alessa ona sundukları gücü topladı, içinde tuttu ve avcunu göğe çevirdi.

Yüz tane *scarabeo* bir anda alevler ve buzlar arasında patlayıp yok oldu ve Alessa bir zafer ifadesiyle gülümsedi.

İkinci bir güç akımıyla bir *scarabeo* tam tepelerinde patladı ve etrafa parlak siyah renkli parçalar yağdı. Alessa ne irkildi ne de çıplak kollarına düşen parçaları silkeledi. İblislerin kalıntısı tenini bir toz tabakası gibi kaplayabilirdi. Onların parçalarıyla parıldayabilirdi. Geri kalanına bir uyarı olurdu:

Karşınızda iblis katili duruyor.

Gücü mutlulukla mırladı. Dante başından beri haklıydı. Alessa sırıtarak dişlerini gösterdi, damarlarından hızla akan adrenalinin keyfini çıkardı. Ekibi yanındaydı ve gücü bayram ediyordu. Birlikte kazanmak için savaşıyorlardı.

Fonte'ler sırayla Alessa'yı bırakıyor, *kendileri* silah olmadıklarında yerdeki silahlarını alıp kullanıyorlardı. Nefes alacak vakit yoktu ama farklı bir çaba sarf etmeleri gerekiyordu.

Savaşın sesi kulakları sağır edecek kadar feciydi. Çınlayan metalik sesleri, yayların gerilişini, bağrışları, çığlıkları duyuyor, dört bir yandan gelen, insanın kemiklerine işleyen binlerce kanadın titreşimini hissediyordu.

Hızını ayarlıyordu. Gücünü kontrol ediyordu.

Alessa fazla hızlı gidecek olursa ya da en azından iki *Fonte*'nin sürekli olarak temas halinde olmasını sağlayamazlarsa, içlerinden biri çökebilirdi.

Scarabeo'lar çığlıklar attı, bin tane tırnak bir kara tahtayı tırmıklıyormuş gibi tiz bir ses çıktı ve bir sondaki böcek dalgası da donarak yere çakıldı.

Alessa hızını ayarlamaya, onların güçlerini toplayıp içinde tutmaya, yeni kombinasyonlar denemeye çalışıyordu. Nina'nın gücü onu hâlâ sersemletiyordu ama Alessa bunu böcekleri patlatıp etrafa tuhaf bir şekilde güzel gözüken mavi kanları püskürtünce, hepsi sevinçle bağırdı.

Onları koruyan muhafızlar muhteşemdi ve koruyucuları için ölmeye hazırlardı. Alessa bu yüzden onları seviyordu ve ondan irkilerek kaçtıkları tüm anlar için onları affetmişti. Onlara en çok ihtiyaç duyduğu zamanda ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bıçaklar kadar keskin kanatlar tam karşısında havayı böldü ve bir an için Alessa parıldayan kırmızı gözlerin yüzeyinde kendi yansımasını gördü.

Dehşet vericiydi. Hayatında ilk kez öyle olmak çok hoşuna gitti. Askerler bağırdılar, kaskatı ve cam kadar narin hale gelmiş, yere çakılan *scarabeo*'lardan kaçıştılar. Çok geçmeden, böceklerin parçalanmış kalıntıları bütün yamacın kapkara kayalıklarla kaplı bir kumsal gibi görünmesine neden oldu.

Dante hiç durmadan dönüyor, kılıç sallıyordu ve etraflarındaki alanı boş tutuyordu. Görev aşkından dolayı savaşmıyordu. Onun için savaşıyordu ve muhteşemdi.

Kaleb ve Josef müthiş bir ikili olmuştu. Alessa sürüye elektrik akımlı su fırlatmaya çalıştığı sırada fark etti bunu. Düzinelerce böcek denize düşerken, elektrik akımı etraflarındaki suyu çevirip acı içinde kıvranmalarına, kabuklarında kıvılcımlar çakmasına neden oldu.

"Annem hep fırtına varken sudan uzak durmamı söylerdi," dedi Kaleb. Esprili olmaya çalıştığı halde, yüzü kar gibi bembeyazdı ve elini o kadar sıkı tutuyordu ki Alessa eline kan gitmediği için gücü almakta zorlanır mı diye düşündü.

Birkaç dakikada bir *Fonte*'ler aynı anda yer değiştiriyor, birisi bitkin düştüğünde onun yerini alıyorlardı. Kimse tek başına Alessa'nın gücüne maruz kalmasın diye hareketlerini koordine ediyorlardı.

Ordunun etrafı çevrilmişti ama sürünün giderek daha da artan bir parçası ölülerle dolu bir tarladaki kolay hedefleri görmezden gelmeye ve zirvenin etrafında daireler çizerek onlara yaklaşmaya başlamıştı. Alessa'yla alay ediyormuş gibi pike yapıyor, yanından hızla, vızıldayarak geçiyorlardı.

Yaratıklar sorunlarının esas kaynağının zirvedeki ufak grup, özellikle de ortalarındaki kız olduğunu anlamaya başlamışlardı.

Rüzgâr onu dört bir yandan koruyordu. Kıyıdan esen ılık esintiler denizden esen daha soğuk ani rüzgârlarla birleşiyor, yaratıkların kanat çırpışıyla şiddetli bir yağmura dönüşüyordu. Alessa'nın içine çektiği her nefes ıslaktı ve ağzında keskin bir tuz tadı hissediyordu.

Bir *scarabeo* tam üstünde parçalandı. Alessa onun donmuş kanat ucundan kaçtı ama bu parça saç örgüsünün ucunu kesti. Birkaç santim saç savaşta önemsiz bir fedakarlıktı ama saçları açık kaldığı için yüzüne uçuşuyor etrafı görmesini engelliyordu ve iki eli de serbest değildi.

Asabi bir at gibi başını geriye atarak saçlarının arasından etrafı görmeye çalıştı.

Nişan al. Ateş. Nefes al.

Ensesine bir şey değince irkildi ama sadece Kamaria ıslak saçlarını arkaya çekiyor, ensesinde toplamaya çalışıyordu.

"Yanımda hep fazladan bir lastik toka taşırım," diye bağırdı Kamaria kanatların vızıltısı ve silahların gürültüsü arasında sesini duyurmaya çalışırken.

Alessa güldü. "Saçların toplayabileceğin kadar uzun bile değil."

Kamaria, Nina'yı dürtükleyip Alessa'nın yanındaki yerini almasını işaret etti.

"Evet ama arkadaşlarımın saçı uzun."

Savaş olanca hızıyla devam ederken, *Fonte*'ler yavaşlamaya başladılar. Güçleri zayıflıyor ve kesik kesik geliyordu ama yaratıklar durmuyordu.

Alessa ağzının kuruduğunu, gözlerinin deniz tuzuyla yandığını hissetti. Sadece kurşuni bulut örtüsünün arkasındaki cılız bir ışıltı ona aradan günler geçmediğini anlatıyordu. O cılız parlaklık güneş değil ay olabilirdi.

Birisi –kim olduğunu göremedi– *Fonte*'lere matara verdi ve Nina, Kaleb ile Josef'in elini bırakmak zorunda kalmasın diye ona biraz su içirdi.

Yeterli değildi ama idare etmesi gerekiyordu. Savaş kazanıldıktan sonra su ve yiyecek için bol bol vakit olacaktı.

Yine el değiştirdi, ona özgürce akıttıkları gücü topladı ve ileriye fırlatıp yine bir başka iblis dalgasını yok etti. Nefes al. El değiştir. Yeni güç kaynağına uyumlan. Güç topla. Fırlat.

Tekrar tekrar. El değiştir. Yine.

İçindeki mantra savaşın sesleri kesiyordu.

Güç topla. Fırlat. Nefes al.

Aradan geçen her saatle birlikte Alessa'nın içindeki o buz gibi korku büyümeye başladı.

Scarabeo'lar dalga dalga gelmeye devam ediyordu.

Orduları boğuluyordu. *Fonte*'leri güçten düşüyordu.

Artık moralleri düzelsin diye espriler, anlık kahramanca hamleler yapılmıyordu. Kimsenin hayatta kalmaktan başka bir şey yapacak gücü kalmamıştı.

Sonsuz dek böyle devam edemezlerdi.

Derken, iblislerle kaplı gökyüzünün arasında, uzaklarda beyaz bir şey parıldadı.

"Bir gemi!" diye bağırdı Nina.

Ufukta umut belirmişti.

Elli Bir

A mali estremi, estremi rimedi.
—Korkunç kötülüklere korkunç çözümler gerekir.—

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Kaleb hırıltılı bir sesle.

"Buraya zamanında ulaşabilecekler mi?" diye sordu Nina.

"Bu..." Kamaria, Kaleb'ın yerine geçebilmek için parmaklarını gevşetmeye çalıştı ama Kaleb kendisini fazla kaptırmıştı. "onlara ne kadar zaman verdiğimize bağlı."

Josef yerini alması için ona el salladı ve ellerini dizlerine dayayıp soluklanmaya çalıştı.

Tepelerinden vızıldayarak bir *scarabeo* geçti ve Kamaria kendisini korumak için elleriyle başını kapatıp eğildi.

Kaleb bir an için Alessa'nın gücünün tamamına maruz kaldı ve nefes alamadı. Alessa ona bir şey olmadan önce geri çekildi.

Geriye kalan tüm gücünü toplayıp göğe fırlattı. Düzinelerce yaratık bir anda alev aldı, etraflarında şimşekler çaktı. Sarsılarak düşmeye başladılar.

Kaleb beti benzi atmış bir halde yere çökmüştü.

"Dayan," dedi Alessa. "Biraz dayan."

Dante kılıcını çekerek Kaleb'ın önüne geçti. Biraz ötelerinden onlarla dalga geçermiş gibi bir böcek geçti ve Dante beklemek için ayaklarını sıkıca yere bastı. Yaratık bir pike daha yaptığında, Dante'nin kılıcı kanatlarından birini kesti.

Yaratık dönmeye başladı, Dante kılıcını tekrar savurdu ve diğer kanadını ve işi şansa bırakmamak için bacaklarından birini de kesti.

Yaratığın kopan pençesi, kolunu kemiğine kadar sıyıran Kamaria bir çığlık attı.

Nina pansuman yapmak için yanına çömeldi.

Kanatların vızıltısı onlara çok yaklaşmıştı. Birden, Alessa yüzüdne ıslak ve yapış yapış bir şeyin püskürdüğünü hissetti.

Dante bağırarak sendeledi. Gömleğine yayılan kanlar zemindeki taşlara damlamaya başladı. "Bir şeyim yok," dedi güçlükle. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Bir dakikaları olmayabilirdi. Alessa korkusunu öfkeye dönüştürdü ve daha büyük bir güçle savaşmaya devam etti.

Gemi karaya yaklaşabileceği kadar yaklaşıp durmuştu ve iki kişi sırayla suya atlamıştı. Diğerleri bir sandala doluşmuşlardı.

Okyanusun azgın dalgaları sandalı ve yüzücüleri oradan oraya savuruyordu. Alessa şimşek fırlatmayı kesti. Ateş topları ve sert rüzgârlar arasında, kimin kim olduğunu seçemiyordu ama kürek çeken kişi sandalı sert rüzgârlarla da idare ediyor olmalıydı. Diğerleri de üstlerine pike yapan, vızıldayan böcekleri uzakta tutuyordu.

Kaleb'ın eli gevşemişti, giderek güç kaybediyordu. Ama Josef ve Nina, Alessa'yı bir can simidi gibi tutuyorlardı.

Alessa onların gücünü bir kez daha içine çekti ve sürüden kocaman bir parçayı yok eden bir soğuk dalgası yolladı.

Nina acı içinde bağırdı ama Alessa ne olduğuna bakmak için duramadı.

Onlara zaman kazandırmalıydı. Diğer *Fonte*'lerin zirveye varabilmesi, Dante'nin iyileşebilmesi için değerli dakikalar kazandırmalıydı. Zaman.

Zaman kalmamıştı.

Sandal uzaklara sürükleniyordu ve içinden sığ yerlere atlayanlar dizlerine kadar suyun içinde koşmaya çalışırken, tepelerinde kıvılcımlar patlıyor ve buz parçaları dönüyordu. Becerileriyle yapabildiklerine kıyasla küçük ve etkisizdi ama yaratıkları uzak tutuyordu.

Çok yaklaşmışlardı. Sandaldan atlayanlar gelmek üzereydi.

Karaya çıkan ilk yüzücü ıslak eteklerini kaldırıp kumsalda koşmaya başladı. Arkasındaki uzun boylu kişi Kamaria'ya benziyordu. Kamaria'nın onlara yardım edeceğine yemin ettiği hain erkek kardeşi Shomari olmalıydı.

Onlar zirvenin alt tarafında gözden kaybolurken, Alessa güçten düşmüş, yaralı *Fonte*'lerine döndü. Seçim yapmaya çalışmak ölümcül bir rulet oyunu gibiydi.

Alessa itirazlarına rağmen Dante'nin gevşek elindeki kılıcı kaptı ve bu sayede onun savaşma becerisinin birazını da aldı.

Tepelerinde uçuşan yaratıklara bakıp hangisini saldıracağını anlamaya çalıştı.

Böceklerden biri pike yapınca, Alessa kılıcı havaya salladı. Darbe tüm vücudunu sarstı ama canavarı ancak afallatmayı başarmıştı. Yaratık tekrar pike yaptı ve Alessa kılıcı tekrar salladı.

Dante'nin savaş becerisi silinmişti ama iblisler gelmeye devam ediyordu.

Alessa öfkeyle ve bıkkınlıkla bağırdı.

Saldırı olmadan geçen, bir nefes almasını sağlayacak bir an olmasını diledi. Tek bir nefes. İstediği tek şey buydu.

Toz toprak ve ter görüşünü bulanıklaştırdı ve elindeki kılıç sallandı.

Dea, yardım et bana.

Nefes nefese yanına gelen Saida elindeki kılıcı kaptı. "Geç kaldığımız için kusura bakma."

Shomari parmaklarını Alessa'nın parmaklarına geçirdi ve sessiz bir özür gibi diğer eliyle kız kardeşinin omzunu sıktı. Kamaria onun koluna vurdu ama gözleri doldu.

Alessa, Dante'nin ne durumda olduğuna bakamadı. Vakit yoktu. Sadece onun için çok geç olmadığını umut edebiliyordu.

Bir yüzyıl, bir ömür, bir kalp atışı, bir nefes. Sonrasına kadar ne kadar süre savaştığını bilemeyecekti.

Alessa, Saida'nın rüzgâr ve Shomari'nin su becerileriyle denizden sular fışkırmasını ve gökteki *scarabeo*'ları içine çekmesini sağladı. En yakındaki yaratıklar yok olunca, Alessa suyu bıraktı ve rüzgârı düzenli bir şekilde uçan iblisleri dağıtması için kıyıya yolladı.

Kanatlar kırıldı, iblisler yere düşmeye başladılar ama askerleri aşağıda kılıçları ve tırpanlarıyla yaratıkların işlerini bitirmek için hazır bekliyorlardı.

İblisler yenilgi kokusunu almış gibi daha da tiz bir sesle bağırıyorlardı.

Alessa vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Nina kulaklarını kapatıp acı içinde yüzünü buruşturdu ama Josef bir heykel gibiydi. "Devam et," dedi. "Durma."

Alessa'nın başka seçeneği yoktu.

Tuttuğu her elin kanlı olduğunu hissediyordu ama bir el gidince, yerini hemen diğeri alıyordu.

Dünya bir soğuk ve sıcak, ateş ve buz fırtınası gibiydi. Nina'nın kabarıp akan tuhaf becerisi, sürünün düzenini bozup arasında dalgalar oluşturuyordu.

Alessa bir an için güneşin parıldadığını görünce zamanın geçtiğini anladı ama sonra kanatlar ve pençeler gökyüzünün yine simsiyah olmasına neden oldu. Ama göğü görmüştü ve yine görmek için savaşacaktı.

Gözünün ucuyla gümüş rengi bir kılıcın parıltısını görünce, Dante'nin hayatta olduğunu ve hâlâ savaştığını anladı.

Finestra Zirvesi'nin arkasındaki yamaçta ve karşısındaki kumsalda, askerler mücadele ediyor, dalgaların arasında sendeliyor, yarısına kadar suya batmış olan yaratıkları bıçaklıyorlardı. Emirleri yerine getiren, düzenli sıralar oluşturan savaşçılar dağılmıştı ve komutanları onları çığlıklar yüzünden duyamayanlara ya da kulak veremeyecek kadar dehşete kapılmış olanlara bağırarak emir vermeye çalışıyorlardı.

Bu arada, yukarıdaki sürü pike yapıyor ve yeniden birleşiyor, konuşmadan anlaşıyordu; birlikte saldırabilmek için talimatlara ya da planlara ihtiyaç duymayan bir kovan zihniyetiyle hareket ediyorlardı.

İki *scarabeo* Dante'ye hücum etti.

Dante kılıcını savurup yaratıkları biçerken, bir pençe ve çene kemiği düğümünün arkasında kalmıştı. Alessa ona yardım etmek için bir ateş topu fırlattı.

Yaratıklar çığlıklarla uçurumdan aşağı düştüler.

Dante kanlı tarafını tutarak dizlerinin üstüne çöktü ve kılıcını yanına bıraktı.

Dante kendisini iyileştirebilirdi. Kendisini *iyileştirecekti*. İyileştirmek zorundaydı. Ama askerler onun ve *Fonte*'lerin etrafında savaşırken, etraflarını açık tutarken, Dante korunmasız durumdaydı.

Çalkalanan karanlık birleşirken, bir *scarabeo* dalgası daha kolay bir hedef gördü.

Alessa yerden bir tırpan alıp koşmaya başladı, Dante'ye ulaşmaya kararlı gibi gözüken *scarabeo*'ya fırlattı. Tırpanın ucun-

daki kıvrık keskin kısım, yaratığın bacaklarını jilet gibi kesti ve Dante zirveye büyük bir hızla düşen kütlenin altında kalmaktan son anda kurtuldu.

"Ona yardım edin," diye seslendi Alessa en yakındaki askerlere. "İyileşene dek yaratıkları uzak tutun."

Fonte'ler ellerini uzatmış Alessa'nın devam etmesini bekliyorlardı ama nereye baksa karmaşadan başka bir şey göremiyordu.

Elinden geleni yapıyordu ama yeterli değildi. Çok fazla yaratık yanından geçip panik olan ordunun üstüne çöktü. Yan yana savaşmakta olan iki asker yaratıkların arasında kalıp ikiye ayrılınca, Alessa irkildi.

Keşke kendi ordusu da konuşmadan iletişim kurabilseydi.

Tam o anda, aklına çılgınca bir fikir geldi.

Tüm kuralları yıkmanın vakti geldi.

Elli İki

Alla fine del gioco, re e pedone finiscono nella stessa scatola.
–Oyun sona erdiğinde, şah ve piyon aynı kutuya girerler.–

Ölen *scarabeo* şiddetle sarsıldı, bacakları ölü bir örümceğinki gibi kıvrıldı.

Alessa öne atılıp çıplak eliyle pürüzsüz pençelerden birini tuttu.

İçine yağlı bir toz yayılırken öğürdü ama gücünün merkezine ulaşana dek pençeyi bırakmadı.

Bir rüyanın ortasında yataktan düşmüş gibi içinde aniden bir şey uyandı.

"Yeniden bir araya gelin," diye emir verdi ama bunu sadece yüksek sesle söylememişti. Bu, bir emirdi. Onlarca düşüncenin birleştiği, bir vücuda ayağa kalkmasını emreden bir beyninki gibi zihinsel bir emirdi.

Ordu –kendi ordusu– birden dikkat kesildi ve binlerce savaşçı emri aynı anda duydu. Alessa'nın, birbirlerinin gözünden, sayısız bir zihin olmuş gibi her açıdan savaşı göremeye başladılar.

Scarabeo son bir kez titredi ve hareketsiz kaldı.

"Yaklaşın!" diye bağırdı *Fonte*'lere. Hepsi hemen yanına dizildiler. Yaratığın gücü –bunu bir beceri olarak düşünemiyordu– silinmeye başlamıştı ve savaşçılarının kusursuz simetrisi bozuluyordu ama bir yaratık grubunu yok etmek için bir buz ve şimşek fırtınası yollarken, aşağıdaki askerler yeni bir amaçla, yeniden birleşmiş bir halde savaşmaya başladılar.

Divorando'yu atlatmaları mümkündü.

Ama bunu düşündüğü anda pişman oldu. Tanrıları asla kışkırtmamak gerekiyordu. Asla.

İçine bir ateş yayıldığını hissetti. Hayatında sadece bir kere deneyimlediği bir ateş.

Nina çığlık attı.

Bu çığlığı da daha önce duymuştu.

Alessa ince elbisesinin önüne, yaratığın can çekişirken kasılarak karnına sapladığı keskin bacağına baktı. Yaratığın bacakları kendi etrafına kapanmıştı.

Çığlıklar. Çınlayan kılıçlar. *Fonte*'leri ve muhafızları derhal harekete geçti ve Alessa sendelerken etrafını sardılar.

Bu sefer, Dante düşüşünü yavaşlatamadı. Çoktan yere yıkılmıştı. Çenesinden bir kulağına kadar derin bir yarık açılmıştı ve her yanı o kadar çok kanla kaplıydı ki Alessa aynı ölümcül yarayı mı aldıklarını yoksa bunların farklı yaralar mı olduğunu anlayamadı. Dante ellerini ona uzattı, onu tutmak istedi ama Alessa'nın ağzına toprak tadı geldi. Dante yüzü gün ışığıyla aydınlanmış bir halde birkaç adım ötesinde yerde yatıyordu.

Ordunun geri kalanını halletmesi gerekecekti. Alessa onları kurtarmayacaktı.

Dante gözlerini açtı ve ona odaklanırken gözbebekleri küçüldü. Başını kaldırdı. Tırnaklarını toprak zemine geçirerek ona yaklaştı ve öksürmek için duraksadı. Tekrar sürünmeye başlarken, çenesindeki kanları silmek için durmadı.

Bir kol boyu kadar ilerledi. Sonra biraz daha.

Dante'nin becerisi onu kurtarmaya yetebilirdi. Ama ikisini kurtarmaya yetmezdi.

Asla gerçek kılamayacağı bir sürü anı. Asla paylaşamayacakları öpücükler. Birlikte izleyebilecekleri gündoğumları ve günbatımları.

Alessa dikkatini feci savaştan ayırıp ona odakladı. Askerlere yardım edemezdi. Kendisi için bile bir şey yapabilecek durumda değildi.

Karanlık içine yayıldı ama dayandı. Dante ona ulaşmaya çalışıyordu. O, bunu başarana dek dayanması gerekiyordu.

Sayısız insanın öldüğü bir günde bir, iki daha ölüm neydi ki?

Her şeydi.

Dante ona ulaşmayı başardı. Titreyen dirseğine yaslandı, gözlerini gözlerine dikti ve parmaklarının tersiyle onun yanağını okşadı.

"Gabriele," dedi "İsmim Gabriele."

Alessa elini kaldırıp elini tuttu. "Ama kazanmadım."

Dante gülümsedi. "Kazanacaksın." Alessa'nın elini tuttu ve acı içinde bağırmamak için çenesini sıktı.

"Hayır," dedi Alessa. Ne yaptığını anladığı için elinden kurtulmaya çalıştı ama Dante onu bırakmıyordu. Sıcak gözyaşları etrafı bulanıklaştırırken, Dante'nin yüzü solmaya başladı.

Becerisini ona veriyordu.

Alessa ne elini geri çekebildi ne de onun becerisinin içine akmasını engelleyebildi. Buna direnmek, Dante'nin ona cömertçe verdiği armağanı boşa harcamak olurdu.

Kendi gücünün çıktığı noktada bir şey değişti ve Dante'nin armağanını çoğalttı. Artık böyle olması gerektiğini biliyordu ama daha önceden bunu *onun* gücüyle değil, sadece *Fonte*'lerin gücüyle hissetmişti.

Acı hissi dinerken hıçkırdı ve yeni, daha önceden asla deneyimlemediği muazzam bir güç serbest kaldı.

Alessa herkesi kurtarabilsin diye Dante onu kurtarıyordu.

Dünya bir anda silindi, arkasından etrafa kulak zarlarının patladığını düşünmesine neden olan derin bir sessizlik çöktü.

Bir ışık kubbesi giderek etrafa yayıldı, yuttuğu yaratıkları yok etti ama insanlara zarar vermedi. *Ghiotte*'nin şifa ve kendini koruma gücü bir balon gibi dışa doğru yayıldı ve karanlığı sildi.

Alessa *Fonte*'lerinin ve yok olan düşmanlarına karşı kaldırdıkları silahlarıyla bekleyen muhafızlarının oluşturduğu dairenin arasında başını kaldırdı.

Işığın karanlıkta buluştuğu noktada ikisi de silindi ve balon bir dantele dönüşmeye başladı.

"Görüyor musun?" diye fısıldadı Alessa ona. "Ne yaptığını görüyor musun?"

Kutsal pencereden giren güçlü ışık, iblisleri küle dönüştürmüştü.

Onları Dante'nin becerisi kurtarmıştı.

"Dante?" Alessa ona baktı, yüzünü ellerinin arasına aldı.

Dante'nin gözleri açıktı ama göremiyordu.

Bir daha asla göremeyecekti.

Elli Üç

La speranza è l'ultima a morire
–Umut, ölecek son şeydir.–

Alessa'nın acı dolu çığlığı savaşın gürültüsü arasında kayboldu. Hâlâ Dante'ye dokunuyordu ama aralarındaki mesafe okyanus kadar büyüktü. Ölü bir scarabeo zirveye çarpıp üzerlerine kan sıçrattığında bile Dante'nin kirpikleri hareket etmedi. Alessa hiç durmadan sarsılıyordu ama uzaktan gelen sesler ona güç verdi ve birileri onu canını yakacak kadar sert bir şekilde yukarı çekti. Yas tutmasına, kendi başına kalmasına izin vermeyeceklerdi.

Ordu hâlâ savaşıyordu. Arkadaşları hâlâ savaşıyordu.

Yalnız değildi.

Pes edemezdi.

Dante'yi bırakmak hayatında yaptığı en zor şeydi ama savaş henüz bitmemişti.

Arkadaşları etrafını sarmış, ona sevgi ve sempatinin yanı sıra sihirlerini de aşılıyorlardı.

Kaleb güçlükle ayağa kalktı. Bir noktada, bir *scarabeo* pençesi yüzünü sıyırmış, alnında ve gözlerinden birinin üstünde korkunç bir yara açmıştı ama yüzünün yarısı kanlar içinde ol-

masına rağmen hayattaydı. Sağlam gözünü kısarak elini ona uzattı. Kamaria diğer elini canını acıtacak kadar sımsıkı tuttu ama Alessa acıya dayandı.

Acı gerçekti. Acı sağ olduğu anlamına geliyordu. *Hepsi* hayattaydı. *Fortezza* kendi ailesi ve sağ kalan binlerce kişinin de aralarında olduğu insanlarla doluydu.

Daha önceden göğü örten o aşılmaz pençe ve kanat duvarı artık etrafa saçılmış yaratıklardan ibaretti. Öfkeli canavarlar yaklaşan yenilgiyi hissetmiş, çaresizlik içinde kıvranıyordu. Öyle ya da böyle, *scarabeo* yenilecekti ama Alessa daha fazla ölüme neden olmalarını engelleyebilirdi. İnsanların eğilmiş metal kepenklerin arkasına sığındığı, yaratıklar kapılarını çiğnerken duvarların sarsıldığı binalara gizlendiği şehre daha fazla canavarın girmesini engelleyebilirdi.

Alessa içinde hıçkıran kalbi kırık kızın etrafında bir kale ördü ve göğe döndü.

Savaşırken ona içgüdüleri yol gösterdi. İki el, iki el daha. Alessa *Fonte* ekibinin arasında dolandı, her akımla birlikte mümkün olan en fazla beceriyi kullanabilmek için güçlerini topladı ve içinde tuttu.

Serbest bırakamadığı acı dolu çığlık bir silaha dönüştü ve gücü bir şimşek, ateş ve buz patlamasıyla giderek artan bir öfke ve yas tayfunu haline geldi. Okyanus bile yaratıkları yutup derinlere çeken dev dalgalarla ona yanıt verdi.

Gökyüzü gıdım gıdım açıldı. Sesler geri geldi.

Bir el elini bıraktı. Sonra biri daha bıraktı. Kaleb yere yıkıldı ve sırtüstü yuvarlanıp soluklanmaya çalıştı.

İnlemeler ve acı dolu çığlıklar, zafer naralarıyla karıştı. Güçleri yavaş yavaş silinirken, Alessa içi boşalmış, tükenmiş bir halde gevşedi.

Yere çöktü ve kendisini Dante'nin vücudunun üstüne atarak onu sağken koruyamadığı için ölüyken korumaya çalıştı. Elleri boğazını yoklayıp nabzını, hafif bir nefes ya da bir hayat belirtisi bulmaya çalıştı ama hiçbir şey hissetmedi. Parmak uçlarında ve avcunda ne bir kıpırtı ne de bir nefes hissetti. Hiçbir belirti yoktu.

General karşısında eğilmiş, yaralarla kaplı yüzü kanla kaplanmış bir halde askerlerin temizliği onsuz bitirebileceklerini söylüyordu.

Alessa gözlerini kırpıştırdı ve kollarına giren Nina ve Saida'nın yardımlarıyla *Finestra Zirvesi*'nden inip şehre giden yola çıktı.

Birden, paniğe kapılıp ellerinden kurtuldu ve dönüp Dante'ye baktı.

Yalnız olmamalıydı. Onu yalnız bırakamazlardı.

"Onu getiriyorlar," dedi Nina. Alessa nedense sanki Nina bunu ona ilk kez söylememiş gibi garip bir hisse kapıldı. "Hemen arkamızdalar, gördün mü?"

Gerçekten de iki asker onlara destek olan Josef'le birlikte bir sedyeyle arkalarından geliyorlardı.

Şehir kapıları gıcırdayarak açıldı ve ilk temizlik ekipleri gölgelerin arasına kaçışan *scarabeo*'ları avlamaya hazır bir halde mızraklarıyla dışarı çıktılar. Bir erkek, arkasından bir kadın ve diğerleri geldi. Masmavi berrak göğe ve etrafa baktılar. Yaralanmış ve kirlenmiş olmasına rağmen, *Saverio* hâlâ ayaktaydı.

Teker teker şaşkınlıkla ona baktılar.

Alessa savaşın sona erdiğini söylediğini duydu ve insanlar sevinçle bağırdılar. Paylaşamadığı bir zafer çığlığıydı bu. Mutluluk ve rahatlama sesleri, içini parçalayan o acıdan dünyalar kadar uzaktı.

İnsanlar yorgun kurtarıcıların geçmesi için iki kenara çekilirken, Alessa bakışlarını ileride tuttu ama Dante'nin varlığını, daha doğrusu yokluğunu arkasında hissedebiliyordu.

Derin üzüntünün açtığı boşlukları öfke doldurdu. Onları kimin kurtardığını, kurtarıcının o olmadığını bilmeleri gerekiyordu.

Kalabalığın ortasında durdu. "Kurtarıcınız burada. İsmi..." Kendisini toparlamaya çalıştı. "İsmi Gabriele Dante Lucente'ydi."

Gabriele Dante Lucente. *Tanrı'nın verdiği güç ve sonsuz ışık.*

Hıçkırıklar arasında güldü. Dante'nin ismini söylememiş olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Ona öyle olduğunu söylediğimiz için bir canavar olduğuna inanıyordu. Ona içinde sadece karanlık olduğunu söylediğimiz için, dünyaya bir tek karanlığı getirebileceğine inanıyordu. Ama ışıktı. Sizleri kurtarmak için her şeyini verdi."

Dante her şeyini vermişti ve Alessa onu kaybetmişti.

Omzunda ufak, tereddütlü bir el hissetti. Kanla kaplı yanaklarından aşağı yaşlar süzülen Nina'ydı.

Sonra, sendeleyen ama yürümeye devam eden Kamaria.

Josef durup saygıyla eğildi.

Gerideki bir sedyeden kalkan bir el. Kaleb.

Alessa bir değil, birden fazla *Fonte*'yle girdiği savaştan sağ çıkmayı başarmıştı.

Parçalanmış, kanlar içinde kalmış arkadaşlarından oluşan ordusuyla.

Yakında ailesini görecekti ve onların da hayatta olmasına şükredecekti. Yakında dünyanın tek bir kişiden fazlası olduğunu ve bir ölümün kurtarılan bin canı silmediğini hatırlayacaktı. Yakında görevini tamamlamış gibi hissedecekti. Ama o gün değil.

Dante'nin sedyesini taşıyan askerlere peşinden gelmelerini ve tapınağa girmelerini işaret etti.

"Yaralısın, Alessa," dedi Nina alçak sesle. Askerler Dante'nin cesedini sunağa yerleştirdiler. "İçeri girip doktorların seni muayene etmesini izin vermelisin."

"Gelecek," dedi Kamaria. "Ona biraz zaman ver."

Saida, Nina'yı yanma çağırdı. "Gel, Kamaria'yı yukarı çıkarmama yardım et."

Onlar ve askerler gittikten sonra, Alessa karanlıkta yalnız kaldı.

O sunaktaki cesetlerin karşısında üç kere diz çökmüştü.

Bu sefer, gözyaşları kolaylıkla akmaya başladı ama Dante'nin *Cittadella*'ya gelmesini ve orada kalmasını sağlayan gözyaşları onu geri getiremeyecekti.

Nemli soğuk kemiklerine işliyordu ama Alessa üşümüyordu çünkü başka bir yerdeydi. Sıcak, parmaklarının altında kızgın kumları hissettiği, elinde onun sert elini hissettiği bir yerde.

Yavaşça onun gözlerini kapattı. Uyuyormuş gibiydi; tabii, insan çıplak taşların üstünde uyuyabilseydi.

Kanla sırılsıklam olmuş giysilerle uyuyabilseydi.

Alessa parmaklarını onun soğuk ve sert parmaklarının üstünde gezdirdi.

Sessiz tapınakta tek başına sevdiği adamın önünde diz çöktü. Değerli taşlarla bezeli bir tabutta ya da kadife örtülerin üstünde değildi. Bir cenaze töreni ya da ilahiler söyleyen bir koro yoktu. Ölümünde de hayatının büyük bir kısmını geçirdiği gibiydi; yalnız ve unutulmuş.

Ama Alessa onu asla unutmayacaktı.

Titreyen ellerini dua edermiş gibi birleştirdi ve başını eğip gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi.

Dışarıda insanların, teşekkür edilmeyi ve kutsanmayı hak eden yaralıların ve ölmek üzere olanların kurtarıcılarına ihtiyacı vardı ama onun sağken sevildiğini ve değer verildiğini kanıtlayan hiçbir şey olmadan orada yalnız bırakmayı içi elvermiyordu.

Bir armağan.

Parmaklarını onun göğsüne yayarken, kalbi ikisine de yetecek kadar güçlü atıyordu.

Bunu umut bile etmemeliydi.

İmkansızdı.

Ama sunağın önünde Hugo için son kez diz çöktüğünde olduğu gibi, içindeki boşlukları yokladı.

Önce hiçbir şey hissetmedi.

Sonra, hafif bir kıpırdanma hissetti.

Dante'nin becerisinin, ölürken ondan çaldığı –hayır, Dante'nin isteyerek ona verdiği– parçanın bir yankısıydı.

Yavaş yavaş gücü derinlere, tanrıların onu kutsadığı yere doğru çekti.

Dante'nin becerisini topladı.

Sonra, ona geri verdi.

Elli Dört

Piccola favilla gran fiamma seconda.
–Ufak bir kıvılcım büyük bir ateş yakmaya yeter.–

Rahatladı.

Acı hissi, sesler, ışık... hepsi silindi. Savaş silindi ve Dante hiçbir şey hissetmedi.

Vücudu uyuştuğu için değil, artık... var olmadığı için. Kalbi olmadığı için nabzı atmıyordu. Korkuyu *biliyor*, o zihinsel uyarı kıpırtısını tanıyordu ama daha önce hissettiği gibi değildi. Gözleri yoktu. O yüzden, karanlıkta o parıltıyı nasıl görebildiğini bilemiyordu. Ama oradaydı. Her yerdeydi. Tek bir yerde toplanmış, ona yaklaşmak için yayılan sıcak, pembe bir ışıktı.

Onu rahatlatmaya çalışıyordu ama işe *yaramıyordu*.

Yirmi sene her köşe başında ölümle karşılaşmayı bekledikten, tekrar tekrar tanrıları kışkırttıktan ve onu *artık* öldürmeleri için meydan okuduktan sonra, nihayet ölmüştü. Ama çok öfkeliydi.

Alessa'nın muhafızı olmayı seçmişti. O çirkin zirveye tırmanmayı. Öleceğini bile bile becerisiyle onu iyileştirmeyi seçmişti. Yine olsa, yine yapardı.

Ama bunun işe yarayıp yaramadığını bile görememişti. Alessa iyi miydi? Savaş kazanılmış mıydı? Nihayet, bencil bir serseriden başka bir şey olmaya karar vermişti ve aldığı ödül bir ışık gösterisi ve bir başı bile olmadığı halde bir baş ağrısı mıydı?

Fanculo. Siktir et.

Ses kaynağını görebilmek için dönemiyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü arkasında bir yerde değildi. Önünde de değildi. Orada yön denen bir şey varsa tabii. Ses kendi içinden geliyordu. Belki ışık da öyleydi. Daha doğrusu, var olsaydı ve bir *içi* olsaydı, oradan geliyor olabilirdi.

Duyduğu ses müzik değildi. Bunu tarif edebilecek bir sözcük bulamadı. Ama bir *anlamı* vardı. Bir tür dildi ya da belki en saf haliyle dilin kendisiydi. *Miseria Ladra**, başı olsaydı zonkluyor olurdu.

Ödülümün bir rahatlama, ölümlü acılarına bir son olması gerekirdi.

Saçmalıktı bu.

Belki de dinlemek için sonsuz zaman olsaydı, o ışığın ona ne anlatmaya çalıştığını anlardı ama ölüm ona sabır bahşetmemişti.

Renkleri ya da müziği bilmiyorum. Bu düşünceyi o parıldayan şey her neyse onun tam merkezine yönlendirdi. *Bildiğim bir dil seç ya da kes şunu. Bütün gün bununla uğraşacak vaktim yok.*

O şey... gülmüş müydü? Sessizce. İçinde tatlı, sevgi dolu bir baloncuk patladı.

Dante içinden kaşlarını çattı. *Lütfen, bana sonsuza dek bunu yapmayacağımızı söyle.*

Bir şey karıncalandı. Parmakları mıydı? Parmakları yüzünün önünde belirdi. Yüzü! Bir yüzü vardı. Bir de bedeni. *Dea'ya teşekkür et.*

Gerçekti.

"Şey, teşekkürler," dedi sesini denemek için. Sesi aynıydı. "*Dea?*"

---

* *Zavallı hırsız.*

O mutluluk baloncuğu geri geldi, daha sıcak ve parlaktı ama hâlâ tam olarak bir teyit değildi. En azından, bu sefer bunu göğsünde hissetti çünkü bir göğsü vardı. Gereksizdi ama giysilerinin de olduğuna memnun oldu. Büyük bir ihtimalle, tanrılar çıplaklığı önemsemezlerdi ama bu alışkanlıktan vazgeçmek zordu doğrusu.

"O halde... sen *Dea* mısın? Yoksa başka birisi misin?"

Doğru.

Bu hissi biliyordu. Ama soruyu tam yanıtlamamıştı. Bu *Dea*'ydı *ve Dea* değildi. Eğlenceli bir oyundu. "Bak, nankörlük etmek istemem ama işe yarayıp yaramadığını söyler misin? O, iyi olacak mı?"

Işık titredi, tam olmasa da biraz şekil aldı. Açık bir pencerenin önünde bir mumun ışığı gibi titriyordu.

İnce uzun, açık kahverengi saçlı ve her aynaya baktığında gördüğü o koyu renkli gözlere sahip olan bir kadının görüntüsünü gördü.

"Anne?"

Annesi –ya da annesine benzeyen tanrıça– ona elini uzattı. Gözlerinden hem sevgi hem de pişmanlık okunuyordu.

Hiçbir şey Dante'nin elini ona uzatmasını engelleyemezdi.

Annesinin elinin olması gereken yerde ılıklık hissetti. Işık kolundan yukarı ilerledi, teninin karıncalanmasına neden oldu, her yerini kaplayarak onu içten ısıtmaya başladı. İlk duygu seli –gurur, sevgi, güven– dondurucu bir yağmurdan sonra bir şömine ateşi gibi hoştu ve Dante sonsuza dek bunların keyfini çıkarabilirdi.

Ama ılıklık sıcaklığa dönüştü –kavurucu, çıtır çıtır yanan, kor gibi bir ateş oldu– ve bunu başka bir şekilde yapacak zaman olmadığını anlatan muazzam bir pişmanlığı yansıttı. Ona bilmesi gereken şeyi göstermenin en hızlı yoluydu. Kaybedecek zamanı yoktu.

Annesi gülümsedi ama Dante'nin hayatında gördüğü en hüzünlü şeydi bu.

Annesi kayboldu ve Dante'nin zihni patladı.

Azgın, bulanık bir okyanus kıyıyı yutuyor, şehrin duvarlarına çarpıyor, tırpan gibi pençeleri olan pullu, sivri dişli yaratıklar kusuyordu. Kül bulutları kandan oluşan nehirlerin üstünde gökyüzünü kaplıyordu ve dört bir yanda insanlar cayır cayır yanıyordu.

Karanlıkta vücut bulan birisi saldırıyı yönetiyordu ve bir orduya karşı savaşıyordu...

Birden neler olduğunu anladı ve alevler onu yutarken boğazından feci bir çığlık yükseldi.

Elli Beş

Chi mora mor, e chi camba cambe.
–Ölenler ölür, hayatta kalanlar yaşar.–

Alessa gömleğine bulaşan kir toza, kana ve canavarların irinine aldırış etmeden başını Dante'nin hareketsiz göğsüne eğdi.

Dünyayı kurtarmış olmak ne kadar boş bir zaferdi.

Gözlerini sımsıkı yumdu, onunla ilgili her anıyı zihnine kazımaya çalıştı. Dudaklarında bir gülümseme olmadığında bile kahverengi gözlerinin gülüşünü. Ona direndiği halde gözlerini ondan ayıramayışını. Onun kollarında ne kadar güvende ve değerli hissettiğini. Ona şöyle seslenmesine nasıl bayıldığını...

"Luce mia."

Alessa bir anda başını kaldırdı.

Dante'nin yorgun gözleri gözlerine kilitlendi.

Alessa gözlerini kırpıştırdı ama bu görüntü silinmedi. Dante'nin yüzü acı çekiyormuş gibi gerilmişti ama hayattaydı.

"Dante." Onun yanağına dokunduğunda, Dante inledi.

Alessa elini hızla geri çekip ayağa fırladı ve koridora koşup bağırarak yardım istedi.

Sağlık görevlileri tapınağa dalarken, Alessa geride kaldı. Kusmadan bir savaşı idare etmişti ama Dante bağırırken, korkunç sancılar içinde kıvranırken boğazına kadar safra yükseldiğini hissetti.

Hayattaydı. Yaşıyordu. Bu sözcük bir şarkı, sonra bir dua oldu.

Sağlık görevlileri Dante'yi *Cittadella*'daki bir acile götürmeden önce saatlerce onu muayene edip kurcaladılar ve yaralarını sardılar ama Dante hayattaydı.

Oraya gidene dek neredeyse kan kaybından ölecekti ama güneş doğarken –ya da batarken, Alessa artık emin değildi– durumunun stabil olduğunu söylediler.

Stabil.

Alessa yaralı ve ölmek üzere olan askerlerin seslerini ya da kokularını asla unutamayacaktı. Savaşı tarihe en kısa savaşlardan biri olarak geçecekti ama çok kayıp vermişlerdi ve yaralılar tarihe geçip geçmeyeceklerini umursamayacak kadar acı içindeydi.

Alessa, Dante'nin yanında oturmaya çalıştı ama Dante sürekli olarak gözlerini açıyor, konuşan gölgelerden ve geleceğe dair anılardan söz ediyordu. Alessa'nın onu anlamamasına o kadar huzursuz olmuş gibiydi ki bir hemşire onun dinlenebilmesi için gitmesini önerdiğinde Alessa ona itiraz etmemişti.

Acı çeken tek kişi Dante değildi. Alessa yaralı sıra sıra askerin arasında dolaşmış, onlara teşekkür etmek, su, çorba ve bandaj getirmek için durmuştu. Onları kurtarmaya değer olduğunda sağlık görevlilerini çağırmış, değmeyeceğinde oturup son sözlerini dinlemişti.

Dua etmeyi unuttuğunu düşünmeye başlamıştı ama yüzlerce kişiyle dua etmiş, her sözcüğü kalpten söylemişti.

Onları koru. Dea ve güven içinde götür evlerine. İster ölümlü hayatlarına ister edebi dinlenme yerlerine. Kucakla onları merhametinle, yollarını aydınlat sevginle.

Görevini yapmıştı. Onlar da yapmışlardı.

Şok içindeki yüzlere rağmen, Alessa aradan saatler geçerken yapabileceği her yardımı yapmıştı.

Cılız bir ses ona seslendiğinde, ıslak bir bezle bir askerin alnını siliyordu.

"Yoğun bakım bölümünde birisinin size ihtiyacı var," dedi, bu iş için fazla genç gözüken bir hemşire.

Alessa yüreği ağzına gelmiş bir halde en ciddi durumdaki yaralılar için ayrılmış olan alana gitti. Dante'nin yaraları *çok* korkunçtu ama daha önce de iyileştiğine şahit olmuştu...

"Adrick?" dedi Alessa şaşkınlıkla, Dante'nin yatağının yanındaki kıvırcık, sarı saçlı bir baş görünce.

Adrick hastalarla ilgilenmek için oradaydı. Bir eczacı asistanıydı. Kardeşiydi. Tabii ki orada olacaktı.

Adrick ayağa kalktı. "Elimizdeki en iyi ağrı kesicileri getirdim ama seninle konuşana dek bunları almayacağını söylüyor."

Dante'nin gözleri açıktı ama ona değil göğe bakıyordu. Yüzü solgundu, çenesini ve iki yanında yumruklarını sıkmıştı.

Dante gözlerini kırpınca, Alessa rahatladı.

Adrick birden ona sarıldı, sıkı sıkı tuttu ve ayaklarını yerden kesti. "Başardın, küçük kardeşim."

"Beni yere bırak, sersem." Alessa hafifçe onun sırtına vurdu. "Hâlâ tehlikeliyim. *Dea* aşkına, benden sadece iki dakika büyüksün. Artık şu küçük kardeş saçmalığını kes."

Adrick gülerek onu yere bıraktı. "Hepimizi kurtardığın için kendini bir şey sanmanı istemiyorum. Şimdi, bu yakışıklı iblise şu lanet ilaçları almasını söyle, tamam mı? Senden daha inatçı."

Alessa tek dizinin üstüne çöküp eldivenlerinden birini çıkardı. "Dante..."

Ona dokunduğunda, Dante'nin tüm vücudu kasıldı.

"Özür dilerim," dedi Alessa telaşla. Elini geri çekip eldivenini takmaya çalıştı. İçinden lanetler okudu. Elbette, Dante hâlâ onun dokunuşuna dayanamayacak kadar güçsüzdü.

"Demek bana bir şey söyleyene dek ilaçları içmeyeceksin?" dedi Alessa gözyaşları arasında gülümseyerek. "Tamam, söyle bakalım. Sonra, ilaçları boğazından aşağı dökeceğim."

"*Crollo*," dedi Dante hırıltılı bir sesle. Gözünün kenarından bir damla yaş aktı ve Alessa gözyaşını silmemek için kendisini zor tuttu. "İşi bitmedi. Ben her şeyi gördüm... duydum..." Kısa, titrek bir nefes almak için sustu. "Her şey birbirine bağlı. Senin gücün. Son. Daha bitmedi."

Alessa onu susturdu. "Ama şu an için bitti, öyle değil mi?"

Dante güçlükle, acı içinde evet anlamında başını salladı.

"O halde, biraz dinlen ki bir an önce iyileş. *Dea* aşkına, Dante, ilaçlarını da al."

Adrick gerekli dozu ölçtü ve ilacı yutabilmesi için Dante'nin başını kaldırmasına yardım etti. Alessa en yakındaki sağlık görevlisini yanına çağırdı.

"Onun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi, gözlüklü orta yaşlı kadına Dante'nin kimliğiyle ilgili bir sorun yaşadığı takdirde meydan okuyormuş gibi.

Kadın kaşlarını çatarak başını salladı. "Biliyorum ve nelere şahit olduğunuzu dinlemek çok hoşuma giderdi. Ama şu anda durumu stabil olmasına rağmen daha iyiye gitmiyor. Gerçi bu tür şeyler zaman ister."

"Ama biraz gelişme var, değil mi?" dedi Alessa. "Ufak kesikler kapandı ve çürükler silindi, değil mi?"

Ciddi bir yaralanmadan sonra, birisinin günlerce, hatta haftalarca ölümün kıyısında dolaşması garip değildi. Ama bir *ghiotte* için sıra dışı bir durumdu.

"Ne yazık ki hayır, *Finestra*. Hatta biraz gerileme var ama durumu daha kötüye gitmeden müdahale etmeyi başardık."

Alessa kaşlarını çattı. *Hâlâ* erkendi. Hem ölüp *dirilmişti*. Bunlar bir insan için ağır şeylerdi. Büyük bir gelişme yoktu ama Alessa yine de ufak bir umuda tutunmaya çalıştı.

Elli Altı

Tutto sapere è niente sapere.
–Her şeyi bilmek, hiçbir şey bilmemektir.–

"*Porca troia,*[*]" diye küfretti Dante irkilerek uyandığında, o günlerde sadece böyle uyanıyordu.

Gözlerini her yumduğunda yeniden ölüyor, her açtığında ateşten yeniden dirilmiş gibi hissediyordu.

Uyusa da uyanık da olsa fark etmiyordu. Rahatlayamıyordu.

Hiç dinmeyen sesler sinirlerini geriyordu. Güçlükle alınan nefesler, hafif inlemeler, alçak sesle yapılan konuşmalar. Bir gününü daha dezenfektan soluyarak ve diğer insanların inlemelerini dinleyerek geçirirse ölecekti.

"*Puttana la miseria,*[**]" dedi çenesini sıkarak.

Dottoressa Agostino ona dik bir bakış fırlattı.

"*Mi scusi,*[***]" dedi Dante biraz alaycı bir tavırla. Her lanet gün diğer hastalardan ortak dilde daha kötülerini duyuyordu ama kadın onun küfrüne mi sinirlenmişti?

---

* *Lanet olsun.*
** *Zavallı kaltak.*
*** *Affedersiniz.*

Acı *hissetmiyordu*, *kendisi* acıydı. Başındaki her saç teli acıyordu. Ama yapması gereken şeyi fazla ertelemişti. Yine inlememeye çalışarak doğruldu.

Alessa bir mıknatıs gibi bakışlarını üstüne çekti. Odanın karşısındaki bir yatakta oturuyordu ve onu gördüğü anda yüzü aydınlanmıştı.

Alessa müsaade isteyip hemen ayağa fırladı ve konuşmakta olduğu askeri afallamış bir halde bırakıp hızla yanına geldi. Dante gülümsemeye çalıştı. Alessa hep bunu yapıyordu. Bir kişiden diğerine hiçbir şey söylemeden geçmenin onları şaşkınlık içinde bırakacağının farkında değildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Dante'nin yatağının yanına diz çöküp elini tuttu. İpekli eldivenleri onun çıplak tenine değdi.

"Eldivenlerini çıkar," dedi Dante alçak sesle.

Alessa'nın o gün kahverengiden çok yeşil görünen gözleri irileşti ve uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Sonra. Hâlâ iyileşme aşamasındasın ve..."

"Lütfen," diye yalvardı Dante. "Çıkar."

Alessa bembeyaz kesildi. Eldivenlerini çıkarırken ve parmaklarını Dante'nin elinin üstünde gezdirirken eli titriyordu.

Dante'nin kasları gerildi. Sert bir şekilde dudağını ısırdı. *Che palle.**

Alessa ağlamamak için gözlerini kırpıştırarak ayağa fırladı. "Daha çok erken. İyileşmek için biraz daha zamana ihtiyacın var. Adrick ve Josef'i bulacağım. Seni yukarı kata çıkaracaklarına söz verdiler. Doktor buna hazır olduğunu..." Alessa lafını tamamlamadan hızla uzaklaştı.

Dante başını tekrar taş duvara yasladı ve avludaki metal filigrana baktı.

Bunu inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu.

---

* *Çok aptalca.*

Daha kötüye gitmiyordu ama iyiye de gitmiyordu. En azından, diğer hastalara kıyasla.

Bir hemşire üstünden buharlar tüten bir kaseyle ve Dante'nin aynı şekilde karşılık veremediği bir gülümsemeyle yanına geldi.

Ona normal birisi gibi davranıyorlardı. İlk başlarda, Dante bilmediklerini sanmıştı. Ama biliyorlardı. Hatta *Ghiotte Fonte*'yle kim ilgilenecek diye kendi aralarında tartışmışlardı. Bu ifadeyi düşününce gülümsedi.

Onun ne olduğunu çok iyi biliyorlardı.

En azından, *eskiden* ne olduğunu.

Elli Yedi

Traduttore, traditore.
–Tercüman haindir. Tüm tercümeler kusurludur.–

Divorando'dan bir ay sonra, Alessa Kaleb ve Dante'nin birbirlerine destek olup ayağa kalkışlarını, sallanarak dengelerini sağlamaya çalışmalarını izliyordu. Bandajlar ve bol elbiseler içinde, pantolonlarını kaybetmiş iki sarhoş korsan gibi gözüküyorlardı.

Dante, Alessa'nın onu izlediğini fark etti ama bakışlarını biraz fazla hızlı kaçırdı.

Alessa burnundan bir nefes aldı ve onu omuzlarından tutup sarsma isteğini kontrol etmeye çalıştı.

Kendi duyguları değişmemişti. Hatta onu eskisinden de çok önemsiyordu ama Dante'nin gururu vücudundan daha ağır darbe almıştı ve iblisleri ona huzur vermiyor, kimseyle paylaşmadığı tehditler ya da vaatler fısıldıyorlardı.

Zaman tüm yaraları iyileştirmeye yetmeyebilirdi ama Alessa'nın ona sunabileceği tek şey buydu.

Kaleb tökezledi, tutunacak bir şey aradı ve Alessa yardım etmeye hazır bir şekilde ayağa fırladı. Dante ondan önce davranıp Kaleb'i tuttu ve iki genç adam yürümeye başlamaya hazırlandılar.

Diğer *Fonte*'ler ve yaralı askerler iyileşmek için evlerine dönmüşlerdi ama Kaleb *Cittadella*'nın lüks hayatına vazgeçemeyeceği kadar alıştığını iddia etmişti. Hem teknik olarak Alessa'nın *resmi Fonte*'siydi.

Dante'nin evi yoktu.

O yüzden hiçbir yere gitmemişlerdi.

Kaleb bandajlardan şapkalar yapıyor, hemşirelerin Dante'den daha yakışıklı olduğunu söylemesi için sıkıştırıyordu. Abartılı bir şekilde çorbanın fazla sulu, keklerin fazla tatlı olduğundan şikâyet edip başka şeyler getirmelerini sağlıyordu. Sonra da her şeyi yiyordu ve Dante sinir olana, sırf öfkeden bir şeyi yiyene dek onun yemeğinden parçalar çalıyordu.

Kaleb, Dante'nin dik bakışlarına *rağmen* değil, onlar yüzünden bunları yapıyordu. Dante'nin dikkatini dağıtması gerekiyordu ve Kaleb bir güzel dikkatini dağıtıyordu.

Daha da önemlisi, Kaleb garip bir şekilde hakaretleri aracılığıyla Dante'nin ihtiyaç duyduğu teşviği sunuyordu. Alessa'nın seçtiği *Fonte*'si ve seçtiği sevgilisi günlerini onlara sıkıcı egzersiz yaptıran ve iyileşme süreçleri izleyen fizyoterapistlerle geçirmeye başlamışlardı ama bir yandan da kimin çektiği sıkıntıyı en yaratıcı küfürlerle ifade edebileceğine dair garip bir yarışa da girmişlerdi.

Dante iki dil bildiği için genellikle daha başarılıydı.

Dea'ya şükürler olsun ki Dante sunakta gözlerini ilk açtığında ona şöyle bir dokunmuştu.

Aksi takdirde, Dante tekrar ölebilirdi.

Dante şifa gücünden geriye kalanları onu iyileştirmek için kullandığında, ölümlü dünyasından ayrılırken becerisinin büyük bir kısmını da beraberinde götürmüştü.

Dante'nin gücünün son kırıntısı, yankısı da ölürken Alessa'ya geçmişti ve Alessa bunu -*Dea*'dan epey yardım alarak- onun vücudunu diriltmek için kullanmıştı. Ama Dante'nin gücü geri gelmemişti.

Kaleb öne doğru dikkatli bir adım atarken, Alessa boğazına oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalışarak ona cesaret verici birkaç esprili şeyler söyledi. Kaleb ofladı ve yeni bir küfür sözcüğü uydurup hemşireleri kıkır kıkır güldürdü.

Dante'nin düşünceli bir tavırla yatağının başlığına tutunuşunu izlerken, Alessa boğazındaki yanma hissini hafifletmeye çalıştı.

Dante *hayattaydı.*

Ona henüz dokunamıyordu ama hayattaydı.

Önemli olan buydu.

Hemşire Dante'ye bir şey dedi ama Dante çenesini sıkarak başını salladı.

Alessa, Kaleb'la göz göze gelince, Kaleb abartılı bir tavırla elinin tersini alnına götürdü. "Merhamet eyle! Hemşire, bu *ghiotte* beni öldürmeye çalışıyor. Bırak da dinleneyim, canavar!"

Dante gülmemeye çalışırken, Kaleb hemşirenin yardım teklifini kabul etti ve sendeleyerek odadan çıktı.

Dante yüzünü buruşturarak koltuğa oturdu ve derin bir oh çekerek başını geriye yasladı.

"Sana bir şey getirebilir miyim?" dedi Alessa.

"Hayır, sadece yanıma gel," diye mırıldandı Dante. "Söz veriyorum, ellerime hâkim olacağım."

Alessa eldivenleriyle giysinin kolları arasında açık bir yer kalmadığından emin olduktan sonra yanına gitti. "Bunu daha önce de duymuştum."

Alessa açık balkon kapılarının önünden geçerken, aşağıdan tezahüratlar koptu. İnsanlar her gün meydanda toplanıyor, kurtarıcılarını balkonda görebileceklerini umut ediyorlardı. Bu

yüzden, Alessa her sabah ve akşam balkona çıkıyordu. Kaleb'sa sık sık destekçilerine el sallamak için tekerlekli sandalyeyle bir pencereye götürülmesi için diretiyordu.

Dante bunu hep reddediyordu. Takdir edilmenin ya da sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bu da zaman alacak olan konulardan biriydi.

Alessa onun yanına oturduğunda, gözlerinin altındaki koyu renkli yorgunluk halkalarını fark etti. "Yine rüya görüyorsun anlaşılan."

Dante'nin bakışları dalgınlaştı. "*Rüya* olduklarından emin değilim."

Alessa kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence o bana bir şey anlatmaya çalışıyor."

"Kim?"

"*Dea.* Annem. Her kimse. En sonunda, olmam gereken kişiymişim gibi gururlu gözüküyordu. Ama henüz işimin bitmediğini anlatmaya çalışıyordu." Dante tavana baktı. "Aradan zaman geçtikçe, görüp duyduklarımdan bir o kadar şüphe ediyorum... Buna ne demem gerektiğini bilmiyorum. Ama o bize yardım etmeye, bir ipucu vermeye çalışıyordu."

Alessa eldivenlerini çıkarmadığı için, Dante'nin şakağına düşen bir tutam kahverengi saçı geriye itti.

Dante yüzünü onun avcuna yasladı, dudakları ipekli eldivenlere karşı kıpırdadı. "Sanırım, *La Fonte di Guarigione*'yi bulmamı istiyor."

Alessa ayağa kalktı. "Hâlâ duruyor mu? O halde, hemen oraya gidip sana oradan su getiririm. İyileşirsin. Belki..."

"Hayır." Dante başını salladı. "Bence öyle olması mümkün değil."

"Neden? Ne kadar uzağa gitmem gerektiği önemli değil. Giderim. Sen iyileşebilir, gücünü geri kazanabilirsin. Haklıysan ve *Crollo* daha kötü bir şey planlıyorsa, birlikler için o suya ihtiyacımız olacak."

"Bence bana bunu söylemeye çalışıyordu. *Crollo* planladığı şeyi buraya yollamadan önce o suyu bulmalıyız."

"Peki, nerede? *Saverio*'da mı?"

Dante gözlerini kapattı. "Artık değil."

"Artık mı?" Alessa başının karıncalanmaya başladığını hissetti. "Dante, bir çeşme nasıl yer değiştirebilir?"

"O, bir çeşme değil."

Alessa yüzünü ekşitti. "Eski dili pek iyi bilmiyorum ama o kısmı biliyorum. *'Lei diede loro una Fonte guarigione'.* Onlara şifa veren bir çeşme verdi."

"Aksanın *hâlâ* berbat." Dante hafifçe gülümsedi. "*'E quando venne il momento della battaglia, i guerrieri sarebbero stati forti, perché Lei diede loro una Fonte di guarigione.'** Çeşme anlamına gelebilir ama *una Fonte* sözcükleri aynı zamanda *memba, kaynak* anlamına da gelebilir."

Alessa o kısmı Dante'nin söylediği yeni sözcüklerle değiştirip fısıldadı.

Savaş zamanı geldiğinde, savaşçılar güçlü olacak çünkü onlara... bir şifa kaynağı verdi.

Birden volta atmayı kesti. "Yani, *Dea*'nın üçüncü armağanının artık *Saverio*'da olmadığını çünkü..."

Dante gözlerini yumdu. "Çünkü onları sürgüne yolladık."

Alessa nefes alamadığını hissetti.

Crollo'nun planladığı dehşetten kurtulabilmek için, neredeyse yenilmez olan askerlere ihtiyaçları vardı.

Ama önce onları bulmaları gerekiyordu.

---

* (İt). Ve savaş zamanı geldiğinde savaşçılar güçlü olacaklardı çünkü O onlara bir şifa kaynağı vermişti. (e.n.)

Teşekkürler

Kendime her zaman öyküler anlatmışımdır fakat birkaç sene önce bunları yazmayı denedim. Çünkü "gerçek" yazarlar bana hep sessiz, sakin kişiler gibi gelirdi ve ben... öyle değilim. Ama bir yazar olmaya karar verdiğimden beri –ya da en azından karar verdiğimi *fark* ettiğimden beri– hayatım her zamankinden de çok muhteşem insanlarla doldu. Minnetle yüz sayfayı doldurabilirim ve yine de yer kalmaz ama (elimden geldiğince) kısa tutmaya çalışacağım.

İlk olarak, temsilcim Chelsea Eberly'ye, bir yazarın isteyebileceği en büyük şampiyona teşekkür etmek isterim. Bu kitaba ve bana inandığın ve coşkun, rehberliğin ve harika olduğun için teşekkür ederim.

Muhteşem editörüm Vicki Lame, seninle çalışmak bir hayalin geçekleşmesiydi. Bu kitabın olabileceği her şeyi gördüğün,

bitiş çizgisine ulaştırmak için dur durak bilmeden çalıştığım ve beni inanılmaz yazar listene eklediğin için teşekkür ederim.

Wednesday Books'taki eski ve yeni herkese minnettarım. Jennie Conway, Angelica Chong ve Vanessa Aguirre, sabrınız, kibarlığınız ve bitmek bilmez sorularıma ve "tümünü yanıtla" kısmını işaretlemeyi unuttuğum halde teslim tarihlerine uymamı sağlayan (genel olarak) ayrıntılara verdiğiniz önem için teşekkür ederim. Yemin ederim ki bunu bir gün hatırlayacağım. Michelle McMillian, Melanie Sanders, Lena Shekhter, Anne Newgarden, Meghan Harrington, Alexis Neuville ve Brant Janeway, perde arkasındaki çabalarınız için; Callum Plews, Carlotta Brentan ve Michael Gallagher, sesli kitapla ilgili çalışmalarınız ve Rhys Davies, güzel haritalar için teşekkür ederim. Kerri Resnick ve Olga Grlic'e muhteşem kapağı tasarladıkları ve Kemi Mai'ye bunu hayata geçirdiği için özel olarak teşekkürlerimi yollarım. Hayretler içindeyim. St. Martin's Press ve Wednesday Books'tan daha iyi bir yayım ekibi isteyemezdim ve sizlerle çalışmaktan dolayı şeref duyuyorum.

Molly Powell, Natasha Qureshi, Callie Robertson, Kate Keehan ve Hodder ekibinin geri kalanı, bu kadar büyük bir adanmışlıkla ve coşkuyla bu öyküyü İngiliz okurlarına getirdiğiniz; Lydia Blagden, o güzel İngilizce kapağını tasarladığı ve Sukatangan, bu tasarımı çizdiğin için teşekkür ederim.

En derin teşekkürlerimi, Claudia Giuffrida, Amy Acosta, Anah Tillar, Iori Kusano, Anonymous'la sınırlı olmamak kaydıyla eleştiri partnerlerime, arkadaşlarıma, uzmanlara ve öykünün otantikliğini değerlendiren okurlara ve kitabı bir gecede okuduğu için ekstra arkadaşlık puanı verdiğim Irtefa Binte-Farid'e yollamak isterim. Umarım sizleri gururlandırmışımdır.

Ron Harris, Kristie Smeltzer, Megan Manzano ve Wrtier House'daki herkese ben daha farkında bile değilken bende bir potansiyel gördükleri için teşekkür ederim. Yerel Çıkış arka-

daşım Taylor Harris, nerelere geldik! Alice, Naomi, Christine, Jess, Meghann, Chae-Yeon ve tüm sabırlı arkadaşlarım ve akrabalarıma kitaplarla ilgili olarak söylediklerimi dinledikleri için teşekkür ederim. Autumn Ingram, bana (ve elbette Alessa'ya) herhangi bir konuşmaya masumane bir tavırla imalar katmayı öğrettiğin için teşekkür ederim.

Eliza, Melody, Ryan, Brook, Jeff, Emily, Kristine, Erin ve No Excuses ekibinin geri kalanına, *berbat* ilk taslağıma rağmen ilk taslaklarımı okuduğunuz için, özellikle de Lyla Lawless, tüm o özetleri ayrıntılı bir şekilde incelediğin için teşekkür ederim. Margie Fuston, sen bir cankurtaransın ve bu kitabın bir devamı olmasının tek nedenisin. Omzumdaki melek (şeytan? şeytani melek?) olduğun için teşekkür ederim.

Farklı yollara sapmama, hayal kırıklıklarına ve atılan taslaklara rağmen, kitabın basılmasına giden yolda Brenda Drake ve Alexa-Donne gibi akıl hocası perileri, özellikle de akıl hocalarım Molly E. Lee ve Jamie Krakover ve Pitch Ward ve Author Mentor Match toplumları sayesinde ışıl ışıl, sihirli bir yoldu. 2017 Pitch Wars sınıfı, kalbim sonsuza dek size ait. Kylie Schachte, Jade Loren, Ipuna Black, Julie Christensen ve daha pek çoğunuza asla sona ulaşamayacağımı düşündüğümde bana moral verdiğiniz ve başardığımda en candan tezahüratları yaptığınız için teşekkür ederim. Shelby Mahurin'e en ihtiyaç duyduğum zamanda yaptığı moral konuşması ve okumak istediğim kitabı yazabilmem için ilham verdiği için ayrıca teşekkür ederim.

Sevgili dostlarım Rajani LaRocca ve Andrea Contos, yazarlık beni sizlere getirdiği için minnettarım. Anna Rae Mercier, yazarlık ruh eşim, *podcast* partnerim ve gezegendeki en sabırlı eleştiri partnerim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Her şey için.

Ayana Gray, Lauren Blackwood ve Natalie Crown, sokağa çıkma yasağı döneminde yeni arkadaşlar edineceğim hiç aklıma

gelmezdi ama birbirimizi bulduğumuza çok mutluyum. Lyssa Mia Smith ve Sophie Clark, akıl hocanız olmak büyük bir keyifti ve arkadaş olmaktan da güzeldi.

Tamora Pierce, Elle Cosimano, Sarah Glenn Marsh, Hannah Whitten, Lyndall Clipstone, Lauren Blackwood, Ayana Gray ve Allison Saft, kitabı okumak için vakit ayırdığınız ve sonsuza dek unutmayacağım cömert övgüleriniz için teşekkür ederim. Coşkularını paylaşmış olan her yazara, okura ve kitapçıya Alessa ve Dante'yi sevdikleri için kalpten teşekkür ederim.

Bana ilham verdiğiniz, isimlerinizi ödünç verdiğiniz, kazara katlettiğimde İtalyancamı düzelttiğiniz ve kasıtlı olarak hata yaptığımda beni affettiğiniz için *grazie mille** Monica, Emma ve Diletta. Sizler olmasaydınız, bu kitap kesinlikle var olamazdı. Dante ailesi olduğunuz için çok şanslı. Ben de öyle.

Bunların hiçbiri muhteşem ailem olmasaydı gerçekleşemezdi. Sözcüklere olan sevgisini ve onları kusursuz hale getirme kararlılığını bana aktaran ve hâlâ ısrarla bana İtalyanca gramer ve virgül kullanımı öğretmeye çalışan anneme teşekkür ederim. Bana romantik komedileri, spekülatif kurguyu ve felaket filmlerini sevdiren babama teşekkür ederim. Sizler sayesinde olduğum kişiyim ve bu kitap ortaya çıktı.

Hayatımda tanıdığım en pragmatik kişi olan kocam Brian, bana ve gerçekleştirmesi zor hayalime olan sarsılmaz inancın benim için çok anlamlı. Bir yazarla evli olmanın bir sürü avantajı olması gerekir ama sen sadece teşekkürler kısmında ismini görüyorsun, dağınık bir ev evimiz var ve insanlar hangi karakter için senden ve sana olan sevgimden ilham aldığımı sorup duruyorlar. Son olarak, çocuklarım. Sarılmalarınız ve beyin fırtınası fikirleriniz için, en büyük destekçilerim olduğunuz ve en çok da harika çocuklar olduğunuz için teşekkür ederim. Sizler benim ışığımsınız.

---

* *Binlerce kez teşekkürler.*

Kitap Kurdu